

Giới thiệu Tội Cường Nghịch Thiên Chí Tôn

Thể loại: tiên hiệp, huyền huyền...

Một thế giới tồn tại nhiều đạo pháp, những cuộc tranh giành khốc liệt, ai cũng muốn độc bá thiên hạ, một nơi mà uy chấn chur thiên Thần Vực, vạn thể luân hồi sau thảm họa diệt môn! Tàn khốc nguyên rủa, vạn thể cừu hận, Đàm Vân lập chí, không còn trầm luân! Vì tình cảm chân thành, thân nhân, từ đây từng bước một giẫm lên cừu nhân thì thể siêu việt đỉnh phong! Nghịch thiên sát lục, tung hoành vạn giới, duy ta chí tôn! gái gú thì khỏi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tội Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vô tận phần nộ

Hoàng Phủ Thánh triều, Sao Băng Thành, Vọng Nguyệt Trấn.

Hàn phong lạnh thấu xương, tuyết lớn đầy trời, phát phối bông tuyết bao phủ chiêm trống vang trời, giăng đèn kết hoa Đàm phủ.

"Đã trời xanh để cho ta trọng sinh về tới thành hôn ngày, vậy ta Đàm Vân, liền quyết không để bị kịch lần nữa trình diễn!"

"Liều Như Yên, Tư Đồ Kiếm nam, ta sớm muộn cũng có một ngày, đem các người hai đại gia tộc đuổi tận giết tuyệt!"

Người mặc tân lang phục Đàm Vân, muốn rách cả mí mắt nhìn qua trắng xoá thương khung, từng màn quá khứ, trong đầu phi tốc lướt qua.

Ba ngày trước, hắn cùng Liều gia thiên kim Liều Như Yên thành hôn lúc, Liều gia chủ hòa Tư Đồ gia chủ, vì chiếm lấy Đàm gia sản nghiệp, thế là thu mua Đàm phủ quân gia, tại đại hôn trên yến tiệc trong rượu hạ độc, hạ độc chết Đàm Vân phụ thân, Gia Gia về sau, đem Đàm phủ 308 nhân khẩu diệt môn!

Đàm Vân trước khi chết nhìn thấy, người mặc cưới phục vị hôn thê Liều Như Yên, cùng Tư Đồ Thiếu Chủ: Tư Đồ Kiếm nam ân ái một màn.

Hắn giờ mới hiểu được, Liều Như Yên cùng Tư Đồ Kiếm nam sớm có gian tình.

"Đàm Vân, sứ mệnh của ta đã hoàn thành, một thế này, liền nhìn người như thế nào báo thù." Đột nhiên, một đạo vô cùng suy yếu thanh âm, tại đàm vân trong đầu vang lên.

"Ai?" Đàm Vân rùng mình.

"Ta tại người Linh Trì bên trong, người vào nói nói." Đàm Vân trong đầu vang lên lần nữa, hư nhược thanh âm.

Đàm Vân run như cây sậy ngưng thần nhắm mắt, tiến vào minh tường, đi tới trong mi tâm Linh Trì bên trong.

Linh Trì là tu sĩ chứa đựng thiên địa linh khí địa phương, là tu sĩ căn cơ.

Đàm Vân đi vào Linh Trì về sau, con người co rụt lại, chỉ gặp Linh Trì trung ương, lơ lửng một viên màu xanh biếc hình thoi hình cầu.

Hình cầu to như nắm tay, tán dật lầy vàng sáng mờ lung.

Đàm Vân nhìn chăm chăm hình cầu, nội tâm tuôn ra một cỗ huyết mạch tương liên cảm giác, cẩn thận ánh mắt dần dần trở nên mê mang, "Người là ai? Người vì cái gì ở bên trong?"

"Ta chính là người, người chính là ta, đáng tiếc ta thời gian còn lại không nhiều lắm, không thể hướng người dần dần giải thích." Hình cầu bên trong phát ra thanh âm, càng thêm suy yếu, "Ta nguyện phi hồi yên diệt, trả lại người vạn thể ký ức!"

"Nhớ kỹ, nhất định phải báo thù!"

Tiếng nói phủ lạc, Đàm Vân đầu đau muốn nứt, một cỗ không lồ mãnh vỡ ký ức, tràn vào trong đầu hắn về sau, chấp vạ thành một vài bức hình tượng.

Hắn từng hình tượng trông được đến mình ở kiếp trước, thẳng đến vạn thể trước mỗi một thế ký ức! Vạn thể trong luân hồi, mình mỗi một thế đều thảm họa diệt môn!

Vạn thể chí thân, không ai sống sót!

Mà hết thấy này, đều là đến từ đời thứ nhất tàn khốc nguyên rủa!

Mình đời thứ nhất, là uy chấn Chư Thiên Vạn Giới Hồng Mông chí tôn. Hỗn độn chí tôn, bắt đầu nguyên chí tôn, liên thủ đem mình đánh giết về sau, nguyên rủa mình tiến vào vạn thể luân hồi!

Muốn thông qua vạn thể luân hồi, để cho mình cường đại thần hồn, triệt để miễn diệt!

Linh Trì bên trong màu xanh biếc quang cầu, chính là Hồng Mông thần giới căn cơ: Hồng Mông Chi Tâm.

Lời mới vừa nói nam tử, là mình đời thứ nhất lúc, luyện vào Hồng Mông Chi Tâm bên trong một sợi thần niệm!

Chính là cái này sợi thần niệm, mang theo Hồng Mông Chi Tâm, xuyên qua Chư Thiên Vạn Giới bình chương về sau, tòng Tinh Hà Luyện Ngục bên trong rơi xuống phạm trần, trợ mình trọng sinh đến ngày đại hi!

"Ha ha ha ha, vạn thể luân hồi, nguyên rủa ta đời đời diệt môn!"

Đàm Vân cười thâm qua đi, cả người giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, "Hỗn độn chí tôn, bắt đầu nguyên chí tôn, ta Đàm Vân nhất định sẽ phi thăng Cửu Thiên Tiên giới, lại đến đạt thần giới, để các ngươi không đến chết từ từ!"

Thu hoạch được vạn thể luân hồi ký ức về sau, Đàm Vân cũng có được đời thứ nhất lúc, đối đan, trận, khí, phù bao gồm thiên vạn thuật ký ức!

Hắn lập chí cuối cùng một thể, nhất định phải lại lên thần giới báo thù!

Đem phản bội mình tiên thần nhóm, giẫm tại dưới chân, hết thầy giết!

Mà khi vụ chi gấp, chính là như thế nào hóa giải Đàm gia diệt môn nguy cơ!

"Đàm Vân ca ca, ngươi chạy thế nào tới đây? Nghĩa mẫu để ngươi mau trở lại khách quý điện bái đường đâu."

Nương theo lấy một đạo thanh như cốc vũ dễ nghe giọng nữ, một nghiêng nước nghiêng thành phần váy thiếu nữ, bước nhanh đi vào Đàm Vân trước người.

Thiếu nữ rất sáng răng trắng, da thịt như tuyết, một đầu như thác nước tóc xanh rủ xuống treo tại đạo tước trên vai thom, cả người tản ra làm cho người hít thở không thông mỹ cảm, tựa như rơi xuống nhân gian Dao Trì Ngọc Nữ.

Nàng chính là Đàm Vân nghĩa muội: Nam Cung Ngọc Thắm.

Nàng là cô nhi, hài nhi lúc bị người vứt bỏ tại Vọng Nguyệt Trấn, bị Đàm Vân mẫu thân Phùng Tinh Như nhặt về Đàm phủ.

Nàng thuở nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, lại thiên sinh lệ chất, càng là thiên phú kinh người, mười tuổi lúc tu vi đã bước vào Linh Thai Cảnh tam trọng, thể là, Phùng Tinh Như đưa nàng chính thức thu làm nghĩa nữ.

Bây giờ năm gần mười lăm nàng, đã bước vào Linh Thai Cảnh lục trọng, cùng Liễu Như Yên, Tư Đồ Kiếm nam, được xưng là Vọng Nguyệt Trấn tam đại thiên tài.

Trái lại Đàm Vân đã mười sáu, nhưng vẫn là Linh Thai Cảnh tam trọng, là Vọng Nguyệt Trấn đại danh鼎鼎 phế vật!

"Tốt, ta cái này trở về..." Đàm Vân bỗng nhiên thu tay, thanh âm im bất mà dừng.

Hắn nhìn xem Nam Cung Ngọc Thắm, ở sâu trong nội tâm đột nhiên truyền đến một trận không hiểu chưa xót, như thủy triều bi thương lan tràn hắn mỗi một tắc da thịt.

Ngay sau đó, trong đầu nổi lên, hắn ở kiếp trước lúc một bức tranh.

Ánh tà dương đỏ quạch như máu, sườn đồi chi đình, một đạo bá đạo mười phần kiếm mang hướng mình chém tới lúc, một cùng Nam Cung Ngọc Thắm giống nhau như đúc thiếu nữ, đẩy ra mình!

Mà nàng lại bỏ ra sinh mệnh, dòng máu đỏ sẫm, khiến tà dương ảm đạm phai mờ...

Trong trí nhớ đoạn hậu, Đàm Vân hốc mắt hồng nhuận, thâm tình nhìn xem Nam Cung Ngọc Thắm, nội tâm bởi vì đương thời trùng phùng mà mừng rỡ vạn phần!

Âm thầm thề: Ngọc Thắm, kiếp này ta quyết không phụ ngươi!

Nam Cung Ngọc Thắm bị Đàm Vân ánh mắt nóng bỏng, chầm chầm đến cái má nhiễm hà, trong lòng hươu chạy.

Nàng đột nhiên cảm giác được Đàm Vân thay đổi.

Tại nàng trong trí nhớ, mặc dù Đàm Vân là cao quý thiếu gia, nhưng bởi vì bị toàn thành thành dân coi là phế vật, một mực thần sắc u buồn mà đôi phé.

Nhưng hôm nay, nằng từ trên thân Đàm Vân, mây may không cảm giác được dĩ vãng tự ti.

"Ngọc Thắm, chờ một lúc ta cùng Liễu Như Yên bán đường, người cũng không cần đi, người bây giờ lập tức giúp ta đi mua một bộ, người cho rằng toàn trấn đẹp nhất tân nương phục." Đàm Vân phảng phất nghĩ tới điều gì, thần sắc kiên định.

"A, tốt." Nam Cung Ngọc Thắm thần sắc không hiểu, nở nụ cười xinh đẹp, tàn ảnh mấy cái lấp lóe, lướt ra ngoài phủ đệ đại môn lúc, trong đôi mắt đẹp đã chứa đầy nước mắt.

Nàng yêu tha thiết Đàm Vân, nhưng nàng biết lẫn nhau ở giữa thân phận cách xa, lấy nha hoàn ra đòi mình không xứng với hắn.

...

Lớn như vậy khách quý trong điện, không còn chỗ ngồi.

Vọng Nguyệt Trần có tam đại gia tộc: Tư Đồ gia tộc, Đàm gia, Liễu gia.

Đàm gia xử lý việc vui, trên trấn thân phận hiển hách nhân vật, có thể nói là đều đến. Liền ngay cả toàn trấn Thái Đầu cấp bậc nhân vật bạch được sự: Bạch Thu Sinh, cũng tại ghế bên trong.

Bên trên tịch bên trong ngồi ngay thẳng, Đàm Vân phụ mẫu, Gia Gia. Cùng Đàm Vân chuẩn nhạc phụ Liễu Bác Nghĩa. Bốn người gặp Đàm Vân chậm chạp không có trở về, từng cái cười rất mất tự nhiên.

Tân nương Liễu Như Yên duyên dáng yêu kiều tại trước đại điện phương, bởi vì khăn cô dâu che kín gò má lại, nhìn không ra dáng dấp của nàng.

"Đàm Phong, canh giờ đã đến, người nhanh cho ta đem Vân nhi tìm trở về." Đàm lão gia từ liếc nhìn Đàm Phong, sắc mặt có chút xanh xám nói.

"Cha ngài bớt giận, hài nhi cái này đi..." Đàm Phong lời còn chưa dứt, Đàm Vân bước vào đại điện, "Gia Gia, cha, ta trở về."

"Vân nhi, người cũng lớn như vậy, làm sao không có chút nào hiểu chuyện?" Phùng Tĩnh Như oán trách một câu Đàm Vân, chợt, nhìn xem bụng một bình rượu ngon Đàm Tự Trung, phân phó nói: "Quản gia, hôn lễ bắt đầu đi."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Đàm Tự Trung tiếng nói phủ phục, tiếp xuống Đàm Vân một câu, giống như một viên nặng cân đạn pháo, mất hết đám người!

"Quản gia, không cần!" Đàm Vân coi thường Liễu Như Yên, giọng điệu kiên định nói: "Ta cùng Liễu Như Yên hôm nay không có khả năng, về sau càng thêm không có khả năng!"

Nói, Đàm Vân từ trong ngực móc ra một tờ hôn ước, trước mặt mọi người xé nát!

"Đây là tình huống như thế nào? Đàm thiếu gia thế mà trước mặt mọi người hối hôn! Đây không phải tại trần trụi nhục nhã Liễu gia chủ sao?"

"Đúng vậy a! Đến tốt cùng phát sinh chuyện gì rồi? Liễu thiên kim thế nhưng là thiên chi kiều nữ, điểm nào không xứng với hắn..."

"Xuyt... Đều nói nhỏ thôi..."

"..."

Bên tai quanh quẩn trên trăm vị gia chủ tiếng nghị luận, Liễu Bác Nghĩa tòng trên bàn tiệc bỗng nhiên đứng dậy, đối còn chưa tỉnh táo lại Đàm lão gia từ, gầm thét lên: "Đàm Trường Xuân, nữ nhi của ta điểm nào không xứng với người phế vật cháu trai? Các người Đàm gia khinh người quá đáng!"

"Liễu gia chủ, bớt giận bớt giận." Đàm lão gia từ vội vàng đứng dậy nhận lỗi về sau, gãi thân thể phát run, nhìn hằm hằm Đàm Vân, "Người cái này bất hiếu tử tôn, là muốn tươi sống chết ta à! Người nếu là không cho cái giải thích, ta tự tay phế bỏ người!"

"Người cái này nghịch tử, ta đánh chết người!" Đàm Phong vừa sai bước có mặt vị, phất tay hướng Đàm Vân trên mặt rút đi.

"Ta chỉ như vậy một cái nhử tử, người dừng tay cho ta!" Phùng Tĩnh Như hóa thành một vòng tàn ảnh, đem Đàm Vân bảo hộ ở sau lưng.

"Phu nhân, đều đến lúc này, người còn che chở cái này nghịch tử!" Đàm Phong tay phải ngừng treo tại Phùng Tĩnh Như trên đỉnh đầu, tức giận đến sắc mặt đỏ lên.

"Phu quân, cha, các người trước bớt giận, nghe Vân nhi giải thích a!" Phùng Tĩnh Như gấp nước mắt tại hốc mắt đảo quanh, nàng cầu khẩn một tiếng về sau, quay đầu nhìn xem Đàm Vân, thúc giục nói: "Vân nhi, nhanh cho người cha cùng người Gia Gia, còn có Liễu gia chủ giải thích a!"

"Không cần giải thích!" Liễu Bác Nghĩa gầm lên giận dữ rung khắp đại điện, "Các người Đàm gia là khi dễ chúng ta Liễu gia không người sao? Cái nhục ngày hôm nay, ta nhất định muốn các người Đàm gia nỗ lực giá cao thảm trọng! Người tới!"

Liễu Bác Nghĩa đương nhiên sẽ không cho Đàm gia cơ hội giải thích, hắn mặc dù tức giận Đàm Vân trước mặt mọi người hối hôn, nhục nhã nữ nhi, làm nhục Liễu gia. Nhưng cái này chưa chắc không phải một cái, thừa cơ ra tay với Đàm gia cơ hội thật tốt!

"Suru suru..."

Lập tức, sớm đã mai phục tại Đàm gia bốn phía năm trăm tên Liễu gia thị vệ, cầm trong tay trường kiếm, đại đao vọt vào Đàm phủ, đem khách quý điện đoàn đoàn bao vây.

Năm trăm thị vệ bên trong, có hơn hai trăm người, là Tư Đồ gia tộc thị vệ nguy trang.

"Ít tại ta Đàm gia làm càn!"

Một tiếng lẹ a đột ngột chột vang, Đàm gia hai trăm tên thị vệ, cầm trong tay trường mâu nghe hỏi chạy đến, không sợ hãi cùng năm trăm tên địch thủ giằng co...

"Bản gia chủ cũng thật sự là nhìn không được!" Ghế bên trong Tư Đồ gia chủ: Tư Đồ Thiên Luân, bỗng nhiên đứng dậy, cùng Liễu Bác Nghĩa đứng sóng vai, "Đàm lão gia tử, các người đây là tự chui đầu vào rọ!"

Hai người đem Linh Thai Cảnh bát trọng khí tức phóng thích ra, toàn thân tràn ngập không che giấu chút nào sát ý.

"Cha, ngài cần phải vì nữ nhi làm chủ a... Ô ô..." Liễu Như Yên nhắc lên khăn cô dâu, giả bộ khóc lớn, đi tới Liễu Bác Nghĩa bên cạnh, "Nữ nhi không sống được... Ô ô..."

"Ha ha ha ha, giả, tiếp lấy cho lão tử giả!" Đàm Vân nhìn chằm chằm Liễu Như Yên cuồng tiếu một tiếng, chột, đảo mắt đối với mình trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau tất cả gia chủ, trịch địa hữu thanh nói: "Mọi người không phải hiếu kỳ, ta vì sao hỏi hôn sao?"

"Tốt, vậy ta nói cho các người biết!"

Đàm Vân tay phải hóa trào, đột nhiên quay người, gắt gao nắm quản gia Đàm Tự Trung miệng!

Đón lấy, Đàm Vân tay trái cầm bầu rượu lên, hướng Đàm Tự Trung miệng ngã xuống, "Người cái này ăn cây táo rào cây sung lão già, thế mà bị Liễu Bác Nghĩa thu mua, tại trong bầu rượu hạ độc, muốn cho ta cùng Liễu Như Yên báí đường cho ta phụ mẫu, Gia Gia mời rượu lúc, hạ độc chết bọn hắn!"

"Không muốn thiếu gia, lão nô biết sai..." Đàm Tự Trung kinh dị cầu xin tha thứ bên trong, Đàm Vân đem một bình rượu độc, toàn bộ rót vào khoang miệng.

"Phốc..."

Đàm Tự Trung hai mắt trắng bệch, miệng sùi bọt mép, một cổ đen nhánh máu độc phun ra khoang miệng, bị mất mạng tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bộ bộ kinh tâm

"Àm!"

Đàm Vân tay phải hất lên, đem Đàm Tự Trung thi thể, hung hăng ném ra khách quý điện.

"Vân nhi, nhanh nói cho Gia Gia, đây là có chuyện gì?" Đàm Trường Xuân sắc mặt đại biến, bước nhanh đi vào Đàm Vân trước người.

Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như vợ chồng, nhìn xem đồ nhào trên mặt đất rượu độc, cũng là lạnh cả sống lưng nhìn xem Đàm Vân, đái hần trả lời.

Đàm Vân cất cao giọng nói: "Gia Gia, Liễu Bác Nghĩa cùng Tư Đồ Thiên Luân, đón mua quản gia tại trong rượu hạ độc."

"Nghĩ hạ độc chết ngài cùng cha ta về sau, lại đem chúng ta Đàm phủ diệt môn, bọn hắn lòng lang dạ thú, chính là vì chiếm lấy chúng ta Đàm gia sản nghiệp!"

Một thạch hủ dọa ngàn con sóng, trên trăm danh gia chủ toàn thân chấn động. Có hoài nghi sự thật giả; có ám đạo Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa tốt một cái tâm ngoan thủ lạt!

Nhưng bọn hắn đối mặt tràn ngập mùi thuốc súng tam đại gia chủ, đều lựa chọn trầm mặc, không muốn lợi này vũng nước đục.

"Tức chết ta vậy!" Đàm Trường Xuân giận tím mặt, nhìn chằm chặp Liễu Bác Nghĩa, Tư Đồ Thiên Luân, nộ khí lấp ung nói: "Các người thật hèn hạ!"

"A a a a, thật sự là trò cười!" Liễu Bác Nghĩa nhìn qua đàm Trường Xuân, cười gằn nói: "Tôn tử của người trước mặt mọi người hỏi hôn thì cũng thôi đi,

hiện tại thế mà còn dám giết người diệt khẩu, ngấm máu phun người! Người lại còn coi ta Liễu Bác Nghĩa dễ khi dễ sao!"

"Liễu gia chủ nói đúng!" Tư Đồ Thiên Luân lật tay ở giữa, một thanh trường kiếm tòng tay phải trống rỗng mà ra.

Hắn cầm kiếm chỉ hướng đàm Trường Xuân, giận dữ hét: "Sĩ khả sát bất khả nhục, hôm nay ta muốn các người Đàm gia chó gà không tha!"

Đối mặt chiến đấu hết sức căng thẳng tình huống, đàm Trường Xuân trên trán hiện đầy mồ hôi hạt lớn chùng hạt đậu. Hắn biết rõ, một khi Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa liên thủ, mình hẳn phải chết không nghi ngờ, Đàm gia chắc chắn hủy diệt!

"Cha, chúng ta không phải đối thủ của bọn họ, làm sao bây giờ?" Linh Thai Cảnh thất trọng Đàm Phong, mặt xám như tro, vô kế khả thi.

"An tâm chó vợi." Đàm Trường Xuân vẻ mặt nghiêm túc thấp giọng nói xong, hướng Bạch Thu Sinh ném đi cầu trợ ánh mắt, "Bạch được sư, còn xin ngài vì ta Đàm gia chủ trì công đạo."

Không hề nghi ngờ, Linh Thai Cảnh cửu trọng Bạch Thu Sinh, là duy nhất có thể cứu trợ Đàm gia người!

"Bạch được sư, đây là chúng ta cùng Đàm gia ở giữa ân oán, còn xin ngài không nên nhúng tay." Liễu Bác Nghĩa, Tư Đồ Thiên Luân, trăm miệng một lời.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người, đều rơi vào Bạch Thu Sinh trên thân, thờ mạnh cũng không dám một ngum.

Đám người kết luận, Bạch Thu Sinh quả quyết sẽ không vì Đàm gia, mà triệt để đắc tội Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa.

Sự thật quả thật như thế!

Bạch Thu Sinh từ trên bàn tiệc chậm rãi đứng dậy, trừng mắt dựng thẳng vẫn nhìn xem đàm Trường Xuân, thần sắc khỗ sở nói: "Đàm lão gia tử, đến tột cùng là các người Đàm gia vu hãm Liễu gia chủ, Tư Đồ gia chủ trước đây, vẫn là hai vị gia chủ đối Đàm gia sản nghiệp mưu đồ đã lâu, chỉ có chính các người rõ ràng. Thật có lỗi, tại không có biết rõ sự thật trước, lão hủ lực bất tòng tâm."

Nghe vậy, đàm Trường Xuân còn muốn nói điều gì lúc, Đàm Vân tiến lên một bước, cúi người chào thật sâu nói: "Bạch lão, văn bối biết ngài một mực khát vọng luyện chế thành công linh thai đan, đúng lúc văn bối đạt được đan này đan phương, nghĩ hiến cho ngài."

"Cái gì? Người có linh thai Đan Đan phương!" Lập tức, Bạch Thu Sinh thần sắc phấn khởi đến cực điểm, hóa thành một đạo bóng trắng, xuất hiện tại Đàm Vân trước người, run giọng nói: "Đàm thiếu gia, nhanh lấy ra cho lão hủ nhìn xem... Nhanh!"

Linh thai đan là Linh Thai Cảnh tu sĩ, khôi bảo cấp bậc đan được, có thể đề cao Linh Thai Cảnh tu sĩ cảnh giới.

Không hề nghi ngờ, ai có thể đạt được đan phương, lâu là mười năm, ngắn thì ba năm, đủ để chế tạo ra một nhóm Linh Thai Cảnh bát trọng, thậm chí cửu trọng cảnh cường giả!

Nhìn xem kích động không thôi Bạch Thu Sinh, Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa nhìn nhau, ám đạo không ổn. Biết Đàm Vân là muốn lấy đan phương, để Bạch Thu Sinh ra tay trợ giúp Đàm gia.

Bất quá nhị nhân chuyển niệm tưởng tượng, tựa như thả gánh nặng. Hai người xem ra, linh thai đan đan phương quá mức quý giá, Đàm Vân căn bản không có khả năng có!

Như thật có, Đàm gia sớm đã xưng bá Vọng Nguyệt Trấn, cũng không trở thành đến bây giờ, chỉ có Đàm lão gia tử là Linh Thai Cảnh bát trọng thực lực!

"Văn nhi, người thật có đan phương?" Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tinh Như, kích động không thôi đường.

"Ừm." Đàm Vân nói xong, nhìn xem Bạch Thu Sinh, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói: "Văn bối có thể đem đan phương cho ngài, nhưng là hi vọng ngài đáp ứng văn bối một cái điều kiện. Đương nhiên, văn bối sẽ không để cho ngài quá khó xử."

"Nói, gì điều kiện?" Bạch Thu Sinh mày trắng nhú chặt.

"Văn bối hi vọng ngài có thể che chở ta Đàm gia một tháng, một tháng sau, ta Đàm gia sống hay chết không có quan hệ gì với ngài." Đàm Vân đang khi nói chuyện, trong con người tinh mang lấp lóe.

Đàm Vân rõ ràng, mặc dù đan phương đối Bạch Thu Sinh có mãnh liệt dụ hoặc, nhưng còn chưa đủ lấy khiến cho cùng Tư Đồ gia tộc, Liễu gia trở mặt thành thù. Mà một tháng kỳ hạn, Bạch Thu Sinh tuyệt đối sẽ đáp ứng.

Chỉ cần hắn đáp ứng, mình dựa vào vạn thế luân hồi ký ức, một tháng thời gian đủ để thực lực tăng nhiều, có được cùng hai đại gia tộc chống lại thực lực!

Bạch Thu Sinh nhắm mắt màn, thoáng trầm tư về sau, gật đầu nói: "Tốt! Chỉ cần người có đan phương, ai dám động đến người Đàm gia, trừ phi trước tông lão hủ trên thi thể bước qua đi."

"Bạch lão ngài từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, có ngài câu nói này, văn bối an tâm." Đàm Vân trong lòng đại định, mỉm cười, "Bạch lão, ngài nhưng

có trống không ngọc giản?"

"Có." Bạch Thu Sinh giữa ngón tay Càn Khôn Giới lấp lánh ở giữa, một viên trống không ngọc giản xuất hiện trong tay về sau, đưa cho Đàm Vân.

Đàm Vân vạn chú mục bên trong, điều khiển linh thức thấm vào ngọc giản, lấy linh thức tại ngọc giản bên trên vẽ viết ra, từng đạo lít nha lít nhít chữ viết về sau, lại đem ngọc giản đưa cho Bạch Thu Sinh.

Bạch Thu Sinh không kịp chờ đợi đem linh thức thấm vào ngọc giản, chốc lát sau, trong mắt để lộ ra cực độ phấn chấn chi sắc, ngửa đầu cười to nói: "Ha ha ha ha, trách không được lão hủ nghiên cứu hơn mười năm, y nguyên không cách nào luyện chế ra linh thai đan, nguyên lai không chỉ có thiếu đi ba loại linh dược, còn ít hai bước a!"

"Đàm thiếu gia, lão hủ quá cảm kích người, xin nhận lão hủ cúi đầu." Bạch Thu Sinh hướng Đàm Vân, thật sâu cúi xuống sống lưng.

"Trời ạ! Đàm thiếu gia quả nhiên có đan phương!"

"Đúng vậy a... Cái này, cái này sao có thể!"

"..."

Đại diện bên trong sôi trào, chúng gia chủ khó có thể tin kinh hô.

Trái lại Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa, đã kinh vừa giận!

Hai người vạn vạn không nghĩ tới, Đàm Vân thế mà thật lấy ra đan phương!

"Bạch lão, ngài vẫn là phải thấy rõ đan phương mới là, tuyệt đối đừng bị Đàm Vân đi giả loạn chân lừa gạt ngài." Liễu Bác Nghĩa ngăn chặn lấy đầy ngập lửa giận, thanh âm trầm giọng nói.

Bạch Thu Sinh nhướng mày, không mặn không nhạt mà nói: "Đa tạ Liễu gia chủ nhắc nhở, lão hủ thấy đã rất rõ ràng."

"Bạch lão, chẳng lẽ người thật vì Đàm gia, muốn cùng ta hai nhà kết thù kết oán sao?" Tư Đồ Thiên Luân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hiển nhiên là người nóng tính!

"Hừ, Tư Đồ gia chủ có gì nói ra lời ấy?" Bạch Thu Sinh hai mắt nhắm lại, hừ lạnh nói: "Người biết rõ lão hủ thu đan phương, liền sẽ thực hiện lời hứa che chở Đàm gia một tháng, vẫn còn nghĩ đối Đàm gia động thủ, ta nhìn các người là cố tình muốn cùng lão hủ kết thù kết oán mới là!"

"Bạch lão chớ giận, ta cùng Tư Đồ gia chủ sau một tháng lại đến là được." Liễu Bác Nghĩa sắc mặt khó coi ôm quyền, sau đó, liếc nhìn Tư Đồ Thiên Luân, trầm giọng nói: "Tư Đồ hiền đệ, đi!"

Nói xong, Liễu Bác Nghĩa lời kéo Liễu Như Yên, hướng đi ra ngoài điện.

Tư Đồ Thiên Luân thần sắc không cam lòng theo sát mà tới, tại trải qua đàm Trường Xuân lúc, giận không kềm được nói: "Một tháng sau, chính là người Đàm gia từ kỳ!"

"Lão phu tùy thời phụng bồi!" Đàm Trường Xuân nhìn qua phóng ra đại diện Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa, tức giận đến toàn thân phát run, "Mang theo các người, cắt cho ta ra Đàm phủ!"

...

Liễu Bác Nghĩa, Tư Đồ Thiên Luân tức hỗn hỗn rồi đi Đàm phủ về sau, mệnh lệnh năm trăm tên thị vệ, trong vòng ba ngày đem toàn thành Đàm gia cửa hàng, toàn bộ đoạt đập!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nhân duyên đã hết

Đàm phủ, khách quý điện.

Đàm Trường Xuân lòng vẫn còn sợ hãi hỏi thăm Đàm Vân, là như thế nào biết được quân gia bị Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa thu mua.

Còn có linh thai Đan Đan phương, từ đâu mà tới.

Đàm Vân không lộ thần sắc nói cho Gia Gia, nói đến đến một cao nhân chi điểm, cao nhân lưu lại đan phương, trợ giúp Đàm gia vượt qua nguy cơ sau rồi đi.

Đối với cái này đám người tin tưởng không nghi ngờ. Bởi vì trừ cái đó ra, đám người thực sự nghĩ không ra Đàm Vân chỗ nào đạt được đan phương.

"Đàm lão gia tử, đã quý phủ hôn sự gác lại, vậy bọn ta liền cáo từ."

"..."

Chúng gia chủ nhao nhao chào từ giả.

"Ai, chur vị đi thông thả." Đàm Trường Xuân trên mặt áy náy, hướng đám người ôm quyền nói: "Hôm nay là ta Đàm gia chiếu cố không chu toàn, mong rằng chur vị thứ lỗi."

"Không dám không dám." Một gia chủ, nghĩa chính ngôn từ nói: "Đàm lão gia tử, công đạo tự tại lòng người, chúng ta tin tưởng Đàm thiếu gia nói lời."

"Đúng vậy a đúng vậy a..." Đám người phụ họa, liền muốn khởi hành rồi đi.

"Chur vị thúc thúc, thúc phụ xin dừng bước." Đàm Vân hướng đám người có chút cúi người chào nói: "Hôn lễ như thường tiến hành."

Toàn trường kinh ngạc, tân nương cũng bị mất, còn thế nào tiến hành?

"Vân nhi, ngươi có phải hay không hồ đồ rồi?" Phùng Tinh Như đưa tay dán tại Đàm Vân trên trán, mê hoặc nói: "Ngươi không có phát sốt, làm sao nói hết chút mê sáng rồi?"

"Vân nhi, chur vị gia chủ sự vụ bận rộn, ngươi đừng hồ nháo." Đàm Phong trừng Đàm Vân một chút.

"Bịch!"

Đàm Vân đột nhiên quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói: "Gia Gia, cha, mẹ, hải nhi muốn cưới Ngọc Thắm làm vợ, xin các người thành toàn!"

Đàm Vân tiếng nói phủ lạc, vừa vịn tay nâng cưới phục Nam Cung Ngọc Thắm, bước vào đại điện. Nàng thân thể mềm mại chấn động, trong tay tân nương phục rơi trên mặt đất.

Nàng nào hải trống rỗng, nước mắt lại là mơ hồ ánh mắt.

Phùng Tinh Như yêu chiều nhìn một cái Nam Cung Ngọc Thắm, chợt, thần sắc không vui nhìn xem Đàm Vân, "Vân nhi, ngươi đừng trách nương giúp Thắm nhi nói chuyện."

"Tại ngươi cùng Liễu Như Yên chưa đính hôn trước, nương liên tục hỏi ngươi, nhưng nguyện cưới Thắm nhi làm vợ, nhưng ngươi nói căn bản không thích Thắm nhi."

"Ngươi nếu không thích, cũng đừng hại người ta, hôn nhân đại sự, há có thể trò đùa? Nương không đồng ý!"

Phùng Tinh Như nói rất kiên quyết. Mặc dù Nam Cung Ngọc Thắm cũng không phải là thân sinh, nhưng nàng lại đối coi như con đẻ.

"Nương, hải nhi hướng ngài thề là chân ái Ngọc Thắm, hải nhi sau này thà phụ người trong thiên hạ, cũng quyết không phụ nàng!" Đàm Vân tình chân ý thiết nói: "Xin ngài thành toàn."

"Chuyện này là thật?" Phùng Tinh Như sắc mặt có chút hòa hoãn, nhưng trong lòng lại là trong bụng nở hoa. Nàng rất ưa thích Ngọc Thắm!

"Thiên chân vạn xác!" Đàm Vân chém đinh chặt sắt nói.

"Nương là đồng ý, ngươi vẫn là hỏi một chút Thắm nhi ý kiến đi." Phùng Tinh Như hiền lành cười nói.

"Hải nhi đa tạ nương!" Đàm Vân sau khi đứng dậy, đi tới Nam Cung Ngọc Thắm trước mặt, thâm tình nói: "Cho tới hôm nay ta mới phát hiện, ngươi là ta Đàm Vân mệnh trung chủ định thê tử. Cho dù Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa không có mưu đồ chiếm lấy Đàm gia sản nghiệp, ta cũng sẽ không cùng Liễu Như Yên thành thân."

"Bởi vì ta yêu người không phải nàng, mà là ngươi."

Nam Cung Ngọc Thắm nước mắt lã chã nhỏ xuống, nàng cảm thấy tốt ỷ khuất, "Nghĩa mẫu nhiều lần muốn cho ta gả cho ngươi, nhưng ngươi lại một mực cự tuyệt... Không sai, ta là ưa thích ngươi, cũng một mực rất muốn gả cho ngươi. Nhưng ta thật không xác định, ngươi đối với ta là không là thật tâm."

"Ta hiểu." Đàm Vân nhẹ nói, cúi người nhặt lên trên đất cưới phục về sau, nhìn chăm chú lên Nam Cung Ngọc Thắm, nói: "Nó có thể làm chứng, ta muốn cưới quyết tâm của ngươi."

"Tông ta để người tự mình chọn lựa một kiện, người cho rằng đẹp nhất tân nương phục bắt đầu, ta liền quyết định cưới người." Đàm Vân tay trái nâng tân nương phục, đưa tay phải ra lau sạch lấy Nam Cung Ngọc Thắm nước mắt, ôn nhu nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi ta tại xử lý cùng Liễu Như Yên hôn sự, không thể cùng người cùng một chỗ chọn mua cưới phục."

"Nguyên lai người để cho ta chọn lựa cưới phục, chính là để cho ta vì chính mình chuẩn bị..." Nam Cung Ngọc Thắm hai mắt đầm lệ, tự lẩm bầm bên trong té nhào vào đàm vân trong ngực.

"Nha đầu ngọc, đừng khóc." Đàm Vân thật chặt đưa nàng ôm vào trong ngực, nói khẽ: "Người nguyện ý gả cho ta sao?"

"Ta... Nguyên ý... Ta nguyện ý..." Nam Cung Ngọc Thắm vui đến phát khóc.

"Ha ha ha ha, tốt!" Đàm Trường Xuân vui mừng quá đổi đảo mắt đầm người, giọng nói như chuông đồng nói: "Chư vị mời liên tịch, lão hủ tuyên bố ta Văn nhi, Thắm nhi, một khắc sau bái đường thành thân!"

"Chúc mừng chúc mừng..."

"Chúc mừng chúc mừng..."

Chúng gia chủ nhao nhao cười, lần lượt ngồi xuống.

Phùng Tĩnh Như lông mày nét mặt tươi cười mở phân phó hai tên nha hoàn, mang theo Nam Cung Ngọc Thắm đi trang điểm thay quần áo...

Đàm phủ lần nữa chiếu trông vang trời, pháo hoa nổi lên bốn phía, chiếu sáng buông xuống màn đêm.

Một khắc sau.

Nam Cung Ngọc Thắm người mặc tân nương phục, che kín khăn cô dâu, tại hai tên nha hoàn nâng đỡ, chậm rãi đi vào khách quý điện.

Kiếp trước ân tình, kiếp này duyên phận, Đàm Vân rất cảm thấy trân quý.

Hắn thâm tình nhìn chăm chú Nam Cung Ngọc Thắm, chưa hề cảm giác mình như thể hạnh phúc.

"Đàm lão gia tử, không ngại lão hủ đến chủ trì hôn lễ như thế nào?" Đạt được linh thai Đan Đan phương Bạch Thu Sinh, tâm tình cực kỳ vui mừng, sượng cười nói.

"Có Bạch lão chủ trì, thật là tôn nhi ta vinh hạnh a!" Đàm Trường Xuân vuốt râu mà cười, "Bạch lão mời!"

"Tốt!" Bạch Thu Sinh ứng thanh lúc, Đàm Vân, Nam Cung Ngọc Thắm đứng sững vai tại, đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như trước người.

"Tân lang Đàm Vân, tân nương Nam Cung Ngọc Thắm." Bạch Thu Sinh sáng sửa thanh âm, quanh quẩn tại đại điện bên trong thật lâu không tiêu tan, "Nhất bái thiên địa!"

Đàm Vân, Nam Cung Ngọc Thắm, quay người mặt hướng ngoài điện thương khung, vừa quỳ xuống chuẩn bị dập đầu lúc, đột nhiên, một đạo ánh sáng chứa vô tận phần nộ giả nua thanh âm, từ mệnh môn tuyệt không trung giống như kinh lôi chột vang, "Chậm đã!"

"Àm!"

Tiếp theo một cái chớp mắt, một cỗ lực lượng vô hình phảng phất giống như quán xuyên hư không, hung hăng đánh vào Đàm Vân trên lồng ngực.

"Phốc!"

Đàm Vân miệng phun máu tươi, giống như là như điều đứt dây, bị đánh bay hơn mười trượng, nặng nề mà rơi đập ở trong đại điện.

"Đàm Vân..." Nam Cung Ngọc Thắm nhắc lên khăn cô dâu, phát ra một đạo chim quyen khắp huyết thút thít, hướng Đàm Vân chạy tới.

"Người nào dám can đảm ở ta Đàm gia giường oai!" Đàm Trường Xuân tức sùi bọt mép, hóa thành một đạo tàn ảnh lướt ra ngoài đại điện.

"Sưu sưu sưu..."

Ngoại trừ Phùng Tĩnh Như cùng Nam Cung Ngọc Thắm, lưu lại chiếu cố ngã xuống đất không dậy nổi Đàm Vân bên ngoài, Bạch Thu Sinh cùng chúng gia chủ, cực tốc bắn ra đại điện, cùng đàm Trường Xuân đứng tại đất tuyết bên trong, cảnh giác mười phần ngăn đầu nhìn mệnh môn tuyệt không.

"Ai tại giả thần giả quỷ, cho lão phu cút ra đây!" Đàm Trường Xuân ngang nhìn không có một ai thương khung, giận dữ hét.

"Một cái Linh Thai Cảnh sâu kiến, cũng dám đối lão hủ nói năng lỗ mãng! Đều cho lão hủ hết thấy quỳ xuống!"

Theo một đạo tức giận thanh âm, trong khoảnh khắc, một cỗ không thể đuổi kịp lực lượng, phô thiên cái địa từ trên trời giáng xuống, bao phủ lại đám

người.

Đám người phảng phất gánh vác lấy một tòa núi lớn, không có lực phản kháng chút nào quỳ trên mặt đất!

Tất cả mọi người run lấy bầy, vạn phần hoảng sợ, biết giống như uy như ngực cường giả, giáng lâm Đàm gia!

"Vẫn bối có nhiều mạo phạm, khẩn cầu tiền bối chuộc tội..." Đàm Trường Xuân thận trọng run giọng nói.

"Hừ." Theo một đạo hừ lạnh, một đạo chùm sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, tại khách quý trước điện, hóa thành một hạc phát đồng nhan lão già.

Lão già tóc trắng không nhìn đám người, hần công lưng thân thể rảo bước tiến lên đại điện về sau, ánh mắt như ngừng lại Nam Cung Ngọc Thắm trên thân, cũng không dời đi nữa mấy may, thấp giọng lầm bầm: "Giống... Hòa gia chủ phụ nhân thật quá giống..."

"Lão già chết tiệt, ta không rõ ngươi nói cái gì!" Nam Cung Ngọc Thắm đỡ lấy Đàm Vân đứng lên, nằng giận dữ lão già tóc trắng, "Chúng ta căn bản không biết ngươi, ngươi vì sao muốn đả thương người!"

"Ngài bớt giận." Lão già tóc trắng hướng Nam Cung Ngọc Thắm, có chút cúi đầu về sau, không giận tự uy liếc xem Phùng Tĩnh Như, "Mười lăm năm trước đêm khuya, ngươi có phải hay không tại Đàm phủ công chúa chấp một đứa bé?"

"Mà cái này hài nhi trong tã lót, có một khối có khắc "Nam Cung" hai chữ ngọc bội, thế là, ngươi cho bé gái đặt tên Ngọc Thắm?"

Phùng Tĩnh Như thần sắc cả kinh nói: "Ngài là làm sao mà biết được?"

"Nguyên do trong đó, lão hủ không tiện nhiều lời." Lão già tóc trắng nhàn nhạt nói xong, mặt hướng Nam Cung Ngọc Thắm, đột nhiên quỳ xuống, "Lão nô đoạn thương thiên, khấu kiến tiểu thư! Tiểu thư, mẫu thân của ngài để lão nô tới đón ngài về nhà."

"Ngươi thật sự là mẹ ta phái tới?" Nam Cung Ngọc Thắm, lạnh như băng nói.

"Hồi bẩm tiểu thư, cho lão nô một vạn cái lá gan, lão nô cũng không dám lừa gạt ngài a!" Lão già tóc trắng cung kính vô cùng nói.

Nam Cung Ngọc Thắm cười, nụ cười của nàng rất lạnh, thanh âm càng là không chứa một tia tình cảm, "Từ bỏ ta ròng rã mười lăm năm, hiện tại mới nhớ tới tìm ta. Ngươi đi đi, ta đã là Đàm gia con dâu, ta là sẽ không cùng ngươi trở về!"

"Tiểu thư, tuyệt đối không thể!" Lão già tóc trắng vẫn như cũ quỳ thân không dậy nổi, ánh mắt của hắn khinh bỉ nhìn xem Đàm Vân, "Ngài kim chi ngọc điệp thân phận tôn quý, hần chỉ là một cái thân phận hèn mọn sâu kiến. Như mẫu thân của ngài biết, cũng quyết không cho phép ngươi gả cho cho hần! Huống hồ, các người còn không có bái thành thiên địa đâu!"

"Xin chú ý lời nói của ngươi!" Nam Cung Ngọc Thắm giọng điệu quyết tuyệt nói: "Ngươi đi đi, ta không muốn lại nhìn thấy ngươi!"

"Tiểu thư, đã ngài nói như vậy, vậy liền xin thứ cho lão nô đắc tội!" Lão già tóc trắng gặp Nam Cung Ngọc Thắm tâm ý đã quyết, trong nháy mắt biến mất tại chỗ không thấy.

Đàm Vân còn chưa kịp phản ứng, lão già tóc trắng đã đem Nam Cung Ngọc Thắm, cướp đi kéo tại sau lưng!

Nam Cung Ngọc Thắm lòng nóng như lửa đốt thét chói tai vang lên, "Ta không nên cùng hần tách ra, ngươi thả ta ra!"

"Hần là thê tử của ta, ngươi buông ra cho ta nàng!" Đàm Vân song quyền nắm chặt, trên mặt gân xanh bạo lòi, quát âm lên.

"Ngươi đây là muốn chết!" Lão già tóc trắng mặt lộ sát cơ, tay trái buông ra Nam Cung Ngọc Thắm về sau, thân ảnh nhoáng một cái, liền tay phải bóp lấy Đàm Vân cổ, đem Đàm Vân giơ lên!

"Ngô..." Đàm Vân sắc mặt đỏ lên, phần nộ nhìn chằm chằm lão già tóc trắng, mơ hồ không rõ gằm thét.

Lão già tóc trắng bóp lấy Đàm Vân, tức giận không thôi nói: "Liền xem như Hoàng Phủ Thánh hướng đương kim Thái tử, cũng chưa chắc có tư cách cưới tiểu thư nhà ta! Ngươi thì tính là cái gì? Đi chết đi!"

"Tiền bối khai ân, xem ở ta đem Thắm nhi bồi dưỡng trưởng thành phân thượng, ngài liền tha con ta đi!" Phùng Tĩnh Như ôm lão già tóc trắng bấp chân, thất kinh phanh phanh dập đầu.

"Hừ, nếu không phải xem ở này ân phân thượng, chỉ bằng con của ngươi nghĩ nhúng chàm tiểu thư nhà ta, lão hủ liền đã đem các người Đàm gia diệt! Cho lão hủ lần đi!" Lão già tóc trắng một cước đem Phùng Tĩnh Như đá văng ra.

"Dừng tay cho ta, nếu không ta chết ngay bây giờ ở trước mặt ngươi!" Nam Cung Ngọc Thắm kêu khóc bên trong, cầm kiếm gác ở trên cổ. Lưỡi kiếm sắc bén đã xem da thịt cắt vỡ, từng sợi đỏ thắm máu tươi, thuận lưỡi kiếm nhỏ xuống trên mặt đất, tóe lên từng đóa từng đóa huyết hoa!

"Tiểu thư, chỉ cần ngài đáp ứng cùng lão nô về nhà, lão nô liền thả hần! Nếu không, từ nay về sau Vọng Nguyệt Trấn, không còn có Đàm gia!" Lão già tóc trắng không thể nghi ngờ nói xong, cánh tay phải phát một cái, đột nhiên, Nam Cung Ngọc Thắm cầm kiếm cổ tay một trận tê dại, trường kiếm rơi trên mặt đất!

"Người tại sao muốn dạng này bức ta..." Nam Cung Ngọc Thắm trán mảnh dao, cực kỳ bi thương khóc thút thít nói: "Người tại sao muốn chia rẽ chúng ta!"

"Tiểu thư, lão nô nói, hấn không xứng với ngài!" Lão giả tóc trắng thở sâu, cung kính nói: "Tiểu thư, ngài quyết định đi. Hoặc là rời đi hấn, hoặc là Đàm gia đều đi chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thực lực tăng nhiều

"Được... Ta đáp ứng cùng người về nhà... Ô ô..." Nam Cung Ngọc Thắm đôi mắt đẹp cực kỳ bi ai, khóc không thành tiếng ở giữa, đột nhiên hoảng sợ thét to: "Người muốn đối hấn làm cái gì!"

Nhưng gặp lão giả tóc trắng, tay trái ngạnh sinh sinh đem Đàm Vân miệng nặn ra về sau, đem trong tay phải một viên huyết hồng đan dược, hướng Đàm Vân trong miệng lắp đầy!

Đàm Vân tựa hồ nhận ra đan dược, ánh mắt của hấn hoảng sợ, hai mắt sung huyết, nhưng mà lại không cải biến được đan dược vào miệng vận rui.

Đan dược vào bụng về sau, Đàm Vân mềm nhũn đã mất đi tri giác.

"Bịch!"

Lão giả tóc trắng tiện tay đem Đàm Vân nhét vào trên mặt đất, quay người hướng Nam Cung Ngọc Thắm đi đến.

"Người tên súc sinh này, đến tột cùng đối với hấn làm cái gì!" Nam Cung Ngọc Thắm giống như nổi điên thê khóc.

"Tiểu thư, ngài yên tâm, lão nô chỉ là cho hấn ăn vào Thị Hồn vong tình đan." Lão giả tóc trắng chi tiết nói: "Đãi hấn sau khi tỉnh lại, hấn sẽ không còn nhớ kỷ ngài, cũng sẽ không dây dưa nữa ngài."

"Không... Không!" Nam Cung Ngọc Thắm ánh mắt tuyệt vọng, một cổ đỏ tia huyết dịch phun ra khoang miệng, chọt, ngắt trên mặt đất.

Đây là tâm huyết, chỉ có một người bi thương đến cực điểm lúc, mới có thể đi ngược dòng nước tuôn ra khoang miệng tâm huyết!

"Tiểu thư, ngài sao phải khổ vậy chứ? Lão nô cũng là vì ngài tốt!" Lão giả tóc trắng ôm lấy Nam Cung Ngọc Thắm về sau, tại mọi người sóng lớn muốn tuyệt ánh mắt bên trong, đằng không mà lên, đứng lơ lửng trên không tại khách quý trên điện không.

Hấn nhìn xuống quý xuống đất đám người, lạnh lùng vô tình nói: "Chuyện hôm nay, các người ai dám tuyên dương ra ngoài, lão hủ chắc chắn huyết tẩy Vọng Nguyệt Trán. Còn có, các người coi như Đàm gia chưa bao giờ có Nam Cung Ngọc Thắm người này, nghe rõ chưa?"

"Hồi bẩm tiền bối, vãn bối nghe rõ ràng!" Đám người nom nóp lo sợ ứng thanh về sau, mờ tối tuyệt không trung, nơi nào còn có lão giả tóc trắng bóng dáng?

"Tôn nhi!"

"Vân nhi!"

Đàm Trường Xuân, Đàm Phong vội vàng vọt vào đại điện. Sau đó, Bạch Thu Sinh đối Đàm Vân tiến hành chẩn bệnh, phát hiện Đàm Vân cũng không lo ngại.

Trên trăm vị gia chủ lòng vẫn còn sợ hãi, cùng đàm Trường Xuân cáo từ rời đi.

Phùng Tĩnh Như nhẫn thụ lấy mất đi Ngọc Thắm thống khổ, lập tức triệu tập Đàm gia thị vệ, hạ nhân. Để mọi người tại Đàm Vân trước mặt thủ khẩu như bình, không muốn nhắc lên Nam Cung Ngọc Thắm tồn tại...

Sau nửa canh giờ.

Đàm Vân vừa tỉnh lại, cảm thấy trở nên đau đầu, hấn phát hiện Gia Gia, phụ mẫu, hốc mắt hồng nhuận nhìn xem chính mình.

"Nương, các người tại sao khóc?" Đàm Vân thần sắc mê mang nói: "Còn có ta làm sao ngủ thiếp đi?"

"Vân nhi, trước đó người đột nhiên té xỉu, nương đây không phải lo lắng người mà!" Phùng Tĩnh Như lau nước mắt nói.

"Nương, ngài đừng khóc, hài nhi đây không phải hảo hảo sao?" Đàm Vân mỉm cười, từ trên ghế đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo nói: "Gia Gia, cha, mẹ, các người yên tâm, một tháng sau, ta nhất định sẽ đem Tư Đồ gia tộc, Liễu gia nhỏ tận gốc, không còn ngọn cỏ!"

"Vân nhi, làm việc không được mơ tưởng xa vời. Việc này người cũng đừng quan tâm, Gia Gia sẽ nghĩ biện pháp." Đàm Trường Xuân cũng không đem Đàm Vân, tin là thật.

Đàm Vân cũng không nhiều làm giải thích. Hẳn biết lại giải thích cũng không ai sẽ tin.

"Gia chủ, việc lớn không tốt!"

Lúc này, một thị vệ vô cùng lo lắng vọt vào khách quý điện.

"Chuyện gì kinh hoàng?" Đàm Trường Xuân nhướn mày.

"Hồi bẩm gia chủ, Tư Đồ gia tộc cùng Liễu gia thị vệ, hiện tại đang đánh nện cướp bóc chúng ta Đàm gia tất cả cửa hàng!" Thị vệ kia thở dốc nói.

"Lẽ nào lại như vậy!" Đàm Trường Xuân lộ a qua đi, mặt ủ mày chau đi qua đi lại, "Phong nhi, người như thế nào đối đãi việc này?"

"Cha, bây giờ địch mạnh ta yếu, theo hài nhi ý kiến, tạm thời chỉ có thể chịu." Đàm Phong trầm giọng nói: "Chúng ta việc cấp bách, là nghĩ biện pháp làm sao vượt qua, sau một tháng gia tộc nguy nan."

"Ừm, cũng chỉ đành như thế." Đàm Trường Xuân gật đầu bất đắc dĩ.

Nghe vậy, Đàm Vân nói cho Phùng Tĩnh Như, mình sau đó phải bề quan sau rồi đi.

Xuyên qua uốn lượn quanh co đình đài lâu tạ, Đàm Vân tại trải qua một ngôi lầu các lúc, đột nhiên dừng bước.

Hắn nhìn qua bảng hiệu bên trên "Ngọc Thâm các" ba chữ, cảm thấy trong lòng vắng vẻ, một cổ nhân nhạt bi thương ăn mòn nội tâm, phảng phất đã mất đi thứ gì.

Đàm Vân đem ngay tại thanh lý trong nội viện tuyết động nha hoàn, hô tới, hỏi: "Trong này ở qua người nào? Ta làm sao nghĩ không ra tới?"

"Hồi bẩm thiếu gia, Ngọc Thâm các một con đều trống không đâu." Nha hoàn cúi đầu, ứng tiếng nói: "Chưa từng có có người ở."

"Nha." Đàm Vân lắc đầu, tuyết lớn từ từ bên trong tiếp lấy hướng "Vân Các" mà đi.

Nha hoàn nhìn qua Đàm Vân bóng lưng, lơ mơ có thể thấy được, trong mắt ngấn lệ lấp lóe, "Thiếu gia thật thật đáng thương, hẳn như vậy thích Ngọc Thâm tiểu thư, bây giờ lại vĩnh viễn quên nàng..."

Vân Các, lầu hai trên giường, Đàm Vân ngồi xếp bằng.

"Hồng Mông Ngưng Khí Quyết!"

Đàm Vân hai tay vạch ra từng đạo quỹ tích huyền ảo về sau, từ trước ngực kết ấn.

Lập tức, phương viên trong vòng trăm trượng thiên địa linh khí, hội tụ thành một cỗ linh khí nồng nặc dòng lũ, lấy so với thường nhân gần mười lần tốc độ, tràn vào vân các sau hướng Đàm Vân mi tâm liên tục không ngừng chui vào...

Thời gian như lưu, sau hai mươi tám ngày.

Trong lúc đó, Liễu gia, Tư Đồ gia tộc liên thủ đối phó Đàm gia tin tức, tại toàn trấn lưu truyền sôi sùng sục.

Mấy chục vạn dân trấn, càng nhiều hơn chính là ôm xem kịch vui thái độ, yên lặng chờ hai ngày sau Liễu Bác Nghĩa, Tư Đồ Thiên Luân dẫn người giết tới Đàm phủ...

Vân Các.

"Oanh, oanh, oanh!"

Đàm Vân ngồi xếp bằng, thể nội liên tiếp truyền ra ba đạo tiếng vang trầm nặng!

Giờ phút này, sáu miệng đường kính một trượng giếng cạn, xuất hiện ở hần mi tâm Linh Trì bên trong.

Mang ý nghĩa hần tông Linh Thai Cảnh tam trọng, bước vào lục trọng cảnh!

Kìa sáu miệng ống ánh sáng long lanh giếng cạn, đúng là hần sáu miệng linh thai!

"Là thời điểm tu luyện Hồng Mông Bá Thể!" Đàm Vân nhắm mắt ngưng thần tiến vào minh tướng, đi tới Linh Trì bên trong.

Hắn một ý niệm, hư không tiêu thất, chợt, cảnh tượng trước mắt biến đổi, tiến vào Hồng Mông Chi Tâm bên trong.

Hồng Mông Chi Tâm nội bộ không gian mênh mông vô ngần, trên bầu trời tràn ngập nồng đậm Hồng Mông chi khí, phẳng phất có thể ngưng tụ ra thủy đên!

Đàm Vân giống như là phương này Hồng Mông thể giới chúa tể, hần đạp không mà đứng, quan sát phía dưới như đại dương Hồng Mông thần dịch, tình mẫu bên trong lộ ra nồng đậm chờ mong.

Đàm Vân giờ phút này có được Tứ chủ tu công pháp!

Thứ nhất: Hồng Mông Bá Thể, chia làm hai mươi bốn cấp.

Mỗi giai lại phân: Sơ kỳ, tiểu thành, đại thành, đỉnh phong bốn cái giai đoạn. Lấy Hồng Mông thần dịch rèn luyện thân thể, đạt tới tiến giai!

Thứ hai: Hồng Mông thánh diễm, chia làm Hồng Mông Băng Diễm, Hồng Mông hỏa diễm, mỗi loại hỏa diễm lại phân hai mươi bốn cấp. Cần thôn phệ Băng thuộc tính, Hòa thuộc tính hỏa chủng, mới có thể đi vào giai.

Thứ ba: Hồng Mông đồ thần kiếm trận, Hồng Mông thí thần kiếm quyết. Chỉ có hần đột phá Linh Thai Cảnh đại viên mãn, tấn thăng thai hồn cảnh lúc mới có thể tu luyện!

Thứ tư: Hồng Mông thần đồng, nhưng nhìn mặc cao hơn chính mình ra nhất Đại cảnh giới tu sĩ thực lực. Đồng thời, phạm là linh hồn độ mạnh, so với hần nhỏ yếu người, đều sẽ bị thần đồng khống chế.

"Ta khát vọng lực lượng, lực lượng cường đại!" Đàm Vân tại trên bầu trời ngồi xếp bằng.

Nhất thời, sáu cổ giao long giống như Hồng Mông thần dịch, từ như đại dương trạng thái bề mặt bên trong dâng không mà lên, chui vào mi tâm của hần về sau, hóa thành thiên ti vạn lý, du tẩu tại thể nội, bắt đầu rèn luyện da thịt của hần!

"Tê!"

Rèn luyện quá trình, giống như từng cây kim châm không ngừng xuyên thẳng qua tại thể nội, đau đến Đàm Vân ngũ quan vạn vẹo...

Đàm Vân trải qua hai ngày rèn luyện, đem thể nội Hồng Mông thần dịch luyện hóa không còn về sau, bước vào Hồng Mông Bá Thể đệ nhất giai tiểu thành. Có được tay không xé rách, trung phẩm Linh binh lực lượng!

Sau này hần mỗi tăng lên một trọng cảnh giới, liền có thể luyện hóa một cổ Hồng Mông thần dịch, rèn luyện thân thể!

"Ông!"

Đàm Vân sợi tóc múa, linh thức như là vô hình thủy triều hướng bốn phía kéo dài, cuối cùng bao phủ Đàm phủ phương viên tám dặm địa vực.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên đường phố nổi liền không dứt người đi đường, lộ ra với hần trong óc.

Tu sĩ nhục thân càng mạnh, linh hồn thì càng cường đại, linh hồn càng mạnh, linh thức phạm vi bao phủ thì càng rộng.

Bình thường Linh Thai Cảnh lực trọng tu sĩ, linh thức nhưng bao phủ phương viên sáu dặm. Mà Đàm Vân thể mà bao phủ phương viên tám dặm.

Linh hồn độ mạnh, đã so sánh Linh Thai Cảnh bát trọng!

Đột nhiên, Đàm Vân sắc mặt đột biến, thông qua linh thức phát hiện Đàm phủ đại môn ầm vang vỡ vụn, ngay sau đó, hai đạo máu me khắp người thân ảnh, bị đánh bay đến trong nội viện!

Hai người không phải người khác, chính là Đàm Vân Gia Gia đàm Trường Xuân, phụ thân Đàm Phong!

Ngay sau đó, Tư Đồ Thiên Luân, Liễu Bác Nghĩa, càn rỡ cười lớn, bước vào Đàm phủ!

Sau đó Tư Đồ Kiếm nam, Liễu Như Yên, mang theo năm trăm tên thị vệ đẳng đẳng sát khí tràn vào Đàm phủ!

"Một đám súc sinh, hôm nay lão tử để các ngươi có đến mà không có về!" Đàm Vân ánh mắt bên trong lộ ra vô tận sát ý, phá cửa sổ nhảy ra Vân Các, hướng phủ đệ đại môn phóng đi!

Giới thiệu cho các bạn tác phẩm Đại Tổng Chi Ta Là Bao Thanh Thiên

vote giùm nha các bác

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cuồng bạo tàn sát

Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, vết thương chồng chất đứng lên, ánh mắt tuyệt vọng nhìn qua Tư Đồ Thiên Luân cùng Liễu Bác Nghĩa.

Đàm Trường Xuân mặc dù cùng hai đại gia chủ, cùng là Linh Thai Cảnh bát trọng, nhưng hãn tuôi tác đã cao, căn bản không phải một người trong đó đối thủ.

Mà Đàm Phong chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng, tại hai đại gia chủ trước mặt, càng là không có sức hoàn thủ.

Liễu Bác Nghĩa xem thường đàm Trường Xuân, cười nhạo nói: "Lão già, một tháng này ngươi không ít liên lạc những nhà khác chủ a? Ngươi cái này ngu ngốc cũng không nghĩ một chút, phóng nhân toàn thành lại có ai dám vì các ngươi Đàm gia, mà đắc tội ta!"

Chính như Liễu Bác Nghĩa lời nói, trong một tháng này, đàm Trường Xuân nghĩ lời kéo gia tộc khác, trợ giúp Đàm gia vượt qua nguy nan. Nhưng chúng gia chủ quyền hoành phía dưới, cuối cùng không ai nguyện ý vì Đàm gia, đắc tội cái khác hai đại gia tộc.

"Kẻ thắng làm vua kẻ bại khuất, lão phu không lời nào để nói!" Đàm Trường Xuân thở dài, chịu nhục cầu khẩn nói: "Lão phu chỉ cầu các ngươi, buông tha ta Đàm gia bọn hạ nhân, bọn hãn là vô tội."

"Gia chủ, chúng ta sinh là người nhà họ Đàm, chết là Đàm gia quý! Chúng ta muốn cùng Đàm gia cùng tồn vong!" Đàm phủ hai trăm tên thị vệ, cầm trong tay trường mâu, thề sống chết như về tiếng rống to vang tận mây xanh!

"Hò nháo!" Đàm Trường Xuân nhìn qua bọn thị vệ, "Các ngươi cũng có người nhà, các ngươi chết rồi, người nhà làm sao bây giờ? Điều cho lão phu ngâm miệng!"

Từ xưa trung hiếu lưỡng nan toàn, bọn thị vệ nghĩ đến nhất thời nhiệt huyết, sẽ mang cho vợ con lão tiểu vô tận bi thống, bọn hãn rung rung trầm mặc.

"Chắc chắn, rất cảm động... Rất cảm động a!" Liễu Bác Nghĩa nhìn chăm chăm đàm Trường Xuân, giễu cợt nói: "Lão già, chẳng lẽ ngươi liên trăm thảo muốn trừ tận gốc đạo lý cũng không hiểu sao? Hừ, ta cho ngươi biết, hôm nay các ngươi Đàm phủ 308 nhân khẩu đều phải chết!"

"Ngươi cái này tâm ngoan thủ lạt súc sinh, lão phu liều mạng với ngươi!" Đàm Trường Xuân lên cơn giận dữ, đang muốn liều mạng một lần nữa, sau tai truyền đến một đạo ngân cầm âm thanh, "Gia Gia chậm đã!"

Đàm Trường Xuân quay đầu thấy là Đàm Vân lúc, hai mắt đỏ bừng quát ầm lên: "Tôn nhi, ngươi đến làm gì? Nơi này có Gia Gia cùng cha ngươi đình lấy, ngươi mau trốn a!"

"Vân nhi, chạy mau a!" Đàm Phong gầm thét lên.

Lúc này, Linh Thai Cảnh lục trọng Phùng Tinh Như, tay phải cầm kiếm, lòng nóng như lửa đốt đi tới Đàm Phong bên cạnh, rung rung nói: "Vân nhi, nương cùng cha ngươi, ngươi Gia Gia ngăn chặn bọn hãn, ngươi nghe lời của mẹ mau trốn! Trốn được càng xa càng tốt!"

"Ta không thể đi!" Đàm Vân thần sắc kiên định lắc đầu, trực tiếp đi tới phụ mẫu, Gia Gia trước người.

"Ngươi đây là muốn tức chết nương a!" Phùng Tinh Như thôi táng Đàm Vân, lo nghĩ khó có thể bình an nói: "Lăn a... Cút!"

"Nương, ngươi phải tin tưởng hài nhi, có hài nhi tại, ta Đàm gia tuyệt sẽ không diệt vong!" Đàm Vân trịch địa hữu thanh nói: "Nương, ngươi vịn cha cùng Gia Gia trước nghỉ ngơi, nơi này giao cho hài nhi."

Phùng Tinh Như gấp lại khuyên vô dụng, thần sắc cực kỳ thống khổ.

"Gào to, trách không được ngươi tiểu súc sinh này dám đồng dục, nguyên lai là tấn thăng lục trọng cảnh a!" Tư Đồ Thiên Luân ngoan vị nhìn chăm chăm Đàm Vân, nói ra: "Ngăn ngừa một tháng, liên tục tấn thăng tam trọng cảnh, xem ra không ít phúc đan được a?"

Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tinh Như, lúc này mới xem xét Đàm Vân cảnh giới. Đương phát hiện Đàm Vân thật sự là Linh Thai Cảnh lục trọng lúc, trong ba người tâm nhắc lên kinh đảo hải lăng!

Bọn hãn thế nhưng là xác định, Đàm Vân trong lúc bế quan, cũng không phục dụng bất luận cái gì đan dược!

Đàm Vân lạnh lẽo nhìn Tư Đồ Thiên Luân, tinh mâu bên trong lệ khí bắn ra bốn phía, "Mặc kệ lão tử có hay không phục dụng đan dược, các ngươi hôm nay đều mơ tưởng còn sống rồi đi!"

"Không biết trời cao đất rộng tiểu tạp chủng, ta xé ngươi!" Tư Đồ Thiên Luân phôi đều muốn tức nổ tung.

"Cha, sát hấn há có thể để ngài tự mình động thủ? Vẫn là giao cho hài nhi đi!" Ti Đồ Kiếm Nam sai bước đi vào Tur Đồ Thiên Luân trước người, cảm tức nhìn Đàm Vân, trong khoảnh khắc, Linh Thai Cảnh thất trọng khí tức phóng thích mà ra, khiến cho chung quanh thiên địa linh khí, phát ra từng vòng từng vòng gợn sóng.

Hắn không hổ là Vọng Nguyệt Trấn tam đại thiên tài, một tháng trước vẫn là Linh Thai Cảnh lục trọng, bây giờ đã bước vào thất trọng cảnh!

"Ủm." Tur Đồ Thiên Luân nhẹ gật đầu, dặn dò: "Kiếm Nam, chú ý an toàn."

"Cha ngài yên tâm." Ti Đồ Kiếm Nam liếc xem Đàm Vân, "Hài nhi sát hấn, liền cùng nghiền chết một con kiến đồng dạng đơn giản!"

"Vân nhi, coi chừng a!" Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như, thần sắc lo nghĩ.

"Đi chết đi!" Ti Đồ Kiếm Nam mũi chân chìa xuống đất, hóa thành một đạo tàn ảnh, cuồng bạo vung ra một quyền, trực kích Đàm Vân mặt!

Hắn vô cùng tự phụ, đối phó Linh Thai Cảnh lục trọng Đàm Vân, căn bản không cần dùng kiếm, một quyền liền có thể đem Đàm Vân đầu oanh bạo!

"Uống!"

Đàm Vân hét lớn một tiếng, một quyền bỗng nhiên đảo ra, quyền thế như vễn, khiến cho quanh thân không gian có chút rung động!

"Phanh... Răng rắc!"

Hai quyền gặp nhau, một cổ vòng xoáy linh lực giống như tinh vân nổ tung lên, huyết vụ tràn ngập, đoạn chi bắn ra bốn phía bên trong. Ti Đồ Kiếm Nam hữu quyền yếu ớt đáng thương, bị Đàm Vân một quyền đánh nổ!

"A... Đây không có khả năng! Ngươi chỉ là lục trọng cảnh, làm sao có thể là đối thủ của ta!"

Ti Đồ Kiếm Nam kinh dị kêu thảm, khoang miệng phun máu, bao cát bị đánh bay.

"Sưu!"

Không đợi Ti Đồ Kiếm Nam rơi xuống đất, Đàm Vân hình như quỷ mị, cực tốc lướt qua tầng trời thấp, tay trái gắt gao kèm ở Ti Đồ Kiếm Nam cổ, đem nó như xách con gà con nhấc lên!

"Cha, cứu ta..." Ti Đồ Kiếm Nam chi chi ô ô kêu khóc.

Tur Đồ Thiên Luân không để ý tới suy nghĩ ái tử, vì sao không phải Đàm Vân đối thủ, hắn muốn rách cả mí mắt quát: "Đàm Vân, thả ta ra mà!"

"A a a a, ta thả ngươi lão mẫu!" Đàm Vân giống như một tôn giáng lâm nhân gian sát thần, hắn tay trái bóp lấy Ti Đồ Kiếm Nam cổ, tay phải cầm tay trái hồ khẩu!

"Không... A!" Ti Đồ Kiếm Nam quý khóc sói gào bên trong, "Răng rắc!" Toàn bộ cánh tay trái, bị Đàm Vân ngạnh sinh sinh xé xuống!

"Con a!" Tur Đồ Thiên Luân buồn giận lẫn lộn, cầu xin: "Đàm Vân, chỉ cần ngươi thả con ta, ta lập tức rút khỏi Đàm phủ, cầu ngươi đừng có lại tổn thương hắn!"

"Ngươi thật muốn cầu ta, vậy sẽ phải có chuyện nhờ người đáng vẽ." Đàm Vân ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Tur Đồ Thiên Luân, nghiêm nghị nói: "Quý xuống cho ta!"

"Ngươi..." Tur Đồ Thiên Luân lên cơn giận dữ, vừa mới mở miệng liền bị Đàm Vân cắt đứt, "Ngươi cái gì ngươi? Cho lão tử quý xuống!"

"Răng rắc!"

Nói, Đàm Vân một cước đạp phát nổ Ti Đồ Kiếm Nam đầu gối trái, máu tươi văng khắp nơi, gãy chi bay thấp tại Tur Đồ Thiên Luân trước mặt!

"A... Cha cứu ta, cứu ta..." Ti Đồ Kiếm Nam nước mắt nước mũi, chảy vào trong miệng. Tay cụt chân gãy thống khổ, ăn mòn hắn mỗi một đầu thần kinh!

"Đàm Vân, ta quý, ta quý... Ngươi đừng có lại hạ độc thủ!" Tur Đồ Thiên Luân than thở khóc lóc, quý gối Đàm Vân trước mặt.

"Kiếm Nam!" Liễu Như Yên hoa dung thất sắc, khóc thành nước mắt người.

Đàm Vân nhìn hằm hằm Liễu Như Yên, trên mặt gân xanh bạo lòi, giống như từng con giun bò đầy gương mặt, cười lạnh nói: "Tiện nhân, lúc trước ngươi cùng lão tử dính hôn, còn cùng Ti Đồ Kiếm Nam yêu đương vụng trộm. Hôm nay các ngươi đều muốn nỗ lực giá cao thảm trọng!"

"Ba!"

Đàm Vân nâng lên chân phải, hướng Ti Đồ Kiếm Nam đứng quần đạp xuống, lập tức, truyền đến một đạo bọt khí vỡ tan thanh âm.

Ti Đồ Kiếm Nam hạ thân bị hủy, triệt để đoạn tử tuyệt tôn!

"Không..." Ti Đồ Kiếm Nam khàn cả giọng kêu rên bên trong, ngắt đi.

"Đàm Vân, lập tức thả con ta!" Tư Đồ Thiên Luân từ dưới đất đứng lên, toàn thân kịch liệt phát run, "Nếu không, ta để Đàm phủ tất cả mọi người, sống không bằng chết!"

"Ha ha ha ha, có bản lĩnh ngươi thì tới đi! Về phần con của ngươi, hẳn chết chắc!" Đàm Vân cuồng tiếu, năm ngón tay cong Khúc Phát lực, huyết dịch phun tung toé bên trong bóp nát Ti Đồ Kiếm Nam cổ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Huyết sát Tư Đồ Thiên Luân

Nhìn xem Ti Đồ Kiếm Nam thâm không nở nhìn thi thể, Tư Đồ Thiên Luân bị phần muốn tuyệt!

Hắn làm sao đều không nghĩ tới, ái tử thể mà lại chết tại Đàm Vân trong tay!

"Kiếm Nam..." Liễu Như Yên nước mắt lượn quanh, trong đôi mắt đẹp tràn đầy thật sâu cực kỳ bi ai chi sắc.

Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như, chấn kinh mà kích động nhìn qua Đàm Vân.

"Thiếu gia uy vũ!"

"Thiếu gia uy vũ!"

Đàm gia hai trăm tên thị vệ, sùng bái nhìn qua Đàm Vân, kim lòng không được cao giọng hò hét.

Tại trong mắt tất cả mọi người, Đàm Vân thay đổi. Hắn không còn đòi phé, không còn là trong mắt thể nhân phé vật!

"Con a! Ngươi yên tâm, cha nhất định tự tay báo thù cho ngươi, để Đàm gia tất cả mọi người cho ngươi chôn cùng!"

Tư Đồ Thiên Luân xóa đi nước mắt, nhìn chăm chăm Đàm Vân, quát âm lên: "Tập toái, nạp mạng đi!"

Tư Đồ Thiên Luân trường bào múa, trong khoảnh khắc, tay phải ngưng tụ ra một đoàn linh lực quang cầu, mang theo cuồng bạo khí tức, hướng Đàm Vân huy chưởng vỗ tới!

Linh Thai Cảnh bát trọng thực lực, không giữ lại chút nào!

Đàm Vân vẻ mặt nghiêm túc, không tránh không tránh, một cỗ kim sắc linh lực từ trong cơ thể nở tuôn ra, quay chung quanh thân cực tốc xoay tròn, tựa như một tôn kim sắc chiến thần, ngừng chân ở giữa thiên địa!

"Rống!"

Đàm Vân phát ra một tiếng như dã thú gầm nhẹ, đem hết toàn lực vung ra hữu quyền!

"Phanh... Ông!"

Quyền, chỉ tay kích trong nháy mắt, cuồng liệt con bão năng lượng, giống như một vòng nắng gắt âm vang nổ rộ, bộc phát ra loá mắt ánh sáng chói mắt, khiến cho đám người nhìn không được nhao nhao nghiêng đầu, trước mắt lâm vào ngấn ngùi hắc ám.

"Răng rắc!"

Đương quang mang tán loạn lúc, theo một đạo rõ ràng tiếng xương nứt, Tư Đồ Thiên Luân thần sắc hoảng sợ liên tục rút lui năm bước, mới đứng vững thân thể. Cánh tay phải của hắn nghiêm trọng biến hình, một đoạn bạch cốt âm u, máu me đầm đìa đầm ra làn da, lộ ra phá lệ khiếp người!

Hiển nhiên, cánh tay phải của hắn bị Đàm Vân một quyền trọng thương!

"Xoẹt xẹt..."

Đàm Vân trên mặt đất ngược lại trượt mấy trượng về sau, sắc mặt tái nhợt đứng vững thân thể, từng sợi huyết dịch thuận khoe miệng, nhỏ xuống trên mặt đất. Không chỉ có như thế, tay phải của hắn nứt gan bàn tay, máu chảy róc rách!

"Tur Đồ hiền đệ, vi huynh giúp ngươi một tay!" Liễu Bác Nghĩa khó có thể tin nhìn chằm chằm Đàm Vân, sắc mặt âm trầm đề nghị.

Nội tâm của hắn chấn kinh đã cực, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn căn bản không tin tưởng, Đàm Vân một quyền có thể phế bỏ Tur Đồ Thiên Luân cánh tay phải sự thật!

"Không cần Liễu huynh xuất thủ, ta muốn tự tay làm thịt hắn vì con ta báo thù!" Tur Đồ Thiên Luân quả nhiên cự tuyệt.

Ngay sau đó, hắn hai chân đạp đất, thả người vọt lên mười trượng, tay trái Càn Khôn Giới thanh quang lấp lánh ở giữa, mang theo một đạo bá đạo mười phân kiếm mang, khí thế hung hăng hướng Đàm Vân vào đầu chém thẳng mà xuống!

"Hong Mông thần bước!"

Đàm Vân thần sắc nghiêm lại, hóa thành một vòng tàn ảnh xuất hiện tại ba trượng bên ngoài!

"Ngươi chỉ là Linh Thai Cảnh lục trọng, tốc độ làm sao có thể nhanh như vậy?" Tur Đồ Thiên Luân giận tím mặt. Hắn hiểu được Đàm Vân nhất định là tu luyện, một loại nào đó thân pháp pháp thuật! Nếu không, lấy Đàm Vân cảnh giới, tốc độ căn bản xa xa không kịp mình!

"Hưu hưu hưu..."

Tur Đồ Thiên Luân ngăn chặn lấy đầy ngập lửa giận, thân ảnh liên tiếp cực tốc chớp động, vung ra từng đạo lăng lệ kiếm mang, hướng Đàm Vân liên tiếp chém giết mà đi.

Bởi vì Đàm Vân cảnh giới so Tur Đồ Thiên Luân thấp hai trọng, mặc dù hắn thi triển Hong Mông thần bước, có thể trốn tránh tốc độ, vẫn như cũ so Tur Đồ Thiên Luân chậm một chút!

"Phốc, phốc..."

Đàm Vân chật vật không chịu nổi, né tránh không kịp, huyết dịch tiêu xạ bên trong, toàn thân hiện đầy mấy chục đạo vết thương.

"Vân nhi..." Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như, trong tuyệt vọng lệ rơi đầy mặt!

"Đi chết đi tạp toái!" Tur Đồ Thiên Luân tông tăng trời thấp bay vút mà xuống, như thiểm điện hướng Đàm Vân cổ họng đâm ra một kiếm!

Một kiếm khóa chặt lại mình đầy thương tích Đàm Vân.

Đàm Vân tránh cũng không thể tránh, né tránh không kịp!

"Chính là cái này thời điểm, Hong Mông thần đồng!"

Bỗng nhiên, Đàm Vân hai mắt trở nên thâm thúy, một vòng yêu dị hồng mang từ trong con mắt lóe lên một cái rồi biến mất lúc, hắn đột nhiên ngừng đầu nhìn chăm chú hướng Tur Đồ Thiên Luân!

"Oanh!"

Tur Đồ Thiên Luân cùng Đàm Vân nhìn nhau thời khắc, cảm thấy một trận mãnh liệt mê muội tứ ngược lấy não hải. Hắn đâm ra một kiếm, cứ việc chống đỡ Đàm Vân cổ họng, băng lãnh mũi kiếm đâm rách cổ họng làn da, nhưng từ đầu đến cuối không thể lại đâm ra mấy may!

"Không tốt, đồng thuật!" Tur Đồ Thiên Luân lạnh cả sống lưng, lúc này, hắn bên tai quanh quẩn Liễu Bác Nghĩa, cuồng loạn hô to âm thanh, "Tur Đồ hiền đệ, nhanh nhắm mắt lại, né tránh a!"

Tur Đồ Thiên Luân bỗng nhiên thanh tĩnh lúc, máu me khắp người Đàm Vân đã nhảy đến trên đỉnh đầu hắn, một cước hướng đầu của hắn hung hăng đạp xuống!

"Răng rắc!"

Tur Đồ Thiên Luân hoảng sợ nghiêng đầu, tránh thoát nổ đầu vận rủi, nhưng hắn vai phải lại bị Đàm Vân đập mạnh bạo. Toàn bộ đầm máu cánh tay phải, bay khỏi thân thể!

"A!"

Tur Đồ Thiên Luân kêu thảm lúc, thân chịu trọng thương đàm Trường Xuân, đột nhiên cảm kiếm đánh lén, một kiếm tông Tur Đồ Thiên Luân phía sau lưng cắm vào, mũi kiếm đâm xuyên trái tim sau mang theo một cỗ huyết dịch, tông lồng ngực xuyên thủng mà ra!

"Ta... Không cam lòng..." Tur Đồ Thiên Luân phảng phất đã dùng hết tất cả khí lực, chật vật quay đầu nhìn qua Liễu Bác Nghĩa, một cỗ huyết dịch tông hắn khoanh miệng không ngừng dâng lên mà ra, "Báo thù cho ta..."

"Ta hiểu rồi... Ta biết!" Liễu Bác Nghĩa nhìn như khổ sở, kì thực nội tâm hưng phấn không thôi.

Không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng! Tư Đồ Thiên Luân chết rồi, đợi mình lại diệt đi Đàm gia, vậy mình liền có thể chiếm đoạt Đàm gia, Tư Đồ gia tộc sản nghiệp, trở thành Vọng Nguyệt Trấn bá chủ!

"Tạ... Tạ." Tư Đồ Thiên Luân nói xong, quay đầu nhìn chằm chằm Đàm Vân, đứt quãng nói: "Tập toái... Nếu không phải ta chủ quan, ta làm sao lại bị người đồng thuật mê hoặc thần trí..."

Đàm Vân lạnh lùng vô tình đi vào Tư Đồ Thiên Luân trước người, tiếng như ruồi muỗi nói: "Người yên tâm, ta sẽ không để cho người cô đơn, đợi ta giải quyết Liễu Bác Nghĩa, các người Tư Đồ gia tộc vô luận nam nữ già trẻ, đều sẽ đến Địa Ngục theo người!"

"Người, người không phải người..." Tư Đồ Thiên Luân lời còn chưa dứt, Đàm Vân một quyền hướng đầu lâu nện xuống, đầu lâu như dưa hấu bạo liệt!

Giờ phút này, Đàm Vân lồng ngực, hai tay, tổn thương trên đùi, kiếm thương tung hoành, da tróc thịt bong, huyết dịch dính ướt trường bào.

"Vân nhi, người thương phải không sao?" Phùng Tình Như ái từ sốt ruột, khóc thút thít dò hỏi.

Đàm Trường Xuân, Đàm Phong cũng là lo nghĩ bất an nhìn lấy Đàm Vân.

Đàm Vân chịu đựng toàn thân kịch liệt đau nhức, hướng ba người ném an tâm tiểu dung, trích địa hữu thanh nói: "Nương, qua nhiều năm như vậy, hài nhi được người xưng là phế vật, cho ngài cùng cha, Gia Gia hồ thẹn. Mặc dù các người chưa hề trách cứ qua ta, nhưng ta biết trong lòng các người cũng không chịu nổi."

"Nương, bây giờ là hài nhi báo đáp các người thời điểm, hài nhi vẫn là câu nói kia, có hài nhi tại, ta Đàm gia liền tuyệt sẽ không diệt vong!"

"Từ nay về sau, ai dám phạm ta Đàm gia, xa đâu cũng giết!"

Nghe vậy, Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tình Như, sớm đã lệ rơi đầy mặt...

"A a a, tốt một cái xa đâu cũng giết." Liễu Bác Nghĩa nhắm mắt lại, hung hăng ngang ngược cười to, "Người cho rằng có thể giết Tư Đồ gia chủ, chính là ta đối thủ? Cái đồ không biết trời cao đất rộng, ta không cùng người đối mặt, người đồng thuật liền đối với ta vô hiệu, ta nhìn người như thế nào sát ta!"

Nói Liễu Bác Nghĩa phóng xuất ra linh thức, bao phủ cả tòa Đàm phủ, trong đầu nổi lên cùng Đàm Vân giằng co hình tượng!

"Không có đồng thuật, lão tử như thường giết người!" Đàm Vân lệ a nói xong, lớn tiếng nói: "Cha, mượn ngài thượng phẩm Linh binh trường kiếm dùng một lát!"

"Hừ!"

Đàm Phong tay phải vung lên, một thanh toàn thân trắng như tuyết trường kiếm, bắn về phía Đàm Vân.

Đàm Vân nhô ra tay phải, tiếp được trường kiếm về sau, toàn thân linh lực quay quanh, tàn ảnh trùng điệp ở giữa, mang theo một chùm chói mắt kiếm mạc, hướng Liễu Bác Nghĩa bao phủ tới!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thảm liệt kịch chiến

Liễu Bác Nghĩa thần sắc khinh thường, Càn Khôn Giới hồng mang lấp lánh ở giữa, một thanh toàn thân huyết hồng trường kiếm, từ tay phải trống rỗng mà có. Chợt, cổ tay cấp tốc xoay múa, lập tức, kiếm mang bắn ra bốn phía!

"Đương đương đương..."

Kim thiết gặp nhau âm thanh bên trong tia lửa tung tóe, đối mặt Đàm Vân chiêu chiêu trí mạng một kiếm, Liễu Bác Nghĩa không chút hoang mang đều đón đỡ xuống dưới.

"Lưu tinh huyết sát!"

Liễu Bác Nghĩa một tiếng quát khê, chín đạo kiếm mang màu đỏ ngòm đại thịnh, tựa như từng đạo xuyên qua hư không lưu tinh, tòng bốn phương tám hướng hướng Đàm Vân âm vang mà tới!

Tốc độ nhanh đến mức cực hạn!

"Tôn nhi, cẩn thận!" Đàm Trường Xuân hoảng sợ kêu gọi.

Hắn biết "Lưu tinh huyết sát" là "Lưu tinh kiếm quyết" bên trong cường hãn nhất một kích.

Lưu tinh kiếm quyết là Liễu gia Trần gia chi thuật. Liễu Bác Nghĩa bằng vào bộ kiếm thuật này, dẫn đầu Liễu gia bước vào tam đại gia tộc liệt kê!

"Suru suru suru..."

Đàm Vân sắc mặt trắng bệch, hốt hoảng nghiêng đầu, thân thể của hắn ngã ra sau cong lưng như cung, hiểm mà lại hiểm tránh thoát, bị chém đầu, một kiếm xuyên tim vận rủi, nhưng còn lại bảy đạo kiếm mang màu đỏ ngòm, lại trầm tại trên người hắn!

"Phốc, phốc..."

Huyết quang chợt hiện, máu tươi nhuộm đỏ tầm mắt của mọi người, Đàm Vân bị Thất Kiếm lăng không chém bay, nặng nề mà rơi đập Bại bên ngoài hơn mười trượng!

Hắn lồng ngực sụp đổ, lơ mơ có thể thấy được ba cây xương sườn đứt gãy, nồng đậm sền sệt huyết dịch tòng lồng ngực, một cổ dâng lên mà có.

Trên hai chân của hắn, hai đạo vết thương sâu tới xương, nhìn thấy mà giật mình.

"Hong học..."

Đàm Vân nằm ngửa trên mặt đất, hô hấp nặng nề mà gấp rút, đôi mắt như thể đau xót, hắn cắn răng cứng chắc, không có hô lên một cái đau chữ!

"Vân nhi, con của ta a..." Phùng Tĩnh Như cuồn loạn kêu khóc, quỳ gối Đàm Vân bên cạnh, đau lòng nước mắt, đoạn mắt tuyến nhỏ xuống Bại Đàm Vân trên mặt.

"Tôn nhi!"

"Vân nhi..."

Thân chịu trọng thương Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Bại bọn thị vệ nâng bên trong, hướng Đàm Vân đi đến.

Giờ khắc này, bi thương, không cam lòng, tuyệt vọng, chiếm cứ lấy Đàm gia trái tim tất cả mọi người ruồng.

Theo bọn hãn nghị, mình hắn phải chết không nghi ngờ.

"Ha ha ha ha... A ha ha ha ha!" Liễu Bác Nghĩa mở to mắt liếc nhìn đám người, không chút kiêng kỵ cười gằn nói: "Đội bản gia chủ tiêu diệt các người Đàm gia, Vọng Nguyệt Trần chính là của ta!"

"Đàm lão gia tử, xem ở chúng ta ngày xưa phân tình bên trên, các người đầu hàng tự vận đi."

"Người cái này ác độc súc sinh." Đàm Trường Xuân nhìn hằm hằm Liễu Bác Nghĩa, "Lão phu nói cho người, ta Đàm gia thà rằng chiến tử, cũng quyết không đầu hàng!"

"Gia chủ nói đúng, chúng ta thề không đầu hàng!" Bọn thị vệ nhóm nắm chặt trường thương, ngẩng đầu hò hét, vang vọng phương viên hơn mười dặm.

Giờ phút này, Đàm phủ bên ngoài giăng khắp nơi trên đường phố, tụ tập mấy chục vạn dân trấn, đám người thần sắc khác nhau trò chuyện cảm khái:

"Xong xong, xem ra Đàm gia triệt để xong đời..."

"Có thể không xong đời sao? Tư Đồ gia chủ hòa Liễu gia chủ, đó cũng đều là Linh Thai Cảnh bát trọng cường giả, Đàm lão gia tử khẳng định không phải là đối thủ!"

"Ai, Đàm gia không có... Chúng ta Vọng Nguyệt Trần, sau này sắp biến thiên..."

Đàm phủ, đại viện.

"Gia Gia, cha, mẹ, các người yên tâm, có ta lại Đàm gia bắt Bại!" Đàm Vân âm thanh rắn như thép, run rẩy đứng lên.

Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như đang muốn mở miệng lúc im bật mà dừng. Đàm Vân tiếp xuống phát sinh một màn, khiến cho mọi người quá sợ hãi!

"A!"

Đàm Vân hai mắt sung huyết, ngũ quan vận vẹo, xóc xếch sợi tóc, không gió mà động, một tiếng thê lương phá vỡ thương khung.

Ngay sau đó, một sợi hơn một xích cao phiêu miểu hỏa điểm, từ Đàm Vân đầu lâu bên trên bốc cháy lên!

Lại là Đàm Vân thi triển bí thuật, lấy đốt cháy linh hồn làm đại giá, cường ép tăng thực lực lên!

Theo linh hồn chi hòa đốt cháy, Đàm Vân khí thể liên tục tăng lên, rất nhanh đột phá Linh Thai Cảnh thất trọng, thẳng đến bát trọng cảnh mới dừng lại!

Giờ khắc này, hán giống như là đến từ địa vực ác ma, sắc mặt dữ tợn như quỷ, khí thể kinh khủng đến cực điểm!

"Vân nhi, ngươi đừng dọa nung... Ngươi làm sao!" Phùng Tĩnh Như cuồng loạn khóc.

"Nung, hài nhi thời gian không nhiều, đợi làm thịt Liễu Bác Nghĩa, ta lại cùng ngài giảng." Đàm Vân để lại một câu nói về sau, tay phải cầm kiếm, thi triển Hồng Mông Thần Bộ hướng Liễu Bác Nghĩa đánh tới!

Đàm Vân biết rõ, mình chỉ có mười hơi thời gian giải quyết Liễu Bác Nghĩa, mười hơi qua đi, mình linh hồn ắt gặp trọng thương!

Mười hơi đầy đủ!

Lần nữa thi triển Hồng Mông Thần Bộ, Đàm Vân tốc độ so trước đó nhanh rùng rã gấp đôi, thực lực càng là bạo tăng!

"Tốc độ thật nhanh!" Liễu Bác Nghĩa trong lòng run lên, không chút nào cảm giác chủ quan, tay phải cầm kiếm đón đỡ!

"Đang!"

Đàm Vân một kiếm trăm tại Liễu Bác Nghĩa trên trường kiếm về sau, trường kiếm suýt nữa rời khỏi tay. Liễu Bác Nghĩa tay phải hổ khẩu lập tức băng liệt, máu chảy ồ ạt!

"Đi chết đi!"

Đàm Vân gầm thét vang vọng đám mây, hán giống như một đạo phiêu miểu bất định quỷ mị, cực tốc rời rạc Bại Liễu Bác Nghĩa bốn phía, mang theo khí thể kinh người mấy đạo kiếm mang, hướng Liễu Bác Nghĩa chém xuống!

"Đương đương đương!"

Ba kiếm qua đi, Liễu Bác Nghĩa trường kiếm trong tay bị chém bay, hán vô cùng hoảng sợ hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng Đàm phủ ngoài cửa một bên bỏ chạy, một bên gào thét nói: "Yên nhi, mau trốn!"

Liễu Như Yên chưa tỉnh hồn, liền hướng ngoài cửa bỏ chạy!

"Tiện nhân, hiện tại muốn trốn muộn! Cho ta đem mệnh lưu lại!" Đàm Vân trong tầng trời thấp thân thể xoay tròn, tay phải đột nhiên vung ra, trường kiếm mang theo một chuỗi không khí tiếng phá hủy, bắn về phía Liễu Như Yên phía sau lưng về sau, Đàm Vân tóc tai bù xù lướt ra ngoài Đàm phủ đại môn!

"Không..." Liễu Như Yên né tránh không kịp, trường kiếm tức thời xuyên thấu nàng phía sau lưng, mang theo nàng lẳng không bay vút ba trọng, đưa nàng dính tại Đàm phủ trên cửa chính.

Nàng thân sắc thống khổ, thân thể không ngừng co quắp, huyết dịch tòng môi son, rách rách chảy xuống...

Liễu Bác Nghĩa chạy ra Đàm phủ về sau, hai chân đạp đất, nhảy lên thật cao ba mươi trọng, hướng một ngôi lầu các đỉnh lướt lên!

"Sư!"

Đường đi rạn nứt bên trong, Đàm Vân hai đầu gối uốn lượn, như đạn pháo phóng lên tận trời, tay phải bắt lấy Liễu Bác Nghĩa chân phải cổ tay!

"Cút ngay cho ta xuống tới!" Đàm Vân dắt Liễu Bác Nghĩa, bay thấp trên mặt đất về sau, tay phải năm ngón tay phát lực, "Răng rắc!" Huyết dịch văng khắp nơi, đem Liễu Bác Nghĩa chân phải cổ tay bóp nát!

"A... Không!" Liễu Bác Nghĩa trong tiếng kêu thảm, Đàm Vân tay phải hóa trào, đâm vào Liễu Bác Nghĩa trong lồng ngực, nganh sinh sinh đem nó bốn cái xương sườn, kéo ra lồng ngực!

"Oanh!"

Đàm Vân hung hăng đem nó rơi đập trên mặt đất!

"Đừng có giết ta... Đừng có giết ta..." Liễu Bác Nghĩa miệng phun máu tươi, Bại Đàm Vân không ngừng bước kêu thảm, "Đàm Vân, chỉ cần ngươi thả qua ta, ta cái gì đều có thể đáp ứng ngươi... Cái gì có thể!"

"Thả mẹ ngươi, lão tử chỉ muốn mạng của ngươi!" Đàm Vân, liên tiếp ba cước hướng Liễu Bác Nghĩa trên thân đập xuống!

"Răng rắc, răng rắc, răng rắc!"

Huyết vụ tràn ngập, tàn chi bay tứ tung, Liễu Bác Nghĩa hai tay, chân trái, lập tức đứt gãy!

Trên đường phố người đông nghìn nghịt dân trấn, trông về phía xa lấy Đàm Vân tâm ngoan thủ lạt một màn, từng cái mở to hai mắt, phảng phất gấp quỹ giống như!

Ngấn ngời trăm mặc qua đi, vô số đạo tiếng kinh hô bên tai không dứt!

"Lão thiên, ta có phải hay không nhìn hoa mắt? Liễu gia chủ thế mà không phải Đàm thiếu gia đối thủ!"

"Đúng vậy a! Quá, quá khó mà tin..."

"..."

Đàm Vân đánh bại Liễu Bác Nghĩa tin tức, Bại đen nghịt trong đám người phi tốc lan tràn. Chấn kinh mấy chục vạn dân trấn...

Không bao lâu, lòng nóng như lửa đốt Phùng Tĩnh Như, xông ra phủ đệ đại môn, phát hiện Đàm Vân đã lung lay sắp đổ.

Phùng Tĩnh Như tay trái đỡ lấy Đàm Vân, tay phải cầm kiếm liên muốn hướng Liễu Bác Nghĩa chém tới, "Súc sinh, ta giết ngươi!"

"Phùng Tĩnh Như, ngươi không thể sát ta!" Liễu Bác Nghĩa khàn cả giọng hò hét nói: "Các ngươi còn không biết a? Ta ngay tại nửa tháng trước, tìm được ta một tích mười năm nhi tử!"

"Liễu Như Long, hiện tại đã là Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử! Các ngươi nếu là giết ta, ta Long nhi trở về, nhất định sẽ tiêu diệt các ngươi Đàm gia, báo thù cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thiết Huyết chấn nhiếp

Phùng Tĩnh Như nghe nói "Hoàng Phủ Thánh tông" bốn chữ về sau, thân thể đột nhiên run lên, giọng lên trường kiếm, từ đầu đến cuối không có hướng Liễu Bác Nghĩa chém xuống!

Bởi vì Hoàng Phủ Thánh tông chính là Thiên Phật đại lục, chín đại cổ lão tông môn một trong. Là ức vạn tu sĩ tranh phá da đầu đều muốn bá nhập hướng tới chỉ địa.

Nàng vạn vạn không ngờ đến, một tích mười năm Liễu Như Long, thế mà lác mình biến hoá, trở thành thánh tông đệ tử!

"Nương, vô luận sự tình là thật là giả, đều phải giết hán!" Đàm Vân giọng điệu quyết tuyệt nói.

"Đàm Vân, ta van cầu ngươi đừng có giết ta." Liễu Bác Nghĩa nằm rạp trên mặt đất, khẩn cầu nói: "Chỉ cần các ngươi thả ta, sau này ta tuyệt không tìm Đàm gia báo thù. Ngươi nếu không tin tưởng ta, ta có thể thề... Ta có thể thề a!"

Lúc này, Đàm Trường Xuân tại một thị vệ nâng đỡ, đi ra, hán mặt ủ mảy chau nói: "Tôn nhi, hán đã có thể thề, nếu không cũng đừng sát hán. Liễu Như Long đã là Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử, chúng ta Đàm gia đắc tội không nổi."

"Đa tạ Đàm lão gia từ ân không giết." Liễu Bác Nghĩa phảng phất tông Địa Ngục về tới Thiên Đường, ánh mắt cảm kích nói: "Ta cái này thề."

Nhưng mà, Đàm Vân lời kế tiếp, trong nháy mắt để hán đặt mình vào hãm bẫy!

"Gia Gia, coi như Liễu Như Long bá nhập Hoàng Phủ Thánh tông, Liễu Bác Nghĩa cũng phải chết!" Đàm Vân nghĩ đến trước khi trùng sinh Đàm gia 308 mệnh diệt môn huyết án, chém đinh chặt sắt nói, huy kiếm chém bay Liễu Bác Nghĩa đầu lâu!

Không có một chút do dự, không có một tia cổ kỵ!

Nhìn xem chết không nhắm mắt Liễu Bác Nghĩa, Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như, không khỏi một trận hoảng hốt. Liễu Như Long là Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử một chuyện, giống như là một tảng đá lớn trĩu nặng đặt ở tim.

"Trời ạ... Đàm thiếu gia thật giết Liễu gia chủ!"

"Đàm gia lần nguy hiểm này, Liễu thiếu gia sau khi trở về, khẳng định sẽ báo thù!"

"..."

Chúng dân trong trấn sắc mặt đại biến, thần sắc khác nhau thấp giọng trò chuyện với nhau.

"Gia Gia, cha, mẹ các người đừng lo lắng, có ta ở đây, Liễu Như Long liền mơ tưởng đụng đến ta Đàm gia!" Đàm Vân giọng điệu tự phụ nói.

"Tốt tôn nhi, Gia Gia tin tưởng người." Đàm Trường Xuân lúc nói chuyện, Đàm phủ hai trăm thị vệ đem Tư Đồ gia tộc, Liễu gia năm trăm tên đầu hàng thị vệ, áp ra Đàm phủ đại môn.

Đồng thời còn đem đánh tại trên cửa Liễu Như Yên, nhét vào Đàm Vân dưới chân.

Liễu Như Yên thoi thóp, lồng ngực máu chảy róc rách, nâng trán nâng lên, ánh mắt ác độc nhìn chăm chăm Đàm Vân, đứt quãng nói: "Người sát ta Kiếm Nam, sát cha ta, ta cho người biết, ta đại ca sau khi trở về... Nhất định sẽ đem các người Đàm gia đuổi tận giết tuyệt..."

Đàm Vân khoe miệng phác hoạ ra một vòng cười tà, "Tiện nhân, vậy ta cũng nói cho người, qua không được bao lâu, đại ca người cũng sẽ chết!"

"Phốc!"

Đàm Vân cầm kiếm vung lên, cắt đứt Liễu Như Yên cái cổ trắng ngọc!

"Đàm thiếu gia, tha mạng.. Tha mạng a!"

"Chúng ta cũng là thân bất do kỷ... Cầu ngài buông tha chúng ta..."

Liễu gia, Tư Đồ gia tộc bọn thị vệ, mặt hướng Đàm Vân, giả vờ không ngừng dập đầu.

Lúc này, rộn rộn ràng ràng trong đám người, dừng mãnh tiến ra hơn ngàn tên bách tính. Trong đó có bát tuần lão nhân, có tuổi nhỏ tiểu hài.

Bọn hần đều là năm trăm thị vệ người nhà. Vợ con lão tiểu, toàn bộ đến.

Đám người khóc thút thít quỳ sau lưng Đàm Vân, ai ai muốn tuyệt nói: "Đàm thiếu gia, cầu ngài tha con ta đi! Ngài đại ân đại đức, chúng ta suốt đời khó quên..."

"Đàm thiếu gia, van cầu ngài tha phu quân ta..."

"Đàm Vân ca ca, ngài thả cha ta đi.. Ô ô..."

Vô tận tiếng la khóc, tòng sau tai truyền đến, Đàm Vân nắm chặt nắm đấm, chậm rãi giãn ra, trên mặt sát ý dần dần biến mất.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Đàm Vân lạnh lùng liếc nhìn, năm trăm tên thị vệ, "Các người nhớ kỹ, ta sẽ đi không giết các người, là bởi vì người nhà của các người! Sau này dám can đảm tái phạm ta Đàm gia, ta không chút lưu tình!"

"Đa tạ Đàm thiếu gia ân không giết!" Bọn thị vệ ánh mắt cảm kích dập đầu đứng dậy, kính úy nhìn xem Đàm Vân, về tới thân nhân bên cạnh.

"Nghe lệnh!" Đàm Vân nhìn qua Đàm gia hai trăm tên thị vệ, lớn tiếng nói: "Thứ nhất, lập tức huyết tẩy Tư Đồ phủ, Liễu phủ, ngoại trừ hạ nhân không giết bên ngoài, cái khác thân thuộc như chạy trốn tới nhà xí, liền giết chết cho ta tại nhà xí! Chạy trốn tới hầm, liền giết cho ta tại hầm ngầm!"

"Nhớ kỹ cho ta, chó gà không tha!"

"Thứ hai, đem hai đại gia tộc tất cả cửa hàng, đổi thành ta Đàm phủ chiêu bài, ai dám phản kháng giết chết bất luận tội!"

Nghe vậy, Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tĩnh Như, muốn nói lại thôi cuối cùng cũng không mở miệng nói cái gì.

"Vâng Thiểu Gia!" Hai trăm tên thị vệ thần sắc phấn chấn, lập tức hướng Liễu phủ, Tư Đồ phủ để, chạy như điên...

Đàm Vân quay đầu nhìn qua thành dân trước mặt, trên trăm tên lớn nhỏ gia chủ, lạnh lùng vô tình nói: "Ai dám tư tàng hai đại gia tộc người, ta nói được thì làm được, chắc chắn diệt người toàn tộc!"

"Chúng ta không dám..." Chúng gia chủ kinh sợ.

"Vân nhi, người mau trở lại phủ. Nương cái này đem bạch được sự mời đến, chữa thương cho người." Phùng Tĩnh Như nhìn xem Đàm Vân thâm liệt bộ dáng, nước mắt rung rung đường.

"Nương, hài nhi thương thế, hài nhi mình có thể trị, ngài đừng lo lắng." Đàm Vân sắc mặt tái nhợt, uể oải suy sụp nói.

Sau đó, Phùng Tĩnh Như vịn Đàm Vân, trở lại phủ đệ, đi tới Vân Các sau rồi đi.

Đàm Vân run rẩy xếp bằng ở trên giường, chịu đựng toàn thân kịch liệt đau nhức, bắt đầu ngưng thần tĩnh khí.

Bởi vì hắc nhục thể trải qua Hồng Mông thần dịch rèn luyện, cho nên, hắc khôi phục tốc độ là thường nhân gấp mười chi cực. Giờ phút này, miệng vết thương của hắc vậy mà lấy nhỏ bé không thể nhận ra tốc độ, chậm rãi khép lại...

Tĩnh đầu đầy trời, hạo nguyệt khảm không.

Đàm gia bọn thị vệ hoàn thành nhiệm vụ, quay trở về Đàm phủ, chỉnh chỉnh tề tề ngừng chân tại Vân Các dưới lầu.

Tại bọn thị vệ sau lưng, Đàm gia hơn trăm danh nghĩa người, cũng là ánh mắt lo lắng ngẩng đầu nhìn, lầu hai Đàm Vân gian phòng.

Đàm Vân cứu vớt, che chở bọn hắc. Bọn hắc chỉ có một cái nguyện vọng, hi vọng thiếu gia sớm ngày khôi phục.

Lầu hai gian phòng bên trong, nhìn qua đập vào ngồi xếp bằng Đàm Vân, Đàm Trường Xuân, Đàm Phong, Phùng Tinh Như, chấn kinh, tâm tình kích động lộ rõ trên mặt.

Bởi vì lúc này Đàm Vân, trải qua nửa ngày khôi phục, hắc lồng ngực gãy mất ba cây xương sườn, cùng toàn thân vết thương, xuất hiện khép lại hiện tượng.

Sau khi hết khiếp sợ, ba người đầy bụng nghi ngờ, không biết Đàm Vân gặp cỡ nào cơ duyên to lớn, không chỉ có thoát khỏi phế vật chi danh, còn có được không thể tưởng tượng năng lực khôi phục.

Đêm đã khuya, Đàm Trường Xuân, Đàm Phong cùng nhau rời đi, thương nghị bố trí như thế nào đem Tư Đồ gia tộc, Liễu gia sản nghiệp, mau chóng vận chuyển lại. Phùng Tinh Như thì một tắc cũng không rời lui lại, chờ đợi lấy Đàm Vân...

Sau mười ngày.

Tư Đồ gia tộc, Liễu gia diệt môn sự tình, trở thành chúng dân trong trấn trà dư tửu hậu sự kiện. Nói tới Đàm Vân, đều biến sắc.

Đàm Vân sức một mình, diệt sát hai đại gia chủ sự tình, rung động thật sâu lấy chúng dân trong trấn tâm linh, chấn nhiếp cái khác trên trăm vị gia chủ.

Từ đó đã từng trong mắt phế vật, nhất cử trở thành Vọng Nguyệt Trấn đệ nhất thiên tài!

Hai đại gia tộc hủy diệt, trở thành Đàm gia xưng bá Vọng Nguyệt Trấn bàn đạp.

Đối mặt bây giờ Đàm gia, trên trăm vị gia chủ, nhao nhao mang theo hậu lễ tiến về Đàm phủ, nghĩ nịnh bợ Đàm gia, trào gia Đàm Vân.

Bọn hắc vững tin, Đàm Vân chỉ cần không chết yếu, chủ định tiền đồ vô lượng...

Đàm phủ đông như trẩy hội, tân tấn quân gia, chiêu đãi đến đây đăng môn bá phẩm mọi người...

Vân Các.

Trải qua mười ngày khôi phục, Đàm Vân thương thể khôi phục như lúc ban đầu. Nhưng bởi vì hắc linh hồn bị hao tổn nghiêm trọng, lúc này, vẫn như cũ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thỉnh thoảng đầu đau muốn nứt.

"Hô..."

Đàm Vân thở sâu, lòng còn sợ hãi. Sau này không phải vạn bất đắc dĩ, rốt cuộc không cần cầm kỳ chi thuật, đốt cháy linh hồn đối địch.

"Vân nhi, ngươi đã tỉnh, nương cho ngươi nhịn canh gà, ngươi mau thừa dịp nóng uống." Phùng Tinh Như vui vẻ bưng một bát canh gà, đi vào trước giường.

Đàm Vân có thể nhìn ra được, Phùng Tinh Như trong tươi cười, toát ra nồng đậm vẻ sầu lo.

Đàm Vân lang thôn hồ yết uống chén canh gà về sau, nắm Phùng Tinh Như tay, nói khẽ: "Nương ngươi có phải hay không lo lắng, Liễu Như Long trở về tìm chúng ta Đàm gia báo thù."

"Ừm." Phùng Tinh Như thở dài một cái.

"Nương, ngài yên tâm, hài nhi sẽ không ngồi chờ chết." Đàm Vân thần sắc kiên định nói: "Một tháng sau, chính là Hoàng Phủ Thánh tông, tại sao bằng thành chiêu thu đệ tử thời gian. Chúng ta Vọng Nguyệt Trấn khoảng cách sao băng thành đường xa xôi, hài nhi nghĩ lập tức khởi hành tiến về."

"Không được! Nương không đáp ứng!" Phùng Tinh Như lắc đầu lo nghĩ nói: "Hoàng Phủ Thánh tông tuyển chọn cực kì tàn khốc, mỗi lần tuyển chọn một lần, tử thương vô số. Nương liền ngươi như thế một đứa con trai, nương không thể để cho ngươi đi mạo hiểm!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đẹp như tiên nữ

"Mà hài nhi bái nhập Hoàng Phủ Thánh tông về sau, liền có thể biết người biết ta, nghĩ biện pháp diệt trừ hắn. Lui một vạn bước tới nói, hài nhi khát vọng đạt được càng nhiều tài nguyên tu luyện, cho nên, hài nhi nhất định phải bái nhập Hoàng Phủ Thánh tông."

Đàm Vân vì để sớm ngày phi thăng báo thù, hắn biết rõ chỉ có mượn nhờ Hoàng Phủ Thánh tông tài nguyên tu luyện, mới có thể để cho mình nhanh chóng trưởng thành.

Vọng Nguyệt Trần chính là nơi chật hẹp nhỏ bé, thiên địa linh khí mỏng manh, tài nguyên tu luyện cạn cỗi, Đàm Vân rõ ràng nơi này không thích hợp tự mình tu luyện.

Phùng Tinh Như nhìn xem Đàm Vân khát vọng ánh mắt, thêm chút trầm mặc nói: "Việc này nương không thể làm chủ, người chờ, nương đi đem cha người cùng người Gia Gia gọi tới, bọn hắn nếu là đồng ý, nương cũng liền không ngăn trở."

Nói xong, Phùng Tinh Như thở dài bước ra cửa phòng.

Một lát sau, Đàm Trường Xuân, Đàm Phong vội vã đi tới Văn Các. Phùng Tinh Như đi theo hai người sau lưng.

"Tôn nhi, người ý nghĩ mẹ người cùng Gia Gia nói." Đàm Trường Xuân vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Đàm Vân, lo lắng nói: "Hoàng Phủ Thánh tông chiêu thu đệ tử cực kì hà khắc, tại chúng ta Hoàng Phủ Thánh hướng 6,800 tòa thành trì bên trong, hàng năm mỗi cái thành trì chỉ tuyển nhận một đệ tử."

"Mà chúng ta sao băng thành, liền có chín mươi chín cái trấn, một tháng sau các trấn thiên tài tụ tập sao băng thành, tranh đoạt chỉ có một cái danh ngạch, thế tất sẽ liều mạng một lần!"

"Tôn nhi, người như tham gia tuyển chọn, không thể nghi ngờ là cửu tử nhất sinh, người cần phải biết."

Đàm Trường Xuân nói xong, Đàm Phong phụ họa nói: "Vân nhi, nam nhi tốt chí ở bốn phương, người như khẳng khẳng muốn đi, cha cũng không ngăn trở, nhưng người muốn cân nhắc tốt a!"

"Gia Gia, cha, ta đã suy nghĩ kỹ." Đàm Vân quả quyết nói: "Vi không bỏ sót tuyển chọn canh giờ, ta nghĩ lập tức khởi hành."

Gặp Đàm Vân tâm ý đã quyết, Phùng Tinh Như lúc này mới miễn cưỡng vui cười gật đầu đáp ứng.

Phùng Tinh Như quay đầu nhìn xem Đàm Phong, "Phu quân, người đi đem Huyết Dực linh sư dắt tới, cho Vân nhi làm thú cưỡi. Mặt khác, cho thêm Vân nhi chuẩn bị một ít linh thạch. Chờ đưa tiễn Vân nhi, chúng ta lại đi chiêu đãi những nhà khác chủ."

"Được." Đàm Phong bước nhanh phóng ra cửa phòng về sau, Phùng Tinh Như cùng Đàm Trường Xuân, dọn đồ Đàm Vân sau này ăn ở...

Một lát sau, Đàm Phong vòng trở lại, đem một viên chứa ba mươi vạn trung phẩm linh thạch Càn Khôn Giới, đưa cho Đàm Vân. Dọn đồ Đàm Vân, bái nhập tông môn sau không muốn bạc đãi chính mình.

Linh thạch là Thiên Phật đại lục tiền tệ, một khối cực phẩm linh thạch = một trăm khối thượng phẩm linh thạch = một vạn khối trung phẩm linh thạch = một trăm vạn khối hạ phẩm linh thạch.

Đàm Vân tiếp nhận Càn Khôn Giới về sau, Đàm Trường Xuân giữa ngón tay Càn Khôn Giới thanh quang lóe lên, một thanh toàn thân trường kiếm màu xanh, từ tay phải trống rỗng mà có, "Tôn nhi, đây là gia gia thượng phẩm Linh binh bội kiếm, người mang lên đi."

"Ừm." Đàm Vân đem trường kiếm thu nhập Càn Khôn Giới về sau, tại phụ mẫu, Gia Gia cùng đi, đi tới trong nội viện.

"Bịch!"

Đàm Vân quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: "Gia Gia, cha, mẹ, các người sự vụ nặng nề, cũng đừng theo giúp ta tiến về Sao Băng Thành. Đợi ta tuyển chọn thắng được, ta sẽ phái người trở về báo tin vui."

"Hảo hài tử, đi nhanh đi, đừng chậm trễ tuyển chọn canh giờ." Phùng Tinh Như hai mắt có chút chua xót, đem Đàm Vân diu dắt.

"Nương, hài nhi đi." Đàm Vân nói, hướng phủ phục ở trong viện Huyết Dực linh sư đi đến.

Đây là chỉ nhất giai Sinh Trường Kỳ Linh thú, sau lưng mọc lên hai cánh, hình thể bằng Đại Uyển như núi nhỏ, toàn thân hiện đầy huyết hồng lông dài, bộ dáng rất là uy mãnh.

Thú loại phân yêu thú, Linh thú hai đại loại. Linh thú là yêu thú bị thuần hóa sau xung hồ.

Thú loại đẳng cấp chia làm: Sơ Sinh Kỳ, Sinh Trường Kỳ, Thành Niên Kỳ, Độ Kiếp Kỳ.

Nhất giai Sơ Sinh Kỳ yêu thú, thực lực so sánh Linh Thai Cảnh tam trọng tu sĩ.

Nhất giai Sinh Trường Kỳ yêu thú, thực lực so sánh Linh Thai Cảnh lục trọng tu sĩ.

Nhất giai Thành Niên Kỳ yêu thú, thực lực so sánh Linh Thai Cảnh cửu trọng tu sĩ.

Cái này nhất giai Sinh Trường Kỳ Huyết Dực linh sư, có lẽ thực lực không bằng Đàm Vân, nhưng tốc độ phi hành, đã đạt đến ngày đi vạn dặm, xa không phải Đàm Vân tốc độ có khả năng so sánh.

Đàm Vân hai chân chĩa xuống đất, vọt rơi vào Huyết Dực linh sư trên lưng về sau, quát khẽ: "Đại Khố Đầu, đi!"

"Rống!"

Huyết Dực linh sư cả đời trăm hồng, kia dài đến mười trượng hai cánh mở rộng ra đến, mang theo một cơn gió lớn phóng lên tận trời, giống như một đạo xuyên thẳng qua tại mệnh mang biển mây bên trong tia chớp màu đỏ ngòm, trong nháy mắt, biến mất trên bầu trời Vọng Nguyệt Trấn...

Phùng Tĩnh Như được yêu quý từ rời đi, không thôi nước mắt tràn mi mà có...

"Hong Mông Ngưng Khí Quyết!"

Đàm Vân như giẫm trên đất bằng khoanh chân tại sư trên lưng, theo hai tay ở trước ngực kết ấn, lập tức, một cỗ vòng xoáy linh khí ở trên đỉnh đầu hắn không cực tốc ngưng tụ, hướng hắn mi tâm liên tục không ngừng chui vào.

Linh khí tiến vào hắn Linh Trì bên trong về sau, hóa thành một tia màu vàng kim nhạt linh lực...

Ở sau đó trong vòng hai mươi lăm ngày, Đàm Vân một bên chỉ dẫn phương hướng, một bên dứt quãng tu luyện, rốt cục đụng chạm đến Linh Thai Cảnh thất trọng bình chương.

Ánh mắt của hắn chờ mong, bắt đầu bắn vọt cảnh giới.

Lập tức, hắn Linh Trì bên trong sung mãn từng tia từng tia linh lực, bắt đầu hội tụ, đan vào một chỗ, chậm rãi ngưng tụ thứ bảy miệng linh thai.

Sau ba ngày, hắn Linh Trì bên trong, thứ bảy miệng giếng cạn linh thai, đã ngưng tụ mà thành, mang ý nghĩa hắn bước vào Linh Thai Cảnh thất trọng.

Đàm Vân ngăn chặn lấy kích động trong lòng, tiến vào minh tượng, đi vào Linh Trì bên trong Hồng Mông Chi Tâm bên trong.

Hắn giống như là mảnh này Hồng Mông thế giới chúa tể, đập không mà đứng, quan sát phía dưới đại dương mệnh mông giống như Hồng Mông thần dịch, một ý niệm, một cỗ Hồng Mông thần dịch giống như một đầu giao long xông ra trạng thái bề mặt, chui vào hắn trong mi tâm, bắt đầu rải toàn thân, rèn luyện nhục thể...

Rèn luyện quá trình, giống như là vô số cây cương châm, xuyên thẳng qua tại thể nội, đau đến đàm vân nhe răng trợn mắt, đầu đầy mồ hôi...

Hai ngày về sau, Đàm Vân đem thể nội Hồng Mông thần dịch luyện hóa không còn, hắn song quyền nắm chặt, thần sắc phấn chấn, cảm nhận được thể nội tràn đầy bạo tạc tính chất lực lượng!

Hắn tòng sư trên lưng bỗng nhiên đứng dậy, sợi tóc múa ở giữa, linh thức hướng bốn phía tốc độ ánh sáng lan tràn, hô hấp ở giữa, bao phủ phương viên chín dặm hư không. Mang ý nghĩa linh hồn hắn độ mạnh, đã so sánh Linh Thai Cảnh cửu trọng tu sĩ.

Đàm Vân hài lòng thu hồi linh thức, ánh mắt ném qua tầng mây, quan sát phía dưới một tòa khí thế bàng bạc thành trì, cười nói: "Sao băng thành đến, Đại Khố Đầu xuống dưới!"

"Rống!"

Huyết Dực linh sư đáp xuống, bụi đất tràn ngập bên trong bay rơi vào thành trì bên ngoài.

Đàm Vân đem nó thu nhập treo ở bên hông Linh Thú Đại về sau, đi theo nối liền không dứt đám người, bước vào thành trì, thẳng đến tạo hóa đài mà đi...

Giờ Tý mạt khắc, buổi trưa sắp tới.

Sao băng thành là Hoàng Phủ Thánh hướng một tòa thành nhỏ, chiếm một diện tích trăm dặm. Hôm nay là Hoàng Phủ Thánh tông tuyên chọn đệ tử thời gian, cho nên, toàn thành oanh động.

Thành trì trung ương một mảnh phương viên tám dặm trên đất trống, đã người đông nghìn nghịt, chỉ ít có ba trăm vạn nhân chi nhiều.

Đất trống phía trước, một tòa ngàn trượng vuông đài cao, nguy nga sừng sững.

Tạo hóa đài cũng không phải là bệ đá, mà là một tôn hạ phẩm Linh khí. Truyền ngôn chính là ba vạn năm trước, Hoàng Phủ Thánh tông vì chiêu thu đệ tử mà thiết, cũng mệnh danh là: Tạo hóa đài.

(đồ vật đẳng cấp: Linh binh, Linh khí, Bảo khí... Mỗi cái đẳng cấp, lại phân hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.)

Ba vạn năm đến, dự thi gia tộc từ đệ tử thương vô số, tại huyết dịch lâu dài ăn mòn dưới, tạo hóa đài đã mất đi vốn có màu sắc, tựa như máu me đầy đầu tanh cự thú nằm rạp trên mặt đất. Làm cho người quan chỉ, không rét mà run.

Thế nhân đều biết, Hoàng Phủ Thánh tông tuyển chọn đệ tử tiền đề có hai cái. Thứ nhất, tuổi tác không được vượt qua mười sáu tuổi; thứ hai, cảnh giới không được thấp hơn Linh Thai Cảnh lục trọng.

Giờ phút này, tạo hóa trên đài, bày có một trưng trống không ghé, mỹ thực, linh tửu rực rỡ muôn màu. Sao băng thành lão thành chủ: Vương Thiên Hữu, còng lưng thân thể đứng tại ghé một bên, phảng phất yên lặng chờ lấy cái gì.

Tạo hóa dưới đài phương, bao hàm đàm vân ở bên trong 868 tên đến từ sao băng thành các trấn thiếu nam thiếu nữ, thần sắc mong đợi phân đội đứng thẳng. Chúng gia tộc từ đệ tử dồn hết sức lực, tranh đoạt duy nhất một cái danh ngạch!

"Sứ giả đại nhân hẳn là lập tức liền muốn tới, chớ vị yên lặng..." Vương Thiên Hữu liếc nhìn dưới đài ba trăm vạn thành dân, lời còn chưa dứt, đột nhiên, một đạo cao tiếng hạc ré vạch phá thương khung.

Đám người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ gặp phương tây chân trời, một con linh hạc mang theo một trận Tật Phong, hướng tạo hóa đài bay tới. Lưng hạc phía trên duyên dáng yêu kiều lấy một đậu khấu chỉ niên thiếu nữ.

Thiếu nữ mảy như lông chim trà, cơ bạch như tuyết, ba búi tóc đen rủ xuống tại vai, một bộ múa may theo gió váy đỏ, đưa nàng dáng người phác họa linh lung tinh tế, nàng kia không chịu nổi doanh doanh một nắm làm eo, phảng phất lúc nào cũng có thể sẽ trong gió bẻ gãy giống như.

Váy đỏ thiếu nữ giống như là trong tranh đi ra tới mỹ nhân, lại giống là không dính khói lửa trần gian tiên nữ hạ phàm, làm cho người không khỏi tự ti mặc cảm, không sinh ra nửa phần khinh nhờn chi ý.

"Quá, quá đẹp..."

"Đẹp đến mức liền cùng tiên nữ đồng dạng a..."

"Thế gian tại sao có thể có đẹp như vậy nữ tử..."

Trong sân mấy triệu người, trợn mắt hốc mồm ngẩng đầu nhìn đập hạc mà đến váy đỏ thiếu nữ, không nhận được ca ngợi.

Bởi vì váy đỏ thiếu nữ quả thực quá đẹp!

Đẹp đến mức kinh tâm động phách, đẹp đến mức chỉ có thể tán thưởng tạo vật chủ thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thảm liệt tuyển bạt

"Xem ra nàng là Hoàng Phủ Thánh tông sứ giả, hắc hắc, cô nàng này đáng đáp thật là không tệ." Đàm Vân nhin không được nhìn nhiều váy đỏ thiếu nữ hai mắt. Tại hắn trong trí nhớ, váy đỏ thiếu nữ là hẳn cho đến tận này, gặp qua nữ nhân đẹp nhất.

Tại mọi người nghen ngào ca ngợi lúc, linh hạc đã chở váy đỏ thiếu nữ, lơ lửng tại tạo hóa trên đài không.

"Yên lặng!" Theo tạo hóa trên đài, Vương Thiên Hữu một tiếng quát chói tai. Đám người lúc này ngậm miệng không nói, tràng diện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được âm thanh.

Vương Thiên Hữu mặt hướng váy đỏ thiếu nữ, một mực cung kính ôm quyền nói: "Văn bối Sao Băng Thành thành chủ Vương Thiên Hữu, đại biểu toàn thành con dân hoan nghênh sứ giả đại nhân."

Váy đỏ thiếu nữ môi son khẽ mở, tiếng trời quanh quần vào hư không bên trong, "Vương thành chủ không cần đa lễ."

Nói, linh hạc bay thấp tại tạo hóa trên đài, váy đỏ thiếu nữ tòng lưng hạc bên trên, như gió mát bay xuống tại ghé bên trong.

Nàng nhìn xuống tạo hóa dưới đài chúng thành dân, lãnh nhược băng sương nói: "Ta là Hoàng Phủ Thánh tông ngoại môn đệ tử mục nói mê, phụ trách Sao Băng Thành này độ tuyển bạt đệ tử công việc. Buổi trưa đã đến, tham gia tuyển bạt gia tộc tử đệ, mời lên tạo hóa đài."

"Văn bối tuân mệnh!" Đàm Vân chờ 868 tên Linh Thai Cảnh tu sĩ, người nhẹ như yến nhảy lên tạo hóa sau đài, nhanh chóng xếp thành hàng hình.

Mục nói mê liếc nhìn một chút đám người, hồ hững nói: "Tuyển bạt quy tắc, chỉ có một vòng, thì là đối ý chí, tín niệm, thực lực toàn diện khảo hạch."

"Ai có thể tại trong vòng một canh giờ uy áp bên trong, kiên trì đến cuối cùng, đó chính là ta Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử."

Nghe vậy, 868 tên đệ tử trăm miệng một lời: "Văn bối minh bạch!"

"Ừm." Mục nói mê trán hơi điểm, chợt, ngưỡng mộ thương khùng, ung dung thanh âm rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người, "Tu giả, đoạt thiên địa tinh hoa vào một thân, chính là nghịch thiên cải mệnh, khát vọng cùng nhật nguyệt bất hủ, thiên địa cùng tồn tại."

"Nhưng bản sư giả khuyên bảo chư vị, ta Hoàng Phủ Thánh tông mỗi độ tuyển bạt bên trong tử thương vô số, như chư vị trong lòng còn có khiếp đảm, đối tu tiên một đường tín niệm không đủ kiên định, hiện tại liền có thể rời khỏi."

"Nếu không, khảo hạch một khi bắt đầu, lại hối hận chỉ sợ đã chậm."

Ánh mắt mọi người sùng bái nhìn xem mục nói mê, cùng kêu lên hò hét nói: "Hồi bẩm sư giả đại nhân, văn bối tham gia!"

Mục nói mê trong đôi mắt đẹp toát ra một chút vẻ tán thành, đón lấy, ngón tay ngọc nhỏ dài đem bên hông Linh Thú Đại đón lấy, nhẹ giọng tự nói ở giữa, cánh tay phải phát một cái, Linh Thú Đại phóng lên tận trời, trời nổi tại trên bầu trời.

"Rống!"

Đột nhiên, một đạo đỉnh tai nhức óc tiếng hổ gầm, từ Linh Thú Đại bên trong truyền ra, ngay sau đó, một đạo tử mang tông Linh Thú Đại bên trong lướt đi, hóa thành một con cao tới trăm trượng quái vật khổng lồ, xuất hiện tại tạo hóa trên đài.

Đây là một con tương tự lão hổ Linh thú, toàn thân xoắn tung từ sắc lông dài giống như đốt cháy hỏa diễm, tráng kiện tứ chi phảng phất ẩn chứa sức mạnh không gì sánh nổi, tái đi, đỏ lên hai đầu cái đuôi lớn, liên tiếp múa ở giữa, khiến cho không gian có chút gợn sóng, tựa hồ tùy thời đánh nát hư không.

Nó kia to lớn con người, nhìn xuống trên đài 868 tên đệ tử, giống như là từ thần ngóng nhìn, làm cho người lông tóc dựng đứng.

"Thật là khủng khiếp a!"

"Quá dọa người, đây, đây là gì thú..."

"..."

Dưới đài mấy triệu người quái khiếu liên tục, liền ngay cả trên đài thành chủ Vương Thiên Hữu, cũng là như thế, không biết con thú này!

"Rống!"

"Ầm ầm!"

Cự thú móng trước nâng lên về sau, bỗng nhiên đập xuống, lập tức, tạo hóa đài kịch liệt rung động, 868 tên đệ tử, đa số người đứng không vững, ánh mắt hoảng sợ.

Đàm Vân ngẩng đầu nhìn cự thú, con người có chút co rụt lại, nội tâm trầm xuống, "Đây là nhị giai Sinh Trường Kỳ Băng Viêm linh hổ, linh trí sớm đã mở ra, thực lực so sánh thai hồn cảnh ngũ trọng tu sĩ!"

"Xem ra sư giả là muốn cho nó đối dự thi tử đệ tín niệm, ý chí, thực lực, tiến hành khảo hạch."

Đàm Vân trầm nghĩ lúc, mục nói mê liếc nhìn chưa tỉnh hồn dự thi đám tử đệ, thần sắc trang nghiêm nói: "Khảo hạch bên trong ngoại trừ có thể dùng linh lực chống cự uy áp bên ngoài, không cho phép thông qua hộ thân pháp bảo, phục dụng đan dược các loại, bất luận ngoại lực gì trợ giúp mình khảo hạch. Kẻ trái lệnh, giết không tha!"

"Văn bối minh bạch!" 868 danh gia tộc tử đệ, nổi lòng tôn kính.

"Khảo hạch chính thức bắt đầu!" Mục nói mê tiếng nói vừa dứt, theo Băng Viêm linh hổ rống to một tiếng, lập tức, không khí bạo phá đập dồn, một luồng áp lực vô hình phô thiên cái địa phát tiết mà xuống, bao phủ lớn như vậy tạo hóa đài.

Cường hãn uy áp dưới, dự thi đám tử đệ tứ cố vô thân, phảng phất giống như kinh đào hải lãng bên trong thuyền cô độc, cảm thấy một cỗ không thể đuổi kịp lực lượng trói buộc lại mình, giống như là gánh vác một tòa lúc nào cũng có thể sẽ đem mình nghiền ép bỏ mình đại sơn!

Hồ hấp ở giữa, Đàm Vân trên trán hiện đầy mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, mồ hôi thuận anh tuấn gương mặt, không ngừng nhỏ xuống tại trên mặt bàn.

"Như thế uy áp dưới, cho dù là Linh Thai Cảnh cử trọng tu sĩ, cũng rất khó kiên trì một canh giờ!" Đàm Vân trong lòng run lên, hẳn không có hoàn toàn chắc chắn, kiên trì đến cuối cùng!

"A... Không!"

"Răng rắc răng rắc!"

Đột ngột, kêu thảm như là kinh lôi chột vang, Đàm Vân phát hiện một Linh Thai Cảnh lực trọng tu sĩ, còn chưa tới kịp vận chuyển linh lực chống cự uy áp, hai đầu hai chân liền không cách nào chèo chống, xương cốt cùng nhau bẻ gãy!

"Sứ giả đại nhân, vẫn bối rời khỏi... Vẫn bối rời khỏi a!" Thiếu niên ngủ quan vận vẹo, thống khổ cầu khẩn.

"Nửa đường rời khỏi có thể, vậy liền tự hành trốn hạ tạo hóa đài." Mục nói mê lạnh lẽo nhìn một chút thiếu niên, liền không cần phải nhiều lời nữa.

"Ta không muốn chết... Ta không muốn chết a..." Mất đi hai chân thiếu niên, giống như nổi điên hướng ngoài trăm trượng tạo hóa dưới đài bỏ đi. Đáng tiếc tại cường đại uy áp dưới, ngăn ngừa trăm trượng khoảng cách, không thể nghỉ ngơi là không thể vượt qua núi cao.

Thiếu niên còn chưa leo ra hơn một trượng xa, toàn bộ thân thể ầm vang chia năm xẻ bảy! Xương vỡ, huyết dịch tán mát trên mặt bàn, lộ ra phá lệ khiếp người!

"Con của ta a!" Trong đám người một người trung niên phụ nữ, nhìn xem ái tử sau khi chết không cách nào nhặt xác một mảnh, nàng gào khóc bên trong, lửa công tâm, ngã xuống đất ngất đi.

"Hong học..."

Dưới đài mấy triệu người, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chú lên trên đài máu tanh một mảnh, trong sân có chỉ là gấp rút mà nặng nề tiếng hít thở.

"Uống!"

"Uống!"

Tạo hóa trên đài vang lên từng đạo tiếng hét lớn, dự thi các tu sĩ, sắc mặt đỏ lên, quanh thân không gian chấn động thời khắc, có một cổ sáng chói linh lực vây quanh thân thể chậm chậm xoay tròn; có chút điều khiển linh lực, tại bên ngoài thân huyền hóa thành một tầng linh lực vòng bảo hộ, không tiếc tại khảo hạch vừa mới bắt đầu, liền hao tổn linh lực chống cự uy áp!

Giờ phút này, ngoại trừ Đàm Vân bên ngoài, còn có hai tên thiếu niên không có vận chuyển linh lực!

Đàm Vân như rồng mây, ghé mắt nhìn lại. Trong đó một tên Linh Thai Cảnh cử trọng, khí độ bất phàm bạch bào thiếu niên, đối mặt uy áp, lộ ra phong khinh vân đạm, trên mặt từ đầu đến cuối treo nụ cười nhàn nhạt.

Một tên khác Linh Thai Cảnh cử trọng cầm bào thiếu niên, cũng là một bộ không sợ hãi bộ dáng, từ đầu đến cuối trên mặt hiện lên hài lòng chi sắc.

"Mọi người mau nhìn, Thiếu thành chủ cùng lương Thiếu Chủ, quả nhiên là chúng ta Sao Băng Thành hai đại thiên tài a! Bọn hắn căn bản không cần linh lực chống lại uy áp!"

"Đúng vậy a đúng vậy a... A? Các người mau nhìn, còn có một cái Linh Thai Cảnh thất trọng tiểu tử, cũng không có sử dụng linh lực, xem ra người này cũng không đơn giản a!"

"A a a a, hẳn làm sao có thể cùng Thiếu thành chủ, lương Thiếu Chủ đánh đồng? Các người cũng không nhìn một chút, Thiếu thành chủ cùng lương Thiếu Chủ hiện tại khí tức bình ổn, mà hắn đã đầu đầy mồ hôi, hẳn không chống được bao lâu!"

"..."

Đàm Vân tại mọi người tiếng nghị luận bên trong, biết được bạch bào thiếu niên là Sao Băng Thành Thiếu thành chủ: Vương Phù Trần.

Tên kia cầm bào thiếu niên là, Sao Băng Thành đệ nhất đại gia tộc, Lương gia Thiếu Chủ: Lương Khải Định!

Không khó coi có, tất cả mọi người cho rằng, có thể kiên trì đến người cuối cùng, không phải Vương Phù Trần, chính là Lương Khải Định.

Đồng thời, Đàm Vân biết hai người kia, sẽ là mình kinh địch!

Sau nửa canh giờ.

"A... Cứu mạng..."

"Cứu mạng a!"

"Không..."

Bỗng nhiên, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, lập tức, tạo hóa trên đài truyền đến từng đợt trầm muộn tiếng phá hủy.

Nhưng gấp hơn ba trăm tên Linh Thai Cảnh lực trọng tu sĩ, linh lực vòng bảo hộ tại uy áp hạ đột nhiên tán loạn về sau, thân thể nổ tung lên, một cỗ huyết sắc vòng xoáy, như là thê mỹ tửu vong chi hoa, tại mọi người sống lớn muốn tuyệt trong ánh mắt nở rộ!

"Rầm rầm..."

Huyết vũ xen lẫn từng đoạn từng đoạn vỡ vụn bạch cốt âm u, chiếu xuống tạo hóa trên đài, từng bãi từng bãi huyết dịch hội tụ vào một chỗ, hướng dưới đài róc rách chảy xuống. Khiến cho đến màu đỏ sậm tạo hóa đài, càng thêm dữ tợn!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hồng Mông Băng Diễm

Tạo hóa trên đài hơn năm trăm danh gia tộc tử đệ, nhìn xem tàn sát cả đài toái thi, từng cái thần sắc hoảng sợ.

"Ta không kiên trì nổi, ta từ bỏ!"

"Ta cũng từ bỏ..."

"..."

Từng đạo không cam lòng mà phí sức tiếng hò hét bên trong, hơn hai trăm danh mẫn nhưc đầu mồ hôi gia tộc tử đệ, chống lại lấy uy áp, lung lay sắp đổ hướng tạo hóa dưới đài xê dịch.

Bọn hắn bước đi liên tục khó khăn, mỗi đi một bước, phảng phát hao hết tất cả khí lực.

Ngắn ngủi trăm trượng khoảng cách, bọn hắn tốn thời gian một khắc, mới vừa tới tạo hóa bên bàn xuôi theo.

"Phanh phanh phanh..."

"A..."

"Không..."

"..."

Bất lực thê tiếng la phá lệ chói tai. Hơn hai trăm người chỉ có một phần ba, thành công trốn hạ tạo hóa sau đài mềm liệt trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí mới mẻ, cái khác hơn một trăm sáu mươi người, tại uy áp hạ nhao nhao chết bất đắc kỳ tử mà chết!

Chợt, người đông nghìn nghịt trong sân, vang lên người chết gia thuộc cực kỳ bi thương tiếng la khóc.

Tuần tự mất thấy hơn năm trăm người tử vong quá trình, Mục Mộng Nghệ thở dài khẩu khí, không đành lòng quét mắt còn lại ba trăm danh gia tộc tử đệ, thiện ý nhắc nhở: "Khoảng cách khảo hạch kết thúc còn có ba khắc, tiếp xuống, khảo hạch càng thêm nghiêm trọng, là đi hay ở, các ngươi phải suy nghĩ kỹ."

"Hồi bẩm sứ giả đại nhân, văn bối tuyệt không lùi bước!" Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch, trăm miệng một lời.

Giờ phút này, hai người vẫn như cũ chưa vận chuyển linh lực chống cự uy áp, vền vền chỉ là trên trán hiện đầy tinh tế tí mỉ mồ hôi.

Hai người lạnh lẽo nhìn đối phương, đem lẫn nhau coi là cuối cùng đối thủ. Gia tộc khác tử đệ, bọn hắn không chút nào để vào mắt!

Lúc này, mồ hôi đầm dề Đàm Văn, thần sắc càng thêm ngưng trọng, trong khoảnh khắc, quanh thân hiện ra một chùm linh lực màn sáng, bắt đầu thi triển linh lực chống cự uy áp.

"Sứ giả đại nhân, văn bối rời khỏi..."

"Văn bối cũng rời khỏi..."

Sau đó một khắc bên trong, lại có trên trăm tên Linh Thai Cảnh bát trọng gia tộc tử đệ, tự biết lại kiên trì xuống dưới tất nhiên mất mạng. Thế là, bọn hán thần sắc cô đơn lần lượt tròn hạ tạo hóa đài!

Mục Mộng Nghê nhìn qua còn lại 179 danh gia tộc tử đệ, đôi mi thanh tú nhàn nhạt vẩy một cái, "Khoảng cách khảo hạch kết thúc, còn lại gian nan nhất hai khắc, chư vị xác định không người thối lui ra không?"

"Hồi bẩm sư giả đại nhân, vẫn bồi xác định!" 179 danh gia tộc tử đệ thần sắc kiên định. Bọn hán thuở nhỏ lập chí, sau khi lớn lên bá nhập Hoàng Phủ Thánh tông, bây giờ cơ hội đang ở trước mắt, không phải vạn bất đắc dĩ, bọn hán tuyệt không xem thường từ bỏ!

Mục Mộng Nghê cũng không lại nói cái gì, nàng ngẩng đầu nhìn Băng Viêm linh hồ, có ý riêng nói: "Linh hồ, có thể bắt đầu."

Nghe vậy, trong sân mấy trăm vạn thành dân, tựa hồ nghĩ tới điều gì đáng sợ sự tình, không khỏi sắc mặt trắng bệch, tâm thần có chút không tập trung!

"Ông ơng ơng..."

Trái lại trên đài gia tộc tử đệ nhóm, song quyền nắm chặt, tâm tình trước nay chưa từng có nặng nề. Lập tức, không khí khuấy động thoi khác, nhao nhao đem Linh Trì bên trong linh lực, điên cuồng tuôn ra mi tâm, không lưu dư lực củng cố, linh lực huyền hóa mà thành hộ thân màn sáng.

Vương Phủ Trần, Lương Khải Dịch đồng dạng như vậy, trên mặt hiện ra nồng đậm vẻ mặt ngưng trọng, một cổ hùng hậu linh lực, tựa như từng cái từng cái cự mãnh, quay quanh tại bên ngoài thân, đem mình che giấu kín không kể hở!

Hiển nhiên đám người rõ ràng, ở sau đó hai khắc bên trong sẽ phát sinh, sống còn sự tình!

"Rống!"

Băng Viêm linh hồ gầm nhẹ một tiếng, dài đến mấy chục trượng màu trắng cái đuôi lớn múa ở giữa, một cổ rét lạnh thấu xương khí tức, bao phủ lại 79 danh gia tộc tử đệ.

Tùy theo, tạo hóa trên đài không hàn phong gào thét, tuyết lớn đầy trời, trong chớp lát, 179 danh gia tộc tử đệ bên ngoài thân, kết lên một tầng thật mỏng tử sắc hàn băng, lại tầng băng đang nhanh chóng biến dày!

"Àm!"

"Àm!"

Vương Phủ Trần, Lương Khải Dịch, cắn răng hét lớn, toàn thân chấn động, vừa chấn vỡ tử sắc hàn băng, thân thể lần nữa bị tử sắc hàn băng bao trùm.

Gia tộc khác tử đệ, cũng đang cực lực hao tổn linh lực làm đại giá, một bên tránh thoát tầng băng, một bên thừa nhận cường hãn uy áp!

"Nữ nhi!"

"Con của ta a!"

"..."

Trong sân tiếng buồn bã nổi lên bốn phía, chỉ gặp 32 danh gia tộc tử đệ, cực tốc biến thành hình người băng điêu. Sau đó, 32 pho tượng đá "Rầm rầm!" Vỡ vụn tại tạo hóa trên đài!

Đến chết, bọn hán cũng không phát ra cái gì tiếng vang!

Bởi vậy có thể thấy được tử sắc hàn băng uy lực mạnh!

"Đồng đông đông..."

Lại có 68 danh gia tộc tử đệ, triệt để sợ hãi! Bọn hán chấn vỡ tầng băng về sau, bộ pháp nặng nề hướng tạo hóa bên bàn xuôi theo đi đến. Mỗi phóng ra một bước, bên ngoài thân kết lên hàn băng liền tăng dày một tầng!

Bọn hán ánh mắt phức tạp, có hậu hối hận, tuyệt vọng, càng nhiều hơn chính là khát vọng rời đi tạo hóa đài sống sót!

Cho tới giờ khắc này, linh lực sắp hao hết bọn hán, mới phát giác được có thể sống sót, so cái gì đều mạnh!

Nhưng mà, hiện tại mới nghĩ rời khỏi, thì đã trễ!

Đương còn có mấy bước liền có thể trốn hạ tạo hóa đài lúc, tử sắc hàn băng triệt để thôn phệ bọn hán, biến thành băng điêu!

Kia trước khi chết không cam lòng cùng gãy dựa, hướng đám người nói, tuyền bặt khảo hạch tàn khóc!

Tại thân thuộc khàn cả giọng trong tiếng khóc, băng điêu hóa thành đầy trời bắn ra vụn băng...

Giờ phút này, tại chúng gia tộc tử đệ chặt vật chống cự hàn khí nhập thể, cùng chống lại lấy uy áp lúc, Đàm Vân sớm đã mừng rỡ như điên, mặc cho một tầng thật dày tử sắc hàn băng bọc lại hẳn.

Thân thể của hắn không chút nào không cảm giác được rét lạnh!

Như có thể thấu thị tầng băng, liền sẽ khiếp sợ phát hiện, bao trùm Đàm Vân trong tầng băng, từng sợi tóc tử sắc băng tinh, hướng Đàm Vân lòng bàn tay trái chậm chậm chui vào. Phảng phất tay trái của hắn bên trong ẩn núp, một đầu thôn phệ tử sắc băng tinh quái thú!

"Ha ha ha ha, trời cũng giúp ta!" Trong tầng băng, Đàm Vân phấn chấn không thôi, "Hắc hắc, lão tử bên trong bàn tay trái Hồng Mông Băng Diễm, thật không hổ là tất cả băng hàn khắc tinh!"

Đàm Vân sở dĩ hưng phấn, là bởi vì tử sắc hàn băng, mặc dù đối gia tộc khác tử đệ, có uy hiếp trí mạng, nhưng đối với hắn tới nói, tử sắc hàn băng bên trong băng tinh, thì là Hồng Mông Băng Diễm chất dinh dưỡng!

Chỉ cần đem băng tinh thôn phệ, tử sắc hàn băng liền cùng phổ thông hà băng không khác, đối với hắn không tạo được bất cứ thương tổn gì!

Đồng thời Đàm Vân biết được, mình Hồng Mông Băng Diễm muốn tiến giai, nhất định phải thôn phệ các loại Băng thuộc tính hỏa chủng, cùng thôn phệ các loại băng tinh.

Nguyên bản giấu kín tại lòng bàn tay trái Hồng Mông Băng Diễm, bởi vì phẩm giai quá thấp, hắn còn không cách nào điều khiển bay ra bàn tay trái đối địch, mà giờ khắc này, thật sự là ngủ gật có người đưa tới gối đầu, có băng tinh cung cấp hắn thôn phệ, Hồng Mông Băng Diễm liền có khả năng lớn mạnh, hắn có thể nào không hưng phấn?

"Tới đi tới đi! Hắc hắc, để băng tinh tới càng thêm mãnh liệt một chút đi!" Trong tầng băng, Đàm Vân một bên vận chuyển linh lực chống cự uy áp, một bên như tên trộm mà cười cười...

Thời gian dần dần xói mòn, tử hàn băng khảo hạch một khắc, sắp kết thúc lúc, tạo hóa trên đài chỉ còn lại 12 danh gia tộc tử đệ, đang khổ cực kiên trì!

Cái khác 66 tên đệ tử, chỉ có 15 người trốn hạ tạo hóa đài. Còn lại 51 người, sớm đã biến thành phá thành mảnh nhỏ vụn băng!

"Hồng học... Hồng học..."

Vương chìm nổi, Lương Khải Dịch, một thở hồn hển, bộ dáng có chút chật vật.

Cái khác mười tên gia tộc tử đệ, tại uy áp dưới, sớm đã quỳ gối trên mặt bàn, linh lực trong cơ thể đã hao tổn hầu như không còn!

"Ừm? Hắn chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng, thể mà không chết!" Mục Mộng Nghi nhìn chăm chú bao trùm lấy Đàm Vân băng điều, trong đôi mắt đẹp toát ra vài tia kinh ngạc.

Nàng minh bạch, đương tử sắc hàn băng đem gia tộc tử đệ triệt để đông kết về sau, gia tộc tử đệ linh lực trong cơ thể liền sẽ bị giam cầm, không cách nào lấy linh lực chống cự uy áp, cuối cùng tại tuyệt cường uy áp dưới, hóa thành vụn băng!

Đàm Vân đến nay không có tại uy áp hạ chia năm xẻ bảy, hiển nhiên hắn còn chưa có chết!

Bất quá, năng liệu định, Đàm Vân cho dù bắt tử, cũng chỉ còn lại nửa cái mạng!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Toàn trường chấn kinh

"A... Ta không kiên trì nổi!" Một thiếu nữ kinh hoàng tuyệt vọng thời khắc, một khắc vừa vận kết thúc, lúc này, bao phủ tạo hóa đài lạnh Lạnh Tiêu tàn.

Thiếu nữ chấn vỡ tử sắc tầng băng về sau, tóc tai bù xù, chật vật không chịu nổi trốn hạ tạo hóa đài. Rốt cục nhặt về một cái mạng!

"Cha, hài nhi để ngải thất vọng, hài nhi thật không có cách nào kiên trì được nữa!"

"Gia Gia, tôn nhi cũng thực sự không tiếp tục kiên trì được..."

"..."

Tạo hóa trên đài, mặt khác chín tên thể xác tinh thần mỗi một thiếu niên thiếu nữ, đôi phé mà áy náy kêu khóc, trốn hạ tạo hóa đài.

Bọn hấn đau lòng vạn phần, biết rõ khảo hạch chỉ còn lại một khắc cuối cùng, bắt đắ dĩ mình linh lực hao hết, chỉ có thể bị ép từ bỏ!

Giờ phút này, trong sân mấy triệu người, ánh mắt đều rơi vào vương chim nỏ, Lương Khải Dịch trên thân, nhao nhao thấp giọng trò chuyện:

"Các người nói, tại sau cùng một khắc bên trong, Thiếu thành chủ cùng lương Thiếu Chủ, ai có thể thắng được?"

"Thiếu thành chủ, lương Thiếu Chủ, đều là chúng ta Sao Băng Thành thiên chi kiêu tử, đến tột cùng hai người ai có thể thắng được, cái này rất khó coi ra a..."

Đám người trực tiếp sẽ bị từ sắc hàn băng bao trùm Đàm Vân không nhìn, theo bọn hấn nghĩ Đàm Vân dữ nhiều lành ít!

Nhưng sau đó phát sinh một màn, mọi người ghen hòng nhìn trần trời, một bộ gập quỷ thần sắc!

"Phanh... Rầm rầm!"

Nhưng gặp Đàm Vân phá băng mà có, xuất hiện tại mọi người ánh mắt. Mặc dù hấn bộ dáng cực kì chật vật, nhưng rõ ràng lông tóc không tổn hao gì!

"Cái này, cái này sao có thể!"

"Đúng vậy a, quá khó mà tin, hấn chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng, thể mà không chỉ có không chết, còn có thể đứng ở phía trên!"

"..."

Toàn trường xôn xao!

Thành chủ Vương Thiên Hữu, lương gia chủ lương tiêu, hai người con người đột nhiên co rụt lại, lạnh lùng liếc nhìn lấy Đàm Vân, ánh mắt bên trong lướt qua một vòng sát ý!

Hai người từ trên thân Đàm Vân, cảm nhận được đối ái tử uy hiếp!

"Suu!"

Mục Mộng Nghệ thân thể mềm mại khẽ run lên, tông trên bàn tiệc bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chăm chú Đàm Vân, trong đôi mắt đẹp lộ ra cực độ vẻ kinh ngạc!

Nàng nghi ngờ đầy bụng, trong lòng có quá nhiều nghi hoặc, "Khảo hạch bắt đầu đến bây giờ, Linh Thai Cảnh bát trọng gia tộc tử đệ, tử thương vô số, bây giờ chỉ có Linh Thai Cảnh cửu trọng vương chim nỏ, Lương Khải Dịch, đứng tại trên đài. Mà hấn chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng cảnh, thể mà còn có thể kiên trì đến bây giờ!"

Tại tất cả mọi người chấn kinh, nghi hoặc lúc, Đàm Vân một bên vận chuyển linh lực chống lại lấy uy áp, một bên nhắm mắt ngưng thần, cảm thụ được bàn tay trái dị dạng

Hấn rõ ràng cảm nhận được, ắn núp ở bên trái trong lòng bàn tay Hồng Mông Băng Diễm, lại có một chút ngo ngoe muốn động cảm giác. Loại cảm giác này giống như là chồi non muốn đem phá đất mà lên!

"Đáng chết, còn kém một điểm! Nếu là Băng Viêm linh hồ, lại nhiều phóng thích nửa khắc từ sắc hàn băng, vậy ta Hồng Mông Băng Diễm, liền có thể đạt tới đệ nhất giai sơ kỳ, có thể điều khiển Băng Diễm xuất thể!" Đàm Vân thất vọng về sau, khóe miệng phát ra một chút ý cười.

Cứ việc Hồng Mông Băng Diễm, còn chưa đạt tới đệ nhất giai sơ kỳ, nhưng bây giờ đã có thể dùng đến đối địch!

"Bản sứ giả tuyên bố, này độ tuyển bạt, còn lại một khắc cuối cùng!" Mục Mộng Nghệ từ trên thân Đàm Vân, thu hồi ánh mắt về sau, ngẩng đầu nhìn Băng Viêm linh hồ, nói: "Bắt đầu đi!"

"Rống, rống, rống!"

Ba tiếng hổ khiếu phủ lạc, một cỗ càn cường đại hơn uy áp, từ nó đầu lâu to lớn bên trong phát tiết mà xuống, bao phủ Đàm Vân, vương chim nỏ, Lương Khải Dịch.

Wương chim nỏ, Lương Khải Dịch, Đàm Vân, toàn thân linh lực phun ra ngoài chống lại uy áp, nhưng cho dù như thế, ba người thân thể đã không nhận được run rẩy kịch liệt, trên mặt hiện ra lít nha lít nhít tơ máu!

Ngay sau đó, ba người phần cổ, hai tay, hai chân, thậm chí cả toàn thân làn da, bắt đầu rạn nứt, giống như là một tầng huyết sắc mạng nhện trải rộng toàn thân, kinh khủng mà dữ tợn!

Ba người hai mắt xích hồng, từng sợi dòng máu đỏ sẫm, tại da tróc thịt bong trên mặt thẩm thấu mà có!

Đối mặt loại này thân thể muốn bị xé nát đau đớn, cứ việc ba người đau ngũ quan vạn vẹo, có thể không một người phát ra thống khổ rên rỉ!

"Kèo kẹt, kèo kẹt..."

Ba người giữa hai chân truyền ra xương cốt khó mà phụ trọng tiếng vang, vương chìm nổi, Lương Khải Dịch, sung huyết trong con người, toát ra khó mà che giấu kinh hoàng!

Hai người tự biết, mình căn bản là không có cách đứng đấy kiên trì xong một khắc cuối cùng. Như tại khăng khăng ngành kháng, hai chân tất nhiên bẻ gãy!

"Phanh, ầm!"

Hai người cơ hồ không chút do dự quỵ xuống, lập tức, cảm thấy dễ dàng một chút. Dựa theo này xuống dưới, cũng không phải là không có kiên trì đến khảo hạch kết thúc khả năng!

Hai người âm thầm thề vô luận như thế nào cũng muốn kiên trì đến cuối cùng!

Chắc chắn chú ý về sau, hai người ngẩng đầu ở giữa, con người đột nhiên co lại, phát hiện máu me khắp người Đàm Vân, đối mặt uy áp cứ việc thân thể kịch liệt phát run, nhưng cũng không có quỵ xuống ý tứ!

"A?" Mục Mộng Nghê nhìn xem Đàm Vân, túm lấy cau lại, thần sắc kinh ngạc, nghĩ thầm: "Hắn chỉ cần quỵ xuống, liền có thể giảm bớt uy áp, hắn vì sao không quỵ?"

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đã thành cách tại Đàm Vân trên thân. Đám người mê hoặc vạn phần!

Đàm Vân thần sắc cương nghị, thâm thúy con người ngang nhìn Băng Viêm linh hồ, tiếng lòng kiên định, "Tại thể nhân trong lòng, lẽ ra lay trời lay đất lay phụ mẫu. Nhưng ta Đàm Vân, chỉ quỵ Gia Gia cùng cha mẹ, cho dù là đáng chết trời xanh, ta đều không quỵ, hướng chỉ là một cái nhị giai Sinh Trường Kỳ súc sinh!"

"Trừ phi uy áp đem lão tử hai chân đè gãy, nếu không ta tuyệt không quỵ xuống!"

Đàm Vân ám đến đây chỗ, hai chân liên tiếp vang lên mấy đạo rất nhỏ vỡ tan âm thanh. Lại là hai đầu gối của hắn làn da không thể thừa nhận uy áp, bị ngành sinh sinh chen bẻ!

Một cỗ huyết dịch tòng hai đầu gối bên trong phun ra ngoài, nhuộm đỏ hắn hạ thân trường bào, thuận bắp chân tại dưới chân hội tụ thành một vũng máu!

"Kèo kẹt kèo kẹt..."

Đàm Vân toàn thân cao thấp truyền ra xương cốt sắp đứt gãy tiếng vang, tại to lớn uy áp dưới, hắn không khỏi cong sống lưng, cong hai chân!

"Hắn ý chí xác thực cứng cỏi, nhưng cái này cứng cỏi vào lúc này, chẳng qua là ngu muội thôi." Mục Mộng Nghê trán hơi lắc, ánh mắt bên trong lướt qua một tia khinh thường.

Nàng nhận định Đàm Vân sớm muộn sẽ quỵ xuống!

Dưới cái nhìn của nàng, Linh Thai Cảnh cửu trọng trở xuống tu sĩ, không ai có thể tại Băng Viêm linh hồ uy áp dưới, còn có thể đứng đấy!

"Rống!"

Đàm Vân song quyền nắm chặt, đôi mắt buông xuống, theo hắn một tiếng như dã thú trầm hồng, cái kia uốn lượn hai chân, sống lưng, liền chậm rãi đứng thẳng lên!

Hắn giống như một tôn toàn thân da tróc thịt bong thạch điêu, thẳng đứng sừng sững ở tạo hóa trên đài!

Hắn tại mọi người ánh mắt bất khả tư nghị bên trong, chống cự lại uy áp!

"Thật cường hãn nhục thân thể phách!" Mục Mộng Nghê tự lẩm bẩm, thần sắc động dung!

"Rống!"

Đàm Vân cử động, tựa hồ chọc giận tới Băng Viêm linh hồ, không đợi Mục Mộng Nghê ra lệnh, nó đột ngột mở ra xấu xí huyết bồn đại khẩu!

"Huu huu huu!"

Lập tức, ba đám đường kính một trượng ngọn lửa màu đỏ, theo nó khoang miệng bay nhào mà có vẻ sau, huyền hóa thành ba con cao tới mười trượng, hùng hực đốt cháy linh hồ!

Ba con từ hỏa diễm ngưng tụ mà thành linh hồ, xuất hiện tại tạo hóa trên đài sát na, lập tức, cuộn cuộn nóng rực khí lãng, như thủy triều nuốt sống Đàm Vân, vương chìm nổi, Lương Khải Dịch!

"Rống!"

Theo Băng Viêm linh hổ, hét dài một tiếng, kia ba con hỏa diễm linh hổ, hướng Đạm Vân ba người đánh tới!

"Đây là khảo hạch, các ngươi không cho phép trốn tránh!" Mục Mộng Nghê không thể nghi ngờ nói.

Mục Mộng Nghê tiếng nói phủ lạc, ba con hỏa diễm linh hổ, đã xem Đạm Vân ba người phân biệt nuốt vào trong bụng!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thêm thi đấu quyết đấu!

Ba con hỏa diễm linh hổ tương ba người thôn phệ về sau, ba người biến mất tại đám người trong tầm mắt, xa xa nhìn lại, chỉ có ba con hỏa diễm linh hổ, uy phong lẫm lẫm đứng tại tạo hóa trên đài!

Ba người ai có thể sống đến cuối cùng, chỉ có tại khảo hạch kết thúc lúc, đáp án mới có thể công bố!

Đám người thấp giọng xì xào bàn tán, mỗi người phát biểu ý kiến của mình...

"A!"

"Không..."

Đột nhiên, hỏa diễm linh hổ bên trong truyền ra hai đạo sợ hãi tiếng kêu thảm thiết.

Vương Thiên Hữu, Lương Tiêu, khủng hoảng bất an! Cái này thanh âm quen thuộc, đúng là bọn họ phân biệt ái tử: Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch phát ra tới!

"Là Thiếu thành chủ, lương Thiếu Chủ thanh âm!"

"Chẳng lẽ bọn hắn chết rồi?"

"..."

Các thành dân hãi hùng khiếp vía, thấp giọng trò chuyện.

Vương Thiên Hữu, Lương Tiêu, thần sắc lo nghĩ kêu gọi nói: "Con a! Ngươi thế nào? Đừng dọa vi phụ a!"

Chợt, hỏa diễm linh hổ bên trong liên tiếp vang lên, Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch run rẩy thanh âm, "Cha, ngài đừng lo lắng, hài nhi không chết!"

"Cha, ngài yên tâm, hài nhi tuyệt sẽ không chết!"

Nghe vậy, Vương Thiên Hữu, Lương Tiêu như trút được gánh nặng!

Đám người nghe nói hai người không chết rồi, ánh mắt lần nữa rơi vào thôn phệ Đạm Vân hỏa diễm linh hổ bên trên:

"Ủm? Tình huống như thế nào! Hắn làm sao một diễm phản ứng đều không có? Hắn là hắn có thể chống cự lại lửa cháy bùng bùng đốt cháy?"

"Ha ha, vị huynh đài này nói đùa! Tiểu tử kia nhất định là đã bị đốt bột phấn đều không thừa, chỗ nào còn có thể phát ra tiếng vang a!"

"Không sai, vị này hiền đệ nói cực phải!" Có người phụ họa nói: "Chư vị cũng không nghĩ một chút, Thiếu thành chủ, lương Thiếu Chủ, đây chính là Linh Thai Cảnh cửu trọng cường giả, đều chưa hắn có thể trải qua được đốt cháy. Huống chi cái kia thất trọng cảnh, không có danh tiếng gì tiểu tử đâu?"

"..."

Mấy triệu người xem ra, nếu muốn ở hỏa diễm linh hổ bên trong sống sót, nhất định phải lấy hùng hậu linh lực bảo hộ thân thể. Bọn hắn sờ dĩ nhận định Đạm Vân đã chết, cũng không phải không có lý!

Dù sao Đạm Vân chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng...

Tất cả mọi người nhận định Đạm Vân đã chết lúc, chỉ có một người ngoại lệ, người này chính là Mục Mộng Nghê!

Bởi vì hỏa diễm có trở ngại cách linh thức theo dõi công hiệu, cho nên, Mục Mộng Nghệ cũng không thể nhìn thấy nội bộ tình huống!

Nhưng nàng luôn cảm giác, Đàm Vân có chút không giống bình thường.

Giờ phút này, hai con hỏa diễm linh hồ bên trong, Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch, như là đặt mình vào Luyện Ngục, một cỗ ngọn lửa giương nanh múa vuốt hướng hai người đánh tới!

Hai người sắc mặt tái nhợt, bờ môi khô nứt, toàn thân da tróc thịt bong da thịt, giống như là vạn năm khô hạn đại địa băng liệt, huyết dịch vừa mới chui ra vết thương, liền tại nhiệt độ nóng bỏng hạ bay hơi tiêu tán.

Hai người căng cứng tiếng lòng, liều mạng đem Linh Trì bên trong còn lại năm thành linh lực, rót vào hộ thân màn sáng bên trong, chống cự, cách trở theo nhau mà tới Hỏa xà...

Trái lại cái thứ ba hỏa diễm linh hồ trong bụng, thì là một phen khác cảnh tượng!

Hung mãnh hỏa diễm, hướng Đàm Vân bay nhào mà đi về sau, đối Đàm Vân cũng không tạo thành chút nào ảnh hưởng.

Đàm Vân tắm rửa tại hừng hực trong liệt hỏa, không cảm giác được chút điểm nhiệt lửa!

Đây hết thảy tất nhiên là bởi vì, hần lòng bàn tay phải bên trong ẩn núp lấy Hồng Mông hỏa diễm nguyên nhân!

Hồng Mông hỏa diễm chính là giữa thiên địa, phẩm giai cao nhất tồn tại, Đàm Vân có được Hồng Mông hỏa diễm về sau, đừng nói Băng Viêm linh hồ hỏa diễm, không cách nào thiêu chết hần, liền xem như thời kỳ Thượng Cổ Phụng Hoàng, kim Ô, Lam phù, trăm nghìn chờ thượng cổ Thần Điều hỏa diễm, đều nại hần không được!

Giờ phút này, uy áp dưới, Đàm Vân toàn thân máu me đầm đìa, run rẩy bầy!

Hần Linh Trì bên trong linh lực, đã không đủ ba thành. Vì để cho mình có thể kiên trì đến cuối cùng, hần nương tựa theo cường hần nhục thân, lại thêm linh lực màn sáng, cùng một chỗ chống lại lấy uy áp!

Đàm Vân nghĩ đến đối với gia tộc, tồn tại uy hiếp Liễu Như Long, cùng đã từng phản bội mình chur thần cừu nhân môn, hần Xán Nhược Tinh Thần trong con người, lộ ra quyết chí thì không đổi quyết tâm!

Vô luận như thế nào, cũng muốn kiên trì đến khảo hạch kết thúc!

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch thống khổ rên rỉ, không ngừng mà tại hỏa diễm linh hồ trong bụng truyền ra. Đàm người rất khó trải nghiệm hai người đang chịu đựng cỡ nào dày vò!

Trong lúc đó, Mục Mộng Nghệ một mực nhìn chăm chú lên, thôn phệ Đàm Vân hỏa diễm linh hồ. Bởi vì từ đầu đến cuối, Đàm Vân cũng không phát ra chút điểm tiếng vang, nàng hiện tại cũng cảm thấy, trước đó là mình đánh giá cao Đàm Vân.

Trong lòng nàng, Đàm Vân đã chết!

Đương khoảng cách một canh giờ khảo hạch còn lại cuối cùng mười hơi lúc, trong sân mấy triệu người, nín hơi mà đối đãi, mở to hai mắt nhìn qua tạo hóa đài, chứng kiến Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử sinh ra...

"Ta sắp không kiên trì được nữa... Thời gian làm sao còn chưa tới!" Tuyệt vọng khí tức chiếm cứ Đàm Vân nội tâm, hần Linh Trì bên trong linh lực, sắp hầu như không còn!

Hỏa diễm linh hồ bên trong Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch, càng là hoảng sợ muôn dạng, hai người Linh Trì bên trong linh lực đã chưa tới một thành. Tại uy áp dưới, bọn hần càng là rùa đen ghé vào trên đài!

Hai người kìm nén một hơi, đau khổ kiên trì, chưa hề cảm thấy tử vong là như thế tiếp cận mình!

Ngay tại ba người mạng sống như treo trên sợi tóc lúc, bỗng nhiên, một đạo tiếng trời truyền vào trong tai, "Linh hồ, thời gian đến!"

"Rống!"

Băng Viêm linh đầu hồ sọ trùng điệp điểm một cái, thoáng chốc, tạo hóa trên đài ba con hỏa diễm linh hồ tán loạn vô hình. Cùng lúc đó, uy áp cũng không còn sót lại chút gì!

Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch, vết thương chồng chất, thở hào hển ghé vào trên đài; mà Đàm Vân thì là lung la lung lay ngừng chân tại đài!

Mấy triệu người thấy rõ ba người bộ dáng lúc, lâm vào ngẩn ngui trầm mặc, chợt, tiếng kinh hô đình tai nhức óc!

"Ông trời a... Cái kia Linh Thai Cảnh thất trọng tiểu tử vậy mà không chết! Chẳng lẽ là mắt của ta bỏ ra sao?"

"Đúng vậy a! Quá khó mà tin!"

"Còn có, khảo hạch kết thúc, lại có ba tên gia tộc tử đệ sống tiếp được, việc này chưa từng nghe thấy a!"

"Cái gì chưa từng nghe thấy? Đó là người cô lậu quả văn! Ta thế nhưng là nghe nói, tại hơn một ngàn năm trước, cũng có một lần là mấy người thông qua được khảo hạch. Bất quá, Hoàng Phủ Thánh tông, tông quy như núi, mỗi cái thành trì chỉ tuyển nhận một người mạnh nhất, thế là, lại thêm thi đấu một vòng để mấy người tương hỗ quyết đấu, thắng đến người mạnh nhất thắng được!"

"Đúng đúng đúng... Ta cũng từng nghe nói việc này, lần này có trò hay để nhìn!"

"..."

Đám người nghị luận âm ỉ.

Thành chủ Vương Thiên Hữu, Lương gia chủ Lương Tiêu, hai người trừng mắt dựng thẳng văn. Không nghĩ tới sẽ xuất hiện thêm thi đấu cục diện!

Tạo hóa trên đài, Vương Phủ Trần, Lương Khải Dịch, khôi phục chút khí lực sau đứng lên, ánh mắt bất thiện nhìn nhau một chút về sau, sát ý nghiêm nghị nhìn chằm chằm Đàm Vân!

Đàm Vân ba người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được song song đứng thẳng, cho dù ai đều có thể nhìn ra, Đàm Vân thương thế nặng nhất, tiếp theo là Lương Khải Dịch. Vương Phủ Trần thương thế so hai người muốn nhẹ hơn không ít!

Đàm Vân dư quang liếc xem hai người, nội tâm trầm xuống, "Ta bây giờ linh lực hầu như không còn, tiếp xuống vô luận gặp được ai, chắc chắn là một trận ác chiến!"

"Làm cho người rất ngoài ý muốn, ta làm sao cũng không nghĩ đến, hắn có thể còn sống hoàn thành khảo hạch." Mục Mộng Nghê ánh mắt từ trên thân Đàm Vân dịch chuyển khỏi về sau, nhìn qua Vương Phủ Trần, Lương Khải Dịch, nói khẽ: "Này độ tuyển bạt khảo hạch, thật làm cho bản sứ giả ngoài ý muốn, nhưng danh ngạch chỉ có một cái."

"Sau đó ba người các người, tiến hành rút thăm, tiến hành quyết đấu."

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Quyết chiến Vương Phủ Trần

Vương Thiên Hữu bước nhanh đi vào Vương Phủ Trần bên cạnh, xem xét ái tử thương thế.

Trong sân Lương Tiêu, vội vàng nhảy lên tạo hóa đài, nâng lên Lương Khải Dịch, vội vàng xem xét nhi tử thương thế.

Tra xét về sau, Vương Thiên Hữu ám thở phào, phát hiện Vương Phủ Trần ngoại trừ ngoại thương bên ngoài, cũng không nội thương, chỉ là Linh Trì bên trong linh lực, chỉ còn một thành.

Trái lại Lương Tiêu sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn phát hiện Lương Khải Dịch ngũ tạng lục phủ, nhận lấy khác biệt trình độ tổn thương!

Vương Thiên Hữu ánh mắt bên trong lướt qua một vòng tinh mang, bất động thanh sắc đi vào Đàm Vân trước người, ha ha cười nói: "Thật sự là hậu sinh khả ỷ a! Người chỉ dựa vào Linh Thai Cảnh thất trọng, liền hoàn thành khảo hạch."

"Đa tạ thành chủ khen ngợi." Đàm Vân có chút khom người. Không biết đối phương tìm mình ý gì?

Vương Thiên Hữu tiếng như ruồi muỗi, ngữ khí đột nhiên lạnh xuống, không cho phản bác nói: "Bốn thành chủ chẳng cần biết người là ai, cũng mặc kệ người đến từ chỗ nào, nhưng người cho bốn thành chủ nghe rõ ràng!"

"Con ta Phủ Trần, là nhất định bá nhập Hoàng Phủ Thánh tông, chờ một lúc người như cùng Phủ Trần rút thăm gặp nhau, liền giả bộ không địch lại nhận thua, sau đó chỗ tốt không thể thiếu người, hiểu chưa?"

Một đoàn lửa giận đốt cháy Đàm Vân lồng ngực, Đàm Vân thấp giọng cười lạnh nói: "Nếu như ta không nói gì?"

"Người nếu dám ngỗ nghịch bốn thành chủ, cho dù người bá nhập Hoàng Phủ Thánh tông, cũng phải chết." Vương Thiên Hữu uy hiếp nói xong, trên mặt nụ cười đi tới Lương Tiêu trước người, đem thanh âm ép tới trầm thấp mà nói: "Lương hiền đệ, sứ giả đại nhân đang nhìn chúng ta đây, vì huynh liền nói ngắn gọn."

"Vương huynh thỉnh giảng, bản gia chủ rửa tai lắng nghe." Lương Tiêu nhướng mày, thấp giọng nói.

"Hiền đệ, vì huynh nhìn gọi mở thương thế so nhà ta Phù Trần nghiêm trọng nhiều, như gọi mở cùng con ta Phù Trần quyết đấu, phần thắng cực nhỏ. Còn có, đao kiếm không có mắt, Phù Trần không cần thận đã thương hấn còn tốt, thật là có cái sơ xuất, vì huynh cũng quá không đi a!"

Vương Thiên Hữu nói khẽ: "Ngươi cũng biết, con ta Phù Trần năm nay đã mười sáu, hôm nay là hấn duy nhất có thể đi vào thánh tông cơ hội. Gọi mở năm gần mười lăm, sang năm còn có thể lại tham gia tuyển bạt khảo hạch."

"Hiền đệ, gọi mở sang năm khảo hạch bên trong không có con ta làm đối thủ, hấn tuyệt đối có thể thành công bái nhập Hoàng Phủ Thánh tông."

Vương Thiên Hữu nhìn xem thân sắc khó xử Lương Tiêu, liên tục không ngừng lại nói: "Chờ một lúc, ngươi chỉ cần để gọi mở bỏ quyền, quyền đương vì huynh thiếu ngươi một cái nhân tình. Ngoài ra, ngươi có thể tùy ý đưa ra một điều kiện, vì huynh đều đáp ứng, quyết không nuốt lời!"

Lương Tiêu vẻ mặt nghiêm túc, cũng không đáp lời, mà là nhìn về phía Lương Khải Dịch, "Gọi mở, chăm chú trả lời vì phụ, lấy ngươi bây giờ thương thế, có bao nhiêu phần trăm chắc chắn chiến thắng Phù Trần?"

Lương Khải Dịch gian nan mở miệng nói: "Ba thành."

Nghe nói ba thành, Lương Tiêu thở dài, thấp giọng nói: "Gọi mở, nghe vì phụ, chờ một lúc quyết đấu nếu ngươi gặp được Phù Trần, lập tức bỏ quyền, sau khi về nhà cố gắng tu luyện, sang năm lại tham gia tuyển bạt."

"Cha..." Lương Khải Dịch muốn phản bác lúc, bị Lương Tiêu trừng mắt liếc, "Việc này quyết định như vậy đi, không cần phải nói."

Lương Tiêu nói xong, đi vào Vương Thiên Hữu bên cạnh, xì xào bàn tán nói: "Vương huynh ý kiến, bản gia chủ có thể đáp ứng. Nhưng Vương huynh muốn cắt nhường cho bản gia chủ, một tọa hạ phẩm linh quang."

(hạ phẩm linh quang, nhưng khai thác hạ phẩm linh thạch.)

Vương Thiên Hữu hết thảy chỉ có ba tọa hạ phẩm linh quang, nghe nói đối phương công phu sư tử ngọam yêu cầu một tọa, hấn vốn muốn cự tuyệt. Nhưng lại nghĩ đến chỉ cần ái tử có thể thành công bái nhập Hoàng Phủ Thánh tông, liền có hi vọng truy tìm thiên đạo, hấn đành phải nhịn đau gật đầu đáp ứng!

Sự tình đàm tốt về sau, Vương Thiên Hữu một mực cung kính về tới Mục Mộng Nghệ bên cạnh. Lương Tiêu thì lướt xuống tạo hóa đài.

Giờ phút này, Vương Thiên Hữu có thể nói là tâm tình cực kỳ vui mừng. Hấn thấy, cho Đàm Vân một trăm cái lá gan, cũng không dám không nghe mình!

Hấn phảng phát thấy được, chờ một lúc ái tử thuận lợi trở thành Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử một màn!

Đàm Vân liếc xem Vương Thiên Hữu, trong lòng cười lạnh, "Lão già, ngươi vậy mà uy hiếp được lão tử trên đầu, chờ một lúc liền cho ngươi nhĩ tử nhặt xác đi!"

Đàm Vân ngầm hạ sát tâm lúc, Mục Mộng Nghệ đem một cái ống thẻ đưa cho Vương Thiên Hữu.

Vương Thiên Hữu tâm linh ý hội hai tay tiếp nhận ống thẻ về sau, thân thể còng xuống đi tới Đàm Vân, Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch trước người, trung khí mười phần nói: "Ba cái ngọc kí lên phân biệt có đánh dấu một, hai, ba chữ."

"Các ngươi ai như rút đến ba, liền có thể tự hành tấn cấp cuối cùng tranh đấu. Rút đến một, hai hai người, lập tức quyết đấu!"

Lương Khải Dịch dẫn đầu rút ra một cái ngọc ký, âm thầm cầu nguyện mình có thể rút đến ba. Kể từ đó, chính là Vương Phù Trần cùng Đàm Vân quyết đấu. Đến lúc đó, một khi Đàm Vân chiến thắng Vương Phù Trần, vậy mình liền có thể liều chết chiến thắng Đàm Vân về sau, bái nhập Hoàng Phủ Thánh tông!

Bất đắc dĩ không như mong muốn, Lương Khải Dịch rút trúng một!

Vương Phù Trần thuận tay co lại, rút ra có đánh dấu "Hai" chữ ngọc ký.

"Xem ra vận khí của ta không thể nào chênh lệch mà!" Đàm Vân mừng rỡ trong lòng. Hấn thấy, Vương Phù Trần, Lương Khải Dịch quyết đấu, vô luận ai thắng được, chắc chắn thương thế tăng thêm, kể từ đó, mình phần thắng có thể thật lớn tăng lên!

Nhưng sau đó phát sinh một màn, làm Đàm Vân tâm tình nặng nề xuống tới!

Lương Khải Dịch mặt hướng Mục Mộng Nghệ, khom người nói: "Sứ giả tiền bối, vẫn bối thân chịu trọng thương, tự biết không phải Vương thiếu chủ đối thủ, vẫn bối bỏ quyền."

Mục Mộng Nghệ nhẹ nhàng gật đầu, khoát tay ra hiệu Lương Khải Dịch lui ra về sau, coi thường Đàm Vân, Vương Phù Trần, "Các ngươi nhưng có người rời khỏi?"

"Hồi bẩm sứ giả tiền bối, vẫn bối bái nhập Hoàng Phủ Thánh tông chi tâm, nhật nguyệt chứng giám!" Vương Phù Trần dẫn đầu tỏ thái độ nói: "Văn bối không rời khỏi!"

"Vân bối cũng không rời khỏi." Đàm Vân tiếng nói phù lạc, Mục Mộng Nghê bên cạnh Vương Thiên Hữu, một gương mặt mo lập tức trở nên xanh xám!

Hắn tự phụ phàm là chính mình nói đi ra ngoài, tại Sao Băng Thành quân hạt trong khu vực, không thể nghĩ ngờ có được khuôn vàng thước ngọc uy năng, không người dám can đảm không theo!

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Đàm Vân sẽ đem hắn, xem như gió thoảng bên tai!

"Đã không người rời khỏi, vậy thì bắt đầu đi." Mục Mộng Nghê dứt lời, nhin không được nhìn nhiều nhiều lần mang đến ngoài ý muốn Đàm Vân vài lần.

Trong sân mấy trăm vạn thành dân, lặng ngắt như tờ nhìn qua tạo hóa trên đài Đàm Vân, Vương Phù Trần hai người!

Vương Phù Trần sát ý nghiêm nghị nhìn chăm chăm Đàm Vân, giữa ngón tay Càn Khôn Giới bạch quang lóe lên, một thanh nặng đến ngàn cân kiếm bản rộng từ tay phải trống rỗng mà có!

"Cực phẩm Linh binh!" Đàm Vân nhìn qua Vương Phù Trần trong tay kiếm bản rộng, thần sắc trước nay chưa từng có ngưng trọng. "Bây giờ ta linh lực hầu như không còn, không cách nào tể ra Càn Khôn Giới bên trong thượng phẩm Linh binh trường kiếm, cũng vô pháp thi triển Hồng Mông Thần Bộ, một khi bắt đầu quyết chiến, ta không chỉ có không cùng hắn chống lại binh khí, luận tốc độ ta cũng không bằng hắn!"

"Nhưng vô luận như thế nào, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta tiến vào Hoàng Phủ Thánh tông quyết tâm!"

Đàm Vân dứt bỏ tạp niệm, giống như một con sói đói, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm Vương Phù Trần!

Vương Phù Trần tự biết Linh Trì bên trong linh lực còn sót lại một thành, cần phải toàn lực tốc chiến tốc thắng, trong khoảnh khắc, hắn toàn thân linh lực uồn lượn, hướng kiếm bản rộng bên trong điên cuồng rót vào, nhất thời, kiếm mang đại thịnh!

"Giết!"

Vương Phù Trần hai chân đột nhiên giẫm một cái, tạo hóa đài có chút rung động bên trong, hóa thành một đạo đạo tàn ảnh, mang theo một đạo sáng chói lạng liệt kiếm mang, hướng Đàm Vân cuồng bạo vào đầu chém tới!

"Tốc độ thật nhanh!" Đàm Vân kinh hãi, sợi tóc bay lên, vội vàng nghiêng người trốn tránh lúc, cảm thấy cái trán truyền đến một trận nhói nhói.

Lại là Vương Phù Trần một kiếm chặt đứt Đàm Vân, từng sợi bay múa sợi tóc về sau, đem Đàm Vân trên trán huyết nhục gọt sạch, lộ ra um tùm xương sọ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tàn khốc nghịch tập!

Máu tươi từ trên trán dâng trào mà xuống, trong nháy mắt mờ hồ Đàm Vân hai mắt, trong tầm mắt lâm vào vô tận huyết sắc!

"Huu!"

Trong đau đớn, Đàm Vân trong tầm mắt, một vòng kiếm mang hướng mình phản cổ ầm vang chém ngang mà tới.

Đàm Vân nương tựa theo tay không xé rách trung phẩm Linh binh nhục thân, hai chân mãnh đạp mặt bàn, như đạn pháo hướng về sau phương bắn ngược mấy trượng!

"Hừ, ngươi linh lực hầu như không còn, ngay cả binh khí đều không thể tòng trong Càn Khôn Giới lấy ra! Ngươi có tư cách gì cùng ta tranh đoạt tư cách? Đi chết đi!"

Vương Phù Trần trên mặt nhe răng cười, tầng trời thấp lướt qua năm trượng, hai tay cầm kiếm, hướng rút lui bên trong Đàm Vân chém nghiêng xuống!

"Ít mẹ nó nói nhảm, muốn giết lão tử, ngươi nằm mơ!" Đàm Vân bắn ngược bên trong, chân trái đạp đài, thân thể như là mũi tên hướng bên phải bắn ra thời khắc, Vương Phù Trần một kiếm trăm phá Đàm Vân phần lưng về sau, mũi kiếm mang theo tiêu xạ huyết dịch, tại Đàm Vân trên lưng lưu lại một đạo, sâu đủ thấy xương vết kiếm!

"Suu!"

"Chết!" Vương Phù Trần hóa thành một vòng tàn ảnh, trong nháy mắt đi vào đứng không vững Đàm Vân phía trên, một cước hướng Đàm Vân cổ họng đập xuống!

"Phanh... Àm!"

Tiếng thứ nhất vang lên lúc, Đàm Vân hốt hoảng bên trong hai tay giao nhau giờ cao ngấn cấn, tiếng thứ hai vang lên về sau, Đàm Vân nhìn như bị không hề có lực hoàn thủ đập bay mười trượng, như là như điều đứt dây, nặng nề mà rơi đập tại trên mặt bàn!

Lấy Đàm Vân nhục thân cường hãn trình độ, sẽ bị Vương Phù Trần một cước đập bay?

Không! Đương nhiên sẽ không!

Mới Đàm Vân hai tay giao nhau chống cự, có hai cái mục đích, thứ nhất, hấn nghĩ thử nghiệm một chút, linh lực sắp hầu như không còn Vương Phù Trần thực lực còn có mạnh cỡ nào; thứ hai, hấn giả bộ không địch lại, chính là vì mê hoặc Vương Phù Trần, vì tiếp xuống thi triển Hồng Mông Thần Đồng trái đường!

Đàm Vân linh hồn độ mạnh so sánh Linh Thai Cảnh cửu trọng, như tại đối thủ cảnh giác bên trong, thi triển Hồng Mông Thần Đồng, cơ hồ không có bất kỳ cái gì hiệu quả. Nhưng nếu tại đối phương chủ quan thời điểm, có lẽ sẽ có không tưởng tượng được thu hoạch!

"Khụ khụ..."

Đàm Vân nằm ngửa trên mặt đất, ho ra một ngụm máu, một bộ uể oải suy sụp bộ dáng!

"Phi! Không biết tự lượng sức mình!" Vương Phù Trần miệt thị Đàm Vân lúc, cảm nhận được trong tay kiếm bản rộng, càng thêm trở nên nặng nề.

Hấn một cái giật mình, biết mình linh lực sắp hao hết.

Một khi linh lực hao hết, hấn dừng nói một tay cầm lấy nặng đến ngàn cân kiếm bản rộng, cho hấn hai tay đều ôm không nổi!

Vương Thiên Hữu phảng phất xem thấu ái tử muốn linh lực chống đỡ hết nổi, lớn tiếng nhắc nhở: "Phù Trần, vòng thứ nhất uy áp khảo hạch liền có thể nhìn ra, kẻ này nhục thân cực mạnh, ngươi một khi linh lực hao hết, thua không nghi ngờ. Mau giết hấn!"

"Hài nhi mình bạch!" Vương Phù Trần hai tay cầm kiếm, hướng Đàm Vân từng bước một đi đến!

Mục Mộng Nghê nhìn về sau, nhìn xem Đàm Vân, nhẹ giọng nhắc nhở: "Bái nhập thánh tông cổ nhiên trọng yếu, nhưng nếu mệnh cũng bị mất, hết thấy đều thành không."

Đàm Vân biết đối phương là tại khuyên bảo mình, đề cho mình nhận thua bảo mệnh!

Giờ khắc này, mấy trăm vạn thành dân ánh mắt như ngừng lại, không hề có lực hoàn thủ Đàm Vân trên thân, liệu định Đàm Vân chọn bo bo giữ mình nhận thua!

"Hừ, coi như ngươi nhận thua, bốn thành chủ cũng tuyệt không buông tha ngươi!" Vương Thiên Hữu trầm nghĩ lúc, Đàm Vân nhìn qua Mục Mộng Nghê cái này băng sơn mỹ nhân, âm thanh cứng như đường sắt: "Sử giả đại nhân hảo ý, vẫn bồi tâm linh. Vẫn bồi... Tuyệt không nhận thua!"

Đàm Vân, trong đám người đưa tới sóng to gió lớn!

Có người cho rằng Đàm Vân can đảm lắm, có người cảm thấy Đàm Vân không biết mình bao nhiêu cân lượng, đầu óc nước vào chịu chết!

Đối mặt Đàm Vân không linh tính, Mục Mộng Nghê trong lòng có chút không vui, lười nhắc lại nhiều nói phiền ngữ.

Đàm Vân mang cho nàng cảm xúc chính là, lỗ mũi, vô tri!

"Tuyệt không nhận thua? A a a... Vậy liền chết!" Vương Phù Trần bỗng nhiên cầm kiếm, vọt lên ba mươi trượng, đem còn sót lại linh lực rót vào hai tay, chợt, hai tay múa ở giữa, mang theo một chùm bá đạo mười phần ba trượng kiếm mạc, giống như một cái kiếm mang lòng giam, hướng Đàm Vân cực tốc bao phủ xuống!

Hấn muốn đem Đàm Vân toái thi!

"Chư vị mau nhìn, hấn đây là muốn làm gì!" Đột nhiên, trong sân có người la thất thanh đạo!

Tại mọi người không dám tin ánh mắt bên trong, nguyên bản nằm trên mặt đất ngồi chờ chết Đàm Vân, cũng không nghĩ cách chạy trốn. Mà là, hai tay chợt vỗ mặt bàn, thân thể hướng bao phủ xuống kiếm Lung tiêu xạ mà đi!

Đám người không nghĩ ra, Đàm Vân tại sao lại làm ra như thế chịu chết một màn!

"Lão tử liều mạng với ngươi!" Đàm Vân phóng lên tận trời, cho dù ai cũng không phát hiện hai con mắt của hấn, tản ra yêu dị mà thâm thúy hồng mang!

"Đây là đồng..." Vương Phù Trần nhìn xuống Đàm Vân hai mắt, "Thuật" chữ chưa rơi, lập tức, một trận cực kỳ mãnh liệt cảm giác hôn mê, giống như phong bạo cuốn sạch lấy trong đầu của hấn, não hải lâm vào sát na trống không!

Ngay sau đó, hấn cầm kiếm hai tay đỉnh chỉ múa, kia kinh khủng kiếm Lung lập tức tán loạn vô hình về sau, hấn một đầu hướng Đàm Vân cầm xuống!

Một màn này không thể coi thường, đám người đầy bụng nghi hoặc, trước một khắc còn cường thế khinh người Vương Phù Trần, làm sao lại choáng!

"Trần Nhi, ngươi điên rồi sao! Mau ra tay giết hấn!" Vương Thiên Hữu khàn cả giọng gào thét.

Nhưng mà, Vương Phù Trần lại giống như là người chết, thiên thạch thẳng đứng đánh tới hướng Đàm Vân!

Đàm Vân phản chấn bên trong, lẳng không đột nhiên huy quyền hướng Vương Phù Trần đảo đi, nhưng mà, nhưng vào lúc này, một cỗ cảm giác nguy cơ tràn ngập Đàm Vân trước người!

"Hèn hạ tạp toái, bản Thiếu Chủ suýt nữa lấy ngươi đạo!" Vương Phù Trần roi xuống bên trong đột nhiên cuồng tiếu một tiếng, hướng vội vàng không kịp chuẩn bị Đàm Vân lồng ngực nhanh chóng đâm ra một kiếm!

Vương Phù Trần thân là Sao Băng Thành thiên chi kiêu tử, coi là thật cũng không phải là chỉ là hư danh, ngay tại mới hấn thanh tỉnh về sau, thế mà tương kế tựu kế, cho Đàm Vân chế tạo ra một kích trí mạng!

"Phốc!"

Đàm Vân kinh hãi, lẳng không tránh né, mặc dù tránh thoát một kiếm xuyên tim vận rủi, nhưng kiếm bản rộng lại đâm đoạn hấn một cây xương sườn về sau, mang theo một cỗ huyết dịch, tòng hấn xương sườn khe hở bên trong xen kẽ mà qua, từ sau lưng xuyên thủng mà có!

"Phốc!"

Đàm Vân miệng phun máu tươi!

Vương Phù Trần cầm kiếm chọn Đàm Vân thân thể, hướng tạo hóa bên trên cuồng bạo bay vút mà xuống, "Ầm ầm!" Đàm Vân phía sau lưng hung hăng nện ở tạo hóa trên đài, một cỗ huyết tiễn phốc lối ra khang, phun tung toé Vương Phù Trần mặt mũi tràn đầy đều là!

"Ta nhìn ngươi có chết hay không!" Vương Phù Trần tay trái xóa đi máu trên mặt dịch, muốn rút kiếm lại chém giết Đàm Vân lúc, bỗng nhiên tiếu dung ngưng kết trên mặt!

"Trừ phi chính ta muốn chết, nếu không ai cũng đừng nghĩ giết lão tử!" Đàm Vân găm thét, tay phải nắm chặt lưỡi kiếm sắc bén, mặc cho bàn tay bị cắt vỡ!

Ngay sau đó, Đàm Vân thân thể đột nhiên đứng lên, đem xuyên thủng lồng ngực kiếm bản rộng, triệt để đâm thật sâu vào mình lồng ngực!

Lồng ngực máu tươi phun tung toé, Đàm Vân tựa hồ quên đi đau đớn, hấn trước ngực đỉnh lấy chuỗi kiếm, nhìn qua gần trong gang tấc Vương Phù Trần, trong lòng chỉ có một cái tưởng niệm, làm thịt Vương Phù Trần!

Giết Vương Phù Trần!

Xé Vương Phù Trần!

"Hong Mông Băng Diễm!"

Đàm Vân tay trái tức thời lật một cái, đem hết toàn lực đẩy hướng Vương Phù Trần lồng ngực!

"Ầm!"

"Răng rắc, răng rắc..."

Nương theo lấy trầm muộn tạc kích âm thanh, Vương Phù Trần xương sườn băng liệt, lồng ngực sụp đổ, phát ra như giết heo kinh dị kêu thảm!

Hấn cảm nhận được Đàm Vân bên trong bàn tay trái, tuôn ra một cỗ đông kết linh hồn rét lạnh, ăn mòn ngũ tạng lục phủ của mình!

"Không... Cha, cứu mạng..." Vương Phù Trần tiếng kêu thảm thiết im bật mà dừng lúc, ai cũng chưa nhìn thấy trong cơ thể hấn ngũ tạng lục phủ, đã biến thành băng điều!

"Thù hạ lưu tình a! Tha ta mà một mạng!" Vương Thiên Hữu bi thống không thôi, rung rung cầu khẩn Đàm Vân!

Hấn sợ! Vương Phù Trần là hấn nhất yêu chiều tiểu nhi tử, hấn không thể chịu đựng ái tử tro mắt chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thiên Phật sơn mạch

Đổi mặt Vương Thiên Hữu cầu khẩn, Đàm Vân ngoảnh mặt làm ngơ, đem dính đầy vết máu tay trái tòng Vương Phù Trần lồng ngực rút ra về sau, Vương Phù Trần mềm nhũn ngã xuống trong vũng máu!

Đàm Vân lạnh lẽo nhìn trên mặt đất thi thể, nghĩ đến mới mình suýt nữa bị chém thành muôn mảnh, hấn gằn từng chữ một: "Ngươi không phải thích toái thi sao? Vậy ta thành toàn ngươi!"

Đàm Vân tay phải nắm chặt xuyên thủng mình lồng ngực kiếm bản rộng chuôi kiếm, từng tắc từng tắc đem kiếm bản rộng rút ra lồng ngực! Từ đầu đến cuối, hấn lồng mày cũng không nhúu một cái, phảng phất thân thể không phải là của mình!

"Không!" Vương Thiên Hữu cực kỳ bi ai trong ánh mắt, Đàm Vân tay phải cầm kiếm, múa ra một chùm kiếm mang, đem Vương Phù Trần toái thi!

"Vương thiếu chủ chết rồi..."

"Vương thiếu chủ vậy mà chết!"

"..."

Mấy trăm vạn thành dân, nhìn xem tạo hóa trên đài Vương Phù Trần thậm không nỡ nhìn thi thể, không nện được thét chói tai vang lên!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hấn thực khó tin tưởng, đường đường Sao Băng Thành thiên chi kiêu tử, sẽ bị một cái không có tiếng tăm gì thiếu niên sát hại!

"Phù Trần... Con của ta a!" Vương Thiên Hữu thất tha thất thểu đi vào toái thi bên cạnh, cuồng loạn tê khóc.

Hấn hận không thể lập tức làm thịt Đàm Vân, thế nhưng là lý trí nói cho hấn biết không thể làm như vậy! Một khi giết Đàm Vân, chắc chắn sẽ làm tức giận sứ giả!

Vương Thiên Hữu run rẩy quỳ gối trên đài, đục ngầu nước mắt đoạn mắt tuyến nhỏ xuống, âm thầm thề nói: "Trần Nhi, ngươi an tâm đi đi, ngươi yên tâm, cha sẽ lập tức phái người tiến về Hoàng Phủ Thánh tông, đem ngươi tin chết nói cho ngươi đường ca, để ngươi đường ca báo thù cho ngươi!"

"Bang lang!"

Đàm Vân đem kiếm bản rộng vút xuống về sau, run rẩy ngừng chân tại đài, cổ nén không để cho mình ngã xuống!

Hấn bộ dáng cực kì thảm liệt, toàn thân da tróc thịt bong, máu me đầm đìa, trên trán trần trụi ra um tùm xương sọ, nhất là hấn một cây xương sườn bị đâm đoạn, lồng ngực bị kiếm bản rộng xuyên thủng!

Đau đớn tê liệt lấy toàn thân hấn thần kinh, bị máu tươi nhiễm đỏ trong con ngươi, không có chút nào vẻ thống khổ, chỉ có kiếp sau trọng sinh vui mừng!

Mục Mộng Nghệ nhìn chăm chú lên Đàm Vân, từ trên bàn tiệc chậm rãi đứng dậy, trong đôi mắt đẹp hiện lên một vòng vẻ phức tạp, thấp giọng lầm bầm: "Hấn đổi mặt Vương Phù Trần, đầu tiên là dụ địch yếu thế, lại cho Vương Phù Trần một kích trí mạng!"

"Là ta nhìn lầm, hấn chẳng những không lỗ mắng vô tri, mà lại còn là kiên nghị quả quyết người!"

Giờ khắc này, Mục Mộng Nghệ minh bạch Đàm Vân có thể tay không đánh giết Vương Phù Trần, là hấn có được, cực kỳ cường hấn vượt cấp khiêu chiến thực lực!

Chính như nàng suy nghĩ. Đàm Vân tự phụ, như thực lực mình toàn thịnh tình huống dưới, đổi mặt Vương Phù Trần, nương tựa theo Hồng Mông Thần Bộ, Hồng Mông Băng Diễm, trong vòng mười chiêu cũng có thể diệt hấn!

Mục Mộng Nghệ ánh mắt tán dương nhìn qua Đàm Vân, nói khẽ: "Ngươi tên gì?"

"Hồi bẩm sứ giả tiền bối, văn bối Đàm Vân." Đàm Vân thanh âm yếu ớt nói.

Mục Mộng Nghệ trán hơi điểm, sau đó, hàm răng khê mở, dễ nghe thanh âm truyền vào mấy triệu người trong tai, "Bản sứ giả tuyên bố, này độ tuyên phạt đệ nhất nhân Đàm Vân, lập tức lên, là ta Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử."

Tiếng nói phủ lạc, Mục Mộng Nghệ ánh mắt dừng lại tại cực kỳ bi thương Vương Thiên Hữu trên thân, ý vị thâm trường nói: "Vương thành chủ, y theo tuyên phạt quy tắc, phạm là tham gia tuyên phạt gia tộc tử đệ, sinh tử nghe theo mệnh trời, không cho phép tự mình báo thù, càng thêm không thể tìm Đàm Vân người nhà phiền phức, kẻ trái lệnh, giết không tha, ngươi nhưng minh bạch?"

"Hồi bẩm sứ giả đại nhân, văn bối minh bạch." Vương Thiên Hữu cúi đầu ở giữa, đục ngầu ánh mắt bên trong lướt qua một vòng vẻ ác độc.

Mục Mộng Nghê Bộ Bộ Sinh Liên đi vào Đàm Vân trước mặt, "Người thương thể rất nặng, gia hương người ở nơi nào, ta đưa người trở về tu dưỡng mấy ngày, chúng ta lại tiến về thánh tông."

"Đa tạ sứ giả hảo ý, vẫn bối không có việc gì." Đàm Vân thanh âm cực kỳ suy yếu, "Đội vẫn bối đem bái nhập thánh tông tin tức, sai người nói cho người nhà về sau, chúng ta liền lên đường đi."

"Người không cần tìm người mang hộ tin. Phàm là bái nhập ta thánh tông đệ tử, thánh tông sẽ chuyên môn phái người đến đệ tử trong nhà báo tin vui." Mục Mộng Nghê nói xong, chưa đang nói cái gì, nàng cánh tay ngọc khẽ nâng, ngoắc ở giữa, bầu trời truyền đến một tiếng hạc ré, mấy tức qua đi, linh hạc từ trên trời giáng xuống, bay thấp tại tạo hóa trên đài.

"Linh hồ." Mục Mộng Nghê khẽ gọi một tiếng về sau, cao tới trăm trượng Băng Viêm linh hồ, hóa thành một đạo chùm sáng màu tím, thu hút nàng treo ở bên hông Linh Thủ Đại bên trong.

Sau đó, Đàm Vân nhin đau nhảy lên lưng hạc.

Mục Mộng Nghê khổng chế linh hạc phóng lên tận trời, hô hấp ở giữa, biến mất tại tạo hóa trên đài không, tại mệnh mang biển mây bên trong nhắm hướng đông Phương Thiên tế bay đi..

"Thành chủ đại nhân, ngài nên bi thương a!"

Mấy trăm vạn thành dân, có chân tình bộc lộ; có khẩu thị tâm phi lên tiếng an ủi Vương Thiên Hữu.

"Lão quản gia!"

Vương Thiên Hữu hét lớn qua đi, một lục tuần lão giả trong đám người, thân ảnh mấy cái lấp lóe, nhảy lên tạo hóa đài, khom người nói: "Lão nô tại."

Vương Thiên Hữu nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng ra lệnh: "Người lập tức tiến về Hoàng Phủ Thánh tông, đem Trần Nhi tin chết, nói cho Đông nhi!"

"Lão nô tuân mệnh." Lão quản gia lĩnh mệnh về sau, làm một cái cắt đầu thủ thế, "Lão nô phải chăng tìm Đàm Vân người nhà?"

"Phàm là trở thành Hoàng Phủ Thánh tông đệ tử, đệ tử gia tộc là muốn lấy được thánh tông che chở, người nhà của hắn không động được." Vương Thiên Hữu thanh âm trầm giọng nói: "Chỉ có trước hết giết Đàm Vân, lại tìm thời cơ diệt cả nhà của hắn!"

...

Mục Mộng Nghê khổng chế linh hạc, chính là nhất giai Thành Niên Kỳ, lấy phi hành tăng trưởng Linh thú, nhưng ngày đi ba vạn dặm. So Đàm Vân nhất giai Sinh Trưởng Kỳ Huyết Dực linh sư, tốc độ trọn vẹn nhanh gấp ba!

Linh hạc như là một đạo tia chớp màu trắng, xẹt qua xanh thẳm thương khung, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng lại cực kỳ bình ổn, Đàm Vân ngồi xếp bằng tại lưng hạc bên trên, mây may không cảm giác được xóc nảy.

Máu me khắp người Đàm Vân, thần sắc thống khổ, hai mắt nhắm chặt, yên lặng bằng vào so với thường nhân gần mười lần tốc độ khôi phục thương thế.

Mục Mộng Nghê ngồi xếp bằng tại Đàm Vân đối diện, nhẹ chop mắt màn, từ đầu đến cuối một bộ băng son mỹ nhân, đem người cự chi ở ngoài ngàn dặm trạng thái..

Thời gian cực nhanh, nửa tháng sau. Linh hạc chở hai người, bay qua Hoàng Phủ Thánh hướng mấy trăm tòa thành trì về sau, tiến vào mệnh môn vô ngần, không biết sâu đạt nhiều ít ức dặm Thiên Phật sơn mạch.

Đàm Vân vẫn như cũ ngồi xếp bằng tại lưng hạc bên trên, tại cường hãn mà biến thái năng lực khôi phục dưới, thương thế đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy bên ngoài, nghiêm nhiên nhìn không ra hữu thụ qua tổn thương vết tích!

Mục Mộng Nghê nhìn trùng trùng lấy nhắm mắt ngưng thần Đàm Vân, nghĩ đến trong vòng nửa tháng, Đàm Vân biến hóa trên người, ánh mắt bên trong lộ ra khó mà che giấu kinh diễm chi sắc, nội tâm càng là nhắc lên kinh đào hải lãng!

"Hắn tại không dùng bất luận cái gì đan dược tình huống dưới, trên trán mất đi huyết nhục, mình đầy thương tích thân thể, vậy mà tại ngắn ngủi trong vòng ba ngày khôi phục như lúc ban đầu!"

"Bình thường Linh Thai Cảnh thất trọng tu sĩ, như nghĩ tự hành khôi phục bị kiếm đâm đoạn một cây xương sườn, ít nhất cũng phải ba tháng lâu, mà hắn chỉ dùng mười ngày!"

"Hắn bị kiếm xuyên ngực mà qua, thế mà ngày 12 liền khôi phục..." Mục Mộng Nghê tâm thần kịch chấn, "Hắn đến tốt cùng là như thế nào làm được?"

Mục Mộng Nghê suy nghĩ lúc, nhắm mắt ngưng thần Đàm Vân, mũi thở nhú, bèn nhảy phát giác được, thiên địa linh khí đột nhiên nồng nặc rất nhiều.

Hắn chậm chậm mở mắt ra màn, nhìn xuống phía dưới núi non núi non trùng điệp, linh khí mờ mịt sơn mạch, không khỏi tâm thần thanh thản, nhin không

được ca ngợi nói: "Đây chính là Thiên Phật sơn mạch sao? Thật đẹp cảnh sắc!"

Đàm Vân cảm thán qua đi, đứng dậy ngừng chân lưng hạc, nhìn ra xa mà đi, chỉ gặp mây mù lượn lờ bên trong, từng tòa che khuất bầu trời xanh thăm sơn phong, liên miên chập trùng, không có cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nguy cơ tiến đến

Mục Mộng Nghệ nhìn xem Đàm Vân bóng lưng, môi son khẽ nhếch, rất muốn hỏi thăm Đàm Vân là như thế nào làm được trong vòng nửa tháng, khôi phục thương thế.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn là không có nói ra miệng. Nàng biết rõ, thân là tu sĩ, kiêng kỵ lớn nhất, chính là nghe ngóng người khác bí mật.

"Khoảng cách thánh tông còn một tháng nữa hành trình, đây là chúng ta thánh tông đệ tử sở tay, trong khoảng thời gian này người xem trước một chút đi." Mục Mộng Nghệ thân sắc hồ hững đi vào Đàm Vân bên cạnh, đem một viên ngọc giản, đưa cho Đàm Vân.

"Đa tạ sứ giả tiền bối." Đàm Vân cung kính tiếp nhận ngọc giản.

"Người đã bái nhập thánh tông, trở thành ngoại môn đệ tử, sau này gọi ta là sư tỷ là được." Mục Mộng Nghệ nhàn nhạt nói xong, liền đến lưng hạc một bên khác, ngồi xếp bằng, khép lại đôi mắt đẹp.

Nhìn đối phương cao lạnh bộ dáng, Đàm Vân nhếch miệng, chợt, điều khiển linh thức thấm vào ngọc giản, bắt đầu xem xét đệ tử sở tay.

Đệ tử sở tay từ tam đại nội dung cấu thành.

Thứ nhất: Thiên Phật sơn mạch cùng Hoàng Phủ Thánh tông dài dằng dặc sử ký.

Thứ hai: Tông quy.

Thứ ba: Tông môn nhiệm vụ.

Đàm Vân lòng mặt trời lặn, một mực thấy được tinh đầu đầy trời, thông qua đệ tử sở tay biết được, Thiên Phật sơn mạch mệnh mông vô ngần, càng là chỗ sâu, càng thêm hung hiểm khó lường, từ xưa đến nay, còn không người giải khai Thiên Phật sơn mạch khăn che mặt bí ẩn.

Từng có rất nhiều như uy như ngục đại năng, tiến vào Thiên Phật sơn mạch, nghĩ thăm dò sơn mạch đến tột cùng sâu bao nhiêu, nhưng mười phần có chín đều bị thực lực cường đại yêu thú đánh giết.

Căn cứ ghi chép, Hoàng Phủ Thánh tông sư gia, tại chưa tọa hóa trước, rõ ràng tồn thời gian chín mươi sáu chỗ, cũng không thể đến sơn mạch cuối cùng, cuối cùng bị thương trở về thánh tông, không bao lâu liền tử vong. Hắn rời đi sơn mạch chỗ sâu lúc, cùng tồn tại một bia đá, khuyên bảo thế nhân, không được thâm nhập hơn nữa.

Hoàng Phủ Thánh tông thì thành lập tại Thiên Phật trong dãy núi bộ địa vực, thánh tông chia làm tạp dịch đệ tử, ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử, tiên môn đệ tử, Thánh môn đệ tử. Bây giờ ngoại môn đệ tử nhân số nhiều đến trăm vạn.

Năm vạn năm trước, Hoàng Phủ Thánh tông tại tổ sư gia dẫn đầu dưới, trở thành Thiên Phật sơn mạch tam đại cổ lão tông môn đứng đầu, tại Thiên Phật đại lục chín đại cổ lão tông môn đứng ở ba vị trí đầu.

Bất đắc dĩ tổ sư gia tọa hóa về sau, Hoàng Phủ Thánh tông tại tuế nguyệt trường hà bên trong, dần dần xuống dốc, cho đến ngày nay, đã biến thành Thiên Phật sơn mạch tam đại cổ lão tông môn chỉ mặt...

Đàm Vân đem đệ tử sở tay bên trong nội dung nhớ kỹ về sau, nhìn qua mệnh mông mà mông lưng bầu trời đêm, nghĩ đến đã từng phản bội mình chư thần, quân tiên, cùng giết chết mình hai đại chí tôn, ánh mắt bên trong lộ ra sát ý ngút trời!

Hắn nghĩ tới mình đời thứ nhất, bị người tàn sát thế tử, đau lòng vạn phần!

"Kéo kẹt kéo kẹt!"

Hắn không tự chủ được nắm chặt nắm đấm, xương cốt tiếng vang, truyền vào ngồi xếp bằng Mục Mộng Nghệ trong tai.

Mục Mộng Nghệ đôi lông mày nhíu lại, chậm chậm mở mắt ra nhìn. Dưới ánh trăng nàng nhìn xem Đàm Vân khía cạnh, lơ mơ có thể thấy được, Đàm Vân ánh mắt bên trong, ẩn chứa phần nộ, bi thống, tưởng niệm cùng phiền muộn!

Một giọt nước mắt ở dưới ánh trăng, lộ ra càng óng ánh, nước mắt lướt qua Đàm Vân dữ tợn gương mặt, tiêu tán trong gió.

Hắn gắt gao nhìn chăm chú thương thiên, trong lòng giống như ẩn núp một đầu ma thú, đang thét gào, "Một thể này ta nhất định phải hộ ta thân nhân chu toàn!"

"Một thể này, ta tuyệt không trăm luân, tất cả cừu hận, ta sẽ để cho các ngươi nghìn lần vạn lần hoàn lại!"

"Hắn nhìn thật đau lòng..." Mục Mộng Nghê tiếng lòng mê hoặc, trong đầu nhớ lại Đàm Vân tham gia tuyển bạt khảo hạch từng màn. Nàng rất khó tin tưởng, một mấy lần thể đây thương tích, cho dù tại rút ra xuyên thủng mình lồng ngực kiếm bản rộng lúc, ngay cả mây cũng không nhăn một chút thiếu niên, sẽ yên lặng rơi lệ...

Nhật nguyệt giao hội, đầu chuyển tinh di.

Ở sau đó hai mươi tám ngày bên trong, Mục Mộng Nghê vẫn như cũ lạnh lùng như băng, Đàm Vân cũng lười nhiệt tình mà bị hờ hững. Hai người mặc dù cùng chỗ lưng hạc, lại ngay cả vài câu chỉ ngữ đều không có.

Bất quá Mục Mộng Nghê lại phát hiện, lòng đêm đó Đàm Vân rơi lệ về sau, Đàm Vân không còn có để lộ ra bất luận cái gì thương cảm, u buồn. Cả người tản ra về tự tin.

Theo linh hạc càng là xâm nhập sơn mạch, thiên địa linh khí càng thêm nồng đậm, từng tòa thiên hình vạn trạng nguy nga son phong, tại mây mù chìm nổi bên trong, càng phát lộng lầy. Đàm Vân giống như thân ở tiên cảnh, rất là hải lòng.

Đối mặt như thế làm cho người say mê cảnh đẹp, Mục Mộng Nghê ngắm nhìn Hoàng Phủ Thánh tông phương hướng, hàm răng khẽ cắn môi dưới, lại có vẻ không quan tâm. Nàng phảng phất nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt đẹp thường xuyên lộ ra một chút vẻ bối rối...

Hoàng hôn, ánh tà dương đỏ quạch như máu.

"Ha ha ha ha! Mục sư muội, ngươi để sư huynh chúng ta thật đáng a! " đột nhiên, một đạo cười sang sảng âm thanh lòng trong mây mù truyền đến.

Đàm Vân theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ gặp mây mù lẫn lộn bên trong, một chiếc dải đến ba mươi trượng, ngoại hình giống như thuyền linh chu xuyên qua biển mây, trong nháy mắt, trôi nổi tại linh hạc phía trước.

Linh chu phía trên, một phong độ nhẹ nhàng bạch bào thiếu niên ngừng chân mà đứng, toàn thân tản ra Linh Thai Cảnh đại viên mãn cường hoành khí tức.

Bạch bào thiếu niên đánh giá Mục Mộng Nghê, ánh mắt bên trong đều là dâm uế chi sắc, phảng phất càng đem váy đỏ hạ linh lung ngọc thể xem thấu.

Về phần Linh Thai Cảnh thất trọng Đàm Vân, bạch bào thiếu niên không nhìn thẳng.

"Mộ Dung khôn, ngươi tới làm cái gì?" Mục Mộng Nghê giận dữ ở giữa, ánh mắt bên trong ẩn chứa khó mà che giấu vẻ kinh hoàng.

"Hắc hắc hắc hắc." Mộ Dung khôn tiêu sái lướt xuống linh chu, vững vàng bay thấp tại lưng hạc bên trên, sắc mặt nhìn chăm chăm Mục Mộng Nghê, "Ngươi cứ nói đi, ta tiểu nghệ nghệ?"

"Mộ Dung khôn, mời ngươi tự trọng!" Mục Mộng Nghê lạnh giọng quát lớn: "Ngươi đây đưa nữa ta, ta liền mời ngoại môn đại trưởng lão, cho ta chủ trì công đạo!"

"Chắc chắc chắc, ta rất sợ đó nha!" Mộ Dung khôn nhún vai, cười nhạt nói: "Tốt lắm, ngươi đi tìm đại trưởng lão a! Mượn hắn mười cái lá gan, hắn dám quản chuyện của ta?"

Mộ Dung khôn giọng điệu biến đổi, híp mắt, nhìn chăm chăm Mục Mộng Nghê, hừ lạnh nói: "Ngoại môn nữ đệ tử, cái nào không nguyện ý trở thành ta đạo lữ? Ngươi đừng cho mặt không muốn mặt, thật đem ta chọc tới, ta có rất nhiều loại phương pháp, phá mất ngươi tấm thân xử nữ!"

"Ngươi vô sỉ hạ lưu!" Mục Mộng Nghê tức giận đến thân thể mềm mại liên tiếp phát run, nhô ra một cây ngón tay ngọc nhỏ dài, nộ chỉ Mộ Dung khôn, "Ngươi cút cho ta! Nếu không, ta cho dù đối mặt với ngươi thể lực sau lưng trả thù, hiện tại cũng giết ngươi!"

"Ha ha, có cá tính ta thích." Mộ Dung khôn khoe miệng phác họa ra một vòng cười tà, "Ta liền thích thuần phục, ngươi dạng này nữ nhân, kia mới có cảm giác thành tựu!"

"Tiểu nghệ nghệ, chờ lấy đi, ngươi là trốn không thoát lòng bàn tay của ta, A ha ha ha ha!" Mộ Dung khôn cười phóng đảng, lòng lưng hạc vọt lên, làm bộ lướt lên linh chu rồi đi.

Coi như Mục Mộng Nghê nổi giận đan xen, ám thờ phào lúc, Mộ Dung khôn lẳng không xoay tròn, ống tay áo vung lên, lập tức, một đoàn màu đỏ phấn sương mù bao phủ hướng Mục Mộng Nghê!

"Sư tỷ nhanh nín hơi!" Đàm Vân lớn tiếng nhắc nhở lúc, Mục Mộng Nghê đã mềm nhũn ngã xuống lưng hạc bên trên.

"Huru!"

Một vòng hàn mang từ hư không hướng Đàm Vân phần cổ chém nghiêng xuống, tốc độ nhanh đến mức cực hạn. Lại là Mộ Dung khôn cầm kiếm hướng Đàm Vân đánh tới, xuất thủ ác độc, nghiêm nhiên nghĩ một chiêu đem Đàm Vân đánh giết!

"Hong Mông Thần Bộ!"

Đàm Vân như lâm đại địch, hóa thành trùng điệp tàn ảnh vội vàng triệt thoái phía sau, tránh thoát bị chém đầu vận rủi, nhưng phần cổ nhưng lưu lại một đạo nhân nhật vết thương!

"Người này thực lực trên ta xa!" Đàm Vân trong lòng run lên, tự biết tuyệt không phải đối thủ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mỹ nhân xúc động

"Tiểu tử, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, giết người diệt khẩu. Muốn trách thì trách nằng cái này hồng nhan họa thủy." Mộ Dung khôn coi thường Đàm Vân, cầm kiếm hướng Đàm Vân tới gần đồng thời, một tay lấy Mục Mộng Nghệ bên hông Linh Thủ Đại giật xuống!

"Mộ Dung khôn, hần là vô tội, người không thể sát hần!" Mục Mộng Nghệ phảng phất đã dùng hết lực khí toàn thân, lung la lung lay đứng dậy, đứng tại Đàm Vân trước mặt.

"Ha ha, người trúng ta tiêu hồn tán, hiện tại toàn thân bất lực, sau nửa canh giờ, người lại trình liệt cũng sẽ biến thành đống phụ." Mộ Dung khôn cười dâm nói: "Tĩnh lại đi, người cũng tự thân khó bảo toàn, cũng đừng xách người khác mù quan tâm."

"Người hèn hạ, người không phải người!" Mục Mộng Nghệ lòng đầy căm phẫn, nhìn chăm chú Mộ Dung khôn, như ánh mắt có thể giết người, Mộ Dung khôn đã chết hơn trăm lần!

"Ha ha ha ha, ta liền hèn hạ thế nào? Ta cũng không phải là người, người lại có thể thế nào?" Mộ Dung khôn lè lưỡi, liếm môi một cái, "Chờ ta làm thịt hần, tìm một chỗ không người, ta bao người dục từ dục tiền, câu đề cho ta chà đạp người, oa ha ha ha!"

"Người..." Mục Mộng Nghệ thần sắc khủng hoảng, tức giận đến nói không nên lời một câu.

Nhưng mà, Đàm Vân sau đó một lời nói, Mục Mộng Nghệ hận không thể ăn sống Đàm Vân.

"Mộ Dung sư huynh tha mạng, tha mạng a!" Đàm Vân một bộ bị sợ choáng váng đáng vẽ, run rẩy thân thể, cầu xin tha thứ: "Mộ Dung sư huynh, người yêu làm sao khi dễ nàng, liền làm sao khi dễ, cầu người đừng giết tiểu đệ, tiểu đệ cam đoan, nhất định sẽ không đem chuyện đã xảy ra hôm nay, cùng bất luận kẻ nào nhắc lên."

Mộ Dung khôn liếc xem Đàm Vân, bất vi sở động.

"Mộ Dung sư huynh, chỉ cần người không giết tiểu đệ, tiểu đệ sau này chỉ nghe lệnh ngài." Đàm Vân nói, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, "Tiểu đệ xuất sinh đan dược thế gia, nhất là nhằm vào nữ nhân dược vật rất có nghiên cứu."

"Ngài vừa mới sử dụng tiêu hồn tán, cũng là bởi vì dược hiệu quá chậm, tiểu đệ mấy năm trước cũng không cần, hiện tại tiểu đệ nơi này có một loại gọi tiêu dao thăng thiên đan, dược hiệu so tiêu hồn tán, mãnh liệt gấp mười."

Đàm Vân lời còn chưa dứt, Mộ Dung khôn bỗng nhiên nuốt nước miếng một cái, xoa xoa hai tay, phần khởi nói: "Tiêu dao thăng thiên đan ta sớm có nghe thấy, chính là khổ vì tìm không được, không nghĩ tới người lại có. Hắc hắc hắc, xem ra chúng ta là người trong đồng đạo a! Nhanh lấy ra, ta không chỉ có không giết người, sau này sẽ còn ở ngoại môn bảo kê người!"

Mộ Dung khôn nhìn một chút xấu hổ giận dữ không thôi Mục Mộng Nghệ, ánh mắt bên trong toát ra sói đói yếu ớt lục quang, thúc giục nói: "Tiểu tử, mau đưa đan dược lấy ra."

"Tiểu đệ tuân mệnh..." Đàm Vân vừa mới mở miệng, liền bị Mục Mộng Nghệ hèn dỗi cắt đứt, "Biết người biết mặt không biết lòng, Đàm Vân, coi như ta mất bị mù đã nhìn lầm người, không nghĩ tới người lại là loại này chẳng biết xấu hổ súc sinh!"

"Sư tỷ, cái gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, sư đệ cũng là vì mạng sống a!" Đàm Vân một bộ chuyện đương nhiên bộ dáng.

"Đàm Vân, người cùng Mộ Dung khôn cấu kết với nhau làm việc xấu, các người chết không yên lành!" Mục Mộng Nghệ chửi mắng lúc, trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt. Vừa nghĩ tới tiếp xuống chuyện sẽ xảy ra, nằng khuất nhục, bất lực mà sợ hãi!

"Tiểu tử, ít cùng nàng nói nhảm." Mộ Dung khôn nghĩ đến đợi chút nữa có thể tùy ý chà đạp Mục Mộng Nghệ, lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không nhận được đối Đàm Vân vươn tay, "Tiểu dao thẳng thiên đan, mau đem tới!"

"Tốt, tiểu đệ cái này cho ngài..." Đàm Vân cúi đầu khom lưng, đem tay phải bỏ vào trong ngực về sau, đột nhiên ngẩng đầu bạo a nói: "Ta cho ngươi đại gia!"

Đàm Vân bỗng nhiên hướng không có chút nào phòng bị Mộ Dung khôn bước ra một bước, tay phải từ trong ngực móc ra trong nháy mắt, giữa ngón tay Càn Khôn Giới bạch quang lóe lên, cầm trong tay thượng phẩm Linh binh trường kiếm, hướng gần trong gang tấc Mộ Dung khôn cổ họng đâm ra!

"Thao, ngươi dám ám ta!" Mộ Dung khôn nổi trận lôi đình, nghiêng người tránh thoát một kiếm về sau, Đàm Vân cầm kiếm đâm Mộ Dung khôn gương mặt, nghiêng vậy mà lên, huyết quang chợt hiện, Mộ Dung khôn tai phải bị chém bay, Triều Vân tầng rơi xuống rơi!

"Ta muốn giết ngươi!"

Theo một đạo khiếp người kêu thảm, Mộ Dung khôn tay trái che lấy huyết dịch dâng lên đoạn tai, tay phải mang theo một đoàn sáng chói vòng xoáy linh lực, vỗ trúng Đàm Vân lồng ngực!

"Phốc!"

Đàm Vân cảm thấy ngũ tạng lục phủ tựa hồ lệch vị trí, liên phun ba miệng máu tươi, bị đánh bay lưng hạc sát na, cánh tay trái đột nhiên ôm còn chưa tỉnh táo lại Mục Mộng Nghệ, như lưu tinh Triều Vân dưới biển phương cực tốc rơi xuống!

Rơi xuống bên trong Đàm Vân cũng không thả ra Linh Thú Đại bên trong Huyết Dực linh sư, không phải hấn không nghĩ, mà là hấn không dám!

Huyết Dực linh sư chỉ là nhất giai Sinh Trường Kỳ Linh thú, tốc độ phi hành quá chậm, căn bản là không có cách đào thoát Mộ Dung khôn không chế linh chu truy sát!

Đàm Vân trong lòng rõ ràng, muốn tránh né Mộ Dung khôn truy sát, vì kế hoạch hôm nay chỉ có...

"A, lỗi tai của ta... Lỗi tai của ta!" Mộ Dung khôn khàn cả giọng hò hét bên trong, một kiếm chém bay linh hạc đầu lâu!

Hắn đập mạnh linh hạc thi thể, nhảy lên linh chu về sau, không chế linh chu cực tốc bay xuống tầng mây, tìm được ngay tại rơi xuống hư không đoạn tai, muốn mau sớm trở về Hoàng Phủ Thánh tông tìm người giúp mình đem lỗi tai nối liền!

Mặc dù hấn cho rằng, Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ lòng vạn trượng hư không rơi xuống hấn phải chết không nghi ngờ, nhưng hấn vẫn là nghĩ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

"Đàm Vân, ngươi tốt nhất chờ mong ngươi chết, nếu không để cho ta bắt được ngươi, để ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!" Mộ Dung khôn trong tiếng gầm rống tức giận, không chế linh chu cực tốc hạ xuống...

"Hô hô hô..."

Không trung rơi xuống bên trong, bên tai truyền đến Tật Phong tiếng rít. Toàn thân không còn chút sức lực nào Mục Mộng Nghệ, vẫn như cũ bị Đàm Vân gắt gao ôm đai lưng.

"Lộc cộc lộc cộc..." Đàm Vân tuôn ra yết hầu máu tươi, không ngừng mà dâng trào tại Mục Mộng Nghệ trước ngực, dính ướt nàng váy đỏ.

"Đàm sư đệ, thật xin lỗi, là ta hiểu lầm ngươi... Là ta liên lụy ngươi cùng một chỗ chịu chết..." Mục Mộng Nghệ nhớ tới mới lưng hạc bên trên một màn, xấu hổ bên trong, càng nhiều là cảm động.

Nàng biết rõ Đàm Vân rõ ràng có thể thoát hiểm, nhưng vì mình, hấn thể mà liều chết đánh lên Mộ Dung khôn, tại nàng trong trí nhớ, ra đã từng người nhà, cho tới bây giờ không có người ngoài đối với mình tốt như vậy qua.

Nàng nhìn qua vực sâu phía dưới, biết mình cùng Đàm Vân chú định thịt nát xương tan mà chết!

Mình thiếu hấn!

Thiếu một đầu sống sờ sờ tính mệnh!

Áy náy nước mắt tràn mi mà có, tiêu tán tại Tật Phong bên trong.

"Khụ khụ..." Đàm Vân sắc mặt trắng bệch, đầu vàng mắt hoa bên trong ho ra một ngụm máu tươi, tinh mâu bên trong tràn ngập yếu ớt tinh quang, "Đừng sợ, chúng ta sẽ không chết."

Đàm Vân ôm Mục Mộng Nghệ thân thể, xoay người giữa không trung, đem Mục Mộng Nghệ đặt ở dưới thân, lúc này phóng xuất ra linh thức, hướng hư không phía dưới tốc độ ánh sáng kéo dài mà đi, thẳng đứng bao phủ chín dặm hư không phía dưới dãy núi bầy.

Phát hiện hai ngọn núi loan ở giữa, cự thạch đá lồi chồm, coi như Đàm Vân ám đạo hồngбет lúc, nội tâm vui mừng, ngay tại đá lồi chồm dưới tầng đá

lớn phương, có một đầu cao tới mấy trăm trượng thác nước!

Mục Mộng Nghê giờ phút này, tâm tình phức tạp, ngộ nhận là Đàm Vân đem mình đặt tại dưới thân, là nghĩ rơi xuống đất về sau, để cho mình hạ chót, hẳn tốt cầu được một chút hi vọng sống.

Mục Mộng Nghê nhận mệnh lúc, bên tai đột nhiên truyền đến Đàm Vân không cho phản bác thanh âm, "Tiếp xuống ta nói tới mỗi một câu nói, ngươi muốn nghe rõ ràng."

"Mộ Dung Khôn rất có thể, sẽ đuổi tới. Chờ một lúc ngươi tiến vào thác nước đầm sâu về sau, tuyệt đối đừng ra!"

Mục Mộng Nghê thân sắc mê mẩn, không biết Đàm Vân muốn làm gì, "Vậy còn ngươi?"

"Ngươi không cần phải để ý đến ta." Đàm Vân thân sắc cương nghị nói đi, ánh mắt lo lắng nhìn xem Mục Mộng Nghê, "Nhớ kỹ ta, nếu không ngươi một khi rơi vào Mộ Dung Khôn trong tay, hậu quả khó mà lường được!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trở về từ cõi chết

"Tốt, ta nhớ kỹ." Mục Mộng Nghê cảm thấy một trận choáng đầu, nàng phát hiện, Đàm Vân hai tay ôm mình, lưng không lật qua lật lại nửa vòng, để cho mình lưng quay về phía thương khung, mà hẳn lại đưa lưng về phía phía dưới dãy núi ở giữa nhام thạch!

Lập tức, một cổ dục cảm bắt đầu tràn ngập Mục Mộng Nghê phương tâm, nàng tựa hồ đoán được cái gì, nước mắt lăn chã nhỏ xuống tại Đàm Vân trên mặt, nhìn không được nheo nhào nói: "Ngươi ta không thân chẳng quen, ngươi tại sao phải làm như vậy? Đàm Vân, ngươi làm như vậy, sẽ chết!"

"Không làm như vậy, bị Mộ Dung Khôn đuổi kịp, ta nhất định chết rất thảm, mà ngươi cũng giống như vậy. Yên tâm đi, ta mệnh rất rắn, không có khó a dễ dàng chết." Đàm Vân thân nhiên cười một tiếng, đột ngột, một cổ hùng hậu linh lực, tại hẳn trên lưng nhanh chóng ngưng tụ thành thuẫn.

"Nhớ kỹ ta, trốn đi!" Đàm Vân một tiếng quát khê, dùng hết lực khí toàn thân, cánh tay phải đột nhiên phát lực, đem Mục Mộng Nghê ném ra ngoài!

"Đàm Vân..." Mục Mộng Nghê giọng nheo nhào la lên bên trong, thân thể trong hư không hiện lên đường vòng cung, hướng đá lờm chòm dưới mặt đá phương thác nước đầm sâu bên trong rơi xuống...

Đàm Vân phía sau lưng từ cao không bên trong, hung hăng đánh tới hướng phía dưới nhام thạch!

"Àm!"

Trầm muộn tác kích âm thanh, bị lao nhanh thác nước tiếng nước chảy thôn phệ, đá vụn bắn tung toé bên trong, cự thạch trong khoảnh khắc hiện đầy từng đạo khe nứt to lớn, Đàm Vân khảm vào cự thạch hơn một trượng sáu.

Hắn mặt hướng thượng thiên không nhúc nhích, hai mắt mở to, thất khiếu chảy máu, không có dù là một tơ một hào âm thanh...

Mục Mộng Nghê rơi vào đầm sâu về sau, tại cường đại quán tính hạ hướng đầm ngọn nguồn lặn xuống...

Một lát sau, Mộ Dung Khôn không chế linh chu, lơ lửng tại trên thác nước không.

Nghĩ đến Đàm Vân phá hư chuyện tốt của mình, lại cắt mất mình một lỗ tai, sắc mặt hẳn dữ tợn như quỷ, sợi tóc bay lên bên trong, phóng thích linh thức dừng lại tại Đàm Vân trên thân, phát hiện Đàm Vân khí tức hoàn toàn không có, đã tử vong!

"Cẩu tạp chủng! Ngươi hẳn là may mắn ngươi chết, nếu không, ta để ngươi hối hận đi đến thế này!" Mộ Dung Khôn chửi ầm lên về sau, đem Linh Thai Cảnh đại viên mãn linh thức phóng thích mà có, một lần lại một lần dòm ngó phương viên mười dặm địa vực, tìm kiếm lấy Mục Mộng Nghê thi thể.

Phổ thông Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ, linh thức nhưng bao phủ phương viên mười dặm. Mà Mộ Dung Khôn, hiển nhiên linh hồn độ mạnh, so ngang nhau cấp bậc tu sĩ, cường đại trọn vẹn năm thành!

Hắn rờn rã dùng linh thức quét mắt hai khắc qua đi, hừ lạnh nói: "Nàng trúng tiêu hồn tán, toàn thân không còn chút sức lực nào, cao như vậy đến rơi xuống, tuyệt không còn sống khả năng, xem ra thi thể bị trong núi yêu thú điều đi."

"Nàng thế nhưng là ngoại môn tứ đại mỹ nữ a! Đúng là mẹ nó đáng tiếc, sớm biết có hôm nay, ta nên sớm đi đem nàng biến thành nữ nhân của ta!"

Tuy nói Mộ Dung Khôn tại Hoàng Phủ Thánh trong tông bối cảnh phi phạm, nhưng tàn sát đồng môn thế nhưng là tội chết, lại thêm hẳn đoạn tai, nhu cầu cấp bách trị liệu. Thế là hẳn lướt xuống linh chu về sau, trong sơn cốc giờ lên một khối mấy ngàn cân cự thạch, trù lên Đàm Vân phía trên thi thể.

Sau đó, hần khổng chế linh chu phóng lên tận trời, một đường nhắm hướng đông Phương Thiên tế mau chóng đuổi theo!

Mộ Dung Khôn rời đi về sau, sóng biển lăn tăn trên mặt nước nhô ra một viên trán, đón lấy, Mục Mộng Nghệ toàn thân ướt sũng bò lên bờ về sau, cả người lộ ra phá lệ thê mỹ!

Nàng chảy xuống thủy lộn xộn sợi tóc, choàng tại đao tước hai bờ vai, một bộ váy đỏ chấm chú dấn nàng kia linh lung tinh tế thân thể mềm mại, khiến nàng mềm mại không xương thân thể hiện ra phát huy vô cùng tinh tế.

"Đàm sư đệ, ngươi ở đâu!"

"Ngươi ở đâu... Ở nơi nào..."

Nàng kéo lấy mỗi một thân thể, lao đảo đi trong sơn cốc, kinh hoàng thất sắc la lên.

Kia bất lực thanh âm, càng không ngừng quanh quẩn tại phong cảnh như vẽ trong sơn cốc, thật lâu không tiêu tan.

"Đàm sư đệ... Ngươi mau trở lại câu nói nha..."

Mục Mộng Nghệ trong lòng bị cảm động cùng áy náy chiêm cứ.

Nàng cảm động Đàm Văn không để ý an nguy, đem mình ném vào đầm sâu cứu mình.

Áy náy chính là, nếu như Đàm Văn có cái bất trắc, vậy hần người nhà nên có bao nhiêu thương tâm!

Mục Mộng Nghệ lung la lung lay hành tẩu bên trong, càng thêm cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi.

Vì giảm bớt gánh vác, nàng cúi người cõng bỏ ướt sũng nặng nề giày, để trần có được túm váy đường cong hai chân, tại đáy cốc mấp mô trên loạn thạch, đi lại.

Bén nhọn tảng đá, cắt vỡ hai chân của nàng, tại mãnh liệt cảm giác áy náy bên trong, nàng đã không cảm giác được cái kia vốn nên toàn tâm đau đớn!

Một đường lưu lại một cái cái lộn xộn huyết sắc dấu chân..

Hai khắc về sau, tại tiêu hồn tán được tính sắp lúc phát tác, Mục Mộng Nghệ rốt cuộc tìm được Đàm Văn.

"Đàm Văn, ngươi tỉnh... Ngươi tỉnh a!" Mục Mộng Nghệ bò tới trên đá lớn, ánh mắt ném qua bao trùm lấy Đàm Văn mấy ngàn cân nham thạch, thấy được không có chút nào âm thanh, thất khiếu chảy máu Đàm Văn.

Nàng muốn đem bao trùm lấy Đàm Văn nham thạch đẩy ra, vậy mà lúc này nàng, lại hữu tâm vô lực, không cách nào rung chuyển nham thạch mấy may!

"Thật xin lỗi... Là ta hại chết ngươi... Ô ô... Thật thật xin lỗi..." Mục Mộng Nghệ tự trách nước mắt, đoạn mắt tuyến nhỏ xuống, "Ngươi an tâm đi đi, ngươi sau này người nhà, ta sẽ chiếu cố tốt."

"Ta nhất định giết Mộ Dung Khôn báo thù cho ngươi..." Mục Mộng Nghệ thấp giọng thút thít lúc, đột nhiên giật mình, bên tai vang lên một đạo suy yếu xen lẫn, trên ghẹo ý vị thanh âm, "Sư tỷ, sư đệ ta thời gian quý báu, làm sao lại chết đâu?"

Mục Mộng Nghệ tiếng khóc đột ngột gián đoạn, nàng ánh mắt ném qua khe hở, nhìn thấy nguyên bản chết không nhắm mắt Đàm Văn, giờ phút này, trắng bệch như tờ giấy trên mặt, tràn lên kiếp sau trọng sinh ý cười.

"Quá tốt rồi, quá tốt rồi... Ngươi không chết!" Mục Mộng Nghệ nín khóc mím cười, cười một tiếng khuynh quốc khuynh thành.

"Thật đẹp!" Đàm Văn nhìn đến xuất thần, đây là hần tự nhận biết Mục Mộng Nghệ hơn một tháng qua, lần thứ nhất thấy được nàng cười.

"Ngươi nói bây bạ gì đó, ngươi còn như vậy, ta không để ý tới ngươi!" Mục Mộng Nghệ hờn dỗi thòi khắc, khôi phục ngày xưa đáng vẻ lạnh như băng, "Ngươi đối ta ân cứu mạng, ta khắc trong tâm khảm. Thương thế của ngươi thế nào?"

"Không quan trọng, nghỉ ngơi một ngày thuận tiện." Đàm Văn nhú mũi thở, tay phải tùy ý hướng lên trên vừa mới đây, đem mấy ngàn cân nham thạch đánh bay.

Đàm Văn sau khi đứng dậy, vết máu chưa khô hai mắt bên trong, lộ ra sát ý vô tận, "Nếu không phải ta nhục thân cường hãn, nếu không hôm nay hần phải chết không nghi ngờ. Mộ Dung Khôn, thù này ngày sau lão tử để ngươi gấp bội hoàn trả!"

Nửa canh giờ trước, Đàm Văn trong hư không đem Mục Mộng Nghệ, ném đi một khắc này, liền muốn tốt đường lui.

Hần tin tưởng vững chắc, mình bằng vào tay không xé rách trung phẩm Linh binh thân thể cường hãn, tại tăng thêm linh lực bảo vệ phía sau lưng, cho dù không trúng rơi xuống lực trùng kích lại lớn, mình cũng chỉ sẽ đem cự thạch đụng nát, thụ một chút vết thương nhỏ!

Hắn khám vào thạch thể bên trong về sau, ngưng thần nín hơi, tiến vào trạng thái chết giả, tới một chiều Man Thiên Quá Hải.

Chiều này Man Thiên Quá Hải, Đàm Vân mặc dù không thể gạt được, tu vi cao thâm tu sĩ, nhưng đủ để mê hoặc Linh Thai Cảnh đại viên mãn Mộ Dung Khôn!

Đàm Vân đang muốn sau này như thế nào trả thù Mộ Dung Khôn lúc, một tiếng mê người tiếng thờ dốc, truyền vào trong tai.

Hắn bỗng nhiên thu tay, khi thấy rõ Mục Mộng Nghê thời khắc này bộ dáng về sau, không khỏi tim đập rộn lên, một dòng nước nóng khó mà tự chế từ bụng nhỏ bốc hơi lên!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sơn động kiều diễm

Giờ phút này, Mục Mộng Nghê lung lay sắp đổ đứng đấy, ánh mắt khi thì thanh tỉnh, khi thì mê vờng, thổi qua liên phá trên dung nhan, hiện đầy dị dạng sắc thái.

Nàng môi son khẽ mở, toàn thân không còn chút sức lực nào, hô hấp có chút gấp rút, cả người tảo ra câu hồn phách người xinh đẹp chỉ sắc.

Hiển nhiên tiêu hồn tán được tính phát tác.

Mục Mộng Nghê nhìn chăm chăm mắt hồn Đàm Vân, không biết khí lực từ nơi nào tới, nhào vào Đàm Vân trong ngực.

"Mục sư tỷ, ngươi tỉnh một chút, tỉnh một chút..." Đàm Vân vốn định nhắc nhở Mục Mộng Nghê thanh tỉnh một chút, nhưng nghĩ lại, liền không nói thêm lời. Hắn biết tại tiêu hồn tán được tính dưới, Mục Mộng Nghê đã mất đi lý trí.

Mục Mộng Nghê ôm thật chặt Đàm Vân, đã đánh mất lý trí.

"Ngươi chịu đựng, ta cái này dẫn ngươi đi giải độc." Đàm Vân lưng môi ôm lấy Mục Mộng Nghê về sau, ngấm nhìn bốn phía, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, ôm nàng bước nhanh bước vào chân núi bộ một tòa thiên nhiên trong nam động.

Đàm Vân vừa đem nàng để dưới đất, đột nhiên, nương theo lấy từng đợt u lan nhàn nhạt hương thơm, Đàm Vân cảm thấy quang nộn mềm mại, khác ở bờ môi của mình bên trên.

Bị được tính thôn phệ lý trí Mục Mộng Nghê, ôm Đàm Vân cổ, hôn Đàm Vân bờ môi.

Huyết khí phương cương Đàm Vân có chút không chế không nổi, đem Mục Mộng Nghê đặt ở trên mặt đất.

Nàng môi son rời đi Đàm Vân bờ môi về sau, nói một mình, "Cho ta..."

"Xoẹt xẹt!"

Đàm Vân nhô ra hai tay, đem váy đỏ triệt để xé nát.

Lúc này, Mục Mộng Nghê trong đôi mắt đẹp hiện lên một vòng thanh tỉnh, ngơ ngác nhìn chăm chăm bờ ở trên người Đàm Vân, bỗng nhiên phát ra một đường tới từ sâu trong linh hồn hét lên, "Đàm sư đệ, cầu ngươi không muốn như vậy đối ta... Cầu ngươi không muốn... Ta cho dù chết, đều không cần ngươi dùng phương thức như vậy tới cứu ta!"

Hét lên bên trong, Mục Mộng Nghê nước mắt tràn mi mà có, thuận khoeo mắt trượt xuống, dính ướt sau tai sợi tóc.

Nhìn xem Mục Mộng Nghê cự tuyệt nước mắt, Đàm Vân dùng sức lắc lắc đầu, thở sâu, nhanh chóng bình tĩnh lại, "Mục sư tỷ, thật xin lỗi, ta vừa rồi nhất thời xúc động..."

Đàm Vân trong khi nói chuyện, Mục Mộng Nghê ánh mắt lần nữa trở nên rời rạc, mãnh liệt được tính, giống như thao thiên cự lãng trào lên não hải, đưa nàng trong đầu còn sót lại một đoàn trình liệt chỉ hòa vô tình dập tắt!

Trong óc nàng phảng phất giống như ả núp một đầu làm cho người mê thất bản tính Hồn thú, không ngừng gào thét, chỉ có trầm luân phóng túng mới là giải thoát!

Nhưng mà, tín niệm kiên định nàng, trong tiềm thức kháng cự, không cho bất luận kẻ nào làm bản mình thân thể băng thanh ngọc khiết.

Bỗng nhiên, nàng không biết nghĩ tới điều gì, thần chí không rõ bên trong, lời nói không có mạch lạc khóc, "Ta không thể chết... Ô ô... Ta mà chết, ai tới

cứu ta mẫu hậu, ai đến vì ta chết đi phụ hoàng báo thù!"

"Tại ta đào vong bên trong, nhiều người như vậy vì bảo hộ ta bị sát, bỏ ra sinh mệnh... Ta thiên tâm vạn khổ chạy trốn tới Hoàng Phủ Thánh triều, bái nhập Hoàng Phủ Thánh tông, chính là vì sống sót báo thù... Ta không thể chết... Ta không thể chết!"

"Ta muốn sống sót báo thù... Ta muốn cứu có mẫu, đem phản bội phụ hoàng ta địch nhân toàn bộ giết chết, để bọn hán nỗ lực thể thâm đau đón đại giới!"

Mục Mộng Nghê tiềm thức thút thít bên trong, từ bỏ chống cự được tính chấp niệm, tâm lý phòng tuyến triệt để luân hãm, muốn cho Đàm Vân cởi áo nói đây lưng.

"Xem ra nàng vận mệnh long đong, không có ai biết quá khứ." Đàm Vân sinh lòng thương hại, trong nháy mắt, một cổ lĩnh lực bắn vào Mục Mộng Nghê thể nội. Lập tức, nàng không cách nào động đậy mấy may.

Đàm Vân lắc lắc đầu, âm vang hữu lực nói: "Quân tử thích chung điện lấy chi có đạo, ta nếu thật muốn đạt được nàng, cũng là tại nàng thanh tịnh tình huống dưới, ta như lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, kia cùng cảm thú lại có gì đi!"

Đàm Vân biết tiêu hồn tán bá đạo, giờ phút này, nếu không lại ra tay cứu Mục Mộng Nghê, nàng tất nhiên sẽ tử vong.

Cứu người như cứu hỏa!

Đàm Vân hơi thêm trầm tư, căn cứ đời thứ nhất ký ức, hai tay giải khai buộc lên nàng đai lưng nơ con bướm, đem xé nát váy đỏ trút bỏ.

Giờ khắc này, Mục Mộng Nghê song mi nhú chặt, phảng phất thừa nhận khó mà chịu được tra tấn.

"Mục sư tỷ, tình huống bức bách, sư đệ đắc tội." Đàm Vân quát nhẹ ở giữa, tay phải nhẹ nhàng đặt lên, nàng trên phần bụng, nhất thời, một cổ lĩnh lực, lòng lòng bàn tay tuôn ra về sau, chậm chậm thấm vào nàng thể nội.

Như có thể thấu thị Mục Mộng Nghê thân thể, chắc chắn kinh dị phát hiện, Đàm Vân chui vào hán trong bụng lĩnh lực, lấy huyền ảo khó hiểu quỹ tích xoay tròn lấy, như là một cổ vòng xoáy lĩnh lực.

Vòng xoáy xuất hiện lúc, trái rộng Mục Mộng Nghê toàn thân một tia mảnh khảnh được lực màu đỏ, như là nhận được triệu hoán, lấy mắt thường khó phân biệt tốc độ như rùa, hướng vòng xoáy lĩnh lực nhúc nhích mà đi...

Thời gian cũng bắt gặp trôi qua, trong núi mây bay lên, Ngân Nguyệt mông lung đêm, ánh trắng như nước vẩy xuống sơn cốc, như là dát lên một tầng thật mỏng bạch ngân.

"Rõng rõng!"

Trên trăm con nhất giai Sơ Sinh Kỳ, Sinh Trường Kỳ yêu thú, tụ tập tại hang bên ngoài, răng nanh hung ác, diện mục xấu xí đối trong nham động, bỏ tại vì Mục Mộng Nghê khứ độc Đàm Vân, rõng giận.

"Nếu không phải lão tử có việc trong người, nếu không, lập tức ra ngoài làm thịt các ngươi bọn này súc sinh!" Đàm Vân mặt không thay đổi nhìn qua ngoài động đàn yêu thú, gần từng chữ một: "Cút cho ta!"

Nói, Đàm Vân so sánh Linh Thai Cảnh cửu trọng khí tức, âm vang phóng thích mà có, Lung hướng ngoài động đàn yêu thú.

"Rõng... Ngao ô ~ "

Đám yêu thú cảm nhận được Đàm Vân khí tức về sau, thấp giọng kêu to, trong nháy mắt, trốn vô tung vô ảnh.

Trong nham động.

Trải qua Đàm Vân dài đến bốn canh giờ trị liệu, Mục Mộng Nghê trên mặt dị sắc, dần dần tán đi, hô hấp cũng vững vàng xuống tới.

Ngay tại mới nàng trong mơ mơ màng màng nghe được yêu thú tiếng gào thét, nàng ý thức bắt đầu trở nên rõ ràng, không bao lâu, chậm chậm mở mắt ra màn, đương phát hiện Đàm Vân tay phải đặt ở mình cảm thấy khó xử trên phần bụng lúc, nàng nổi giận đan xen, kém chút đã hôn mê.

Vì để tránh cho xấu hổ, nàng cực lực bình phục tâm tình, nhắm lại hai mắt giả bộ chưa tỉnh.

Một lát sau, Đàm Vân thu hồi tay phải, chỉ gặp Mục Mộng Nghê phần bụng, thấm ra ba giọt màu tím đen nọc độc.

"Cuối cùng đại công cáo thành!" Đàm Vân xóa đi mồ hôi trán, có chút mệt mỏi nhìn xem Mục Mộng Nghê, tự lẩm bẩm: "Lấy cô nàng này mà cương liệt tính tình, cũng không thể dễ dàng biết ta cho nàng khứ độc phương thức, nếu không, còn không đem ta giết?"

"Vẫn là tranh thủ thời gian cho nàng mặc vào váy đỏ lại nói." Đàm Vân nói xong cũng trực tiếp động thủ, bắt đầu thủ pháp sinh sơ cho Mục Mộng Nghê mặc quần áo.

"Hắn... Hắn thế mà cho ta mặc quần áo..." Mục Mộng Nghệ tim đập rộn lên, hận không thể chui vào kẻ đất bên trong đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Như giẫm trên băng mỏng

Theo khôi phục thức tỉnh, Mục Mộng Nghệ đem trước phát sinh sự tình, đứt quãng nhớ tới.

Nghĩ đến trước đó mình ôm ấp yêu thương, bị Đàm Vân bá đạo mà hôn, lại xé nát mình vấy đỏ từng màn, nàng xấu hổ không chịu nổi, thân thể mềm mại bên trên phát ra từng vết đỏ ửng.

"Chắc chắn, thật đẹp thân thể." Đàm Vân một bên cho Mục Mộng Nghệ mặc quần áo, một bên nhìn xem thân thể của nàng, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, "Không nghĩ tới cô nàng này, choáng còn như thể mất cảm."

Đàm Vân cười mờ ám lấy nhẹn không được bóp một cái, Mục Mộng Nghệ trước ngực kêu ngoạc, "Hắc hắc, co dãn mười phần. Ai, người cũng chính là gặp được ta bảo vệ trong sạch, như đối lại nam nhân khác, đối mặt với người dạng này đại mỹ nữ, phải nhận được mới là lạ."

Mục Mộng Nghệ nổi giận như muốn thổ huyết, vụn vụn không nghĩ tới Đàm Vân đối với mình thân thể xoi mói thì cũng thôi đi, lại còn động thủ đụng chính mình.

Mục Mộng Nghệ thật muốn mở to mắt mắng Đàm Vân. Thế nhưng là nàng nghĩ đến Đàm Vân không để ý mình an nguy cứu mình một mạng, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đồng thời, nàng để tay lên ngực tự hỏi, Đàm Vân tuyệt không phải đồ háo sắc, thử hỏi có bao nhiêu nam nhân, có thể ngăn cản được gặp được thân trúng tiêu hồn giải tán lúc sau mình?

Ngay tại Mục Mộng Nghệ tâm loạn như ma lúc, Đàm Vân hành động kế tiếp, để nàng băng phong phương tâm, nổi lên một tia gọn sóng.

Nhưng gặp Đàm Vân vì Mục Mộng Nghệ mặc cái yếm, áo lót về sau, ngồi tại nàng bên cạnh, đưa nàng che kín vết thương hai chân nâng lên, đặt ở trên đầu gối, tình mâu trung lưu lộ ra một tia cảm động, thấp giọng lầm bầm: "Cho dù nàng rơi vào trong nước, giày cũng sẽ không trơn ra, xem ra nàng rời đi đầm nước về sau, toàn thân không còn chút sức lực nào, vì tìm ta, cởi bỏ giày."

"Chân đều bị thương thành dạng này, nhất định rất đau đi, ai, thật là một cái nha đầu ngốc..."

"Xoẹt xẹt!"

Đàm Vân lòng trên quần áo, kéo xuống đến hai khối trường điều hình vải vóc, thần sắc chăm chú nâng lên Mục Mộng Nghệ chân trái, cho nàng thận trọng băng bó.

Gói kỹ chân trái, lại bao khóa tốt chân phải.

Nghe Đàm Vân nói một mình âm thanh, Mục Mộng Nghệ vụng trộm híp mắt mở rộng tầm mắt sát na, nội tâm chỗ sâu tuôn ra một dòng nước ấm.

Nàng nhìn thấy nghiêng đối với mình Đàm Vân, đang vì mình băng bó lúc chăm chú thần sắc, bỗng nhiên ở giữa, đối trước mắt cái này cướp đi mình nụ hôn đầu tiên, nhìn hết thân thể mình nam nhân, không sinh ra nửa phần hận ý.

Đàm Vân tựa hồ nghĩ tới điều gì, đem nàng hai chân nhẹ nhàng để dưới đất về sau, đứng dậy lướt ra ngoài hang, không bao lâu, Đàm Vân dẫn theo Mục Mộng Nghệ vút giầy, vòng trở lại lúc, Mục Mộng Nghệ lập tức giả bộ thành một bộ còn buồn ngủ bộ dáng.

"Mục sư tỷ, người đã tỉnh." Đàm Vân mỉm cười, đem giày đặt ở Mục Mộng Nghệ bên cạnh.

"Đàm sư đệ, phát sinh chuyện gì rồi? Đây là nơi nào? Còn có ta vấy đỏ tại sao rách?" Mục Mộng Nghệ ra vẻ mê mang. Vì chính là phòng ngựa xấu hổ.

"Mục sư tỷ, chuyện là như thế này." Đàm Vân nói ra: "Chúng ta thành công tránh thoát Mộ Dung Khôn truy sát, hiện tại hẳn nhận định chúng ta đã chết."

"Về sau người hôn mê bất tỉnh, ta trong sơn cốc tìm được cái này hang, vấy của người chính là tại tiền hang lúc, không cẩn thận treo phải."

Mục Mộng Nghệ trán hơi ẩm, tỏ ra hiểu rõ về sau, một bộ hốt hoảng bộ dáng. "Đàm sư đệ, ta trúng độc về sau, không có làm cái gì khác người sự tình a?"

"Đương nhiên không có." Đàm Vân không lộ thần sắc nói: "Người hôn mê về sau, ta trong sơn cốc tìm một chút linh dược giải độc, cho người ăn vào. Người bây giờ cảm giác thế nào?"

"Toàn thân bất lực." Mục Mộng Nghê chỉ tiết nói.

"Sư tỷ, phục dụng giải được về sau, bất lực là hiện tượng bình thường, chờ nửa tháng sau, ngươi liền khôi phục."

Nghe vậy, Mục Mộng Nghê trong đôi mắt đẹp toát ra, nồng đậm vẻ áy náy, "Đàm sư đệ, thật xin lỗi, là ta liên lụy ngươi, bắt quá ngươi yên tâm, đợi trở lại thánh tông, Mộ Dung Khôn muốn đối phó ngươi, ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

"Sư tỷ, ngươi không cần phải khách khí, tại lúc ấy tình huống dưới, ta muốn đổi thành người khác cũng sẽ đồng dạng giúp cho ngươi." Đàm Vân khách sáo một câu về sau, ánh mắt trầm xuống, "Sư tỷ, tại lưng hạc bên trên lúc, ta nghe ngươi nói Mộ Dung Khôn có bối cảnh?"

"Nếu không có bối cảnh, hắc sao dám ở ngoại môn bên trong ngang ngược can rỗi." Mục Mộng Nghê thờ dài, nói ra: "Hắc Gia Gia là chúng ta thánh tông, nội môn thủ hồn một mạch nhị trường lão."

"Thì ra là thế." Đàm Vân mày kiếm nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc mấy phần.

"Đàm sư đệ, hắc ngoại trừ có thâm hậu bối cảnh bên ngoài, vẫn là ngoại môn Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ mười cường giả. Bây giờ ngươi bởi vì ta đắc tội hắc, hắc như gặp ngươi còn sống trở về, định sẽ không từ bỏ ý đồ, ngươi sau này nhất định phải hành sự cẩn thận."

Mục Mộng Nghê căn dặn nói xong, lo lắng mà nói: "Còn có, ngươi giết Vương thành chủ tiểu nhi tử Vương Phù Trần, mà Vương Phù Trần đường ca Vương Phục Đông, chính là Tiềm Long Bảng xếp hạng thứ chín cường giả, người này chắc chắn tìm ngươi báo thù."

"Cái gì?" Đàm Vân nội tâm giật mình, dò hỏi: "Tiềm Long Bảng thứ chín cường giả mạnh bao nhiêu?"

"Rất mạnh, mặc dù ngươi có được vượt cấp khiêu chiến thực lực, nhưng trước mắt ngươi xa không phải Vương Phục Đông đối thủ." Mục Mộng Nghê giải thích nói: "Ngoại môn đệ tử tổng cộng có trăm vạn tên, bây giờ bước vào Linh Thai Cảnh đại viên mãn người, chỉ ít có trên vạn người."

"Tại cái này trên vạn người bên trong, chỉ có hơn ba ngàn người có thể đi vào Tiềm Long Bảng, nhưng phạm là Tiềm Long Bảng bên trên cường giả, đều tuyệt đối không phải hơi hạng người."

Nghe xong, Đàm Vân tâm tình càng thêm nặng nề, "A đối sư tỷ, ngươi nhưng nhận ra Liễu Như Long?"

"Nhận ra." Mục Mộng Nghê ứng tiếng nói.

"Thỉnh cầu sư tỷ, đem hắc chi tiết tình huống nói cho ta." Đàm Vân nói.

Mục Mộng Nghê thêm chút trầm tư nói: "Người này tuổi nhỏ lúc nghe nói cùng người nhà lạc đường, bị chúng ta ngoại môn Thập trưởng lão mang về thánh tông."

"Hắc đến mười tuổi năm đó, biểu hiện ra thiên phú kinh người, trước bị Thập trưởng lão thu làm nhi tử, sau đạt được ngoại môn Chấp pháp trưởng lão ưu ái, không chỉ có trở thành ngoại môn đệ tử chấp pháp, còn bái ngoại môn Chấp pháp trưởng lão vì sư."

"Bây giờ người này thực lực, không chỉ có là mấy ngàn tên ngoại môn đệ tử chấp pháp đệ nhất nhân, lại trên Tiềm Long Bảng xếp hạng đứng hàng thứ ba, thực lực tại trên ta!"

Mục Mộng Nghê nói xong, phát hiện Đàm Vân sắc mặt cực kỳ khó coi, dò hỏi: "Ngươi hắc là cùng hắc cũng có thù?"

"Có, ta cùng hắc ở giữa, chủ định chỉ có thể sống một cái!" Đàm Vân ánh mắt hung ác nham hiểm.

Bây giờ Mộ Dung Khôn, Vương Phục Đông, Liễu Như Long, cái này ba cái địch nhân cường đại, giống như ba tôn cự thạch, đặt ở Đàm Vân trên ngực!

Hắc chủ định ở ngoại môn bên trong như giẫm trên băng mỏng!

"Đàm sư đệ, Liễu Như Long thuở nhỏ liền bái nhập thánh tông, ngươi làm sao lại cùng hắc kết thù?" Mục Mộng Nghê nghi hoặc không hiểu sau khi nói xong, gặp Đàm Vân cũng không lập tức trả lời, thế là, nàng lại nói khẽ: "Như không tiện, coi như ta không có hỏi qua."

Đàm Vân sâu thờ phào, song quyền nắm chặt chỉ chỉ rung động, âm thanh lạnh lùng nói: "Liễu Như Long cùng ta là cùng trấn người, bọn hắc Liễu gia nghị huyết tủy ta Đàm gia, bị ta diệt môn."

Mục Mộng Nghê thần sắc nghiêm một chút, "Đàm sư đệ, Liễu Như Long tâm ngoan thủ lạt, có thù tất báo, ngươi sau này vạn sự cẩn thận."

"Ừm." Đàm Vân nặng nề mà nhẹ gật đầu, khoe miệng phác họa ra một tia cười lạnh, "Vô luận đối thủ cỡ nào mạnh, ta Đàm Vân cũng tuyệt đối không lùi bước!"

"Mộ Dung Khôn, Vương Phục Đông, Liễu Như Long, qua không được bao lâu, ta bắt để các ngươi chết không có chỗ chôn!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Hoàng Phủ Thánh Sơn

Biết được Đàm Vân có tam đại cường địch về sau, Mục Mộng Nghê ngoài miệng không nói, nhưng vì báo đáp Đàm Vân ân cứu mạng, giờ phút này, chắc chắn chủ ý, nếu có người sát Đàm Vân, mình tuyệt không ngồi yên không lý đến.

Đêm chìm, trong sơn cốc cuồng Phong Đại làm, thú âm thanh liên tiếp.

Toàn thân vô lực Mục Mộng Nghê, cảm thấy bên người có Đàm Vân tại, trước nay chưa từng có cảm giác an toàn, hiện đầy nội tâm

Đàm Vân trong huyết động, sinh tốt đồng lửa về sau, nhìn xem Mục Mộng Nghê nói: "Đêm đã khuya, ngày mai còn muốn đi đường, ngươi nghỉ ngơi đi."

Đàm Vân quay người bước ra hang, chợt, ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần.

Mục Mộng Nghê nhìn xem vì chính mình sinh đồng lửa, lại canh giữ ở ngoài động Đàm Vân, một cổ khác tình cảm, tại nàng phương tâm sinh sôi.

Tối nay đối với Mục Mộng Nghê mà nói, nhất định là một đêm không ngủ.

Nàng trần trọc, mỗi lần nhắm mắt lại, trước mắt luôn luôn hiện ra, Đàm Vân cường hôn mình, vì chính mình khử độc, mặc quần áo, băng bó chân trần từng mảnh...

"Ta đây là thế nào..." Đồi nam nữ chỉ tình ở vào ngây thơ bên trong Mục Mộng Nghê, cảm thấy gương mặt nóng lên, không rõ ràng cho lắm...

Thẳng đến bóng đêm dần sáng, Mục Mộng Nghê mới tiến vào mộng đẹp.

Nàng tỉnh lại sau giấc ngủ, đã là buổi trưa. Cái này ngủ một giấc đến phá lệ hương.

Phát hiện trong nham động không có Đàm Vân thân ảnh, nàng đang muốn kêu gọi lúc, bỗng nhiên, một trận xông vào mũi mùi thơm lòng bên ngoài phủ truyền đến.

Ngay sau đó, Đàm Vân trên chạc cây mặc một đầu nướng xong cá, bước vào hang, đưa tay đưa về phía Mục Mộng Nghê, "Ngươi bây giờ linh lực không cách nào vận chuyển, hẳn là đói bụng, ăn đi, sau khi ăn xong chúng ta liền lên đường."

Ở vào nữ tử thận trọng, nàng chậm chạp chưa đưa tay tiếp nhận cá nướng. Nhưng nàng ánh mắt đã bán nàng đói khát nội tâm.

Đàm Vân xem thấu suy nghĩ của nàng, khóe miệng có chút giương lên, trêu ghẹo nói: "Đại mỹ nữ, chúng ta thế nhưng là cùng chung hoạn nạn bằng hữu, ngươi đừng như vậy khách khí, nặc ~ cầm ăn đi!"

"Tạ... Tạ." Mục Mộng Nghê nháp một chút bờ môi, tiếp nhận cá nướng về sau, ăn không lộ răng nhẹ nhàng cắn một khối, thêm chút dừng lại về sau, tuyệt sắc trên dung nhan lướt qua một vòng về hương thụ, đón lấy, vẫn như cũ ăn không lộ răng từ từ ăn.

Đàm Vân nhìn xem Mục Mộng Nghê ăn bộ dáng, kéo ra khóe miệng, "Nếu là đói bụng đâu, chỉ có miệng lớn ăn mới hương."

Mục Mộng Nghê ngẩng đầu tròn nhìn Đàm Vân một chút, "Nữ hài tử ăn cơm, vốn cũng không có thể nhe răng..."

Mục Mộng Nghê ngừng nói, trong đầu hồi tưởng lại, mình tuổi nhỏ lúc cùng mẫu thân đối thoại thanh âm

"Nghê, ngươi nghịch ngợm về nghịch ngợm, nhưng ta hoàng thất lễ tiết, ngươi cần phải khác trong tâm khảm. Còn có, thế tục phụ nhân ăn, còn ăn không lộ răng, ngươi thân là ta Thánh Triều công chúa, tự nhiên muốn so người khác làm được càng tốt hơn, ngươi hiểu chưa?"

"Hi hi... Mẫu hậu, nghệ mà nhớ kỹ, ngài đừng nóng giận nha..."

Trong trí nhớ đoạn, Mục Mộng Nghê nghĩ đến bị cầm tù mẫu hậu, cùng chết đi phụ hoàng, nước mắt là chỗ nhỏ xuống!

"Ngạch..." Đàm Vân kinh ngạc, ho nhẹ một tiếng nói: "Cái kia, ta chỉ là chỉ đùa một chút, ngươi đừng coi là thật."

"Đàm sư đệ, ngươi hiểu lầm, ta chỉ là nhớ tới chút chuyện cũ." Mục Mộng Nghê lau đi nước mắt, hướng Đàm Vân cười một tiếng, "Ngươi cá nướng thật rất thơm, cảm ơn ngươi."

...

Mục Mộng Nghê sau khi ăn xong, Đàm Vân đi vào ngoài động, đem Linh Thú Đại bên trong Huyết Dục linh sư phóng ra, sau đó tiến vào hang, gặp Mục Mộng Nghê giẫy dụa lấy nhớ tới thân.

"Thân thể ngươi yếu, chân lại bị thương, vẫn là ta dìu ngươi đi." Đàm Vân tiến lên muốn đỡ nàng.

"Không muốn, ta có thể làm." Mục Mộng Nghê ngăn cản về sau, vừa cất lực đứng lên, hai chân mặc đến toàn tâm đau đớn, đột nhiên hướng về sau phương ngã xuống.

"Ngươi nha cái gì cũng tốt, chính là quá cố chấp." Đàm Vân lùi lại một bước, tại Mục Mộng Nghê sắp ngã xuống đất lúc, hai tay đưa nàng chặn ngang ôm ngang sau khi đứng lên, hướng ngoài động đi đến.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi thả ta ra..." Mục Mộng Nghê hai má nhiễm hồng, vô lực hai tay thôi tâng Đàm Vân.

"Thành thật một chút! Hai chân của ngươi, là vì tìm ta bị thương, ta ôm ngươi cũng là nên." Đàm Vân không để ý Mục Mộng Nghê phản kháng, đem nàng ôm ra ngoài động về sau, nhẹ nhàng đặt ở Huyết Dục linh sư, lông xù trên lưng.

Mục Mộng Nghê ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn Đàm Vân.

"Đội lên đi, không muốn cảm lạnh." Đàm Vân lòng trong Càn Khôn Giới, xuất ra một kiện da thú chế thành màu nâu áo choàng, đặt ở người mặc quần lót, áo lót Mục Mộng Nghê bên cạnh.

Sau đó hần trở về hang, đem Mục Mộng Nghê gầy nhắt lên, phóng ra động phủ lúc, mỉm cười, phát hiện Mục Mộng Nghê quả nhiên trung thực rất nhiều, nghe lời đem áo choàng, khoác ở trên thân.

Sau đó, tại Mục Mộng Nghê chỉ dẫn dưới, Huyết Dục linh sư chờ hai người, đằng không mà lên, xuyên thẳng qua tại từng tòa xuyên thẳng Vân Tiêu dãy núi ở giữa.

Đàm Vân tại Mục Mộng Nghê trong miệng biết được, lấy Huyết Dục linh sư ngày đi vạn dặm tốc độ, còn muốn phi hành mười ngày, mới có thể đến đạt Hoàng Phủ Thánh tông.

Nghĩ đến sắp đối mặt cường đại địch nhân, hần liền tại sư trên lưng, ngồi xếp bằng, vận chuyển Hồng Mông Ngưng Khí Quyết, bắt đầu tu luyện.

Lập tức, dãy núi bên trong nồng đậm thiên địa linh lực, hướng Đàm Vân trên đỉnh đầu chen chúc mà tới, hình thành một đạo cao tới hơn trăm trượng vòng xoáy linh khí, hướng Đàm Vân mi tâm điên cuồng tràn vào về sau, tại Linh Trì bên trong cực tốc chuyển hóa thành, một tia màu vàng kim nhát linh lực...

"Đàm sư đệ, ngươi đây là gì công pháp, làm sao thô nạp thiên địa linh khí tốc độ, so Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ không thua bao nhiêu?" Mục Mộng Nghê chấn kinh đến cực điểm, nhìn không được đặt câu hỏi.

Như đối lại trước đó, nàng lại hiểu kỳ, cũng sẽ không hỏi đến người khác bí mật. Chỉ là cùng Đàm Vân cùng một chỗ trải qua sinh tử về sau, tâm cảnh của nàng phát sinh biến hóa. Lòng mẫu thuẫn Đàm Vân, cho tới bây giờ, sẽ cảm thấy cùng với Đàm Vân, cảm thấy có chút khoái hoạt.

Đương nhiên, Đàm Vân trước đó tại lưng hạc bên trên không tu luyện, chính là không muốn tại Mục Mộng Nghê trước mặt, bại lộ tự mình tu luyện công pháp bí mật.

Bây giờ ở trước mặt nàng thân nhiên thi triển, là hần tin tưởng, là mình đáng giá tin tưởng người.

"Mục sư tỷ, ta được đến một bộ công pháp, chỉ là bộ công pháp kia trừ ta ra người khác không thể tu luyện, nếu có thể tu luyện, ta kỳ thật không ngại tặng cùng ngươi."

"A, ta hiểu được, vậy ngươi an tâm tu luyện, ta không quấy rầy ngươi." Mục Mộng Nghê nghe được Đàm Vân trả lời, phương tâm không khỏi cảm thấy từng tia từng tia ngọt ngào...

Ở sau đó thời điểm, Đàm Vân phụ trách Mục Mộng Nghê một ngày ba bữa bên ngoài, chính là càng không ngừng tu luyện.

Ba bữa cơm thịt rừng, sắc hương vị đều đủ, Mục Mộng Nghê lòng vừa mới bắt đầu tiếp nhận đồ ăn ngượng ngùng, theo mười ngày cùng Đàm Vân tiếp xúc, tại Đàm Vân trước mặt đã không còn câu thúc. Thậm chí có đôi khi, nàng sẽ còn nói cho Đàm Vân, nàng muốn ăn gì thịt rừng...

Trong lúc đó Đàm Vân vừa lại kinh ngạc biết được, Mục Mộng Nghê thực lực, vậy mà đứng hàng Tiềm Long Bảng thứ tư!

Mọi người đều biết, tu sĩ cảnh giới càng cao, tăng lên tốc độ thì càng chậm.

Đàm Vân bằng vào Hồng Mông ngưng khí quyết, so với thường nhân gần mười lần tốc độ tu luyện, đã từng một tháng, có thể lòng Linh Thai Cảnh tam trọng tấn thăng đến lục trọng cảnh.

Mà bây giờ như muốn từ Linh Thai Cảnh thất trọng, tăng lên tới bát trọng cảnh, ít nhất phải ngày 25!

"Đàm sư đệ, ngươi mau nhìn, đó chính là Hoàng Phủ Thánh Sơn, là chúng ta sơn môn chỗ." Mục Mộng Nghê doanh doanh cười một tiếng ở giữa, nhô ra một cây trắng nõn ngón tay ngọc, chỉ hướng phương xa.

Đàm Vân đình chỉ tu luyện, đứng dậy ngắm nhìn bên ngoài mây trắng đậm, nguy nga dãy núi ở giữa một tòa hạc giữa bảy gò sơn phong, ánh mắt bên trong phát ra một vòng vẻ chấn động!

Hoàng Phủ Thánh Sơn cao tới 88,000 trượng, vẻn vẹn chỉ là chỗ giữa sườn núi, liền đã đứng ngạo nghễ tại trên biển mây.

Một đầu thác nước tại mây mù mờ mịt giữa sườn núi lao nhanh mà xuống, cực kì hùng vĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Như mộng như ảo

Từng khối từ đá xanh đắp lên mà thành bậc thang, lòng Hoàng Phủ Thánh Sơn chân núi thẳng tới đỉnh, tựa như một đầu to lớn Thanh Long khảm vào trong lòng núi, có chút chấn động lòng người!

Tại chỗ giữa sườn núi lao nhanh bên cạnh thác nước, đứng thẳng lấy một khối như núi cao bia đá, trên tám bia đá âm vang hữu lực dựng thẳng khắc lấy tám cái màu đỏ cự chữ: "Hoàng Phủ Thánh Sơn, kẻ tự tiện xông vào phải chết!"

"Đàm sư đệ, chỗ giữa sườn núi chính là chúng ta Hoàng Phủ Thánh tông sơn môn, chúng ta đi qua đi." Mục Mộng Nghi nói.

"Được." Đàm Vân không chế Huyết Dực linh sư phi hành sau nửa canh giờ, lòng biển mây bên trong đáp xuống, hai cánh linh sư phủ phục tại chỗ giữa sườn núi.

Hai tên trước ngực thêu "Chấp pháp" hai chữ nam đệ tử, đang muốn hỏi thăm Đàm Vân lúc, chợt nhìn thấy Đàm Vân sau lưng Mục Mộng Nghi, lập tức, hai người mở to hai mắt, một bộ khó có thể tin bộ dáng!

Hai người vạn vạn không nghĩ tới, ngày bình thường đối tất cả nam đệ tử chẳng thèm ngó tới Mục Mộng Nghi, thế mà hát lên một kiện nam tử áo choàng!

Càng làm hai người mở rộng tầm mắt là, Mục Mộng Nghi còn để bên cạnh nam đệ tử, ôm hạ Huyết Dực linh sư phía sau lưng!

"Tiểu tử này là ai? Mục sư tỷ cùng hắn là quan hệ như thế nào!"

"Cái này Linh Thai Cảnh thất trọng tiểu tử, không phải là ăn hùng tâm báo tử đảm, lại dám nhúng chàm Mộ Dung sư huynh nhận định nữ nhân!"

Gọi Trần Vũ đức, lý có vui hai tên đệ tử chấp pháp, đầy bụng nghi ngờ thời khắc, nhìn xem ôm Mục Mộng Nghi Đàm Vân, ánh mắt bên trong càng nhiều ước ao ghen tị!

"Sư đệ gặp qua Mục sư tỷ." Trần Vũ đức, lý có vui hướng Mục Mộng Nghi có chút khom người nói.

"Ừm." Mục Mộng Nghi lạnh như băng lên tiếng về sau, nhìn qua bạch trượng bên ngoài một tòa cổ kính mùi hương cổ xưa lâu các, nói: "Đàm Vân, thay mặt chấp sự tại trong lâu các, phụ trách cho tân tiến ngoại môn đệ tử, ban phát thân phận lệnh bài. Chúng ta đi qua đi."

"Được." Đàm Vân đem Huyết Dực linh sư thu nhập Linh Thủ Đại bên trong về sau, ôm Mục Mộng Nghi, lòng trong hai người ở giữa xuyên qua, hương lâu các đi đến.

Trần Vũ Đức Vọng lấy Đàm Vân bóng lưng, thấp giọng cười lạnh nói: "Mộ Dung sư huynh nữ nhân, cũng dám đụng, nguoi nhất định phải chết!"

Mục Mộng Nghi tiến vào lâu các về sau, để Đàm Vân đem nàng để xuống.

Tại Đàm Vân nâng đỡ, Mục Mộng Nghi mặt hướng một ước chừng bốn mươi nam tử trung niên, khom người nói: "Đệ tử Mục Mộng Nghi, gặp qua chấp sự đại nhân."

"A a a, không cần đa lễ." Thay mặt núi xanh ngưng cười, nhíu mày lại, "Nói mê, nguoi thụ thương rồi?"

"Ừm, đệ tử lòng Sao Băng Thành trở về trên đường, xảy ra chút ngoài ý muốn, hiện tại đã vô ngại." Mục Mộng Nghi một mực cung kính nói xong, liếc nhìn Đàm Vân. Giới thiệu nói: "Chấp sự đại nhân, hắn là Sao Băng Thành tuyển bạt thắng được Đàm Vân."

"Được." Thay mặt núi xanh gật gù đầu, lòng trên bàn gỗ cầm lấy một tấm lệnh bài, chợt, giữa ngón tay ngưng tụ ra một cổ linh lực, tại trên lệnh bài nhanh chóng huy động ở giữa, khắc lục có "Đàm Vân" hai chữ.

Sau đó, hắn đi vào Đàm Vân trước mặt, không thể nghi ngờ nói: "Phàm báii nhập thánh tông đệ tử, bản chấp sự liền muốn chế tác sinh mệnh đèn, nguoi bây giờ buông lỏng tâm thần, để bản chấp sự thu lấy nguoi một sợi linh hồn."

Nói xong, thay mặt núi xanh tay phải trao, ấn tại Đàm Vân trên đỉnh đầu.

Đàm Vân tự nhiên biết, cái gọi là sinh mệnh đèn, là đem đệ tử không có ý nghĩa một sợi linh hồn, lòng não hải rút ra sau khi ra ngoài, giam cầm mạng theo phần lệnh bài bên trong.

Nếu như đệ tử tử vong, thân phận lệnh bài liền sẽ bạo liệt, cùng lúc đó, tên đệ tử này tương ứng sinh mệnh đèn liền sẽ dập tắt.

Hoàng Phủ Thánh tông, dùng cái này tới quản lý đệ tử, một khi đệ tử tử vong, liền có thể trước tiên biết được.

Đàm Vân cảm thấy một trận mê muội về sau, khôi phục bình thường. Sau đó, thay mặt núi xanh tay phải rời đi Đàm Vân đỉnh đầu lúc, hắn trong lòng bàn tay mơ hồ có thể thấy được có một sợi Phiếu Miếu sửa sắc linh hồn.

"Đi!" Thay mặt núi xanh tay trái bóp lên pháp quyết, đột nhiên, kia sợi linh hồn, bay khỏi tay phải, đi vào trong tay trái thân phận lệnh bài bên trong.

Sau khi làm xong mọi thứ, thay mặt núi xanh tương lệnh bài đưa cho Đàm Vân, dặn dò: "Lập tức lên, người liền chính thức trở thành ta Hoàng Phủ Thánh tông ngoại môn đệ tử, người ở lại lâu các số hiệu là 2017."

"Về phần thánh tông bên trong tất cả chú ý hạng mục, đệ tử sở tay bên trong đều có, vậy ta cũng không muốn nói nhiều. Từ nay về sau, người muốn tuân theo tông quy, ít gây tai họa. Mặt khác, chỉ có khi nào trở thành nội môn đệ tử, người mới có tư cách ly khai Sơn môn, về nhà thăm người thân, rõ chưa?"

"Đệ tử minh bạch!" Đàm Vân ứng thanh. Thế mới biết, trách không được Liễu Như Long một mực chưa về Vọng Nguyệt Trấn, nguyên lai là không thể rời đi tông môn.

"Ừm, quyền kia chấp sự hiện tại đưa các người tiến vào thánh tông." Thay mặt núi xanh nói, cong ngón búng ra, một khối toàn thân trắng như tuyết lệnh bài, từ trong Càn Khôn Giới bắn ra lâu các về sau, trôi nổi tại trên lâu các không.

Trên lệnh bài kia lít nha lít nhít đường vân, phảng phất sống tới, chậm chậm nhúc nhích bên trong, bộc phát ra một đạo sáng chói chói mắt bạch quang, lập tức, trong hư không gọn sóng không gian, xuất hiện một ngum đường kính trăm trượng chỗ trống.

Trống rỗng bên trong mông lung có thể thấy được, giấu kín lấy một tòa khắc lục nước cờ lấy trăm vạn mà tính trận văn cửa đá, giấy lát ở giữa, một chùm lớn như vậy chùm sáng từ trong cửa đá phát tiết mà xuống, bao phủ lại ôm Mộng Mộng Nghệ đi ra lâu các Đàm Vân.

Đàm Vân cảm thấy một trận ngán ngủi mê muội về sau, liền rời đi Hoàng Phủ Thánh Sơn, cảnh tượng trước mắt biến đổi, ngừng chân tại một mảnh cỏ xanh um tùm bải cỏ bên trong, dẫn vào tầm mắt chính là một bộ mệnh mông mà trắng lệ cảnh tượng.

Trong tầm mắt, từng tòa đột ngột tiên phong, đứng ngạo nghễ tại mệnh mông bát ngát giữa thiên địa, mỗi một tòa tiên phong, linh khí mờ mịt, xanh thăm uớt át, lơ mơ có thể thấy được, từng đầu từ linh khí huyền hóa mà thành tiên thác nước, tại vô tận tiên đỉnh núi chậm chậm chảy xuống, phác họa làm ra một bộ như mông như ảo mỹ cảnh!

Khiến Đàm Vân nhìn đến xuất thần, giống như đặt mình vào mông cảnh!

"Thủ bút thật lớn!" Đàm Vân không khỏi tán thán nói: "Hoàng Phủ Thánh tông, quả nhiên không hổ là cổ lão tông môn, thế mà mỗi tòa tiên trên đỉnh đều có linh tuyến!"

Giờ khắc này, Đàm Vân không cần hô hấp, liền cảm giác được nồng đậm thiên địa linh khí, tự hành chui vào xoang mũi!

Nơi đây hướng hồ như thế, không hề nghi ngờ, như tại tiên phong bên trong tu luyện, thế tất làm ít công to!

"Sư tỷ, nơi đó hẳn là chính là chúng ta chỗ tu luyện?" Đàm Vân ôm Mộng Mộng Nghệ, thần sắc hướng tới nói.

"Nghĩ hay thật, đó là chúng ta thánh tông, nội môn đệ tử tu luyện linh tuyến Thánh Sơn vực, chỉ có trở thành nội môn đệ tử, mới có tư cách tiến về." Mộng Mộng Nghệ trợn nhìn Đàm Vân một chút, lại nói:

"Hướng nam ngàn dặm, chính là chúng ta ngoại môn đệ tử ở lại lâu các bấy, mặc dù linh khí nồng hậu dày đặc trình độ không kịp linh tuyến Thánh Sơn vực, nhưng cũng so Thiên Phật trong dãy núi linh khí, nồng nặc gấp ba không thôi."

Nghe vậy, Đàm Vân có chút minh ngộ, "Trách không được trên Hoàng Phủ Thánh Sơn, chưa nhìn thấy nơi đây, chắc hẳn nơi này là bí cảnh!"

"Ừm, nơi này là Hoàng Phủ bí cảnh, chiếm một diện tích một trăm chín mươi vạn dặm." Mộng Mộng Nghệ giảng giải: "Năm vạn năm trước, tổ sư gia tìm được này bí cảnh, cũng tại bí cảnh bên trong thành lập Hoàng Phủ Thánh tông, cũng đem bí cảnh mệnh danh là Hoàng Phủ bí cảnh."

"Thì ra là thế." Đàm Vân gật đầu tỏ ra hiểu rõ về sau, Mộng Mộng Nghệ tuyệt sắc trên dung nhan, lướt qua một vòng ngượng ngùng, "Người đem ta buông ra đi, để đồng môn coi không được."

"Tốt, hắc hắc." Đàm Vân ngượng ngùng cười một tiếng, lúc này, đem Huyết Dục linh sư lòng Linh Thú Đại bên trong phóng ra.

Sau đó, ôm Mục Mộng Nghệ lên sư lưng, hướng phương nam ngán dặm bên ngoài lầu các bầy bay đi..

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nguy hiểm tiến đến

Trăm vạn tên ngoại môn đệ tử ở lại lầu các bầy, chiếm một diện tích tám trăm dặm.

Mỗi một tòa cổ kính mùi hương cổ xưa lầu các, chia trên dưới hai tầng, tầng dưới là đại đường, thượng tầng có một gian buồng luyện công, hai gian phòng ngủ.

Vì phòng ngừa ngoại môn đệ tử lúc tu luyện, không bị người khác thăm dò, thế là, thánh tông cao tăng tại phương viên tám trăm dặm trong lầu các, bố trí cách trừ linh thức kết giới.

Huyết Dực linh sư chờ Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ, đi tại đá xanh lát thành đường đi bên trong, đưa tới đông đảo đệ tử quan sát.

Ngắm nhìn mục tiêu, tất nhiên là thiên phú cùng mỹ mạo tề tụ một thân Mục Mộng Nghệ.

Huyết Dực linh sư tại một ngôi lầu các trước, dừng bước, trên lầu các phương treo bảng hiệu viết có "Mục Mộng Nghệ" ba chữ.

Đàm Vân ôm Mục Mộng Nghệ, lòng sư trên lưng lướt vào lầu các tốc độ mặc dù nhanh, nhưng vẫn là bị một chút đệ tử bắt được!

"Trời ạ... Ta có phải hay không nhìn lầm rồi? Mục sư tỷ thế mà bị người ôm tiến vào lầu các!"

"Đồ sư đệ, ngươi không nhìn lầm, Mục sư tỷ đích thật là bị một Linh Thai Cảnh thất trọng sâu kiến, ôm vào lầu các!"

"..."

Chúng đệ tử nhao nhao nghị luận lúc, một cái đầu thấp bé nam đệ tử, âm trầm thấp giọng thì thầm nói: "Việc này muốn lập tức bẩm báo Mộ Dung sư huynh!"

Người này tên là Hàn Thiện Nhân, là Mộ Dung Khôn tín nhiệm nhất ra tay một trong. Chỉ nhìn một cách đơn thuần danh tự còn tưởng rằng là thiện bối phận, kì thực, lại là một cái tâm ngoan thủ lạt chi đồ...

Đàm Vân đem Mục Mộng Nghệ nhẹ nhàng đặt ở, lầu các lầu hai trên giường lúc, một sinh như hoa như ngọc váy trắng thiếu nữ, một bên cười hi hi hồ hào, một bên đẩy cửa vào, "Mục sư tỷ, dựa theo hành trình, ngươi hẳn là bây giờ trước liền trở lại, làm sao hiện tại mới..."

Váy trắng thiếu nữ thanh âm lưu lo mà tới, mắt hạnh mở to, nhìn chăm chăm Đàm Vân, gắt giọng: "Ngươi là người phương nào, như thế nào tại ta Mục sư tỷ trong khuê phòng?"

Tiết Từ Yên, cùng Mục Mộng Nghệ tình như tỷ muội, sớm tại bây giờ trước nàng liền ở tại Mục Mộng Nghệ một gian khác trong phòng ngủ, chờ đợi Mục Mộng Nghệ trở về.

Không đợi Đàm Vân mở miệng, Mục Mộng Nghệ liền đem Đàm Vân giới thiệu cho Tiết Từ Yên, đồng thời, đem Mộ Dung Khôn vô sỉ hành vi cũng nói cho.

Tiết Từ Yên nghe xong, tức giận đến hai tay chống nạnh, mắng to Mộ Dung Khôn không bằng cầm thú. Đồng thời, đối liễu mình cứu Mục Mộng Nghệ Đàm Vân, hảo cảm tăng gấp bội.

"Đàm Vân, chúng ta còn sống trở về tin tức, Mộ Dung Khôn chẳng mấy chốc sẽ biết, mặc dù trong tông môn, hẳn không dám trắng trợn trả thù ngươi, nhưng ngươi vẫn là phải cẩn thận nhiều hơn." Mục Mộng Nghệ thần sắc lo lắng nói.

"Ừm, ta hiểu rồi." Đàm Vân ứng tiếng nói.

Mục Mộng Nghệ lại nhắc nhở: "Vô Cực điện từ đại trưởng lão chương quản, đại điện bên trong có ít lấy hàng ngàn chủng, thích hợp chúng ta Linh Thai Cảnh đệ tử tu luyện công pháp. Ngươi có thể bằng vào thân phận lệnh bài, nhận lấy một bộ hạ giai công pháp."

"Nhưng nếu muốn đạt được, trung giai, cao giai, thậm chí là Linh Thai Cảnh tu sĩ tu luyện coi bảo cấp công pháp, thì cần muốn ngươi khai thác linh dược, bắt giết yêu thú, đem đổi lấy điểm cống hiến. Lấy điểm cống hiến hạn mức, đem đổi lấy khác biệt phẩm giai công pháp."

"Tại chúng ta ngoại môn bên trong có mười hai cái tiểu bí cảnh, cung cấp ngoại môn đệ tử thu thập linh dược, bắt giết yêu thú, chỉ cần lấy linh thạch kích phát thời không trong điện truyền tống trận, liền có thể đến bất kỳ một cái nào tiểu bí cảnh."

Nghe vậy, Đàm Vân cười nói: "Đa tạ sư tỷ nhắc nhở, a đúng, chúng ta ngoại môn trong phường thị, nhưng có bán ra hỏa chủng cửa hàng?"

Đàm Vân nghĩ đến Hồng Mông hỏa diễm, Hồng Mông Băng Diễm, chỉ có thôn phệ Hỏa thuộc tính hỏa chủng, Băng thuộc tính hỏa chủng mới có thể đi vào giai về sau, cho nên, có câu hỏi này.

"Không có." Mục Mộng Nghê chi tiết nói: "Nghe nói nội môn trong phường thị có, bắt quá, chúng ta ngoại môn đệ tử chỉ có tấn thăng thai hồn cảnh, trở thành nội môn đệ tử về sau, mới có tư cách tiến về nội môn phường thị."

"Ừm." Đàm Vân gật đầu tỏ ra hiểu rõ về sau, nói: "Sư tỷ, người trước nghỉ ngơi, qua một thời gian ngắn ta trở lại thăm người."

Mục Mộng Nghê bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại căn dặn Đàm Vân, sau hai mươi lăm ngày, ngoại môn đại trưởng lão có chuyện quan trọng tuyên bố, đến lúc đó, bất kỳ cái gì đệ tử không được vắng mặt.

Đàm Vân lên tiếng, quay người rời đi.

Mục Mộng Nghê nhìn xem Đàm Vân bóng lưng, môi son khẽ mở, cuối cùng cũng không nói cái gì.

"Sư tỷ, người đều đi rồi!" Tiết Từ Yên tại Mục Mộng Nghê trước mắt lung lay thủ, cười đùa nói: "Sư tỷ, tại sao ta cảm giác, người nhìn xem Đàm sư đệ ánh mắt cùng nhìn khác nam đệ tử không giống? Hi hi, ta đã biết, người sẽ không đối với hắn động tâm a?"

"Bắt quá, sư tỷ, mặc dù Đàm sư đệ, đáng đáp mà coi như anh tuấn, nhưng thực lực cũng quá thấp, người cũng không thể một đóa hoa nhài cảm bãi cứt trâu nha!"

Mục Mộng Nghê ánh mắt bên trong xẹt qua một vẻ bối rối, sau đó, trợn nhìn Tiết Từ Yên một chút, "Người nói lung tung cái gì đâu? Lại nói vậy, ta thật là tức giận..."

...

Đàm Vân rời đi lâu các về sau, tâm tình nặng nề xuống tới, "Bây giờ thực lực của ta thấp, vô luận là gặp được Mộ Dung Khôn, vẫn là Liễu Như Long, Vương Phục Đông, đều hẳn phải chết không nghi ngờ!"

Đàm Vân chủ tu công pháp, trước mắt ngoại trừ Hồng Mông Bá Thể, Hồng Mông Thần Độn, có thể đối địch bên ngoài, còn lại Hồng Mông đồ thần kiểm trận, Hồng Mông thí thần kiểm quyết, chỉ có mình tấn thăng thai hồn cảnh, có được cách không ngự kiếm năng lực lúc, mới có thể tu luyện.

Tuy nói Hồng Mông Băng Diễm, Hồng Mông hỏa diễm có thể thi triển, nhưng uy lực quá thấp, Đàm Vân khổ vì không có hỏa chủng!

Đàm Vân ám đến đây chỗ, chắc chắn chủ ý, tạm thời tránh mũi nhọn, trước trốn đến không người có thể tìm tới địa phương bế quan tu luyện.

Đàm Vân tự biết tại mình trong lâu các tu luyện cũng không an toàn, thế là hắn đem bế quan chi địa, lựa chọn tại tiểu bí cảnh bên trong.

Về phần thu thập linh dược, bắt giết yêu thú, lấy điểm cống hiến đổi lấy công pháp sự tình, Đàm Vân căn bản bỏ mặc!

Hắn thứ không thiếu nhất chính là công pháp, hắn tiến vào Hoàng Phủ Thánh tông mục đích rất rõ ràng, vì chính là thu hoạch được càng nhiều tài nguyên tu luyện, để cho mình nhanh chóng trưởng thành!

Đàm Vân bước nhanh xuyên thẳng qua tại giảng khắp nơi trên đường phố, một canh giờ sau, ngừng chân tại khí thế rộng rãi thời không ngoài điện.

Bước vào thời không bọc hậu, Đàm Vân nhìn khắp bốn phía, phát hiện đen nhánh như mực điện trên vách, phân bố mười hai toà thông hướng mười hai cái tiểu bí cảnh truyền tổng trận.

Lúc này, mỗi cái bên ngoài truyền tổng trận, sắp hàng một đầu mấy trăm người đội ngũ. Trong đó Linh Thai Cảnh bát trọng chiếm đa số, cửu trọng cảnh, đại viên mãn đệ tử, cũng không phải số ít.

Chúng đệ tử phát hiện Đàm Vân là Linh Thai Cảnh thất trọng về sau, đa số người toát ra không che giấu chút nào vẻ khinh bỉ.

Không bao lâu, chúng đệ tử thông qua truyền tổng trận lúc rời đi không bọc hậu, Đàm Vân đi tới trông coi truyền tổng trận đệ tử chấp pháp trước mặt, nói: "Sư huynh, ta muốn tới Tuyệt Vực hung cốc, cần bao nhiêu linh thạch?"

Kia đệ tử chấp pháp sững sờ, hảo ý nhắc nhở: "Vị sư đệ này, Tuyệt Vực hung cốc nguy hiểm trùng điệp, nơi đó linh dược tuy nhiều, nhưng mỗi tháng đều có người mất mạng. Người chưa tấn thăng Linh Thai Cảnh đại viên mãn trước, tốt nhất vẫn là đừng đi."

Đàm Vân ôm quyền nói: "Đa tạ sư huynh cáo tri, nhưng ta còn là muốn đi thử thời vận."

Vậy đệ tử lắc đầu một cái, liền không còn khuyên nhiều, "Tuyệt Vực hung cốc, ở vào ngoại môn phương hướng tây bắc ba vạn dặm bên ngoài, cần lấy một khối trung phẩm linh thạch kích phát truyền tổng trận. Người nếu không có trung phẩm linh thạch, cũng có thể dùng một trăm khối hạ phẩm linh thạch cùng ta hối đoái."

Đàm Vân tại kia đệ tử chấp pháp ánh mắt kinh ngạc bên trong. Căn Khôn Giới lấp lánh ở giữa, một khối trung phẩm linh thạch từ trong tay trống rỗng mà có.

Kia đệ tử chấp pháp sờ đi kinh ngạc, là bởi vì ngoại môn đệ tử căn bản là lấy, hạ phẩm linh thạch làm thường ngày tiền tệ. Cơ bản ngoại môn đệ tử thông qua truyền tống trận lúc, đại đa số người đều không có trung phẩm linh thạch, mà Đàm Vân lại lấy ra.

Đàm Vân tiến vào truyền tống trận về sau, đang muốn đem trung phẩm linh thạch khảm vào trận nhãn lỗ khảm lúc, cảm giác bén nhọn đến, sau lưng truyền đến vài luồng sát khí!

Sát khí đến nhanh, biến mất càng nhanh, phảng phất có người tận lực ẩn tàng!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cường thể đánh giết

Đàm Vân điềm nhiên như không có việc gì có chút nghiêng đầu, dư quang liếc nhìn đến đứng phía sau năm tên thiếu niên. Trong đó Linh Thai Cảnh bát trọng bốn tên, người cầm đầu là cửu trọng cảnh!

"Mộ Dung Khôn hẳn là không nhanh như vậy, biết ta sống về tông, Vương Phục Đông cũng không có khả năng nhanh như vậy biết được Vương Phủ Trần tin chết. Xem ra năm người này là gặp ta vừa ra tay xuất ra trung phẩm linh thạch, động lên cướp tiền dự định!"

Đàm Vân trong mắt lướt qua một vòng sát ý, đem trong tay trung phẩm linh thạch, để vào trong mắt trận sát na, trong Truyền Tống Trận không gian kịch liệt rung động ở giữa, Đàm Vân biến mất không thấy gì nữa.

Ngay sau đó, Đàm Vân cảnh tượng trước mắt biến đổi, thân ở tại một tòa trong động phủ, dưới chân thì là thông hướng thời không điện song hướng truyền tống trận.

Đàm Vân không nhanh không chậm phóng ra động phủ về sau, dẫn vào tầm mắt chính là từng tòa nguy nga cao ngất núi tuyết!

Nghiêm nhiên một bộ mệnh môn thể giới băng tuyết!

Bởi vì phương viên một vạn sáu ngàn dặm núi tuyết quần trung ương, có một chỗ chiếm cứ nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú hung cốc hàn đàm, cho nên, được xưng là Tuyết Vực hung cốc.

"Hồng hồng hồng!"

Hàn phong lạnh thấu xương, bông tuyết phát phối bên trong, vô số đạo yêu thú gào thét như là kinh lôi, khiến cho Đàm Vân bốn phía cây cối ong ong thẳng run, cành lá bên trên tuyết động rì rào vậy xuống.

"Tiểu tử, đem trên người linh thạch hết thấy giao ra!"

Cười lạnh lòng trong động phủ truyền ra, Linh Thai Cảnh cửu trọng Ngụy Kỳ, dẫn đầu bốn tên bát trọng cảnh tiểu đệ, bước ra động phủ.

Năm người cũng không đem Đàm Vân vây quanh. Linh Thai Cảnh thất trọng Đàm Vân, trong mắt bọn hắn quá mức nhỏ yếu!

"Nếu như ta không nói gì?" Đàm Vân bỗng nhiên thu tay, liếc nhìn năm người, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ngụy Kỳ sững sờ, phía sau hắn bốn người cũng là như thế. Phảng phất không thể tin vào tai của mình, chỉ là một con kiến hôi, lại dám nói không!

"Người dám chống đối ta!" Ngụy Kỳ một bộ cư cao lâm hạ trạng thái, miệt thị Đàm Vân, "Thừa dịp ta chưa thay đổi chủ ý trước, chỉ cần ngươi thành thành thật thật đem linh thạch giao ra, sau đó lại quỳ xuống dập đầu ba cái hướng ta bồi tội, ta có lẽ sẽ tha ngươi, nếu không ta không ngại, sinh không biết quý không hay làm thịt ngươi!"

"Ha ha, làm ta sợ muốn chết đâu!" Đàm Vân cười nhạo nói: "Vậy ta cũng tặng ngươi một câu lời nói, các ngươi năm cá biệt linh thạch giao ra, lại cho ta tam dập đầu, nếu như lão tử tâm tình tốt, có lẽ cũng sẽ tha các ngươi!"

"Cái đồ không biết trời cao đất rộng, ngươi mẹ nó muốn chết!" Ngụy Kỳ sắc mặt tái xanh, đột nhiên khoát tay nói: "Hoàng sư đệ, phế hắn cho ta!"

"Tốt đến!" Hoàng Phi Hổ cười gằn, hướng Đàm Vân đi đến, "Mã lạc qua bích, cho thể diện mà không cần đồ vật!"

Hoàng Phi Hổ thân ảnh đột nhiên lóe lên, huy động hữu quyền, mang theo một chuỗi không khí tiếng phá hủy, hướng Đàm Vân lồng ngực đánh tới!

Đàm Vân giống như là sợ choáng váng không tránh không tránh.

Hoàng Phi Hổ hữu quyền sắp đánh trúng lồng ngực lúc, Đàm Vân tay phải hóa trào như thiểm điện nhô ra, gắt gao nắm lấy Hoàng Phi Hổ hữu quyền!

Hoàng Phi Hổ sắc mặt đại biến, cảm thấy hữu quyền giống như là nước thép đổ bê tông tại Đàm Vân trong tay, vô luận như thế nào dùng sức, đều khó mà rung chuyển mây may, không tránh thoát!

"Răng rắc!"

"A... Ngụy sư huynh cứu ta!"

Rõ ràng tiếng xương nứt cùng tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, huyết dịch dâng trào, đoạn chi bay tứ tung, Đàm Vân năm ngón tay phát lực, bóp nát Hoàng Phi Hổ hữu quyền!

"Răng rắc... Âm!"

Huyết vụ tràn ngập bên trong, Đàm Vân lạnh lùng vô tình, một cước đem Hoàng Phi Hổ đầu gối phải đập bạo, Hoàng Phi Hổ bay ngược mấy chục trượng về sau, rơi đập tại đất tuyết bên trong, tay trái che lấy chân gãy chỗ, tại đất tuyết bên trong kêu rên lẫn lộn.

Đoạn đầu gối bên trong phun ra huyết dịch, tại đất tuyết bên trong phá lệ chói mắt!

Đàm Vân phế bỏ Hoàng Phi Hổ chỉ là tại trong chớp mắt hoàn thành, Ngụy Kỳ bốn người căn bản không kịp cứu viện, nhất thời giật dử!

"Nếu không phải ta chủ quan, nếu không nguoi làm sao có thể làm tổn thương ta!" Hoàng Phi Hổ đau đến ngũ quan vận vẹo, không cam lòng gào thét lấy!

"Câm miệng cho ta!" Ngụy Kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quát lớn: "Đồ vô dụng, ngay cả một cái thất trọng cảnh tạp toái đều không đối phó được!"

Ngụy Kỳ quay đầu, nhìn xem ba người, ra lệnh: "Các nguoi cho ta làm thịt hần!"

"Là Ngụy sư huynh!"

Ba người đối mặt Đàm Vân không dám chút nào chủ quan, tàn ảnh nhấp nháy, hiện lên hình tam giác đem Đàm Vân vây kín về sau, thả người vọt lên mấy chục trượng, lật tay ở giữa các mạng theo một đạo mây trắng kiếm mạng, khí thế hung hăng đáp xuống, hướng Đàm Vân quần giết tới!

Hiển nhiên muốn Đàm Vân mệnh!

"Giết người đoạt bảo tâm hần đáng chết, đều cho lão tử hết thầy đi chết!" Đàm Vân thần sắc bình tĩnh đáng sợ, mũi chân chĩa xuống đất, giống như mũi tên phóng lên tận trời về sau, tại trong tầng trời thấp hóa thành ba đạo thân ảnh, cơ hồ cùng một thời gian, đi vào ba người bên cạnh thân, hướng ba người đầu lâu, hung hăng vung ra ba quyền!

"Phanh, phanh, âm!"

"Răng rắc, răng rắc, răng rắc!"

Trăm muôn tạc kích âm thanh bị thanh thúy tiếng xương nứt thôn phệ, tuyệt lớn bay lên bên trong, ba người đầu lâu giống như là như dưa hấu nổ tung lên.

Đoạn cái cổ huyết bốc lên ba trượng, ba bộ thi thể không đầu, tầng trời thấp lẫn lộn bên trong ngã xuống tại đất tuyết!

"Thật mạnh vượt cấp khiêu chiến thực lực!" Ngụy Kỳ đã kinh vừa giận.

Nhìn xem ba người thi thể, Hoàng Phi Hổ tại đất tuyết bên trong đình chỉ lẫn lộn, kêu rên. Giống như là sợ choáng váng giống như, toàn thân run rẩy, thở mạnh cũng không dám một ngụm!

"Tiểu tử, nguoi dám giết ta Ngụy mỗ nguoi, ta nhìn nguoi là không biết chữ 'chết' viết như thế nào!" Ngụy Kỳ tức sùi bọt mép, trong khoảnh khắc, toàn thân phun ra một cỗ linh lực.

"Ông!"

Ngụy Kỳ sát ý nghiêm nghị, xoay tay phải lại, trước người không gian có chút gọn sóng thời khắc, một thanh nặng đến ba ngàn cân trường đao màu tím, xuất hiện nơi tay.

"Sưu, sưu, sưu!"

Ngụy Kỳ thân ảnh lấy triều minh tốc độ, hướng Đàm Vân lấp lóe mà đi, mỗi lấp lóe một lần liền xuất hiện tại mười trượng bên ngoài, trong tay trường đao màu tím, giống như vạch phá tầng trời thấp từ sắc thiểm điện, khí thế như hồng, hướng Đàm Vân đánh xuống!

"Huru!"

Đàm Vân đạp tuyết mà đứng, trong mắt hàn mang thoáng hiện, cánh tay phải mảnh giương thời điểm, một đạo kiếm mang nghiêng vẩy mà lên!

"Đang!"

Đạo kiếm tấn công, đóm lửa bắn tứ tung, Ngụy Kỳ cảm thấy một cổ to lớn lực trùng kích, từ thân đao tràn vào cánh tay phải, lập tức, hấn hai chân tại đất tuyết bên trong liên tục rút lui mấy trượng, đương đứng vững thân thể lúc, giọt giọt dòng máu đỏ sẫm, thuận chuôi đao nhỏ xuống tại đất tuyết bên trong.

Lại là tay phải hấn hồ khẩu, bị Đàm Vân một kiếm chấn băng liệt!

Trái lại Đàm Vân tại trong gió tuyết, thân thể vền vẹn chỉ là hơi chao đảo một cái, liền bất động như núi, một đôi lệ khí tứ ngược tinh mâu, nhìn chăm chú Ngụy Kỳ, "Người cũng bất quá như thế!"

"Tập toái, ta nhìn người có thể cuồng vọng đến khi nào!" Ngụy Kỳ hét to, cả người thần sắc trang nghiêm, toàn thân linh lực hướng trường đao màu tím bên trong cuộn cuộn rót vào!

Theo linh lực điên cuồng tràn vào trường đao bên trong, đột nhiên ở giữa, cứ việc Ngụy Kỳ vẫn như cũ là Linh Thai Cảnh cửu trọng, nhưng khí thế của hấn lại là liên tục tăng lên. Để lộ ra một đạo nơi tay, thiên hạ ta có trạng thái!

Ngụy Kỳ chân phải đạp đất, tuyết động bay lên, đại địa rạn nứt bên trong, hấn nhảy lên thật cao trăm trượng, thân thể ở trên không dừng lại sát na, cánh tay phải cực tốc múa ở giữa, trên trăm đạo đao mang trong hư không, vậy mà lấy quý dị quý tích ngưng tụ thành, một đạo ba mươi trượng chỉ cự tử sắc đao mang!

Đao mang hình thành trong nháy mắt, một cổ làm người sợ hãi khí thế, hướng Đàm Vân quét sạch mà xuống, khiến cho Đàm Vân phương viên trong vòng trăm trượng thật dày tuyết động, vùng dậy đi lên về sau, trần trụi có đại địa bắt đầu rạn nứt, trong khoảnh khắc, hiện đầy từng đạo nhìn thấy mà giặt mình vết rách!

"Thật mạnh!" Đàm Vân con người đột nhiên co lại, chiến ý dâng cao! Hấn kết luận, Ngụy Kỳ so với mình giết chết Vương Phù Trần, cường đại rất rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trước khi chết uy hiếp

Chính như Đàm Vân suy nghĩ, Ngụy Kỳ cũng không phải là phổ thông Linh Thai Cảnh cửu trọng tu sĩ, hấn tu luyện bá Đạo Linh quyết chính là Linh Thai Cảnh cao giai công pháp, bản thân hấn thiên phú không thấp, lại thêm đạo này quyết, nếu bàn về thực lực, tại năm mươi vạn Linh Thai Cảnh cửu trọng trong ngoại môn đệ tử, có thể xếp tới ngàn tên bên trong!

"Hong Mông Thần Đồng!"

Đàm Vân đột nhiên ngẩng đầu, trong con mắt long lạnh yêu dị hồng mang, ngẩng đầu nhìn Ngụy Kỳ!

Nhưng mà Ngụy Kỳ cùng Đàm Vân bốn mắt đối mặt về sau, không chút nào chịu ảnh hưởng!

Bây giờ Đàm Vân linh hồn độ mạnh so sánh Linh Thai Cảnh cửu trọng, như thi triển Hồng Mông Thần Đồng về sau, mặc dù không thể triệt để khống chế Linh Thai Cảnh cửu trọng tu sĩ, nhưng đủ để đối thủ lâm vào ngắn ngủi thần chí không rõ.

Mà bây giờ Ngụy Kỳ chưa nhận đủ là chút điểm ảnh hưởng, hiển nhiên linh hồn, so phổ thông cửu trọng cảnh tu sĩ phải cường đại!

"Bá Đạo cửu trọng—— chém hết son hà nhật nguyệt!"

"Tập toái, đi chết đi!" Ngụy Kỳ nhẹ răng cười, đột nhiên vung đao, mang theo kia dài đến ba mươi trượng tử sắc đao mang, đáp xuống!

"Ông..."

Từ sắc đao mang tại hư không những nơi đi qua, khí lưu bạo phá, phương viên trăm trượng hư không, vì đó rung động!

Một đạo chi uy, hiện lộ rõ ràng bá Đạo Linh quyết hung hấn uy năng, tốc độ nhanh đến mức cực hạn.

"Hừ!" Đàm Vân hừ lạnh một tiếng, toàn thân màu vàng kim nhật linh lực điên cuồng uốn lượn, giống như một tôn giáng lâm thế gian kim sắc chiến thần,

điều khiển một cỗ linh lực tràn vào trường kiếm bên trong về sau, không lùi mà tiến tới, hai chân uốn lượn đạp một cái, tay phải cầm kiếm như đạn pháo phóng lên tận trời!

"Giết!"

Một tiếng lẹ a, vạch phá tuyệt không, Đàm Vân nhanh chóng cổ tay xoay chuyển ở giữa, kiếm mang đại thịnh, lập tức, một đạo dài đến mười trượng kim sắc kiếm mang, đón lấy đánh xuống từ sắc đao mang!

"Ầm ầm!"

Một từ một kim lẹ mang âm vang va chạm qua đi, một đoàn bảo táp linh lực tựa như băng đẳng thủy triều, hiện lên vòng tròn đồng tâm hướng tầng trời thấp song song lan tràn.

Tại kia tuyệt cường dư uy dưới, phía dưới phương viên một trăm năm mươi trượng mặt đất như nước rung động, chấn động đến tuyệt động phóng lên tận trời, trong lúc nhất thời, mệnh mông bông tuyết đem Đàm Vân, Ngụy Kỳ thôn phệ!

"Không được!"

Đàm Vân nội tâm đột nhiên xiết chặt!

Lại là đao mang, kiếm mang va chạm biến mất về sau, kia từ sắc đao mang vậy mà tại trong hư không đoàn tụ mà thành, trong nháy mắt tại Đàm Vân trên đỉnh đầu đánh xuống!

"Oanh!"

Đàm Vân cầm kiếm đón đỡ sát na, bị đoàn tụ đao mang, trực tiếp đánh bay rơi xuống đất!

Tiếp theo một cái chớp mắt, từ sắc đao mang lần nữa hướng hấn rơi bỏ xuống quá trình bên trong, tầng trời thấp không gian chấn động, vậy mà đồng thời lại huyền hóa ra, bảy đạo ba mươi trượng đao mang!

Tám đạo đao mang chiếm cứ phương viên trăm trượng hư không, hướng Đàm Vân nghiêng mà xuống, đao thế xen lẫn tăng lên, mỗi một đạo đao mang uy lực tăng gấp bội tám lần, khí thế dọa người vô cùng, phảng phất ẩn chứa hủy thiên diệt địa uy năng!

"Thả!" Đàm Vân kinh hồn táng đảm, thi triển Hồng Mông Thần Bộ, thân ảnh mỗi lập lóe một lần, liền vượt qua mười hai trượng khoảng cách, hướng ngoài trăm trượng hốt hoảng bỏ chạy!

"Ầm ầm!"

"Ầm ầm..."

Tám đạo từ sắc đao mang, giống như là lưỡi đao Luyện Ngục, giáng lâm mặt đất về sau, lập tức, cát bay đá chạy, bụi đất tràn ngập thời khắc, đại địa nứt ra.

Ngụy Kỳ vững vàng vọt rơi trên mặt đất về sau, nhìn xem chạy trốn chết Đàm Vân, hung hăng ngang ngược cười to: "Ha ha ha ha, lấy tốc độ của ngươi là không trốn thoát được..."

Ngụy Kỳ tiếng cười im bật mà dừng, khó có thể tin hết lớn: "Không có khả năng, ngươi chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng, tốc độ của ngươi làm sao có thể nhanh như vậy!"

"Ngươi cứ nói đi ngớ ngẩn!" Nhưng gặp thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Đàm Vân xông ra lưỡi đao Luyện Ngục biên giới, chợt, bộ dáng chật vật gian náng một tiếng, thân thể bỗng nhiên lập lóe bắn ngược, giống như xuyên thẳng qua tại đây trời bụi bặm bên trong u linh, hướng Ngụy Kỳ đánh tới!

Đàm Vân sẽ không lại cho Ngụy Kỳ thi triển bá Đạo Linh quyết cơ hội, hấn muốn tại Ngụy Kỳ thi triển trước, đem nó diệt chỉ!

Đàm Vân thật tình không biết, hấn xem trọng Ngụy Kỳ!

Bá Đạo Linh quyết là Ngụy Kỳ chỗ dựa lớn nhất, cũng là hấn cuối cùng đòn sát thủ, giờ phút này, Ngụy Kỳ gặp cái này đều không thể giết chết Đàm Vân, sớm đã dọa đến mấy tướng hồn phi phách tán, co căng liền hướng cách đó không xa động phủ chạy như điên, muốn thông qua truyền tống trận trốn về tông môn!

"Ha ha, hiện tại muốn trốn, ngươi cho rằng có thể trốn được sao!" Đàm Vân cười nhạo ở giữa, đã xuất hiện tại Ngụy Kỳ hướng trên đỉnh đầu, một kiếm hướng phía sau cái cổ đâm ra!

Ngụy Kỳ thân thể xoay tròn, tránh thoát một kiếm lúc, Đàm Vân tay phải cầm kiếm, lòng Ngụy Kỳ đỉnh đầu cướp đến trước người hấn, quyền trái hướng Ngụy Kỳ mặt đảo có!

"Tiểu tử, ta và ngươi liều mạng!" Ngụy Kỳ tránh cũng không thể tránh, chỉ có đánh cược một lần!

Hắn trong lúc bối rối, tay phải cầm đao bổ về phía Đàm Vân quyền trái, Đàm Vân trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, quyền trái đột nhiên hóa trào, mạnh hữu lực nắm ngón tay nắm bổ tới lưỡi đao!

"Nhục thể của ngươi làm sao mạnh mẽ như vậy!" Ngụy Kỳ kêu sợ hãi liên tục.

Đàm Vân cánh tay trái bỗng nhiên co vào, tay không đem trường đao đoạt roi tiện tay ném xuống đất về sau, quyền trái lần nữa đánh phía Ngụy Kỳ lồng ngực!

Không có binh khí Ngụy Kỳ, tiềm thức huy quyền nghênh kích. Nhưng mà nắm đấm của hắn đối mặt, có thể tay không xé rách trung phẩm Linh binh Đàm Vân mà nói, quả thực yếu ớt đáng thương!

"Răng rắc!"

Ngụy Kỳ hữu quyền bị Đàm Vân oanh bạo về sau, huyết xương văng khắp nơi, tại lực lượng cường đại dưới, hắn nguyên cả cánh tay xương cốt từng khúc gãy liệt, chột, miệng phun máu tươi, bao cát ngã xuống tại bên ngoài hơn mười trượng trên mặt tuyết!

"Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta, ngươi nhất định phải chết!" Ngụy Kỳ lung la lung lay đứng người lên thể, hướng ba mươi trượng bên ngoài truyền tống trận bỏ chạy!

"Ngụy sư huynh, đừng bỏ lại ta, cứu ta a!" Gãy mất một chân, một tay Hoàng Phi Hổ, nhìn xem sắp trải qua mình Ngụy Kỳ, đau khổ cầu khẩn.

"Phanh... Hư!"

Đàm Vân nhìn qua Ngụy Kỳ bóng lưng, khoe miệng phác họa ra một tia cười tà, chột, mũi chân đá mạnh đất tuyết bên trong chuôi đao, lập tức, nặng đến ba ngàn cân trường đao màu tím, lòng tăng trời thấp hướng Ngụy Kỳ biểu phi mà đi!

Né tránh không kịp Ngụy Kỳ, không chút do dự, tay trái đem trên mặt tuyết Hoàng Phi Hổ bắt lại, hướng sau lưng ném đi!

Vì mạng sống, căn bản không để ý tới đồng bạn tính mệnh!

"Ngụy sư huynh, không muốn..."

Hoàng Phi Hổ tiếng thét chói tai đột ngột gián đoạn, trường đao màu tím mang theo một chùm huyết dịch, lòng hắn lồng ngực đâm ra!

Cường đại lực trùng kích dưới, trường đao màu tím mang theo Hoàng Phi Hổ thi thể, bay vút mấy chục trượng sau khám vào trong đồng tuyết.

"Đem mệnh cho lão tử lưu lại!" Đàm Vân cánh tay phải hất lên, trường kiếm trong tay mang theo dồn dập không khí tiếng phá hủy, trong chớp mắt, tiêu xạ hướng Ngụy Kỳ phía sau lưng!

"Phốc!"

Chưa tỉnh hồn Ngụy Kỳ, né tránh không kịp, trường kiếm lòng hắn phía sau lưng đâm vào về sau, đâm trái tim lòng trước ngực xuyên thủng mà có!

"Bịch!"

Ngụy Kỳ miệng phun máu tươi té ngã về sau, tại đất tuyết bên trong khó khăn hướng truyền tống trận bỏ đi, sợ hãi từ vong tràn ngập hắn mỗi một đầu thân kinh!

Đàm Vân tàn ảnh chớp động, đi tới Ngụy Kỳ trước người, vô tình một cước ép tại tay phải bên trên, lập tức, tay phải hóa thành một đám thịt bầm!

"A!" Ngụy Kỳ phát ra cuồng loạn kêu thảm, cầu xin tha thứ: "Đừng giết ta... Van cầu ngươi đừng giết ta..."

Ngụy Kỳ cũng không cảm thông quy uy hiếp Đàm Vân. Bởi vì hắn rõ ràng, Đàm Vân cũng rõ ràng, y theo tông quy, đương sinh mệnh mình nhận uy hiếp lúc, có thể xuất thủ tự vệ!

Như tại tự vệ quá trình bên trong, đem đối phương đánh giết, không cho truy cứu bất cứ trách nhiệm nào!

Sau đó, Chấp pháp trưởng lão sẽ thông qua lục soát Hồn thú, lục soát kẻ giết người ký ức, đến xác nhận đầu đuôi sự tình!

Cho nên, Đàm Vân hiện tại sát hắn, không có kỵ chút nào!

"Nếu không có thực lực tự vệ, chỉ sợ ta sớm đã trở thành lạnh như băng thi thể, tiểu tử, kiếp sau nhớ lâu một chút, đừng đắc tội không nên đắc tội người!" Đàm Vân chân phải đột nhiên nâng lên, liền muốn hướng Ngụy Kỳ đầu lâu đập xuống!

Ngụy Kỳ đột nhiên gào thét lên: "Ta là Lệnh Hồ sư huynh người, ngươi không thể sát ta!"

"Ngươi như giết ta, Lệnh Hồ sư huynh là sẽ không bỏ qua ngươi!"

Chương 27: Sóng ngầm mãnh liệt

Đàm Vân nhướng mày, thu hồi chân phải, "Trong miệng ngươi Lệnh Hồ sư huynh là ai?"

Lòng kẻ cận cái chết nhất về một cái mạng Ngụy Kỳ, liên tục không ngừng nói: "Lệnh Hồ Trường Không!"

Sau đó, Ngụy Kỳ nhìn xem Đàm Vân một bộ mê hoặc thần sắc, hấn ngăn người nói: "Lệnh Hồ sư huynh đại danh, ngươi thế mà chưa từng nghe qua nói! Ta hiểu được, ngươi nhất định là đệ tử mới vào a?"

"Vị sư đệ này, trước ngươi chưa nghe nói qua không sao, chờ ta cho ngươi biết, ngươi sẽ biết." Ngụy Kỳ vừa nhắc tới Lệnh Hồ Trường Không, lập tức, thần sắc sùng bái đến cực điểm, "Lệnh Hồ sư huynh, là nội môn thánh hồn một mạch thủ tịch đại trưởng lão chất trai, luận thực lực vẫn là Tiềm Long Bảng đứng đầu bảng, chúng ta trăm vạn tên trong ngoại môn đệ tử, không người là đối thủ của hắn!"

Đàm Vân nội tâm trầm xuống, thần sắc cực kỳ ngưng trọng!

"Sư đệ, ta cũng là vì ngươi nghĩ a! Ngươi thử tưởng tượng, như giết ta, ngươi còn có đường sống sao?" Ngụy Kỳ ánh mắt khẩn cầu nói: "Chỉ cần ngươi thả ta, ta cam đoan, tuyệt không đem ngươi sát hại Hoàng Phi Hồ bốn người sự tình nói ra, thế nào?"

Giờ phút này, Ngụy Kỳ mặc dù là đang trung cầu Đàm Vân ý kiến, nhưng hắn sớm đã nhận định, chỉ cần mình báo ra Lệnh Hồ Trường Không danh hào, Đàm Vân chẳng những không dám giết mình, hơn nữa còn sẽ lấy lòng mình!

Hắn thâm hạ quyết tâm, một khi mình hôm nay biến nguy thành an, ngày khác bắt lấy Đàm Vân trên cổ đầu người, muốn Đàm Vân chết không yên lành!

Đương Ngụy Kỳ còn muốn lấy sau này như thế nào trả thù Đàm Vân lúc, Đàm Vân tiếp xuống một câu, để hắn lần nữa lòng Thiên Đường ngã vào Địa Ngục!

"Ha ha, chẳng ra sao cả!" Đàm Vân trào phúng nói xong, thần sắc lạnh lùng nói: "Tại ta Đàm Vân thế giới bên trong, ta chưa từng sẽ chủ động trêu chọc người khác, nhưng không có nghĩa là ta sợ sự tình! Đồng dạng, ai dám trêu chọc ta, kia hạ tràng chỉ có một cái, nhất định phải chết!"

Nói, Đàm Vân chân phải hướng Ngụy Kỳ đầu lâu đập xuống!

"Đàm Vân, ta nguyện rửa ngươi chết không yên lành..." Ngụy Kỳ tiếng chữ rửa bên trong đầu lâu như dưa hấu bạo liệt!

"Hừ!" Đàm Vân hừ lạnh một tiếng, tiện tay đem mình thượng phẩm Linh binh trường kiếm, lòng Ngụy Kỳ trên thi thể rút ra thoi khác, bỗng nhiên, trong động phủ truyền tông trận tản mát ra một trận ánh sáng màn!

"Ai!" Đàm Vân đột nhiên quay đầu, chỉ gặp một Linh Thai Cảnh cửu trọng thiếu niên, lòng trong truyền tông trận trống rỗng mà có.

"Tiểu tử, ngươi ngay cả Lệnh Hồ sư huynh người cũng dám sát, ngươi nhất định phải chết!" Thiếu niên kia âm trầm để lại một câu nói về sau, vội vàng khởi động truyền tông trận, biến mất tại Đàm Vân ánh mắt!

Đàm Vân thờ sâu, vẻ mặt nghiêm túc, thấp giọng thì thầm, "Liễu Như Long, Vương Phục Đông, Mộ Dung Khôn, xem ra hiện tại lại muốn thêm cái Lệnh Hồ Trường Không!"

Đàm Vân nhắm mắt lại màn, lẳng lặng ngừng chân tại bay tán loạn tuyết lớn bên trong, trong đầu từng cái hiện ra bốn vị cường địch.

Mình diệt Vọng Nguyệt Trấn Liễu gia, cùng Tiềm Long Bảng bên trên thực lực đứng hàng thứ ba Liễu Như Long kết thù! bối cảnh có một cái ngoại môn Chấp pháp trưởng lão sư phụ, một cái là nghĩa phụ ngoại môn Thập trưởng lão!

Mình tại Sao Băng Thành tuyển bạt bên trong giết Vương Phủ Trần, đắc tội nó biểu ca: Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ chín Vương Phục Đông!

Tại cùng Mục Mộng Nghệ trở về Hoàng Phủ Thánh tông trên đường, cùng Mộ Dung Khôn kết từ thù! không chỉ có thực lực trên Tiềm Long Bảng, xếp hạng thứ mười, vẫn là nội môn thủ hồn một mạch nhị trưởng lão cháu trai!

Bây giờ, mình lại đắc tội Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ nhất Lệnh Hồ Trường Không, lại người này vẫn là nội môn thánh hồn một mạch thủ tịch đại trưởng lão chất trai!

Trong đầu đem địch nhân tin tức nhớ kỹ về sau, Đàm Vân mở mắt, ánh mắt thâm thúy mà chờ mong, "Thực lực, ta khát vọng thực lực cường đại!"

Sau đó, hắn nghĩ tới sau hai mươi lăm ngày, ngoại môn đại trưởng lão muốn triệu tập trăm vạn ngoại môn đệ tử, tuyên bố chuyện quan trọng, thế là đem

Huyết Dực lĩnh sư lòng Linh Thú Đại bên trong phóng ra, khổng chế Huyết Dực lĩnh sư phóng lên tận trời, xuyên thẳng qua tại từng tòa núi tuyết ở giữa, muốn mau sớm tìm kiếm bề quan chi địa, tranh đoạt từng giây tu luyện...

Cùng một thời gian.

Mới rời đi truyền tống trận thiếu niên, phi tốc chạy ở ngoại môn lầu các trong đám, không bao lâu, vội vã rảo bước tiến lên một tòa treo "Lệnh Hồ Trường Không" bốn chữ bằng hiệu lầu các.

Thiếu niên thẳng đến lầu hai, một mực cung kính đứng tại ngoài cửa phòng, thờ dốc nói: "Lệnh Hồ sư huynh, tiểu nhân Hồ Sung Sinh, có chuyện quan trọng hướng ngài bẩm báo!"

"Vào đi." Gian phòng bên trong truyền ra một đạo ôn nhuận giọng nam.

Hồ Sung Sinh đẩy cửa tiến vào trong phòng, mặt hướng một dáng người cao, mặt như Quan Ngọc thiếu niên, khom người nói: "Nửa canh giờ trước, tiểu nhân nghĩ tiến về Tuyết Vực hung cốc săn giết yêu thú, lại ngoài ý muốn gặp được Ngụy Kỳ bị người giết!"

Lệnh Hồ Trường Không trong mắt như thiểm điện xẹt qua một vòng tiêu sát chi sắc, "Ngụy Kỳ là người của ta, thế mà cũng có người dám giết! Nói cho ta ai giết!"

"Là một gọi Đàm Vân tân tiến đệ tử giết." Hồ Sung Sinh cảm thấy lẫn lộn nói: "Tiểu nhân cũng không mắt thấy Đàm Vân đánh bại Ngụy sư huynh quá trình, bất quá đề tiểu nhân cảm thấy khiếp sợ là, Đàm Vân chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng!"

"Cái gì? Thất trọng cảnh, người xác định?" Lệnh Hồ Trường Không ánh mắt bên trong toát ra một chút chán kinh cùng chất vấn.

"Lệnh Hồ sư huynh, thiên chân vạn xác, tiểu nhân tuyệt sẽ không nhìn nhầm." Hồ Sung Sinh lời thề son sắt nói.

"Nếu thật là, kia người này vượt cấp khiêu chiến thực lực hoàn toàn chính xác kinh khủng." Lệnh Hồ Trường Không hừ lạnh nói: "Truyền mệnh lệnh của ta, sát Đàm Vân sự tình giao cho Diệp Thiên đi làm. Nhớ lấy, được chuyện sau xử lý sạch sẽ một chút!"

"Tiểu nhân minh bạch, tiểu nhân cái này nói cho Diệp sư huynh." Hồ Sung Sinh lĩnh mệnh về sau, nhanh chóng rời đi lầu các, thẳng đến Diệp Thiên chỗ ở.

Diệp Thiên Linh Thai Cảnh đại viên mãn thực lực, là Tiềm Long Bảng bên trên thực lực xếp hạng thứ chín mươi tám tồn tại, cũng là Lệnh Hồ Trường Không tín nhiệm nhất thuộc hạ một trong!

...

Một khắc về sau, một ngôi lầu các lầu một trong hành lang, Tiểu Ái Tử Hàn Thiện Nhân, đem Đàm Vân ôm Mộng Mộng Nghê tiến vào lầu các tin tức, bẩm báo cho Mộ Dung Khôn.

Mộ Dung Khôn nghe xong, đầu tiên là không dám tin, sau đó, lửa giận ngút trời!

"Mẹ nó, ta tận mắt xác nhận qua cái này tạp toái té chết, thế mà hắn còn sống!" Mộ Dung Khôn cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ nói!

Vừa nghĩ tới Đàm Vân, Mộ Dung Khôn có thể nói là hận thấu xương, hắn sờ lấy vừa mới nối liền đoạn tai, diện mục dữ tợn nói: "Nếu không phải cái này tạp toái, Mộng Mộng Nghê đã là nữ nhân của ta, hắn trước xấu ta chuyện tốt, chém về sau ta một tai, ta nhất định phải sống sờ sờ mà lột da hắn!"

"Mộ Dung sư huynh bớt giận." Hàn Thiện Nhân một đôi to như hạt đậu trong mắt, bốc lên âm lãnh chi sắc, "Thuộc hạ nhất định bắt sống Đàm Vân, thần không biết quỷ không hay đem hắn mạng đến, cho ngài xử trí!"

"Ừm, việc này liền giao cho ngươi." Mộ Dung Khôn phảng phất thấy được Đàm Vân, bị bắt trở về một màn, lập tức, tâm tình cực kỳ vui mừng.

"Ngài yên tâm, thuộc hạ nhất định đem việc này làm được, thật xinh đẹp." Hàn Thiện Nhân cúi đầu khom lưng nói: "Nếu không có chuyện khác, thuộc hạ trước hết cáo lui."

Hàn Thiện Nhân rời đi về sau, Mộ Dung Khôn trong con ngươi hiện ra đậm uế chi sắc, cười hắc hắc nói: "Mộng Mộng Nghê, nếu không phải ta không phải đối thủ của ngươi, nếu không ta hiện tại liền xuống tay với ngươi."

"Hừ, ta Mộ Dung Khôn muốn có được nữ nhân, liền không có không có được!"

"Lúc ấy ngươi trúng tiêu hồn tán, như bị ta phát hiện ngươi bị Đàm Vân ném tui, xem ta như thế nào hung hăng giày vò chết ngươi cái này phá hài!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đoạn Nhai tự vận

Thời gian cực nhanh, sau mười tám ngày.

Một gian nữ nhi gia trong khuê phòng, một bộ váy đỏ, đẹp như tiên nữ Mục Mộng Nghệ duyên dáng yêu kiều tại lầu phía trước cửa sổ, nhìn qua dưới lầu người đến người đi đá xanh đường đi, trong đôi mắt đẹp toát ra lo âu nồng đậm chi sắc.

Nàng sớm tại mười ba ngày trước khôi phục thực lực về sau, liền đi đến Đàm Vân lầu các, phát hiện Đàm Vân cũng không tại.

"Người trốn đến nơi nào, hiện tại trời qua còn tốt chứ..." Mục Mộng Nghệ thấp giọng tự lẩm bầm..

...

Từ khi mười tám ngày trước, Diệp Thiên đạt được Lệnh Hồ Trường Không đánh giết Đàm Vân mệnh lệnh về sau, liền dẫn Hồ Sung Sinh chờ ba mươi hai tên, Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử, tiến về Tuyệt Vực hung cốc tìm sát Đàm Vân.

Phượng viên một vạn sáu ngàn dặm Tuyệt Vực bên trong, muốn tìm kiếm một người không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển, cho tới bây giờ đều không có Đàm Vân tin tức!

Vạn bát đắc đi phía dưới, Diệp Thiên dẫn người tiềm phục tại thông hướng tông môn truyền tống trận bốn phía, bắt đầu ôm cây đợi thỏ.

Hắn tự phụ nhiều nhất bảy ngày, Đàm Vân chắc chắn xuất hiện. Bởi vì sau bảy ngày, là ngoại môn đại trưởng lão tuyên bố chuyện quan trọng thời điểm, ngoại môn đệ tử cần phải tham gia!

Mộ Dung Khôn thuộc hạ: Hàn Thiện Nhân, sớm tại năm ngày trước, dẫn người tìm khắp ngoại môn chưa phát hiện Đàm Vân về sau, trải qua nhiều mặt tìm hiểu, cuối cùng tại thời không điện trông coi truyền tống trận đệ tử chấp pháp trong miệng, biết được Đàm Vân tiến về Tuyệt Vực hung cốc tin tức.

Giờ phút này, Hàn Thiện Nhân cũng tại hàn phong lạnh thấu xương, tuyết lớn đầy trời Tuyệt Vực bên trong, tìm kiếm lấy Đàm Vân dấu chân. Nhưng mà, Đàm Vân liền như là tại Tuyệt Vực bốc hơi, năm ngày xuống tới, không tìm được Đàm Vân dấu vết để lại.

"Mụ nội nó, tiểu tử này đến tốt cùng chạy đi nơi nào?" Một ngọn núi tuyết bên trên, không chỉ có Hàn Thiện Nhân chửi ầm lên, phía sau hắn mười lăm tên Linh Thai Cảnh bát trọng đệ tử, cũng là tức hồng hồng!

Cuối cùng mười sáu người một phen thương lượng về sau, cùng Diệp Thiên bọn hắn, đánh lên ôm cây đợi thỏ tưởng niệm, cũng nhao nhao mai phục tại trước truyền tống trận phượng đất tuyết bên trong...

Cùng một thời gian, Tuyệt Vực trung bắc bộ một tòa xuyên thẳng Vân Tiêu núi tuyết đỉnh, bởi vì Đàm Vân dài đến mười tám ngày tại tuyết lòng ngỗng trung bàn đầu gối mà ngồi, giờ phút này, dày đến hơn một trượng tuyết đọng, đã xem hắn bao trùm.

Tầng tuyết bên trong, Đàm Vân nhẹ chộp nắm màn, đao tước anh tuấn trên khuôn mặt, toát ra khó mà che giấu vẻ kích động!

Lại là hần mi tâm Linh Trì bên trong, thứ tám miệng giếng cạn óng ánh sáng long lanh linh thai, đã ngưng tụ mà thành. Mang ý nghĩa bây giờ tu luyện mười tám ngày, lại thêm hắn trở về tông môn lúc trên đường tu luyện mười ngày, rốt cục tốn thời gian hai mươi tám ngày, bước vào Linh Thai Cảnh bát trọng!

Đàm Vân ngưng thần tĩnh khí, tiến vào minh tướng, đi vào trong mi tâm Linh Trì bên trong

Một ý niệm, hần hư không tiêu thất, chợt, tiến vào mệnh môn vô ngân Hồng Mông Chi Tâm bên trong

Hắn giống như Hồng Mông thế giới chúa tể, đập không mà đứng, ánh mắt chờ mong quan sát, phía dưới như đại dương Hồng Mông thần dịch, miệng phun một "Khải" chữ!

Lập tức, một đầu giao long Hồng Mông thần dịch, từ trạng thái bề mặt bên trong đẳng không mà lên, bắt đầu hướng hần mi tâm chui vào về sau, hóa thành ngàn vạn sợi du tẩu tại thể nội, bắt đầu rèn luyện da thịt của hắn!

Rèn luyện quá trình, vẫn như cũ thống khổ khó nhịn, giống như từng cây cương châm xuyên thẳng qua Đàm Vân thể nội, đau đến hắn liên tục hít một hơi lãnh khí...

Sau bốn ngày.

Đàm Vân rốt cục đem đầu kia giao long Hồng Mông thần dịch luyện hóa hầu như không còn, tầng tuyết bên trong hắn bỗng nhiên mở mắt, tinh mâu bên trong lộ ra nhiếp nhân tâm phách uy năng!

"Àm!"

Tuyết đọng chia năm xẻ bảy, Đàm Vân nhảy ra tầng tuyết, đập tuyết vô ngân đứng chấp tay tại núi tuyết chi đỉnh, lập tức, sợi tóc múa, đem linh thức phóng thích đến cực hạn, hô hấp ở giữa, bao phủ phượng viên mười một dặm địa vực!

So chưa tấn thẳng bát trọng cảnh trước, linh thức phạm vi bao phủ rộng rãi khuếch trương phương viên hai dặm.

Bây giờ linh hồn của hắc độ mạnh, so bình thường Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, còn cường đại hơn một thành.

Mang ý nghĩa hắc Hồng Mông Thần Đồng uy lực đại tăng, chỉ bằng vào Hồng Mông Thần Đồng, liền có thể dễ dàng linh hồn yếu hơn mình tu sĩ, mất đi thần trí!

"Đội ta tấn thẳng Linh Thai Cảnh cửu trọng về sau, lại luyện hóa một cỗ Hồng Mông thần dịch, liền có thể dễ dàng cho ta Hồng Mông Bá Thể, bước vào đệ nhất giai đại thành, có được tay không xé rách thượng phẩm Linh binh lực lượng! Đến lúc đó, thực lực tăng nhiều, cho dù đối mặt Tiềm Long Bảng đứng đầu bảng Lệnh Hồ Trường Không, ta cũng không sợ!"

Ám đến đây chỗ, Đàm Vân nghĩ đến sau ba ngày, thì là đại trưởng lão tuyên bố chuyện quan trọng ngày, thế là, hắc đem Huyết Dực linh sư lòng Linh Thú Đại bên trong phóng xuất về sau, không hề nó hướng tám ngàn dặm bên ngoài truyền tống trận bay đi..

Huyết Dực linh sư đang bay qua một ngọn núi tuyết giữa sườn núi lúc, đột nhiên, trì trệ không tiến, toàn thân huyết sắc lông dài từng chiếc đứng đấy, một đôi cự đồng bên trong tràn ngập phát ra từ sâu trong linh hồn sợ hãi!

Đàm Vân vượt về Huyết Dực linh sư tại kịch liệt phát run thân thể, một bên thấp giọng trấn an, một bên thuận nó cự đồng, ngóng nhìn mà đi sát na, Đàm Vân toàn thân khẽ giật mình, "Nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, Tuyệt Vực yêu vượn! Cảnh giới cùng cấp Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ, nhưng thực lực lại muốn viễn siêu phổ thông Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ!"

"Rống!"

"Rống!"

Nương theo lấy hai tiếng kinh thiên nổ hống, chỉ gặp một con cao tới hơn mười trượng, toàn thân che kín tuyết trắng lông dài Vượn Tuyết, tại giữa sườn núi đất tuyết bên trong chạy nhanh!

Mênh mông trong bông tuyết, lơ mơ có thể thấy được Tuyệt Vực yêu vượn phản bội, tại phun ra lấy huyết dịch, tựa hồ là bị lợi khí gây thương tích!

"Đại Khối Đầu, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta vòng qua nơi này." Đàm Vân vượt về Huyết Dực linh sư phía sau lưng, nói.

Huyết Dực linh sư gật gật đầu sọ, đang muốn lúc rời đi, bỗng nhiên, một đạo suy yếu mà lo nghĩ giọng nữ, từ phía dưới truyền vào Đàm Vân trong tai, "Sư đệ chớ đi, mau cứu ta..."

Đàm Vân cúi đầu theo tiếng kêu nhìn lại, rất nhanh tại núi tuyết giữa sườn núi Đoạn Nhai bên trên, phát hiện một Linh Thai Cảnh đại viên mãn thiếu nữ!

Thiếu nữ ước chừng đôi tám xuân xanh, dáng người cao gầy, tóc tai bù xù, nhìn không ra dung mạo, một thân bạch như tuyết trên váy dài, hiện đầy từng đạo sâu đủ thấy xương vết trảo, rách rách mà có máu tươi đã xem váy trắng thấm đỏ.

Nàng ngẩng đầu nhìn trên đỉnh đầu Đàm Vân, trong con ngươi tuyệt vọng cùng chờ mong cùng tồn tại!

Đối mặt Tuyệt Vực yêu vượn truy sát, nhìn nhìn lại dưới chân mây mù lẫn lộn, sâu không thấy đáy Đoạn Nhai, nàng vô cùng tuyệt vọng!

Đàm Vân xuất hiện, khiến nàng phần chấn không thôi, khát vọng được cứu!

"Àm àm!"

Tuyệt Vực yêu vượn khéo nói đại trương, thử có từng khóa liêm đao răng nanh, hướng ngàn trượng bên ngoài váy trắng thiếu nữ chạy như bay, mỗi nhảy vọt một lần, liền phóng qua hai mươi trượng khoảng cách!

Dựa theo này tốc độ, một lát liền có thể đuổi kịp váy trắng thiếu nữ, đưa nàng vô tình mà tàn bạo giết chết!

Cứu hay là không cứu? Đàm Vân hoàn toàn chính xác do dự! Bởi vì như cứu, hắc đối mặt thế nhưng là nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú!

Hắc tin tưởng vững chắc, như bị Tuyệt Vực yêu vượn bắt được, lấy mình bây giờ thực lực, chắc chắn bị ngược sát!

Đàm Vân tự hỏi mình cũng không phải là ác nhân, nhưng tương tự mình cũng không phải đồng tình tâm tràn lan người tốt!

Váy trắng thiếu nữ gặp Đàm Vân bất vì sờ động về sau, bộ dáng thể thăm quay đầu nhìn một cái, băng băng mà tới Tuyệt Vực yêu vượn, chợt, nàng ngẩng đầu, ánh mắt ném qua xóc xếch sợi tóc, ngắm nhìn Đàm Vân, thanh âm hư nhược nhắc nhở: "Vị sư đệ này, ngươi mau rời đi nơi này đi, một khi bị nó bắt được, ngươi sinh mệnh nguy rồi!"

Váy trắng thiếu nữ giang hai cánh tay, quay đầu gắt gao nhìn chăm chú Tuyệt Vực yêu vượn, nghiêm nghị quát lớn, "Súc sinh, nếu có đời sau, ta nhất định làm thịt ngươi!"

Nói xong, nàng hướng về phía trước phóng ra một bước, liền muốn nhảy xuống vực sâu Đoạn Nhai!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Điên cuồng đào mộ

"Nàng lúc sắp chết, còn tại quan tâm người khác an nguy, dạng này người, đáng giá ta mạo hiểm!"

Đàm Vân nói thầm một tiếng, nhìn xuống mình đầy thương tích váy trắng thiếu nữ, lớn tiếng nói: "Đừng nhảy! Đợi ở nơi đó đừng nhúc nhích!"

Đàm Vân vỗ vỗ Huyết Dực linh sư phía sau lưng, ra lệnh: "Đại Khố Đầu, đi xuống cho ta!"

"Rống... Ô..." Huyết Dực linh sư nghe nói chủ nhân muốn mình xuống dưới, lập tức, thấp giọng kháng nghị, thân thể kịch liệt phát run.

Dù sao nó chỉ là nhất giai Sinh Trường Kỳ Linh thú. Nhất giai Độ Kiếp Kỳ Tuyết Vực yêu vượn, mang cho nó là phát ra từ sâu trong linh hồn sợ hãi!

Đồng thời tại Linh thú trong lòng, chủ nhân chính là duy nhất, dù là mình đứng trước tử vong, cũng quả quyết sẽ không lùi bước!

Nó hiện tại chỉ là tiềm thức kháng cự thôi!

"Đại Khố Đầu, mạng người quan trọng, đi xuống cho ta!" Đàm Vân không thể nghi ngờ lệ a nói.

"Rống!"

Huyết Dực linh sư trầm hồng bên trong, ngăn chặn lấy sợ hãi, run lấy bầy lông trong hư không hướng Đoạn Nhai đáp xuống!

Mấy tức về sau, Huyết Dực linh sư khoảng cách Đoạn Nhai còn có trăm trượng thời điểm, Tuyết Vực yêu vượn đã xuất hiện tại váy trắng thiếu nữ, sau lưng năm mươi trượng bên ngoài, tình thế đã tràn ngập nguy hiểm!

"Sur đệ, đã tới đã không kịp, ngươi không cần quản ta, ngươi đi mau!" Váy trắng thiếu nữ thần sắc khủng hoảng nhắc nhở thời khắc, Đàm Vân ngoảnh mặt làm ngơ, thả người lỏng sư trên lưng nhảy xuống, lẳng không thi triển Hồng Mông Thần Bộ!

Đàm Vân thân ảnh mỗi lấp lóe một lần, liền sẽ hạ xuống mười lăm trượng khoảng cách, sáu lần qua đi, mới xuất hiện tại váy trắng thiếu nữ đỉnh đầu mười trượng chỗ thời khắc, Tuyết Vực yêu vượn đã lòng váy trắng thiếu nữ hậu phương nhảy vọt mà lên, mở ra huyết bồn đại khẩu hướng nàng cắn xé mà xuống!

Nếu không ngoài ý muốn nổi lên, một giây sau, sẽ đem váy trắng thiếu nữ sinh sinh nuốt vào khoang miệng!

Tại cái này nghìn cân treo sợi tóc ở giữa, Đàm Vân quát âm lên: "Sur tỷ, mau ngồi xuống!"

Váy trắng thiếu nữ thất kinh, cúi thân cúi đầu sát na, Đàm Vân lướt qua váy trắng thiếu nữ đỉnh đầu về sau, hai chân đạp đất, đưa nàng bảo hộ ở sau lưng!

Lúc này Tuyết Vực yêu vượn răng nanh hung ác miệng lớn, hướng Đàm Vân đầu lâu hung hăng cắn xuống!

"Uống!"

Quát chói tai ở giữa, Đàm Vân toàn thân linh lực dâng trào, một cổ màu vàng kim nhạt linh lực, hướng hai cánh tay hấn chen chúc mà tới.

Ngay sau đó, Đàm Vân hai tay giao nhau giờ cao, hướng Tuyết Vực yêu vượn cái cầm đỉnh đi, một cổ màu vàng kim nhạt linh lực, hướng hai cánh tay hấn lan tràn, tăng cường lấy hai tay lực lượng!

"Àm!"

Theo trầm muộn tiếng vang, Tuyết Vực yêu vượn cái cầm, đụng vào Đàm Vân trên hai tay.

Đàm Vân cảm nhận được một cổ bài sơn đảo hải lực lượng, điên cuồng rót vào hai tay bên trong!

Lập tức, hai tay ổng tay áo nổ tung, da tróc thịt bong!

Đàm Vân xuất hiện triệt để chọc giận Tuyết Vực yêu vượn, nó cái cầm đột nhiên nâng lên về sau, lần nữa hướng Đàm Vân roi đập!

"Kéo kẹt kéo kẹt!"

Đàm Vân thể nội huyết khí bốc lên, phốc có một ngụm máu, hấn hai chân xương cốt, phát ra khiếp người tiếng xương nứt, tựa hồ tùy thời sẽ bẻ gãy!

Sắc mặt hấn đỏ lên, trên mặt gân xanh đá lờm chờm, đau khổ kiên trì bên trong, quay đầu nhìn xem ánh mắt lo lắng váy trắng thiếu nữ, thúc giục nói: "Ta sắp không chịu đựng nổi nữa, ngươi mau trốn!"

"Ngươi không để ý nguy hiểm tính mạng cứu ta, ta có thể nào đem ngươi đặt mình vào hiểm địa, một mình chạy trốn!" Váy trắng thiếu nữ cảm kích run rẩy đứng người lên thể, liền muốn hướng Tuyết Vực yêu vượn đánh tới!

Mất thấy cảnh này, Đàm Vân cảm động thời khắc, càng là giận không chỗ phát tiết, gầm thét lên: "Ngươi nha điếc sao? Ngươi không trốn nữa, chúng ta đều phải đem mệnh lưu lại! Ta nói một lần chốt, tranh thủ thời gian cho ta trốn!"

"Được... Ô ô... Ta cái này trốn!" Váy trắng thiếu nữ nước mắt đầm đìa, quay người hướng bên trái đào mệnh.

"Rống!"

Tuyết Vực yêu vượn nhìn một cái lao đảo nghiêng ngã váy trắng thiếu nữ về sau, phát ra đinh tai nhức óc gầm thét, chợt, nó cái cảm chống đỡ Đàm Vân, mạnh hữu lực phải chân trước, mang theo không khí chấn động âm thanh, hướng tránh cũng không thể tránh Đàm Vân lòng ngực đập tới!

Một khi đập trúng Đàm Vân không chết cũng tàn phế!

"Rống!"

Đột nhiên, lại là một đạo dã thú tiếng gào thét vang lên, nhưng gặp hộ chủ sốt ruột Huyết Dực linh sư, vọt quá thấp không, gắt gao cắn xé ở Tuyết Vực yêu vượn phải chân trước!

Nhất thời, một cổ tanh hôi huyết dịch, lòng yêu vượn chân trước bên trong phun ra ngoài!

"Rống!" Tuyết Vực yêu vượn nổi giận đến cực điểm, ngẩng đầu phát ra một đạo gào thét, lập tức, quơ trái chân trước, hung hăng rút trúng Huyết Dực linh sư đầu lâu!

Lúc này, Đàm Vân thừa cơ đào thoát!

"Àm!"

Huyết Dực linh sư thất khiếu chảy máu, như ngọn núi nhỏ thân thể bị quất bay mấy chục trượng về sau, nặng nề mà rơi đập tại giữa sườn núi đất tuyết bên trong.

Huyết Dực linh sư chặt vật ngẩng đầu nhìn qua được cứu Đàm Vân, lớn như vậy hai mắt trung lưu lộ ra một tia thỏa mãn, còn có này gặp phải sợ hãi từ vong chỉ sắc!

"Đại Khố Đầu!" Đàm Vân hai mắt xích hồng, hóa thành một đạo đạo tàn ảnh, xuất hiện tại Huyết Dực linh sư trước người, nức nở nói: "Ta cái này mang ngươi rời đi, ngươi yên tâm, ngươi sẽ không chết... Ngươi sẽ không chết!"

Huyết Dực linh sư một mực bồi bạn Đàm Vân tuổi thơ, Đàm Vân đối Huyết Dực linh sư tình cảm cực sâu. Bây giờ nhìn xem nó thoi thóp bộ dáng, Đàm Vân nước mắt không tự chủ được chảy xuống gương mặt.

"Ô..." Huyết Dực linh sư nhìn xem Đàm Vân, ánh mắt bên trong toát ra nhân tính hóa bi thương.

"Đại Khố Đầu đừng khóc! Ta Đàm Vân thề, ngươi không chỉ có sẽ không chết, sau này ta sẽ còn nghĩ hết tất cả biện pháp, để ngươi trở thành so thần long còn cường đại hơn tồn tại!" Đàm Vân xóa đi khóe mắt nước mắt, nhanh chóng đem Đại Khố Đầu thu nhập Linh Thú Đại bên trong lúc, Tuyết Vực yêu vượn đã khi thể hung hăng hướng hấn đuổi theo!

"Trốn!"

Đàm Vân thi triển Hồng Mông Thần Bộ, nhanh chóng hướng phía dưới núi bỏ chạy, tại trải qua đã thân chịu trọng thương, trốn bắt động váy trắng thiếu nữ lúc, nhanh chóng đưa nàng kéo, hoảng hốt chạy bừa tiếp lấy hướng phía dưới núi bỏ chạy!

"Vị sư đệ này, Tuyết Vực yêu vượn là nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, truy đuổi sức chịu đựng thâm bất khả trắc, ngươi chớ để ý ta, không phải, ngươi cũng trốn không thoát!"

Váy trắng thiếu nữ hư nhược thanh âm bên trong, ẩn chứa thật sâu áy náy, "Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi, là ta liên lụy ngươi... Ngươi không cần quản ta!"

"Đã ta quyết định xuất thủ cứu ngươi, vậy ta liền sẽ không nửa đường vứt xuống ngươi mặc kệ, ngươi thương thể nghiêm trọng, kế tiếp còn muốn chạy trốn lấy mạng xóc nảy, ngươi ít nói chuyện, mau chóng khôi phục sức mạnh đi!" Đàm Vân cắn răng một tiếng, thân ảnh tại thông hướng dưới núi đất tuyết bên trong, cực tốc liên tiếp lấp lóe!

"Hồng hồng hồng..."

Tuyết Vực yêu vượn triệt để nổi điên, một cổ hùng hậu màu đen yêu lực trải rộng toàn thân, mỗi nhảy vọt một lần, liền bay vọt gần ba mươi trượng khoảng cách. Cùng phía dưới ba dặm bên ngoài Đàm Vân, dần dần rút ngắn khoảng cách!

"Người cái này tạp mao súc sinh, có loại một mực đuổi tiếp!" Đàm Vân cũng không quay đầu lại một bên chửi ầm lên, một bên không giữ lại chút nào điều khiển linh lực, tràn vào hai chân, toàn lực đào mệnh!

"Huu hu hu... Ầm ầm!"

Nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, đã đạt đến nhân loại thiếu niên trí thông minh, nghe được nhân loại nhỏ bé, nhục mạ mình, nó tức giận đến đấm ngực qua đi, tiện tay nắm lên từng khối mấy vạn cân cự thạch, giống như từng mai từng mai đạn pháo hướng Đàm Vân cháy ra mà đi!

Sau nửa canh giờ, Đàm Vân ôm váy trắng thiếu nữ trốn hạ núi tuyết, vẫn như cũ linh lực kìm nén, tại quần phong ở giữa đào mệnh!

Tuyết Vực yêu vượn tựa hồ không bắt được Đàm Vân thế không bỏ qua, duy trì toàn lực tốc độ, theo đuổi không bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Váy trắng thiếu nữ

Mặt trời lặn phía tây, húc nhật đông thăng.

"Hắn đại gia! Cái này súc sinh, chỉ ít đuổi hai chúng ta ngàn tám trăm dặm, thế mà còn mẹ nó truy!"

Đàm Vân ôm váy trắng thiếu nữ, thờ hồng học mắng, trên trán từng khóa mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, càng không ngừng sa sút tại váy trắng thiếu nữ trên gương mặt.

Dơ bản dính đầy váy trắng thiếu nữ gương mặt, vẫn như cũ không cách nào nhìn ra dung nhan của nàng.

Nàng thanh tịnh như suối hai con người, ngẩng đầu nhìn lòng nóng như lửa đốt Đàm Vân, ánh mắt bên trong có rất rất nhiều cảm động.

Một đêm đào vong bên trong, nàng không chỉ trăm lần muốn cho Đàm Vân buông xuống mình đào mệnh, nhưng mà, Đàm Vân cũng không vứt bỏ nàng!

Cứu người cứu đến cùng! Không đến cuối cùng một khắc, tuyệt không từ bỏ, đây là Đàm Vân xử sự làm người nguyên tắc!

Như thật đem nàng vứt xuống, nàng hẳn phải chết không nghi ngờ, vậy mình còn không bằng hôm qua không cứu!

"Người nhất định rất mệt mỏi à?" Váy trắng thiếu nữ ánh mắt cảm kích nhìn Đàm Vân, môi son khẽ mở, trần trụi có hai hàng tinh mỹ hàm răng trắng nõn.

"Còn tốt, người yên tâm, chúng ta sẽ không có chuyện gì." Đàm Vân đang khi nói chuyện, chưa cúi đầu nhìn trong ngực thiếu nữ. Hắn một bên đào mệnh, một bên quay đầu nhìn quanh một dặm có hơn Tuyết Vực yêu vượn.

Bỗng nhiên, Đàm Vân trên trán truyền đến một trận lạnh buốt, lại là thân chịu trọng thương váy trắng thiếu nữ, run rẩy mềm mại không xương tay phải, giúp Đàm Vân lau sạch lấy mặt mũi tràn đầy mồ hôi.

"Tạ ơn." Đàm Vân trắng bệch trên mặt lướt qua một vòng mỉm cười, chợt, cúi đầu nhìn xem váy trắng thiếu nữ, nói: "Ta tiến về Tuyết Vực hung cốc lúc, chưa mua sắm địa đồ ngọc giản, hiện tại cảm giác có chút lạc đường. Hai ngày sau chính là đại trưởng lão tuyên bố chuyện quan trọng thời điểm, chúng ta nhất định phải chạy trở về."

"Ừm." Váy trắng thiếu nữ gật đầu nói: "Nếu ta chưa nhớ lầm, nơi đây phương bắc bốn ngàn dặm bên ngoài, chính là truyền tống trận."

Tiếng nói phủ lạc, đột nhiên, một đạo trần ngập không cam lòng vị tiếng rống giận dữ, từ sau lưng truyền đến.

Đàm Vân bỗng nhiên thu tay, khi thấy rõ xa xa cảnh tượng về sau, như trút được gánh nặng, ngửa đầu cười to.

Lại là Tuyết Vực yêu vượn một môi một đầu ngả quy đất tuyết bên trong, đợi sau khi đứng dậy, đối Đàm Vân gào thét một tiếng, liền quay người ảo não mà rời đi. Hiên nhiên từ bỏ truy đuổi!

"Hi hi, quá tốt rồi, nó từ bỏ!" Váy trắng thiếu nữ khẽ cười nói, như chuông bạc thanh âm, quanh quẩn tại Đàm Vân bên tai, thật lâu không tiêu tan.

Cười về sau, nàng nói khẽ: "Người mau thả hạ ta, nghỉ ngơi một chút đi."

"Sức sinh kia trí thông minh không thấp, chúng ta không thể phớt lờ." Đàm Văn nói, ôm váy trắng thiếu nữ, lần nữa hóa thành một đạo đạo tàn ảnh, nhanh chóng xuyên thẳng qua tại núi tuyết bên trong, một canh giờ qua đi, Đàm Văn lúc này mới dừng bước lại, hướng một đầu thanh tịnh thấy đáy dòng suối đi đến.

Đàm Văn đem váy trắng thiếu nữ nhẹ nhàng đặt ở bên bờ về sau, cúi người, chuẩn bị uống nước lúc, dư quang phát hiện váy trắng thiếu nữ, ngồi xổm ở trên một tảng đá, thanh tẩy lấy che kín tro bụi gương mặt.

Mấy tức qua đi, Đàm Văn đang chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên thân thể khẽ giật mình, bị một trương cái bóng ở trong nước dung nhan hấp dẫn, nhìn không được tán thán nói: "Thật đẹp!"

Hiển nhiên là nghe được Đàm Văn, thân thể nàng dừng lại, nhanh chóng chải vuốt một phen về sau, liền đứng lên, nhìn xem trên người mình dính đầy vết máu rách rưới váy trắng, sau đó, lại hơi liếc nhìn cách đó không xa một mảnh rậm rạp Từ Trúc Lâm, thấp giọng nói: "Su đệ, ta đến Từ Trúc Lâm băng bó một chút vết thương, ngươi ở chỗ này chờ ta được không? Còn có không cho phép quay đầu."

"Được." Đàm Văn cũng không ngẩng đầu ứng tiếng nói.

Nghe được bước chân đi xa, Đàm Văn không có chút nào phong phạm đặt mông ngồi tại bên bờ, bắt đầu nghỉ ngơi...

Một khắc sau.

"Ta tốt, chúng ta có thể lên đường." Êm tai giọng nữ từ phía sau du dương mà đến, Đàm Văn đứng dậy quay đầu ở giữa, ánh mắt bên trong lộ ra nồng đậm kinh diễm chi sắc. Không khỏi thấy có chút thất thần.

Chỉ gặp, thiếu nữ đổi một thân mới tinh lê đất váy trắng, rộng lượng ống tay áo bên trên thêu màu hồng hoa văn, trên hai tay xắn kéo lấy dài hơn một trượng tứ sắc Yên La lụa mỏng. Um tùm eo nhỏ dùng một đầu phi thủy lục gấm hệ lên, triển lộ ra nàng kia nổi bật đáng người.

Nàng trán buông xuống, mày liễu, mặt trứng ngỗng, tú xảo mũi ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đều hướng người nói nàng kia tinh mỹ tuyệt luân ngũ quan.

Nàng giống như là lòng Từ Trúc Lâm bên trong đi ra váy trắng tiên tử, tự nhiên xuất trần, phảng phất giống như không dính khói lửa trần gian.

Thụ thương nguyên nhân, nàng đi rất chậm, nghiêng nước nghiêng thành trên dung nhan thanh thoát toát ra một chút đau đớn, làm cho người không khỏi sinh ra nghĩ bảo hộ nàng dục vọng.

Nàng phát hiện Đàm Văn có chút chất phác nhìn chăm chú lên mình, lập tức, cái má có chút đỏ ửng, "Đàm sư đệ, chúng ta nên lên đường."

"Khụ khụ..." Đàm Văn lúng túng cau mày một cái, dò hỏi: "Nơi đây khoảng cách truyền tống trận, chỉ ít còn có 2,700 dặm, thân thể ngươi có thể chịu nổi sao?"

"Cái này..." Váy trắng thiếu nữ nghĩ tới đây, thần sắc lo nghĩ bất an. Lấy mình thương thế, muốn đi bộ đi đến truyền tống trận, căn bản chính là thiên phương dạ đàm.

Nhưng nếu không cách nào hai ngày sau trở về tông môn, chắc chắn sẽ dẫn phát đại trường lão bất mãn!

Đàm Văn tựa hồ xem thấu váy trắng tâm tư của thiếu nữ, mỉm cười đi tới trước người nàng, tiếp theo, có chút ngồi xuống thân thể, "Lên đây đi, ta công ngươi trở về."

"Cái này... Thế nhưng là..." Váy trắng thiếu nữ hàm răng cắn môi thật chặt một cái, lộ ra áp ứng, do dự không tiến.

"Nhưng mà cái gì? Không đều đã ôm ngươi cả đêm sao?" Đàm Văn quay đầu nhìn xem váy trắng thiếu nữ, ngưng ngưng cười một tiếng, "Ngươi nếu không đi lên, ta coi như đi trước."

"Không muốn!" Váy trắng thiếu nữ gương mặt ửng đỏ ngậm khẽ một tiếng, mím môi một cái, bò lên trên Đàm Văn phía sau lưng. Lập tức, một cổ nam nhân đặc biệt hương vị, tiến vào phế phủ. Nghĩ đến mình thế mà bị một vốn không quen biết nam tử xa lạ công, nàng phượng tâm không khỏi phan phan trực nhảy.

"Chớ khẩn trương, ta cũng sẽ không ăn ngươi." Đàm Văn không chút nghĩ ngợi nói: "Đường xá xa xôi, tiếp xuống chúng ta phải nắm chặt thời gian. Hai tay của ngươi tốt nhất ôm cổ của ta, nếu không, không cẩn thận đem ngươi ngã xuống, ta cũng không chịu trách nhiệm."

Tiếng nói phủ lạc, váy trắng thiếu nữ gương mặt trong nháy mắt ửng đỏ, lại là Đàm Văn hai tay cầm thật chặt nàng tròn trịa mà bấp bệ thon dài bên trên bên cạnh, bắt đầu ở băng thiên tuyết địa bên trong bắt đầu chạy!

Bị nam tử xa lạ nắm chặt hai chân, đã để váy trắng thiếu nữ cảm thấy cảm thấy khó xử không thôi, nàng không có ý tứ, cũng không có dũng khí, đi ôm Đàm Văn cổ...

Thời gian dần dần trôi qua, trong nháy mắt mấy canh giờ đã qua, sắc trời dần dần lờ mờ.

Một tòa Đại Tuyết Sơn chặn đường đi, đường vòng sẽ chỉ lộ tuyến xa xôi ảnh hưởng thời gian, Đàm Văn hít sâu một hơi, nhanh chóng tại dốc đứng lên

đường bên trong, hướng đỉnh chạy vội.

Theo đường núi càng ngày càng đột ngột, váy trắng thiếu nữ cuối cùng cần nắm đôi tay ngọc, ôm Đàm Vân phần cổ...

Đầu chuyển tình di, mặt trời mọc mặt trời lặn.

Trong lúc đó Đàm Vân càng không ngừng trôi ào ào xuôi, nghĩ đã tốc độ nhanh nhất, đến truyền tông trận, trở về tông môn!

Đêm dài, trăng sáng nhô lên cao, sương trắng bao phủ đại địa, như là tiên cảnh.

Đàm Vân tay không leo núi, leo lên một ngọn núi tuyết đỉnh về sau, dưới ánh trăng váy trắng thiếu nữ nhìn chung quanh địa hình, nở nụ cười xinh đẹp nói: "Sur đệ, lại đi ngàn dặm, chúng ta liền có thể đến truyền tông trận."

"Ừm." Đàm Vân gạt đầu qua đi, vẻ mặt nghiêm túc ngắm nhìn truyền tông trận phương hướng, nói ra: "Đêm nay chúng ta ở đây nghỉ ngơi, sau nửa đêm tái xuất phát, chỉ cần giờ Thìn trước trở về tông môn lập tức."

Đàm Vân có dự cảm, phía trước sẽ có phiền phức chờ đợi mình. Hắn suy đoán, Lệnh Hồ Trùng Không biết được mình giết thủ hạ của hắc Ngự Kỳ năm người về sau, rất có thể sẽ an bài nhân thủ đối phó mình, thậm chí là tự mình đến đây!

Bây giờ mình ngày đêm bốn ba, Linh Tri bên trong linh lực đã không đủ bốn thành, mình phải tắt yếu nghỉ ngơi một đêm, khôi phục lại trạng thái đỉnh phong!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vòng vây chặn giết

Chắc chắn chủ ý, Đàm Vân đem váy trắng thiếu nữ sau khi để xuống, cầm kiếm tại đỉnh mở ra hai tòa liên tiếp động phủ.

Đem váy trắng thiếu nữ thu xếp tốt về sau, Đàm Vân thoải mái cười nói: "Người trước nghỉ ngơi, xuất phát lúc ta gọi người. Còn có ta tại sát vách, có việc gọi ta."

"Tạ ơn." Váy trắng thiếu nữ ánh mắt cảm kích nói.

"Không khách khí." Đàm Vân đang muốn quay người rời đi lúc, váy trắng thiếu nữ gọi lại Đàm Vân, thấp giọng nói: "Ta muốn biết ân nhân tên của người."

"Đàm Vân." Đàm Vân nói.

"Đàm sư đệ, ân cứu mạng, ta khắc trong tâm khảm, người yên tâm, ngày sau ôn hòa hậu báo." Váy trắng thiếu nữ nói.

Đàm Vân mày kiếm hơi nhíu, hình như có không vui, "Lúc ấy tình huống, ta như thấy chết không cứu, trong lòng nhiều ít sẽ có chút băn khoăn, về phần hậu báo liền miễn đi. Đêm đã khuya sớm đi nghỉ ngơi."

Nói xong, Đàm Vân quay người rời đi động phủ, ngừng chân đỉnh, trong đầu nhớ tới lúc trước cùng Mục Mộng Nghê tại sơn cốc trong nham động từng màn.

Hắn tình mâu bên trong ẩn chứa một chút tưởng niệm, tự lẩm bẩm: "Lâu như vậy không gặp, ta làm sao có chút nhớ nhung nàng đâu?"

Đàm Vân dừng lại chốc lát, liền lắc đầu, rào bước tiến lên động phủ mình, bắt đầu ngồi xếp bằng, vận chuyển Hồng Mông ngưng khí quyết, điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí, khôi phục thực lực...

Giờ Dần sơ khắc, khoảng cách giờ Thìn còn có hai canh giờ lúc, tinh thần sung mãn Đàm Vân đi tới váy trắng thiếu nữ ngoài động phủ, nói: "Sur tỷ, chúng ta nên lên đường."

"Được." Váy trắng thiếu nữ chịu đựng toàn thân kịch liệt đau nhức, bước ra động phủ.

Ánh trăng trong sáng dưới, Đàm Vân cũng lên váy trắng thiếu nữ, bắt đầu ở trên đỉnh núi tuyết như giẫm trên đất bằng chạy vội.

"Đàm sư đệ, người vì sao không hỏi tên của ta?" Váy trắng thiếu nữ nói khẽ.

"Ta cứu người một mạng, người cũng chưa tự giới thiệu, chẳng lẽ còn muốn ta chủ động hỏi hay sao?" Đàm Vân thần sắc bình tĩnh nói.

"Đàm sư đệ, không phải như ngươi nghĩ, ta sợ dĩ không nói, là bởi vì ta cho là ngươi nhận biết ta."

"A, biết." Đàm Vân thuận miệng lên tiếng, liền không có đoạn dưới.

Váy trắng thiếu nữ cũng chưa nói thêm gì nữa, bất quá nàng lại kết luận, Đàm Vân tất nhiên là đệ tử mới vào, lúc này mới không biết mình..

Một canh giờ qua đi, khoảng cách truyền tông trận không đủ ba mươi dặm lúc, Đàm Vân dừng bước, cảnh giác mười phần nhìn xung quanh bốn phía Tuyết Vực.

"Đàm sư đệ, thế nào?" Váy trắng thiếu nữ mê hoặc nói.

"Ta suy đoán truyền tông trận nơi đó, có địch nhân của ta, ngươi bây giờ như cùng ta cùng một chỗ, ta lo lắng vạn nhất ta không phải đối thủ của bọn họ, ngươi cũng sẽ đi theo gặp nạn." Đàm Vân nói xong, lại nói: "Nơi đây khoảng cách truyền tông trận còn có 26 dặm, một mình ngươi có thể trở về sao?"

"Hai ngày này thực lực của ta khôi phục một thành, hẳn là có thể trở về phải đi." Váy trắng thiếu nữ ứng tiếng nói.

"Vậy thì tốt, chúng ta xin từ biệt, hữu duyên gặp lại." Đàm Vân đưa nàng buông xuống về sau, ôm quyền nói.

"Ừm, vậy ngươi cẩn thận một chút." Váy trắng thiếu nữ dứt lời, nhìn qua đất tuyết bên trong dần dần đi xa bóng lưng kia, hai tay đặt ở bên miệng, la lên: "Đàm Vân, ngươi nhớ kỹ, ta gọi chuông ta thơ dao!"

Gặp Đàm Vân chưa lập tức ứng thanh, nàng chính thâm nghĩ Đàm Vân có nghe hay không đến lúc đó, Đàm Vân đầu cũng không vể giờ lên cánh tay phải, ứng tiếng nói: "Tên rất hay!"

Không bao lâu, Đàm Vân biến mất tại mạn thiên phi vũ trong bông tuyết.

Chuông ta thơ dao trong đôi mắt đẹp lướt qua một vòng do dự về sau, nhìn đau triệt nội tâm đau xót, xa xa đi theo sau lưng Đàm Vân.

Giờ phút này, Đàm Vân đã đem linh thức phóng thích đến cực hạn, một bên che đầy phương viên mười một dặm địa vực, một bên bắt động thanh sắc hướng truyền tông trận đi đến.

Hắn sớm đã phát hiện, chuông ta thơ dao tại sau lưng hai dặm bên ngoài, đi theo chính mình.

Ba khắc qua đi, Đàm Vân khoảng cách truyền tông trận đã không đủ năm dặm, thông qua linh thức liếc nhìn, cũng không phát hiện có gì dị thường.

"Là ta đa tâm, vẫn là địch nhân giấu đến đất tuyết bên trong đi?" Đàm Vân lông mày nhíu lại, tiếp tục hướng truyền tông trận đi đến.

Mọi người đều biết, Linh Thai Cảnh tu sĩ linh thức, tựa như là thứ hai ánh mắt, ngoại trừ nhìn thấy không bị che chắn sự vật bên ngoài, nhưng phạm là ẩn tàng đều không thể phát giác được.

Như muốn thông qua linh thức, cảm giác được địch nhân ẩn tàng lúc khí tức, tu sĩ kia chỉ có lòng Linh Thai Cảnh tấn thăng thai hồn cảnh mới có thể!

Cùng một thời gian, Diệp Thiên, Hồ Sung Sinh chờ ba mươi ba người, chính mai phục tại truyền tông trận, phía đông ba mươi trượng bên ngoài đất tuyết bên trong.

Hồ Sung Sinh ánh mắt xuyên thấu qua tuyết động khe hở, kích động không thôi nhìn qua từ xa mà đến đạo thân ảnh kia, đem thanh âm ép tới trầm thấp, "Diệp sư huynh, đó chính là Đàm Vân! Cái này đồ chó hoang rốt cục xuất hiện!"

Đám người nghe vậy, ngoại trừ Diệp Thiên bên ngoài, từng cái giống như là điên cuồng, nhao nhao thấp giọng nói: "Diệp sư huynh, đối phó một cái Linh Thai Cảnh thất trọng tạp toái, ngài không cần động thủ, giao cho chúng ta là được!"

"Hắn là bát trọng cảnh, không phải thất trọng cảnh." Diệp Thiên nhẹ giọng nói xong, liếc nhìn bên cạnh Hồ Sung Sinh, nghi ngờ nói: "Ngươi xác định lúc trước hắn là lấy Linh Thai Cảnh thất trọng thực lực, giết chết Ngụy Kỳ?"

"Đúng vậy a Diệp sư huynh, tiểu nhân dám lấy đầu người đảm bảo, tuyệt sẽ không nhìn nhầm!" Hồ Sung Sinh sau khi nói xong, lại nói: "Diệp sư huynh, cho dù là thiên tài, muốn thất trọng cảnh tấn thăng bát trọng cảnh, nhanh nhất cũng muốn ba tháng, tiểu tử này thể mà thời gian qua đi ngày hai mươi lăm liền làm được, chắc hẳn tại Tuyết Vực hung trong cốc gặp thiên đại kỳ ngộ!"

"Ừm, vô cùng có khả năng." Diệp Thiên dặn dò: "Vì đề tránh cho đánh cỏ động rắn, chờ một lúc đợi hắn đến gần, nghe ta mệnh lệnh lại động thủ."

"Vâng, Diệp sư huynh." Đám người phụ họa về sau, Diệp Thiên như có điều suy nghĩ nói: "Chúng ta là phụng mệnh đánh giết Đàm Vân, mới giấu ở nơi đây. Kia Hàn Thiên Nhân một đám mười sáu người là Mộ Dung Khôn người, bọn hắn vì sao cũng tiềm phục tại này?"

...

Hai khắc qua đi, Đàm Vân tại khoảng cách truyền tông trận còn lại ba trăm trượng lúc, dừng bước, bèn nhảy phát giác được mười mấy cổ sát khí từ tiền phương truyền đến!

"Ra đi, một đám giầu đầu giầu đuôi bọn chuột nhất!" Đàm Vân sầm mặt lại, nghiêm nghị nói.

"Phanh phanh phanh..."

"Rầm rầm..."

Tuyệt động bành trướng nổ tung, mười sáu đạo thân ảnh cầm kiếm xông ra tầng tuyết, tàn ảnh chớp động ở giữa, đem Đàm Vân đoàn đoàn bao vây!

"Đàm Vân, ngươi mẹ nó, có thể để huynh đệ chúng ta nhóm các loại thật đáng!" Linh Thai Cảnh cửu trọng Hàn Thiện Nhân, một đôi to như hạt đậu con mắt, hung hăng trừng mắt Đàm Vân!

Cái khác mười lăm tên Linh Thai Cảnh bát trọng đệ tử, nghe răng cười không ngừng, tâm tình có chút kích động, chỉ cần bắt sống Đàm Vân sau giao cho Mộ Dung Khôn, vậy mình đám người ban thưởng, tuyệt sẽ không ít!

"Tiểu Ái Tử, có chuyện mau nói, có rắc mau thả, đừng cản gia gia đường." Đàm Vân phát hiện chỉ có Hàn Thiện Nhân là Linh Thai Cảnh cửu trọng về sau, không chút hoang mang giễu cợt nói.

Hàn Thiện Nhân thụ nhất không được chính là người khác gọi hắn Tiểu Ái Tử, hắn khí cấp bại phôi nói: "Tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi tấn thăng bát trọng cảnh, liền dám ở trước mặt ta làm càn!"

"Nếu không phải Mộ Dung sư huynh, muốn để chúng ta bắt sống ngươi, ta Hàn mỗ hiện tại liền làm thịt ngươi!"

"Cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, gọi ta ba tiếng Gia Gia lại thúc thủ chịu trời!"

"Thứ hai, ta không ngại phế bỏ ngươi, lại lưu ngươi một cái mạng chó, giao cho Mộ Dung sư huynh xử trí!"

"Chính ngươi lựa chọn đi!"

Nghe vậy, Đàm Vân sắc mặt lập lạnh. Nếu không phải lúc trước mình nhục thân cường hãn mới không có ngã chết về sau, giả chết tránh thoát Mộ Dung Khôn truy sát, nếu không, hiện tại thi thể của mình, sớm đã trở thành sơn cốc yêu thú trong miệng bữa ăn!

"Lựa chọn mẹ ngươi!" Đàm Vân ánh mắt hung ác nham hiểm, toàn thân tràn ngập rét lạnh sát ý, "Ta cùng Mộ Dung Khôn ở giữa ân oán, ta vốn không muốn thương tới quá nhiều người, nhưng hiện tại xem ra, không muốn thương tổn các ngươi cũng không được!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Toàn bộ phế đi!

"A a a a!" Hàn Thiện Nhân liếc xem Đàm Vân, khịt mũi coi thường nói: "Ai nha nha, làm ta sợ muốn chết đâu! Đàm Vân, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ta cho ngươi biết, ngươi trong mắt ta chính là một con giun dế!"

Giờ phút này, vậy khốn lấy Đàm Vân mặt khác mười lăm tên đệ tử, cũng không nhịn được phình bụng cười to, ló ra giễu cợt Đàm Vân, không biết lượng sức!

"Tốt! Tranh thủ thời gian làm chính sự!" Hàn Thiện Nhân ánh mắt hung tàn nhìn chăm chăm Đàm Vân, hướng đám người âm trầm hạ lệnh: "Đã hắn không muốn cùng chúng ta đi, vậy liền phiền phức các huynh đệ, đánh gãy gân tay của hắn gân chân, dẫn hắn trở về gặp mặt Mộ Dung sư huynh!"

"Còn có, tất cả mọi người không cần tranh đoạt, vô luận là ai bắt hắn lại, tại Mộ Dung sư huynh trước mặt, người người có thưởng!"

Đám người hắc hắc cười to, "Là Hàn sư huynh!"

"Hừ, cái đồ không biết trời cao đất rộng, thế mà còn dám cùng Mộ Dung sư huynh đối nghịch!" Trong đó hai tên đệ tử bộc lộ bộ mặt hung ác, cầm trong tay trường kiếm hóa thành hai đạo tàn ảnh, hướng Đàm Vân mau chóng đuổi theo!

Đàm Vân hậu phát chế nhân, trong nhảy mắt biến mất tại chỗ, ngoại trừ Hàn Thiện Nhân có thể bắt được Đàm Vân thân ảnh bên ngoài, cái khác Linh Thai Cảnh bát trọng đệ tử, căn bản thấy không rõ Đàm Vân di chuyển quỹ tích!

"Răng rắc, răng rắc!"

Phút chốc, cơ hồ hai cái Đàm Vân đồng thời xuất hiện tại, huy kiếm đánh tới hai tên đệ tử trước người, lập tức, hai người lồng ngực xương sườn đứt gãy, miệng phun máu tươi đến nay lúc gấp hai tốc độ, bay ngược mấy chục trượng, lộn chết ngã sấp xuống tại đất tuyết bên trong!

Sau đó, Đàm Vân tàn ảnh trùng điệp thời khắc, lại về tới nguyên địa!

"Mọi người không cần sợ, cùng tiến lên phế đi hắn!" Hàn Thiện Nhân quét lấy cái khác mười ba tên đệ tử, ra lệnh.

"Nghe Hàn sư huynh, chúng ta cùng tiến lên, cũng không tin còn không phải đối thủ của hắn!"

"Phế đi hắn, cùng tiến lên!"

Mười ba tên đệ tử kêu gào bên trong, đã không còn mấy may giữ lại, toàn thân linh lực dâng lên mà có, mang theo mười ba đạo sáng chói kiếm mang, trong triều ở giữa Đàm Vân quần giết tới!

"Không biết tự lượng sức mình!" Đàm Vân khoe miệng tràn lên một vòng lãnh ý, Càn Khôn Giới lấp lánh ở giữa, cầm trong tay thượng phẩm Linh binh trường kiếm, lần nữa biến mất tại chỗ!

"Hưu hưu hưu..."

"Phốc phốc..."

Tại Hàn Thiện Nhân sóng lớn muốn tuyệt trong ánh mắt, hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, Đàm Vân mang theo từng đạo thường thường không có gì lạ kiếm quang, tại mười ba thân người bên cạnh liên tiếp lấp lóe. Mỗi lấp lóe một lần, liền có bốn cỗ huyết dịch chảy ra lấy!

Hô hấp qua đi, mười ba tên đệ tử nhao nhao ngã xuống đất, lăn lộn kêu thảm: "A... Tay của ta!"

"Không... Chân của ta..."

"Hàn sư huynh, nhanh cứu chúng ta..."

Bên tai quanh quần đám người khàn cả giọng tiếng la khóc, Hàn Thiện Nhân định nhãn nhìn lại, lập tức dọa đến hồn phi phách tán!

Hắn phát hiện mười ba tay của người gân, gân chân, khoảng chừng trong chớp mắt, đều bị Đàm Vân chặt đứt!

Bọn họ tự vẫn lòng, mình mặc dù có thể một địch mười ba, nhưng lại quả quyết làm không được vẹn vẹn hô hấp thời gian, liền có thể giống như Đàm Vân đem bọn hắn toàn bộ phế bỏ!

"Chư vị sư đệ, các ngươi ở chỗ này chờ, ta cái này tìm người đến!" Hàn Thiện Nhân để lại một câu nói về sau, đã dùng hết bú sữa mẹ khí lực, hướng ngoài trăm trượng truyền tống trận bỏ chạy!

"Hưu hưu hưu!"

Đột nhiên, đất tuyết bên trong một thân ảnh, liên tục lấp lóe ba lần về sau, Đàm Vân xuất hiện ở Hàn Thiện Nhân trước người, hướng chưa tỉnh hồn Hàn Thiện Nhân, đảo có một quyền!

"Tiểu tử, ngươi đừng quá cuồng! Ta cũng không tin ngươi ngoại trừ tốc độ bên ngoài, thực lực cũng tại trên ta!" Hàn Thiện Nhân vừa kinh vừa sợ, tay phải mang theo một chùm chói mắt bảo tấp linh lực, đột nhiên đẩy ra!

"Ầm!"

Quyền, chỉ tay gấp, Hàn Thiện Nhân lòng bàn tay bảo tấp linh lực, như là phiêu diêu đồng lửa trong nháy mắt dập tắt, "Răng rắc!" Rõ ràng tiếng xương nứt truyền ra rất xa, lập tức, Hàn Thiện Nhân tay phải bạo liệt, đoạn chi cùng bay, sung một đầu cánh tay, như đạn pháo bị lạng không đánh bay!

"A! Tại sao có thể như vậy! Ngươi chỉ là Linh Thai Cảnh bát trọng, thực lực sao lại mạnh mẽ như thế!" Tiếng kêu thảm thiết, âm thanh chấn khắp nơi, giống như quỷ khóc sói gào!

"Sưu!"

Không đợi Hàn Thiện Nhân rút xuống đất, Đàm Vân tại đất tuyết bên trong lấp lóe hai lần, liền xuất hiện tại Hàn Thiện Nhân bên trái, huy quyền hướng lồng ngực nện xuống!

"Hưu!"

Hàn Thiện Nhân tay trái vừa lật, mang theo một đạo đen nhánh cùng đồ sạm đen xen đường vòng cung phong mang, hướng Đàm Vân hữu quyền chém tới!

"Kịch độc chủy thủ!" Đàm Vân con ngươi co rút lại, hữu quyền hóa trảo, như thiểm điện tránh thoát chém tới chủy thủ về sau, mạnh hữu lực năm ngón tay nắm lấy Hàn Thiện Nhân cổ tay trái!

"Phanh phanh phanh..."

"Đàm Vân, người mau thả ta, nếu không Mộ Dung sư huynh nhất định sẽ giết chết người!"

"A... Đau nhức! Đau nhức!"

Trầm muộn tiếng va đập, xen lẫn Hàn Thiện Nhân cầu khẩn, tiếng kêu thảm thiết, lại là Đàm Vân tay phải nắm chặt Hàn Thiện Nhân cổ tay, đem nó lần lượt vung lên đến về sau, lại một lần lần hung hăng đập xuống đất!

Mấy lần qua đi, trên mặt đất lưu lại một cái cái hố sâu!

Bị Đàm Vân dẫn theo Hàn Thiện Nhân, đã hoàn toàn thay đổi, kêu rên trận trận!

"Răng rắc!"

Đàm Vân mặt không thay đổi bóp nát Hàn Thiện Nhân cổ tay, Hàn Thiện Nhân hư nhược gào thét, mềm nhũn ngã trên mặt đất, từng sợi dòng máu đỏ sẫm lòng hai con tay gãy bên trong phun ra tại tuyết đọng bên trên, phá lệ khiến người!

"Đàm Vân, van cầu người đừng giết ta... Đừng giết ta..." Hàn Thiện Nhân ánh mắt hoảng sợ nhìn xem Đàm Vân, đau khổ cầu khẩn!

"Các người không có sát ta chi tâm, ta đương nhiên sẽ không bởi vì giết các người, mà xúc phạm tông quy." Đàm Vân ánh mắt âm trầm ngồi xổm trên mặt đất, tay trái nhặt lên roi trên mặt đất chùy thủ, nhẹ nhàng vuốt Hàn Thiện Nhân gương mặt!

Hàn Thiện Nhân nhìn xem chùy thủ, phát ra cuồng loạn hoảng sợ thanh âm, "Đàm Vân... Đàm Gia Gia, tha ta! Chùy thủ có kịch độc, người như đã thương ta..."

Hàn Thiện Nhân đột nhiên ngậm miệng không nói, hần nghĩ tới mình mới còn muốn dùng chùy thủ tập kích Đàm Vân, thế là không hề tiếp tục nói. Hần biết một khi nói tiếp, sẽ càng thêm chọc giận Đàm Vân!

"Phi!" Đàm Vân từng ngậm từng ngậm nước nôn tại Hàn Thiện Nhân trên mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "Nói nha, tại sao không nói?"

"Đàm Vân, tha cho ta đi... Cầu người tha cho ta đi... Ô ô..." Hàn Thiện Nhân phảng phất nghĩ đến bị chùy thủ đâm bị thương sau sự tình, lập tức, bị dọa đến gào khóc!

"Ha ha, đã người không nói, vậy ta liền giúp người nói!" Đàm Vân lúc nói chuyện sắc mặt càng thêm âm trầm, "Như lão tử chưa nhìn lầm, người cây chùy thủ này bên trên thoa đoạn mạch thực cốt độc, người bị thương vừa thụ thương lúc cũng không khác thường, vừa mới nửa ngày về sau, kinh mạch toàn thân liền sẽ đứt gãy, trở thành không cách nào động đậy phế nhân!"

"Loại độc này độc ác hơn chính là, người bị thương không cách nào động đậy về sau, sẽ chịu đủ độc tính ăn mòn xương cốt hư thối thống khổ, cuối cùng sống không bằng chết dầy vò bên trong mắt mạng!"

Hàn Thiện Nhân nghe nói Đàm Vân tinh chuẩn nói ra, độc phát thân vong quá trình về sau, ánh mắt dần dần tan rã, bắt đầu một lòng muốn chết, "Đàm Vân, đừng làm tổn thương ta, ta van cầu người giết ta đi... Ta không muốn gặp loại kia tra tấn, cầu người giết ta!"

"Giết người một cái mạng chó, ta liền muốn trên lưng tàn sát đồng môn tội chết, người cảm thấy ta sẽ giết người sao?" Đàm Vân lạnh lùng nói: "Như người loại này tâm tư ác độc súc sinh, nên chết tại chính người kịch độc phía dưới!"

Nói, Đàm Vân đem chùy thủ cắm vào Hàn Thiện Nhân chân trái, đâm đoạn mất gân chân!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ai cản ta thì phải chết!

Đàm Vân sẽ làm trận giết Hàn Thiện Nhân mười sáu người?

Không! Đương nhiên sẽ không!

Tông quy có lời, muốn thương tổn người người, nhưng bị phản tổn thương; muốn muốn giết người người, nhưng bị phản sát! Hết thấy hậu quả, từ gây sự người hết thấy gánh chịu!

"Đàm Vân, ta nguyện rửa người chết không yên lành!" Hàn Thiện Nhân càng không ngừng gào thét, "Ta Hàn Thiện Nhân, sẽ ở Địa Ngục chờ người!"

"Vậy người liền đợi đến đi!" Đàm Vân lạnh lùng đứng dậy, quét mắt mặt khác mười lăm tên Linh Thai Cảnh bát trọng đệ tử, "Lão tử nói cho các người biết, nếu không phải có tông quy ước buộc, hôm nay các người ai cũng đừng nghĩ sống. Các người báo cho ta cho Mộ Dung Khôn, muốn giết lão tử,

vậy hẳn liền có bị giết giấc ngủ!"

"Cút!"

Nghe vậy, Hàn Thiện Nhân mười sáu người, tại đất tuyết bên trong hướng truyền tổng trận, chậm rãi bò đi, tại đất tuyết bên trong lòi ra từng đạo thật dài vết máu.

Đàm Vân hơi cả áo bào, xuyên thẳng qua tại mười sáu người ở giữa hướng truyền tổng trận dẫn đầu phóng ra lúc, một đạo tiếng cười lạnh đột ngột chọt vang, "Đàm Vân, ngươi thật đúng là hảo thủ đoạn! Không sai không sai, lấy bát trọng cảnh tạo thành mười sáu tàn cục diện, thật là đặc sắc đặc sắc A ha ha ha!"

"Ừm?" Đàm Vân lông mày nhíu chặt. Não hải suy nghĩ phi tốc vận chuyển! Suy nghĩ người tới đến tột cùng là ai!

Vọng Nguyệt Trần Liễu gia bị mình diệt môn, mặc dù đã qua hơn ba tháng, nhưng Vọng Nguyệt Trần khoảng cách Hoàng Phủ Thánh tông đường xá xa xôi, dựa theo thời gian suy tính, cho dù Liễu Bác Nghĩa thân thích, nghĩ tiến về Hoàng Phủ Thánh tông, đem Liễu gia bị diệt biến mất phần tử trí thức Liễu Như Long, hiện tại cũng hẳn là còn tại trên đường!

Đàm Vân kết luận, người tới cũng không phải là Liễu Như Long!

"Chẳng lẽ là Vương Phục Đông, hay là Lệnh Hồ Trường Không?" Âm đến đây chỗ, Đàm Vân như lâm đại địch.

"Phanh phanh phanh..."

Tuyết động băng liệt, nát tuyết bay lên thời khắc, nhảy ra ba mươi ba tên thiếu niên, trong đó ba mươi hai tên Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử, thân ảnh cực tốc lập lóe, đem Đàm Vân vòng vây kín không kẽ hở!

Tăng cường, vòn quanh Đàm Vân trong đám người, hai tên đệ tử một mực cung kính hướng hai bên né tránh, chọt, đáng người khôi ngô Diệp Thiên, giống như cười mà không phải cười xuất hiện ở Đàm Vân trước mặt!

"Linh Thai Cảnh đại viên mãn!" Đàm Vân trong lòng run lên, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi là Lệnh Hồ Trường Không?"

"Hừ, ngươi ít cho ngươi mặt mũi bên trên dát vàng, đối phó ngươi, há có thể làm phiền Lệnh Hồ sư huynh tự mình xuất thủ?" Diệp Thiên khinh thường Đàm Vân, khịt mũi coi thường nói.

Thân là Tiềm Long Bảng xếp hạng thứ chín mươi tám Diệp Thiên, cũng hoàn toàn chính xác có ngạo nhân vốn liếng!

Đàm Vân nghe nói đối phương không phải Tiềm Long Bảng đứng đầu bảng Lệnh Hồ Trường Không, lập tức, trong lòng nhiều chút lực lượng, "Ngươi muốn như thế nào?"

"Chắc chắn, ngươi cứ nói đi?" Diệp Thiên sắc mặt phát lạnh, vô cho hoài nghi nói: "Ngươi biết rõ Ngụy Kỳ là Lệnh Hồ sư huynh người, thế mà còn dám giết! Hiện tại bày ở trước mặt ngươi, chỉ có một con đường, đó chính là chết!"

"Đàm Vân, ngươi là khỏi bị chút da thịt nổi khổ tự sát tạ tội, vẫn là phải chúng ta động thủ?"

Đàm Vân nghe vậy, nhìn như thần sắc ung dung, kì thực nội tâm đã làm xong quyết chiến chuẩn bị, "Ta Đàm Vân mệnh ngay ở chỗ này, các ngươi có bản lĩnh liền đến lấy!"

Đàm Vân tinh mâu bên trong bắn ra hai đạo ngoan lệ chi sắc, chém đỉnh chặt sắt nói: "Lão tử không muốn đại khai sát giới, cho nên, khuyên các ngươi kịp thời dừng cương trước bờ vực!"

"Ông!"

Đàm Vân Càn Khôn Giới lấp lánh ở giữa, trước người không gian có chút gọn sóng thời khắc, một thanh thượng phẩm Linh binh trường kiếm, từ tay phải trống rỗng mà có!

"Ai cản ta thì phải chết!" Đàm Vân bỗng nhiên vung lên trường kiếm, toàn thân tràn ngập nồng đậm sát khí!

"Ha ha ha ha, đủ cuồng vọng! Bất quá ta nhìn ngươi có thể cuồng vọng đến khi nào!" Diệp Thiên xem thường Đàm Vân một chút, chọt, liếc nhìn ba mươi hai người, thanh âm cao lạnh mấy phần, "Giết cho ta!"

"Giết!"

Ba mươi hai người toàn thân linh lực phun trào, cầm trong tay trường kiếm, hóa thành một đạo đạo mơ hồ tàn ảnh, hướng Đàm Vân vây công đánh tới!

"Ầm ầm!"

Đàm Vân hai chân đạp đất, khiến cho phương viên ba trượng đất tuyết rạn nứt, thân thể phóng lên tận trời!

"Suru suru suru!"

Ba tên đệ tử mũi chân chĩa xuống đất, tàn ảnh tựa như ba đầu rồng không mà lên giao long, hương mười lăm trượng trên bầu trời Đàm Vân huy kiếm đánh tới!

"Hong Mông Thần Đồng!"

Đàm Vân ở trên không dừng lại sát na, thâm thúy song đồng tản ra yêu dị hồng mang, kia nhiếp nhân tâm phách ánh mắt, đâm thẳng đánh tới trong mắt ba người!

Lập tức, ba người ánh mắt đờ đẫn, liền muốn cầm roi không trung lúc, Đàm Vân thân thể đột nhiên hạ xuống, cổ tay cực tốc xoay chuyển ở giữa, mang theo một chùm lăng lệ kiếm mạc, bao phủ lại ba người!

"Phốc phốc..."

Huyết quang chợt hiện, huyết nhục văng tung tóe, ba người tại kiếm mạc bên trong biến thành từng khối toái thi, "Rầm rầm!" Chiều xuống phía dưới đất tuyết bên trong!

"Ủm?" Diệp Thiên hai mắt mở to, ánh mắt bên trong lộ ra vẻ không thể tin được, bởi vì Đàm Vân ở trên không trung đưa lưng về phía hắn, cho nên, hắn cũng không nhìn thấy Đàm Vân giờ phút này khát máu mà thâm thúy cặp kia huyết đồng!

"Các ngươi không phải là đối thủ của hắn, tất cả lui ra, ta tới đối phó hắn!" Diệp Thiên quát chói tai thời khắc, lướt xuống không trung Đàm Vân, trong nháy mắt ánh mắt cùng còn lại hai mươi chín người đối mặt, bờ môi nhúc nhích nói: "Cho ta cùng tiến lên, giết hắn!"

"Rõ!" Chính hướng Đàm Vân đánh tới hai mươi chín người, thần sắc chất phác, hai mắt vô thần ứng thanh về sau, cực tốc quay đầu, cầm kiếm hướng Diệp Thiên sát khí!

"Các ngươi điên rồi sao? Ta là Diệp Thiên, không phải Đàm Vân!" Diệp Thiên đang vây công bên trong, không ngừng huy kiếm đón đỡ, không ngừng lùi lại!

Đàm Vân sau khi hạ xuống, sợi tóc không gió mà động, giống như một tôn không chứa một tia tình cảm sát thần, một đôi huyết đồng ngăm nhìn bị vây công Diệp Thiên, giàu có ma tính thanh âm, không ngừng quanh quẩn tại hai mươi chín người sâu trong linh hồn, "Giết hắn, đem hắn chém thành muôn mảnh!"

Hai mươi chín người nhao nhao phụ họa gầm thét lên: "Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

"Đem hắn chém thành muôn mảnh!"

Hai mươi chín người lập tức thi triển tự mình tu luyện kiếm quyết, trong lúc nhất thời, đủ mọi màu sắc mười trượng kiếm mang chiếu sáng bình minh, mang theo uy mãnh khí thế hướng liên tục bại lui Diệp Thiên thôn phệ mà đi!

Diệp Thiên sờ đi liên tục bại lui, là bởi vì hắn chỉ thủ không công, bởi vì ra tay với mình hai mươi chín người, là ngày thường đối với mình trung thành tuyệt đối thủ hạ!

Không phải vạn bất đắc dĩ, mình quyết không thể giết chết bọn hắn!

"Đến tột cùng vì sao bọn hắn sẽ phản bội ta!" Diệp Thiên nội tâm không hiểu thời khắc, dư quang bắt được cách đó không xa, Đàm Vân cặp kia khát máu hai mắt!

Khi hắn cùng Đàm Vân bốn mắt nhìn nhau sát na, lập tức, trong đầu tuôn ra một cỗ rất nhỏ cảm giác hôn mê liền khôi phục bình thường!

Hắn giật mình tỉnh ngộ, Đàm Vân tu luyện một loại nào đó mê người thần trí đồng thuật, làm mình ngày xưa thủ hạ biến thành cái xác không hồn, nghe theo hắn ra lệnh ra tay với mình!

"Phốc!"

Diệp Thiên có chút thất thần trong nháy mắt, một đạo kiếm mang hướng hắn phần cổ chém ngang mà đến, thân thể của hắn bắn ngược trốn tránh bên trong, phần cổ bị chém ra một đạo nhân nhật vết máu, suýt nữa một kiếm mất mạng!

"Tức chết ta vậy!" Diệp Thiên giận quá mà cười ngăm nhìn Đàm Vân, "Tập toái, ngươi thành công chọc giận ta! Ngươi cho rằng không chế được bọn hắn liền có thể sát ta?"

"Ha ha ha ha, ngươi vọng tưởng! Hôm nay ta Diệp Thiên, định đưa ngươi nghiền xương thành tro, để ngươi chết không có chỗ chôn!"

Diệp Thiên thân thể bắn ngược, ngừng chân tại sắp đặt truyền tống trận động phủ trước, chợt, rống to một tiếng xé rách mờ tối sắc trời, "Long vô Bá Thể!"

Đàm Vân thần sắc cứng lại, bởi vì tiếp xuống Diệp Thiên thân thể biến hóa, cảm thấy kinh hãi không thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cuồng chiến Diệp Thiên

Nhưng gặp Diệp Thiên thân trên bạch bào vỡ ra, hóa thành từng sợi lụa vải!

"Kêu kệt kêu kệt..."

Diệp Thiên thể nội truyền ra một trận khiếp người xương cốt tiếng vang, ngay sau đó, hấn thân trên cơ bắp bạo khởi, cả nửa người rùng rã biến lớn ba vòng!

Hai cánh tay hấn bên trên một cỡ to cỡ miệng chén hình rồng cơ bắp, nhanh chóng quay quanh đầy hai tay, thân thể càng là tăng vọt đến ba mét!

Giờ phút này, Diệp Thiên như là một đầu quái vật hình người, đứng sừng sững ở bên ngoài truyền tống trận, toàn thân tràn ngập kinh thiên địa khiếp quỷ thần bành trướng lực lượng!

Long vô Bá Thể chính là Linh Thai Cảnh coi bảo cấp bậc công pháp một trong, công pháp này cùng chia mười hai tầng, lòng Diệp Thiên thân trên, hai tay rất giống Bàn Long phụ thể, liền có thể nhìn ra hấn đã xem công pháp này tu luyện đến tầng thứ chín!

Một khi hấn lại đem hai chân, hai chân, đầu lâu long hóa, liền sẽ đạt tới công pháp này mười hai tầng, đến lúc đó, hấn trên Tiềm Long Bảng xếp hạng, chỉ ít sẽ lòng chín mươi tám tên, nhất cử tấn thăng đến năm mươi người đứng đầu!

"Đã các ngươi đã mất phương hướng thần trí, vậy liền đừng trách ta vô tình!" Khàn khàn thanh âm lạnh lùng lòng Diệp Thiên khoang miệng truyền ra, tại cường hấn nhục thân dưới, hấn tay không tác sát giống như sói lạc bảy dê, cuồng bạo hướng hai mươi chín người đánh tới!

Mặc dù hấn hình thể tăng vọt ba mét, nhưng động tác không chỉ có không công kênh, tương phản so trước đó tốc độ còn muốn càng hơn ba thành!

"Hưu hưu hưu..."

Diệp Thiên giống như là một con cự viên, bước nhanh như gió, thân hình nhanh nhẹn xuyên thẳng qua tại mưa to gió lớn trong kiếm mang, không gian chân động bên trong, huy động có hai mươi chín quyền!

"Răng rắc răng rắc..."

Thanh thúy tiếng xương nứt gần như đồng thời vang lên, cái kia ả chứa vô tận lực lượng mỗi một quyền, đều đánh vào hai mươi chín người trên thân thể!

"Phanh phanh phanh..."

Đột nhiên, hai mươi chín người huyết nhục thân thể, nhao nhao vỡ ra, đang pháp phối trong bông tuyết hình thành từng đoàn từng đoàn huyết sắc vòng xoáy, từng khối máu me đầm đìa thịt nát, gãy xương từ vòng xoáy bên trong bay bắn mà có, rơi xuống tại đất tuyết bên trong, nhuộm đỏ từng mảnh từng mảnh tuyết đọng!

Trong không khí tràn ngập gay mũi máu tanh mùi vị, lòng Diệp Thiên thi triển long vô Bá Thể, đến đánh giết hai mươi chín người, vèn vèn chỉ dùng thời gian ba cái hô hấp!

"Thật mạnh!" Đàm Vân gắt gao nhắm nhìn tám rửa tại huyết vũ bên trong Diệp Thiên, thần sắc trước nay chưa từng có ngưng trọng!

"Đàm Vân, hiện tại tới phiên ngươi! Chuẩn bị chịu chết đi!" Diệp Thiên tiếng rống giận dữ tựa như kinh lôi xẹt qua chân trời!

"Ầm ầm!"

Đại địa như nướcchap trùng rung động, Diệp Thiên hướng Đàm Vân phi nước đại mấy bước về sau, đột nhiên thân thể nghiêng về phía trước, cả người như là vắn thạch không lồ lướt qua tầng trời thấp, quơ đĩa sắt lớn như vậy nắm đấm, cuồng bạo hướng Đàm Vân mà đi!

Đối mặt thực lực thâm hậu, tốc độ bạo tăng Diệp Thiên, bây giờ thực lực tăng nhiều Đàm Vân, không chỉ có không sợ, tương phản ánh mắt bên trong tràn đầy chiến ý điên cuồng!

"Đến hay lắm! Ta cũng muốn nhìn xem ngươi đến tột cùng cường đại cỡ nào!"

Một tiếng bất khuất thanh âm, vang vọng phương viên hơn mười dặm, chấn động đến Đàm Vân sau lưng rừng cây cảnh lá bên trên tuyết đọng, rì rào rơi xuống!

Đàm Vân vận chuyển chín thành chi lực, không lùi mà tiến tới, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, vung lên hữu quyền sao hỏa đụng phải trái đất hướng Diệp Thiên phóng đi!

"Oanh!"

Hai quyền âm vang tấn công, vừa chạm liền tách ra, một cổ bành trướng lực lượng bá đạo, từ quyền diện tràn vào Đàm Vân trong cánh tay phải!

"Xoẹt xẹt..."

Đàm Vân bị đánh bay ba mươi trượng về sau, hai chân rơi xuống đất tại đất tuyết bên trong lại ngược lại trượt mấy trượng, mới đứng vững thân thể. Chợt, một tia máu tươi từ khóe miệng tràn ra, bị thương nhẹ!

Trái lại Diệp Thiên, quái vật cao tới thân thể, tại Đàm Vân một quyền phía dưới, giống như như điều đứt dây, bị đánh bay hai mươi trượng về sau, hướng đất tuyết bên trong rơi đập!

Rơi đập bên trong, Diệp Thiên xoay người giữa không trung, tay phải chống đất về sau, đại địa không thể thừa nhận hấn một chương chi lực, lập tức, từ hấn tay phải làm trung tâm phương viên hai mươi trượng mặt đất, bò đầy giống như mạng nhện vết rách!

"Tiểu tử, ngươi rất dễ Diệp mỗ ngoài ý muốn! Lấy thực lực của ngươi, đủ để cùng phổ thông Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ có lực đánh một trận!"

"Ta không thể không thừa nhận, ngươi là hiếm có thiên tài, bất quá, rất đáng tiếc ngươi gặp ta Diệp Thiên! Hôm nay ngươi hấn phải chết!"

"A a a a, giết ngươi dạng này thiên tài, thật làm cho người kích động!"

Một tay chống đất Diệp Thiên, đột nhiên, chân phải đạp địa, cùng lúc đó, toàn thân linh lực quay quanh, khí thế càng hơn hướng Đàm Vân phóng đi!

Tốc độ nhanh chóng, đảo mắt liền tới!

"Giết!"

Đàm Vân không có lời thừa thải, như dã thú gào thét "Sát" chữ từ miệng khang tung ra, hấn đã dùng hết mười thành chi lực, lại đem Linh Trì bên trong linh lực nhanh chóng rót vào trong cánh tay phải!

Toàn bộ cánh tay phải hiện ra nhàn nhạt kim quang, tại mờ tối sắc trời bên trong, hóa có một đạo duy mỹ như lưu tinh đường vòng cung, hữu quyền hung hăng cùng oanh kích mà đến nắm đấm đụng vào nhau!

"Phanh... Ong ong ong!"

Hai người không giữ lại chút nào hai quyền gặp nhau, đột nhiên, con bão năng lượng tựa như một đoàn thôi bạch mang, kim mang xen lẫn diệu dương vỡ ra!

Cường hấn dư uy tứ ngược lấy đại địa, tuyết đọng bay lên, bụi đất cuộn cuộn bên trong cuốn sạch lấy phương viên một trăm năm mươi trượng địa vực!

"Phanh phanh phanh..."

Đàm Vân sau lưng cách đó không xa, từng cây cỏ thụ che trời không thể thừa nhận tác động đến, nhao nhao bạo liệt, âm vang ngã xuống đất, như thùng nước thân cây, ngổn ngang lộn xộn bầy khắp mặt đất!

"Phốc!"

Dư uy từng bước biến mất thời điểm, Đàm Vân liên phun ba ngụm máu dịch, thân thể lảo đảo không đánh bay mấy chục trượng về sau, rơi đập tại cảnh hoang tàn khắp nơi trong rừng cây!

Hấn toàn bộ cánh tay phải, hiện đầy nhìn thấy mà giật mình vết rạn, giọt giọt sương huyết dịch, từ cánh tay phải trong vết thương thấm có, nhỏ xuống trên mặt đất!

"Khục..." Đàm Vân ho ra một ngụm máu tươi, lưng la lưng lay đứng lên, ánh mắt dừng lại tại ngoài trăm trượng, đồng dạng ngã xuống đất Diệp Thiên trên thân!

"Đàm Vân, ngươi quá làm ta chấn kinh, thế mà tại ta toàn lực phía dưới, còn có thể đứng lên! Ta thừa nhận ngươi để cho ta cảm nhận được sợ hãi, hôm nay không giết ngươi, một khi để ngươi trưởng thành, sợ rằng tương lai chết người, sẽ là ta Diệp Thiên!"

Diệp Thiên cười gằn đứng lên, hấn đối với mình máu thịt be bét toàn bộ cánh tay phải không quan tâm, bộ dáng hung tàn hướng Đàm Vân từng bước

một đi đến, mỗi đi một bước sát ý liền nồng đậm một phần!

Chính như hần lời nói, hần đối mặt Đàm Vân sợ hãi! Sợ hãi cũng không phải là Đàm Vân giờ phút này thực lực, mà là Đàm Vân tiềm lực!

"A, ngươi nếu muốn giết ta, liền nhìn ngươi có bản lĩnh này hay không!" Đàm Vân thần kinh chăm chú kéo căng lên, xoay tay phải lại, trường kiếm lòng Càn Khôn Giới bên trong thoáng hiện bên phải trong tay!

"Tích đáp tí tách..."

Đàm Vân nắm chặt chuôi kiếm, trên cánh tay huyết dịch, thuận chuôi kiếm trên thân kiếm trượt xuống, giọt giọt rơi xuống đất!

Đây là Đàm Vân cho đến tận này, gặp được lớn nhất cường địch!

Đàm Vân lòng vừa rồi Diệp Thiên đánh giết, hai mươi chín tên Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ từ lúc, liền có thể nhìn ra, cho dù mình thi triển Hồng Mông Thần Bộ, cũng sẽ bị Diệp Thiên trong thời gian ngắn đuổi kịp!

Sinh tử ngay tại hôm nay, Đàm Vân quyết định buông tay đánh cược một lần! Vô luận nỗ lực đại giới cỡ nào, cũng muốn chiến thắng Diệp Thiên, còn sống trở về tông môn!

"Động kiếm sao? Tốt, ta Diệp nỗ cùng ngươi!" Diệp Thiên hướng Đàm Vân tới gần, cánh tay phải lắc một cái, Càn Khôn Giới hắc quang lấp lánh thời khắc, một thanh dài chừng một trượng đen nhánh kiếm bản rộng, xuất hiện tại trong bàn tay hần!

"Đàm Vân, luận nhục thân lực lượng, ngươi không bằng ta! Nếu bàn về pháp bảo, ta đây là nặng đến một vạn tám ngàn cân cực phẩm Linh binh, ngươi càng là không bằng ta!" Diệp Thiên cuồng tiếu, đột nhiên nhảy lên thật cao, cầm kiếm Lực Phách Hoa Sơn, lấy triều minh tốc độ, hướng Đàm Vân chém xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sinh tử khiêu chiến

Diệp Thiên từ trên trời giáng xuống một kiếm, gắt gao khóa chặt lại Đàm Vân, mang cho Đàm Vân một loại, không thể trốn đi đâu được, tránh cũng không thể tránh cảm giác nguy cơ!

"Rống!" Đàm Vân bộc phát ra một đạo như dã thú tiếng gầm, thi triển Hồng Mông Thần Bộ, huy kiếm nghênh kích!

"Đang!"

Hai kiếm tấn công, tia lửa tung tóe, trong tầng trời thấp Diệp Thiên bị đẩy lùi hơn một trượng, mà Đàm Vân thẳng đứng trong khi rơi, con ngươi bỗng nhiên co rút lại, lại là trong tay hần thượng phẩm Linh binh phi kiếm, phát ra một tia nhỏ không thể thấy vết rách!

Dưới tình huống bình thường, cứ việc thượng phẩm Linh binh thấp cực phẩm Linh binh một cái tiểu đẳng cấp, nhưng cực phẩm Linh binh cũng quả quyết không cách nào, một kiếm đem lên phẩm Linh binh kích xuất hiện vết rách!

Chỉ có một loại tình huống dưới mới có thể!

Thì là cầm kiếm người thực lực đủ cường đại!

"Ha ha ha ha, cho ta nát!" Diệp Thiên sát khí hùng hực, đổi thành hai tay cầm kiếm, thiểm điện lao xuống thẳng xuống dưới, chém về phía Đàm Vân đầu lâu!

Đàm Vân cuồng quét bên trong, một bên cầm kiếm đón đỡ, một bên nghiêng đầu, phòng ngừa kiếm hủy nhân vong hạ tràng!

"Đương. Rầm rầm!"

Quả nhiên không ra Diệp Thiên sở liệu, hần kiếm bản rộng chém vỡ Đàm Vân trường kiếm về sau, vạch ra một đạo đen nhánh kiếm mạng, thuận thế lần nữa chém về phía Đàm Vân đầu lâu!

"Phốc!"

Đàm Vân hướng bên trái liều mạng trốn tránh, huyết dịch phun ra bên trong, cứ việc tránh thoát đầu lâu bị đánh nứt vụn rui, nhưng kiếm bản rộng kia ô Hắc Phong lợi lưỡi kiếm, lại dán Đàm Vân vai phải xương cốt, đem thật dài một đầu huyết nhục chém xuống cánh tay phải, trần trụi ra một dài đoạn bạch cốt âm u!

Đàm Vân chịu đựng cánh tay phải truyền đến cạo xương đau đớn, giờ phút này, đã xem một canh giờ sau ngoại môn đại trưởng lão, muốn tuyên bố chuyện quan trọng sự tình ném ra sau đầu!

Trong lòng chỉ có một cái tín niệm, đó chính là nghĩ hết tất cả biện pháp, trốn!

Đồng thời thành công đào thoát về sau, ngóc đầu trở lại!

Đồng thời Đàm Vân cũng có chút không cam lòng, như mình cũng có một thanh cực phẩm Linh binh, chưa hẳn không có cùng Diệp Thiên quyết nhất tử chiến năng lực!

Đàm Vân nhảy xuống hư không về sau, thi triển Hồng Mông Thần Bộ, mê đầu chạy trốn. Hắn thân ảnh mỗi lấp lóe một lần, liền xuất hiện tại ngoài mười lăm trượng, đem tốc độ tăng lên tới cực hạn!

"Đàm Vân, đừng làm vô vị vùng vẫy, ngươi là trốn không thoát!" Diệp Thiên bay thấp mặt đất, hung thần ác sát hướng Đàm Vân đuổi theo. Cái kia cao ba mét hình thể bên trong linh khí phun ra, nhanh nhẹn như khi, không ngừng mà thân đứng dậy rơi, mỗi nhảy vọt một lần, liền vượt qua mười sáu trượng khoảng cách!

Đương Diệp Thiên đuổi theo ra hai trăm trượng, xuất hiện sau lưng Đàm Vân ba mươi trượng lúc, Đàm Vân diện mục dữ tợn, bị buộc cùng đường mặt lộ dưới, liền muốn lấy đốt cháy linh hồn làm đại giá, cùng Diệp Thiên liều mạng một lần!

Đàm Vân phạm là còn có một điểm tự vệ hi vọng, cũng sẽ không lại đốt cháy linh hồn!

Địch nhân của hắn nhiều lắm, một khi đốt cháy linh hồn về sau, hắn chỉ ít trong một tháng không cách nào khôi phục, trong lúc đó như địch nhân đánh tới, chỉ có một con đường chết! Cho dù là nhất giai Sơ Sinh Kỳ yêu thú, cũng có thể dễ như trở bàn tay giết hắn!

Giờ phút này đứng trước bỏ mình, hắn không có lựa chọn nào khác!

Ngay tại Đàm Vân chuẩn bị thi triển bí thuật lúc, đột nhiên, trước mắt một đạo màu trắng lẹ ảnh bay lượn mà đến, kèm theo còn có kia một đạo tràn ngập sát cơ băng lãnh giọng nữ, "Diệp Thiên, Đàm Vân là bằng hữu của ta, ngươi nhọc bắt trụ thủ, đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!"

"Chuông ta thơ dao!" Diệp Thiên thấy rõ người tới về sau, sắc mặt đại biến, lập tức dừng bước, nhìn qua đem Đàm Vân bảo hộ ở sau lưng váy trắng thiếu nữ, ánh mắt bên trong lộ ra khó mà ngăn chặn vẻ kiêu dè, "Chuông Ngô sư tỷ, đây là ta cùng Đàm Vân ở giữa ân oán, còn xin ngươi chớ có nhúng tay!"

"Ừm?" Đàm Vân định chỉ chạy trốn về sau, quay đầu nhìn xem Diệp Thiên tại chuông ta thơ dao trước mặt, có chút ngưng trọng bộ dáng, không rõ ràng cho lắm. Hắn là nâng lai lịch không nhỏ? Thực lực của nàng, còn tại Diệp Thiên phía trên?

Đàm Vân thầm nghĩ lúc, nhìn xem chuông ta thơ dao yếu điệu bóng lưng, ở sâu trong nội tâm bốc hơi lên một dòng nước ấm!

Hắn phát hiện chuông ta thơ dao hai chân dưới, hội tụ một vũng máu, lại huyết dịch còn tại không ngừng tăng nhiều!

Không cần nghĩ Đàm Vân cũng biết, mình đầy thương tích, Linh Trì bên trong còn sót lại một thành linh lực chuông ta thơ dao, phát hiện mình không địch lại Diệp Thiên sau cứu giúp mình, hướng mình chạy tới trên đường, dẫn đến vết thương băng liệt, huyết dịch thuận hai chân rách chảy xuống!

Hắn càng thêm biết, chuông ta thơ dao giờ phút này vì cứu mình, mà giả bộ làm ra một bộ không sợ Diệp Thiên dáng vẻ!

"Hừ, đối ta không khách khí?" Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, chợt, nhìn một chút chuông ta thơ dao sắc mặt tái nhợt, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại, nàng dưới chân vết máu bên trên về sau, trong lòng đại định, ánh mắt càng ngày càng lạnh, "Chuông Ngô sư tỷ, không sai, như đối lại bình thường, coi như mười cái ta cũng không phải đối thủ của ngươi. Mà ngươi bây giờ thương thế không nhẹ, ta thì sợ gì chi có!"

"Thật sao?" Chuông ta thơ dao mặt không đổi sắc, nhìn không ra trong nội tâm nàng suy nghĩ, vẫn như cũ lạnh như băng nói: "Vậy ngươi không ngại thử một lần!"

Diệp Thiên nhìn xem chuông ta thơ dao một bộ hộ định Đàm Vân bộ dáng, đồng thời cũng không biết chuông ta thơ dao, đến tột cùng phải chăng bị thương nặng, trong lúc nhất thời, hắn có vẻ hơi do dự!

"Làm sao? Không dám động thủ?" Chuông ta thơ dao liếc xem Diệp Thiên, "Đã không dám, vậy liền mau tránh ra cho ta!"

Diệp Thiên nhìn qua chuông ta thơ dao sau lưng Đàm Vân, song quyền nắm chặt, chỉ chi rung động, cuối cùng nắm chặt nắm đấm nở phồng lên, hít sâu một cái nói: "Chuông Ngô sư tỷ, hôm nay ta không đối với ngươi động thủ, cũng không phải là sợ ngươi. Mà là bởi vì Lệnh Hồ sư huynh một mực ái mộ ngươi, lại đã thông báo, vô luận bất cứ lúc nào, cũng không đối địch với ngươi, hi vọng ngươi có thể minh bạch."

"Hừ, chiều ngươi nói như vậy, ta có phải hay không hẳn là phải cảm ơn Lệnh Hồ Trưởng Không rồi?" Chuông ta thơ dao nghe được Lệnh Hồ Trưởng Không về sau, trong con ngươi toát ra vẻ chán ghét.

Nói xong, nàng không tiếp tục để ý Diệp Thiên, bỗng nhiên thu tay, thần sắc lo lắng nhìn xem Đàm Vân thụ thương cánh tay phải, ôn nhu nói: "Thật xin lỗi, ta tới chậm, để ngươi thụ thương. Còn tốt hiện tại không sao, đi thôi, chúng ta trở về."

"Ừm." Đàm Vân khẽ gật đầu, đi tới chuồng ta thơ dao bên cạnh, cùng nàng sóng vai hướng ba trăm trượng có hơn truyền tổng trận đi đến.

"Đàm Vân, ngươi nhớ kỹ cho ta, lần này coi như số ngươi gặp may, lần sau ta tất sát ngươi!" Diệp Thiên trở mắt nhìn Đàm Vân rời đi, như là một đầu phát cuồng cầu hùng kêu gào.

"Vậy thì tốt, ta cho ngươi một cơ hội!" Đàm Vân đột nhiên quay đầu, híp mắt nhìn Diệp Thiên, trích địa hữu thanh nói: "Y theo tông quy, đệ tử ở giữa nếu có không giải quyết được cừu hận, có thể lên quyết chiến dài nhất quyết sinh tử!"

"Ta hôm nay liền hướng ngươi phát ra sinh tử khiêu chiến, sau ba tháng chúng ta quyết tử một trận chiến!"

"Ngươi chuyên cáo Lệnh Hồ Trường Không, trước đó, đừng lại quấy rầy lão tử!"

Nghe vậy, Diệp Thiên âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi đừng cho là ta không biết ngươi đánh cho tính toán gì, lấy thiên phú của ngươi, rất có thể sau ba tháng tấn thăng cửu trọng cảnh, đến lúc đó, ta chỉ sợ cũng không phải đối thủ của ngươi! Giao hoạt đồ vật, ngươi nằm mơ!"

"Bất quá, ta ngược lại thật ra có thể đáp ứng ngươi, một tháng sau quyết chiến! Một tháng thời gian, trên người ngươi tổn thương cũng đầy đủ khỏi hẳn!" Diệp Thiên không cho phản bác nói: "Ngươi chỉ có một tháng thời gian, nhiều một ngày đều không được! Ngươi nếu không đồng ý, vậy liền làm a!"

"Đàm sư đệ, ngươi không thể đáp ứng!" Không đợi Đàm Vân mở miệng, chuồng ta thơ dao liên tục không ngừng ngăn cản nói.

"Đa tạ sư tỷ quan tâm, ta biết nên làm như thế nào." Đàm Vân mỉm cười về sau, quay đầu nhìn xem Diệp Thiên, "Ta có thể đáp ứng, nhưng ngươi phải bảo đảm, một tháng này trong lúc đó, Lệnh Hồ Trường Không đừng có lại quấy rầy ta!"

"Tốt! Ta đáp ứng!" Diệp Thiên lập tức tâm tình sáng khoái vô cùng, kể từ đó, mình liền có thể trở về hướng Lệnh Hồ sư huynh giao nộp!

Hắn thấy, một tháng thời gian, cũng liền chỉ đủ Đàm Vân khôi phục thương thế, về phần nói có thể hay không tấn thăng cửu trọng cảnh, đánh chết hắn đều không tin!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tạo hóa trêu ngươi

Đàm Vân cùng chuồng ta thơ dao sóng vai hướng truyền tổng trận đi đến trên đường, chuồng ta thơ dao mỗi đi một bước, dưới chân liền lưu lại một cái dấu chân máu.

"Vừa rồi cảm ơn ngươi xuất thủ cứu giúp, nếu không ta dữ nhiều lành ít." Đàm Vân ánh mắt chân thành tha thiết nói.

"Đàm sư đệ ngươi khách khí, nếu không có ngươi ta sớm đã bỏ mình, hôm nay ngươi gặp nạn, ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn." Chuồng ta thơ dao giọng điệu cảm kích.

Trước đó Đàm Vân chỉ coi chuồng ta thơ dao là đồng môn, bây giờ đã xem nàng coi là bằng hữu.

Mà tại chuồng ta thơ dao trong lòng, nàng mãi mãi cũng không cách nào quên, tại Tuyệt Vực yêu vượn hướng mình mở ra răng nanh sát na, hắn đem mình bảo hộ ở sau lưng!

"Ngươi thương đến có nặng hay không?"

"Ngươi thương đến có nặng hay không?"

Cơ hồ cùng một thời gian, hai người nghiêng đầu nhìn qua lẫn nhau dò hỏi.

Sau đó, hai người lại không hẹn mà cùng nói: "Còn tốt."

Liên tục hai lần trăm miệng một lời, chuồng ta thơ dao trắng bệch trên dung nhan, phát ra chút ý cười, liền rất nhanh bị vẻ thống khổ thay thế!

"Ngươi đừng sinh cường, vẫn là ta diu ngươi đi." Đàm Vân nói, đang muốn nâng nàng lúc, bị nàng ôn nhu ngắt lời nói: "Chờ một chút."

Tại Đàm Vân mê hoặc ánh mắt bên trong, chuồng ta thơ dao lòng trong Càn Khôn Giới xuất ra một đầu trắng nõn như tuyết khăn lụa về sau, thấp giọng nói: "Đem ngươi cánh tay phải nâng lên."

Đàm Vân ánh mắt xẹt qua một vòng minh ngộ, giờ lên lộ ra bạch cốt âm u cánh tay phải.

Chuông ta thơ dao thận trọng cho Đàm Vân băng bó lúc, phát hiện Đàm Vân trên trán cứ việc nhỏ xuống, bởi vì đau đớn mà che kín mồ hôi, nhưng Đàm Vân lông mày cũng không nhú một cái.

"Nếu như đau nói ngay, cái này lại không phải chuyện mất mặt gì." Chuông ta thơ dao đang khi nói chuyện, nàng chẳng biết tại sao cảm thấy, thiếu niên ở trước mắt, là cái có chuyện xưa nam nhân.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, nàng chính là như vậy cảm thấy.

Đàm Vân cười yếu ớt, bỏ qua một bên chủ đề, nói khẽ: "Ta diu người."

"Ừm." Chuông ta thơ dao thêm chút do dự về sau, điểm một cái trán. Lờ mờ có thể thấy được, nguyên bản không có tơ máu trên mặt, nổi lên một chút đỏ ửng..

Diệp Thiên nhìn qua Đàm Vân nâng chuông ta thơ dao một màn, hung tợn thấp giọng mắng: "Đáng chết Đàm Vân, thế mà ngay cả Lệnh Hồ sư huynh coi trọng nữ nhân đều dám đụng!"

"Còn có danh xưng ngoại môn tứ đại mỹ nữ tiên nhân, Lệnh Hồ sư huynh truy cầu nàng lâu như vậy, nàng đều đối Lệnh Hồ sư huynh xa cách, hiện tại lại để một cái nam nhân sờ lấy đi đường, đúng là mẹ nó không muốn mặt!"

...

Chuông ta thơ dao bị Đàm Vân đỡ lấy, tiến vào thiết lập truyền tông trận động phủ về sau, bộ pháp dừng lại, thần sắc rầu rĩ nói: "Đàm sư đệ, mới người quá lỗ mãng, người liền không nên hướng Diệp Thiên phát ra sinh tử khiêu chiến, hửn nhưng là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ chín mươi tám vị cường giả."

Đàm Vân sững sờ, "Cái gì, hửn xếp hạng thế mà cao như vậy? Khó trách ta tấn thăng bát trọng cảnh về sau, không phải là đối thủ của hửn!"

Sau khi kinh ngạc, Đàm Vân khoe miệng có chút giương lên, giống như là nói một mình, lại giống là đáp lại chuông ta thơ dao, "Lỗ mãng sao? Có lẽ vậy!"

"Đàm sư đệ, người ăn ngay nói thật, sau một tháng người có mấy thành phần thắng?" Chuông ta thơ dao mày ngài nhíu chặt.

Đàm Vân thần sắc cực kì tự phụ nói: "Mặc dù ta không rõ ràng ta có mấy thành phần thắng, nhưng ta tin tưởng vững chắc, cuối cùng còn sống đi xuống quyết chiến đài nhất định là ta!"

Chuông ta thơ dao nhìn xem tràn đầy tự tin Đàm Vân, dặn dò: "Đàm sư đệ, cứ việc người vượt cấp khiêu chiến năng lực, hoàn toàn chính xác để cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng Diệp Thiên dù sao cũng là Tiềm Long Bảng tiến lên trăm tên cường giả, người không được phớt lờ, tiếp xuống một tháng, người cần phải nắm chặt thời gian khôi phục thương thế, tu luyện."

"Đa tạ nhắc nhở." Đàm Vân sau khi nói xong tựa hồ nghĩ tới điều gì, hiểu kỳ nói: "Sư tỷ, ta nhìn Diệp Thiên hình như rất sợ người, hửn là người trên Tiềm Long Bảng xếp hạng, so với hửn còn cao hơn?"

"Ừm." Chuông ta thơ dao ngâm khẽ một tiếng.

Tuy nói Đàm Vân sớm có đoán trước, nhưng chuông ta thơ dao chính miệng thừa nhận về sau, hửn vẫn là bị khiếp sợ đến, "Sư tỷ, vậy người xếp hạng nhiều ít?"

"Người đoán." Chuông ta thơ dao có lẽ cùng Đàm Vân đã quen thuộc duyên cớ, nàng doanh doanh cười một tiếng, đánh lên bí hiểm.

Như cảnh này bị ngoại nhân nhìn thấy, nhất định sẽ cả kinh rơi mất cái cằm a?

Bởi vì nàng cùng Mục Mộng Nghê, được xưng là ngoại môn tứ đại mỹ nữ!

Mục Mộng Nghê mang cho các ngoại môn đệ tử cảm giác là, băng sơn mỹ nhân, băng lãnh phảng phất có thể tránh xa người ngàn dặm, mà chuông ta thơ dao tại chúng đệ tử trong mắt, thì là lãnh ngạo mỹ nữ, không chút nào đem trên đời này nam nhân để ở trong mắt, cho dù là thực lực, bởi cảnh tề tụ một thân Lệnh Hồ Trường Không, cũng là đau khổ truy cầu không có kết quả!

"Ta đoán người xếp hạng tại khoảng năm mươi tên." Đàm Vân nói.

"Tại trong lòng người, ta cứ như vậy yếu sao?" Chuông ta thơ dao mỉm cười.

"Cái này còn yếu?" Đàm Vân kinh ngạc.

"Ừm, người thứ năm mươi đệ tử, ở trước mặt ta quá yếu." Chuông ta thơ dao có chút một bộ bậc cân quắc không thua đáng mày râu trạng thái.

Nghe nói "Quá yếu" hai chữ, Đàm Vân rút mạnh rút khoe miệng, không chút nghĩ ngợi nói: "Vậy người xếp hạng so với xếp hạng thứ tư Mục Mộng Nghê như thế nào?"

"Hừ, nàng tự nhiên không phải là đối thủ của ta." Chuông ta thơ dao không biết nghĩ tới điều gì, nụ cười trên mặt không còn sót lại chút gì, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một vòng hận ý.

Đàm Vân đưa nàng thần sắc biến hóa nhìn ở trong mắt, xem ra hai nữ ở giữa, có một loại nào đó cừu hận.

Đàm Vân quyết định chào đón đến Mục Mộng Nghi sau tìm kiếm ý về sau, cười nói: "Lệnh Hồ Trường Không đứng hàng đứng đầu bảng, Liễu Như Long cao xếp thứ tam, Mục Mộng Nghi thứ tư, đã ngươi so Mục Mộng Nghi bài danh phía trên, vậy ngươi hẳn là thứ hai."

Đàm Vân cười nói xong, chuông ta thơ dao tiếp xuống một câu, khiến cho Đàm Vân nụ cười trên mặt tức thời đồng kết!

"Đàm sư đệ, ta liền biết ngươi sẽ đoán sai." Chuông ta thơ dao trên ghẹo nói: "Xếp hạng thứ hai một người khác hoàn toàn, ta nha kỳ thật cùng ta nghĩa huynh đặt song song thứ ba."

"Liễu Như Long là ngươi kết bái đại ca?" Đàm Vân tận lực để cho mình khí tức biểu hiện trầm ổn!

"Đúng thế!" Chuông ta thơ dao hiển nhiên không nhận thấy được Đàm Vân dị thường, tự lo cười khẽ, "Đàm sư đệ, ta nghĩa huynh mới là nhân trung chi long, mặc dù hắn đối với người khác lạnh lùng vô tình, nhưng đối ta cái này nghĩa muội vẫn là nói gì nghe vậy."

"Đàm sư đệ, nếu không như vậy đi, chờ một lúc trở lại tông môn, ta liền đem ngươi giới thiệu cho ta đại ca, hẳn nhất định sẽ rất cảm kích ngươi cứu ta..."

Không đợi chuông ta thơ dao nói xong, Đàm Vân ngữ khí nhàn nhạt ngắt lời nói: "Ta chợt nhớ tới chút việc gấp phải xử lý, ta đi trước một bước."

Nói, Đàm Vân quay người bước vào truyền tống trận trong nháy mắt, sắc mặt âm trầm xuống, hẳn làm sao cũng không nghĩ đến, mình cứu người, sẽ là Liễu Như Long kết bái nghĩa muội!

"Đàm sư đệ, vậy ngươi trước bận bịu, đợi ta thương lành, ta đi xem ngươi." Chuông ta thơ dao khẽ gọi lúc, trong truyền tống trận đã biến mất Đàm Vân thân ảnh.

"Đến tốt cùng ra sao chuyện quan trọng, đi vội vã như vậy..." Chuông ta thơ dao tự lẩm bẩm, tái nhợt trên dung nhan lướt qua một vòng nghi hoặc.

...

Đàm Vân đến ngoại môn thời không bộc hậu, ánh mắt hung ác nham hiểm bước ra đại điện, lạnh lùng lẩm bẩm: "Chuông ta thơ dao, ba ngày trước ta cứu ngươi một mạng, hôm nay ngươi giúp ta thoát hiểm, từ nay về sau, chúng ta lẫn nhau không thiếu nợ nhau!"

"Ta cùng Liễu Như Long ở giữa cừu hận, ngươi nếu không nhúng tay còn tốt, ngươi dám can đảm nhúng tay, ta Đàm Vân tuyệt không nương tay!"

Cái gọi là tạo hóa trên ngươi, Đàm Vân vạn vạn không ngờ đến, mình cứu người, là cừu nhân Liễu Như Long muội muội!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đàm Vân cảm động

"Đàm Vân!" Đột nhiên, một đạo mừng rỡ dễ nghe giọng nữ, từ nổi lên không dứt trong đám người vang lên.

Đàm Vân theo tiếng kêu nhìn lại, nương theo lấy một cổ thẩm người phé phủ xử nữ thơm, một đạo thân ảnh màu đỏ nhào vào ngực mình.

Mục Mộng Nghi một đôi đôi bàn tay trắng như phấn đánh lấy Đàm Vân lồng ngực, nghẹn ngào nói: "Những ngày này ngươi chạy đi nơi nào? Ngươi biết người ta có bao nhiêu lo lắng ngươi sao!"

Giờ khắc này, trên đường phố các đệ tử, nhìn xem váy đỏ thiếu nữ ôm ấp lấy Đàm Vân một màn, triệt để lâm vào hóa đá!

Ngẩn ngời trầm mặc qua đi, từng đạo khó có thể tin tiếng kinh hô, như thủy triều che mất váy đỏ thiếu nữ tiếng khóc!

"Trời ạ, ta có phải hay không hoa mắt? Nàng có phải hay không Mục sư tỷ?"

"Vị sư đệ này, ngươi không nhìn lầm! Nàng chính là Mục sư tỷ Mục Mộng Nghi!"

"Cái này, cái này sao có thể... Cao cao tại thượng Mục sư tỷ thể mà chủ động ôm ấp yêu thương!"

"Đúng vậy a đúng a! Quá mẹ nó khó có thể tin!"

"Đúng rồi, các ngươi biết người nam kia là ai chăng?"

"Không biết, chưa thấy qua a!"

"Ta cùng chư vị nói, ta biết người này là ai! Hắn chính là ngày hai mươi lăm trước vừa mới bái nhập tông môn tấn tiến đệ tử! Lúc ấy không biết Mục sư tử thụ thương, vẫn là làm sao nhỏ, chính là hắn ôm lấy Mục sư tử, đem Mục sư tử đưa về khuê phòng đây này..."

"Ta sát! Cái này Đàm Vân thật không sợ chết a! Mục sư tử, thế nhưng là Mộ Dung sư huynh, nhận định nữ nhân, hắn vậy mà cũng dám đụng!"

"Cũng không phải sao? Còn có, tiểu tử này chỉ là khu khu Linh Thai Cảnh bát trọng, đáng đáp cũng không thể nào đẹp trai, Mục sư tử làm sao lại coi trọng hắn đâu!"

Trong đám người nhắc lên sóng to gió lớn, đám người người một lời ta một câu kinh hô!

"Tất cả im miệng cho ta!" Trong đám người đi ra Mục Mộng Nghê hảo tử muội: Tiết Từ Yên, nàng nhìn hằm hằm đám người, "Mục sư tử cùng Đàm sư đệ, chỉ là bằng hữu quan hệ, các ngươi còn dám lung tung nói huyền thuyên, đừng trách ta không khách khí!"

Tiết Từ Yên chính là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng 128 vị cường giả, đám người đối mặt quát lớn, từng cái giống như chim sợ cành cong, nhao nhao ngậm miệng, tốp năm tốp ba hướng lầu các quần trung ương "Tiềm Long Bảng" mà đi, chuẩn bị giờ Thìn, lắng nghe ngoại môn đại trưởng lão dạy bảo!

"Mục sư tử, ta đây không phải hảo hảo trở về rồi sao? Đừng khóc." Đàm Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ Mục Mộng Nghê bả vai, cười hắc hắc nói: "Ngươi lại khóc, coi như biến thành mèo mướp, khó coi."

"Ta mới không có khóc đâu. Ngươi cũng bị thương thành dạng này còn cười." Mục Mộng Nghê rời đi Đàm Vân trong ngực về sau, nhìn xem Đàm Vân sắc mặt tái nhợt, cùng trên hai tay vết thương, rung rung đôi mắt đẹp trũng ẩn chứa khó mà che giấu sát ý, "Ai đem ngươi bị thương thành dạng này? Mộ Dung Khôn thật sao?"

"Không phải hắn, là Lệnh Hồ Trường Không người." Đàm Vân ánh mắt bên trong bắn ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo!

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Việc này nói rất dài dòng, chúng ta vừa đi vừa nói."

Đàm Vân cùng Mục Mộng Nghê, Tiết Từ Yên, hướng Tiềm Long Bảng đi đến trên đường, đem Ngụy Kỳ muốn giết người đoạt bảo bị mình đánh giết, Mộ Dung Khôn chỉ thị Hàn Thiện Nhân mười sáu người bắt sống mình, bị mình đều phế bỏ, cùng Lệnh Hồ Trường Không mệnh Diệp Thiên chờ ba mươi ba người truy sát mình sự tình, nói cho Mục Mộng Nghê hai người.

Về phần cùng Diệp Thiên sinh tử quyết chiến sự tình, Đàm Vân vì không cho Mục Mộng Nghê lo lắng, cũng không đề cập.

Ngoài ra, cùng Chuông ta thơ dao ở giữa phát sinh sự tình, Đàm Vân cũng không nhắc lên, hắn thấy, nhận biết Chuông ta thơ dao bản thân liền là sai lầm, hắn không muốn lại đề lên người này!

Mục Mộng Nghê, Tiết Từ Yên sau khi nghe xong, tại đối Lệnh Hồ Trường Không, Mộ Dung Khôn hận thấu xương đồng thời, ánh mắt bên trong lộ ra chán kinh chi sắc!

Các nàng đầu tiên là không thể tin được, Đàm Vân thế mà tại ngắn như vậy thời gian, bước vào Linh Thai Cảnh bát trọng!

Càng thêm không dám tin, Đàm Vân vượt cấp khiêu chiến thực lực, lại kinh khủng như vậy! Diệp Thiên cũng không phải phổ thông Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, hắn nhưng là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ chín mươi tám cường giả!

Hai nữ không nghĩ tới, Đàm Vân thế mà có thể lòng Diệp Thiên trong tay đào thoát!

Mục Mộng Nghê thay Đàm Vân lo lắng, bây giờ lại nhiều cái Lệnh Hồ Trường Không cái này cường địch!

Đàm Vân hành tẩu bên trong phát hiện, Mục Mộng Nghê một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng, nhân tiện nói: "Thế nào?"

"A, không có gì." Mục Mộng Nghê khẩu thị tâm phi đang khi nói chuyện, dư quang nhìn thoáng qua, băng bó Đàm Vân thụ thương cánh tay phải màu trắng khăn lụa.

"Mục sư tử, ngươi không có ý tứ hỏi, ta đến thay ngươi hỏi." Tiết Từ Yên một đôi mắt hạnh trừng mắt Đàm Vân, chỉ vào Đàm Vân trên cánh tay phải khăn lụa, "Uy, cái này xem xét chính là nữ tử chi vật, trên người ngươi tại sao có thể có? Thành thật khai báo, là cái nào nữ đệ tử cho ngươi băng bó?"

Đàm Vân vốn không muốn nhắc lên Chuông ta thơ dao, nhưng đối mặt Tiết Từ Yên chất vấn, vẫn là chi tiết nói: "Chuông ta thơ dao, ta tại Tuyệt Vực hung trong cốc cùng nàng phát sinh một chút gặp nhau."

"Cái gì? Nàng!" Tiết Từ Yên hai tay xách eo thon, thở phì phò nói: "Đàm Vân, ngươi cái này không có lương tâm, ngươi xem một chút Mục sư tử, tại

ngươi mất tích trong khoảng thời gian này, sư tỷ mỗi ngày lo lắng ngươi, cả ngươi đều tiêu tụy."

"Ngươi cũng không nghĩ một chút, ngươi vì sao từ khi thời không điện ra, chúng ta liền phát hiện ngươi rồi?"

"Ta cho ngươi biết, đó là bởi vì Mục sư tỷ tìm khắp cả ngoại môn, không có tìm được ngươi về sau, đoán được ngươi đi đến tiểu bí cảnh, thế là sớm tại bảy ngày trước, liền lôi kéo ta tại thời không ngoại điện chờ đợi bảy ngày bảy đêm..."

Không đợi Tiết Từ Yên nói xong, Mục Mộng Nghi liền kéo khó thở Tiết Từ Yên, "Tiết sư muội, đừng nói nữa."

"Sư tỷ, ta liền muốn nói." Tiết Từ Yên vẫn như cũ hồn dỗi, gọi thẳng tên nói: "Đàm Vân, ngươi thế mà cùng chúng ta thơ dao, cái này lòng dạ rắn rết tiểu nhân hèn hạ lâu lâu đến cùng một chỗ! Có phải hay không bị nàng đã mê đến thần hồn điên đảo rồi? Hừ, luận mỹ mạo, nàng mặc dù cũng là tứ đại mỹ nữ, nhưng nhiều lắm là chính là cái không từ thủ đoạn xà hạt mỹ nhân!"

"Từ Yên, đừng nói nữa!" Mục Mộng Nghi thanh âm lạnh mấy phần.

"Hừ!" Tiết Từ Yên tức giận không nói thêm gì nữa.

Đàm Vân nghe nói Tiết Từ Yên trách cứ mình quá trình, hấn cũng không tức giận, bởi vì Mục Mộng Nghi là bằng hữu của mình, mà Tiết Từ Yên nếu không phải cùng Mục Mộng Nghi tỷ muội tình thâm, cũng quả quyết sẽ không một mạch đối với mình trút giận.

Giờ này khắc này, Đàm Vân nhìn xem thần sắc tiêu tụy Mục Mộng Nghi, ánh mắt nhu hòa, nội tâm có quá nhiều cảm động.

Hắn không ngờ, nàng bởi vì lo lắng cho mình, mà tìm khắp phương viên tám trăm dặm ngoại môn mỗi một nơi hẻo lánh về sau, lại ngày đêm chờ đợi tại thời không ngoại điện, chỉ vì chờ mình xuất hiện.

Bị Đàm Vân như thế nhìn chằm chằm, Mục Mộng Nghi gương mặt ửng đỏ, cười một tiếng, "Đàm Vân, ngươi không chỉ có là ân nhân cứu mạng của ta, hay là của ta bằng hữu, bây giờ nhìn thấy ngươi bình an trở về, ta an tâm."

"Chẳng lẽ chỉ là bằng hữu à..." Tiết Từ Yên không nhịn được thì thào một tiếng. Bằng hữu về phần mỗi ngày mất hồn giống như ngẩn người sao?

"Liền ngươi nói nhiều, ngươi không nói lời nào, không ai coi ngươi là tâm đắc." Mục Mộng Nghi trợn nhìn Tiết Từ Yên một chút.

"Được rồi được rồi, ta đã biết, bằng hữu mà chỉ là bằng hữu!" Tiết Từ Yên nghịch ngợm thè lưỡi về sau, phát hiện Đàm Vân đang cười mình, gắt giọng: "Cười cái gì cười? Cười đã chưa? Thật là!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giận tím mặt

Đàm Vân cười lác đầu, trầm mặc nửa ngày, nói: "Tiết sư tỷ ngươi hiểu lầm, ta cùng chúng ta thơ dao ở giữa hiện tại không có quan hệ gì, sau này cũng sẽ không có."

Cực kì thông minh Mục Mộng Nghi, có ý riêng nói: "Là bởi vì hấn kết bái đại ca Liễu Như Long sao?"

"Ừm." Đàm Vân gật đầu nói: "Ba ngày trước, ta tại Tuyệt Vực hung trong cốc tấn thăng Linh Thai Cảnh bát trọng về sau, gặp được nàng bị Tuyệt Vực yêu vượn truy sát, thế là ta cứu được nàng."

"Cứu nàng làm gì? Nàng đáng đời! Để nàng chết mới tốt..." Tiết Từ Yên vừa mới mở miệng, liền bị Mục Mộng Nghi cắt đứt, "Chớ xen mồm, để Đàm Vân nói tiếp đi."

Đàm Vân lại nói: "Thế là ta cùng nàng kết bạn mà đi, về sau ta không địch lại Diệp Thiên, mạng sống như treo trên sợi tóc, là nàng xuất thủ giúp ta rồi đi Tuyệt Vực hung cốc, nếu không có nàng, ta dữ nhiều lành ít. Ta cũng là sau đó, mới biết được nàng là Liễu Như Long nghĩa muội."

Nghe xong đầu đuôi sự tình, Mục Mộng Nghi thoáng trầm mặc nói: "Nếu như, ngươi biết thân phận của nàng, sẽ còn cứu nàng sao?"

Đàm Vân trả lời rất kiên quyết, "Sẽ không."

Mục Mộng Nghi rất là hài lòng Đàm Vân trả lời.

Tiết Từ Yên nhanh nhẹn nhanh miệng nói: "Sự tình đã rất rõ ràng mà! Ngươi cứu nàng một mạng, nàng lại ra tay giúp ngươi một lần, quyền đương hòa nhau đi! Đàm Vân, ngươi về sau ít phản ứng nàng, ngươi căn bản không hiểu rõ cách làm người của nàng."

"Năm ngoái, Tiềm Long Bằng tranh đoạt chiến lúc, nàng tự biết không phải Mục sư tỷ đối thủ, lại dùng hạ lưu thủ đoạn, cho ta Mục sư tỷ trong nước trà hạ được, dẫn đến Mục sư tỷ chỉ có thể phát huy tám thành thực lực, cuối cùng bại bởi nàng!"

"Nếu không, hiện tại Mục sư tỷ mới là cùng Liễu Như Long đặt song song thứ ba, nàng chỉ có thể là thứ tư."

"Càng làm cho người ta tức giận là, sau đó nàng chết sống chống chế, thật sự là không muốn mặt!"

Nghe vậy, Đàm Vân nhủ mảy, trong đầu nhớ lại chuông ta thơ dao bị Tuyết Vực yêu vượn truy sát lúc, hướng mình cầu cứu một màn.

Lúc ấy nàng thấy mình chậm chạp chưa xuất thủ về sau, không chỉ có chưa trách cứ mình, tương phản nàng nghĩ nhảy núi tự vận trước, còn để cho mình mau chóng rời đi lúc biểu lộ, vậy tuyệt đối không phải giả vờ.

Trực giác nói cho nàng, chuông ta thơ dao hẳn không phải là dạng này người.

Mang theo nghi hoặc, Đàm Vân liếc nhìn Mục Mộng Nghệ, ném đi ánh mắt hồi thẩm.

"Đàm Vân, Tiết sư muội nói là sự thật." Mục Mộng Nghệ nói chắc như đinh đóng cột nói.

"Ừm, xem ra là ta nhìn lầm người. Tốt, chúng ta không đề cập tới nàng." Đàm Vân dứt lời, dò hỏi: "A đúng, Mục sư tỷ người có biết đại trưởng lão muốn tuyên bố chuyện quan trọng về sau, quay đầu ta cho người kỹ càng giảng."

"Ta đoán chừng cùng mỗi ba năm một lần văn thần hém núi thí luyện có quan hệ, cụ thể cái gì ta cũng không rõ ràng." Mục Mộng Nghệ chỉ tiết nói.

"Văn thần hém núi chỉ là thể nhân xưng hô, vẫn là thật có thần văn lạc?" Đàm Vân đối "Thần" một chữ, cực kì miễn cảm.

"Hoàn toàn chính xác có thần văn lạc." Mục Mộng Nghệ giọng điệu xác định, nhìn về phía Đàm Vân nói: "Việc này nói rất dài dòng, đợi đại trưởng lão tuyên bố xong chuyện quan trọng về sau, quay đầu ta cho người kỹ càng giảng."

"Tốt!" Đàm Vân ứng thanh, thầm nghĩ, "Thiên Phật đại lục, văn ven chỉ là vũ trụ mệnh mông bên trong một hạt tíc, ẩn lý thuyết thần không thể lại giảng lâm, đến tốt cùng vì sao chẳng những giảng lâm, lại còn văn lạc?"

...

Cùng một thời gian, Lệnh Hồ Trường Không gian phòng bên trong, Diệp Thiên mặt hướng Lệnh Hồ Trường Không, quỳ một chân trên đất, cung kính nói: "Thuộc hạ vô năng, không thể giết chết Đàm Vân, xin ngài trách phạt!"

"đáp lời." Lệnh Hồ Trường Không khoát tay để Diệp Thiên sau khi đứng dậy, càng khó hiểu nói: "Lấy thực lực của ngươi, muốn sát Đàm Vân giống như trong túi lấy vật, nói cho ta, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi bẩm Lệnh Hồ sư huynh, Đàm Vân mặc dù chỉ là Linh Thai Cảnh bát trọng, nhưng hẳn lại có được kinh khủng vượt cấp khiêu chiến thực lực, thuộc hạ mang đến ba mươi hai tên Linh Thai Cảnh cửu trọng thủ hạ, trong đó ba người bị hấn giết, còn lại cũng đều bởi vì hấn mà chết!" Diệp Thiên hung tợn nói.

"Cái gì?" Lệnh Hồ Trường Không lập tức không bình tĩnh, "Ta nhớ được Hồ Sung Sinh lúc ấy nói cho ta, Đàm Vân lấy Linh Thai Cảnh thất trọng thực lực giết chết Ngụy Kỳ, ta mới mệnh hấn thông tri người sát Đàm Vân."

"Đàm Vân lại thể nào nghịch thiên, cũng không có khả năng để ngươi mang đến người, đều tử vong a!"

Nghe vậy, Diệp Thiên chỉ tiết nói: "Lệnh Hồ sư huynh, Đàm Vân bây giờ không chỉ có tấn thăng bát trọng cảnh, lại còn tu luyện không nhân thần trí đồng thuật, hẳn lấy đồng thuật khổng chế thuộc hạ mang đến 29 người đối phó thuộc hạ, thuộc hạ bị buộc bắt đắc dĩ mới đưa 29 người đánh giết."

"Về sau thuộc hạ vốn là có thể giết chết Đàm Vân, thể nhưng là chuông ta thơ dao xuất hiện, lại cùng Đàm Vân quan hệ rất không bình thường, nàng liều chết ngăn cản thuộc hạ, thuộc hạ vô kế khả thi lúc này mới không thể giết chết Đàm Vân!"

Lệnh Hồ Trường Không nghe xong trong mắt lệ khí bắn ra bốn phía, lệ a nói: "Ngươi nói cho ta rõ, nàng cùng Đàm Vân quan hệ làm sao cái không tầm thường!"

"Lệnh Hồ sư huynh bớt giận." Diệp Thiên cảm như hén, thừa dịp nói: "Lúc ấy chuông ta thơ dao giống như bị thương, nàng là bị Đàm Vân đỡ lấy rồi đi. Hai người cừ仇 chỉ rất là thân mật."

"Lẽ nào lại như vậy... Lẽ nào lại như vậy!" Lệnh Hồ Trường Không sắc mặt tái xanh, "Tiền nhân này ngày thường đối ta xa cách, nàng thể mà cùng nam nhân khác câu kết làm bậy!"

Lệnh Hồ Trường Không đem trong tay chén rượu rơi vỡ nát, giận dữ hét: "Đàm Vân phải chết!"

"Diệp Thiên, ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, ta muốn trong vòng ba ngày nghe được hấn tin chết! Như chút chuyện nhỏ này ngươi lại làm không tốt, sau này cũng đừng đi theo ta!"

"Bịch!"

Diệp Thiên vội vàng quỳ xuống, nom nớp lo sợ mà nói: "Lệnh Hồ sư huynh, thuộc hạ đã cùng Đàm Văn ước định, một tháng sau quyết chiến trên đài, quyết nhất tử chiến, xin ngài lại cho thuộc hạ một tháng thời gian, đến lúc đó, thuộc hạ tất giết hẳn!"

Lệnh Hồ Trường Không sắc mặt âm tình bất định nhìn xem Diệp Thiên, cuối cùng gật đầu nói: "Đừng có lại khiến ta thất vọng, ngươi lui ra đi!"

"Thuộc hạ còn có một chuyện bẩm báo." Diệp Thiên cúi đầu nói.

"Nói!"

"Lệnh Hồ sư huynh, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, Mộ Dung Khôn phái đi mười sáu người muốn bắt sống Đàm Văn, kết quả bị Đàm Văn trọng thương." Diệp Thiên nói tiếp: "Lúc ấy thuộc hạ chỉ biết là Đàm Văn đắc tội Mộ Dung Khôn, cụ thể bởi vì cái gì đắc tội, thuộc hạ cũng không cảm kích."

"Bất quá, ngay tại vừa rồi, thuộc hạ lúc rời đi không điện lúc, nhìn thấy Mục Mộng Nghiê thể mà chủ động đối Đàm Văn ôm ấp yêu thương, chắc hẳn, Đàm Văn cùng Mục Mộng Nghiê cấu kết, lúc này mới bị Mộ Dung Khôn trả thù."

"Lại có việc này?" Lệnh Hồ Trường Không khoé miệng vạch ra một vòng ngoan vị tiểu dung, "Càng ngày càng có ý tứ, chỉ là một cái tân tiến đệ tử, thế mà cùng hai đại mỹ nữ đều sinh ra gặp nhau. A a a a, thật sự là càng ngày càng có ý tứ..."

...

Cùng một thời gian, Mộ Dung Khôn lâu các lầu một đại đường.

Mộ Dung Khôn nhìn xem trên mặt đất thảm không nở nhìn Hàn Thiện Nhân, chờ mười sáu người, tức giận đến phở đều muốn nổ, "Phế vật! Một đám phế vật vô dụng! Để các ngươi bắt người đều làm không xong, ta lưu các ngươi thì có ích lợi gì!"

Mộ Dung Khôn nộ chỉ Hàn Thiện Nhân, "Ngươi khi đó là thế nào đáp ứng ta sao? Nói định đem Đàm Văn mang cho ta trở về! Ngươi cái này đồ vô dụng, thật đáng chết!"

"Mộ Dung sư huynh, ngài bớt giận a!" Hàn Thiện Nhân gào khóc nói: "Tiểu nhân là đáng chết, tiểu nhân đã thân trúng kịch độc, không có bao nhiêu thời gian, tiểu nhân chết không có gì đáng tiếc, chỉ cầu ngài xem ở tiểu nhân một mực vì ngài, đi theo làm tùy tùng phân thượng, mau cứu bọn hần đi!"

Hàn Thiện Nhân nói bọn hần, tự nhiên là phía sau hần hai tên trọng thương, mười ba tên bị Đàm Văn đánh gãy gân tay gân chân đệ tử.

Mộ Dung Khôn liếc nhìn nằm rạp trên mặt đất mặt khác mười lăm tên đệ tử, hít sâu một cái nói: "Bọn hần là người người, tự nhiên cũng là ta Mộ Dung Khôn người, ta sẽ an bài người dẫn bọn hần chữa thương, về phần ngươi, làm việc bất lợi liền phải chết!"

Nói xong, Mộ Dung Khôn phát tay đập nát Hàn Thiện Nhân trái tim!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tư cách tranh đoạt chiến

Mộ Dung Khôn giết chết Hàn Thiện Nhân về sau, uy nghiêm nhìn xem trên đất mười lăm người, "Lần này ta liền tha các ngươi, đợi đại trưởng lão chuyển quan trọng tuyên bố kết thúc về sau, ta sẽ phái người đem các ngươi đưa đi Cửu trường lão nơi đó chữa thương."

"Đa tạ Mộ Dung sư huynh!" Mười lăm người cảm động đến rơi nước mắt bên trong, Mộ Dung Khôn phóng ra lâu các, thẳng đến Tiềm Long Bảng mà đi...

Giờ Thìn.

Phượng viên tám trăm dặm lâu các quần trung ương, một mảnh lớn như vậy trên đất trống, người đông nghìn nghịt, chừng trăm vạn chỉ cự.

Tại đất trống ngay phía trước, đứng vững vàng một tòa cao tới trăm trượng linh bia, phía trên âm vang hữu lực khắc lục lấy hơn ba ngàn người tính danh.

Đây chính là ngoại môn, tiếng tăm lừng lẫy Tiềm Long Bảng! Trên bảng đề danh người, đều là trăm vạn tên trong ngoại môn đệ tử, lan truyền ra cường giả!

Tại Tiềm Long Bảng hai bên trái phải, phân biệt thiết lập lấy hai tòa Linh khí đài cao. Thứ nhất là chiến bảng đài, một tòa khác thì là giải quyết ân oán cá nhân quyết chiến đài!

Chiến bảng đài, tên như ý nghĩa, là ngoại môn đệ tử, vì trên bảng đề danh mà chiến chỉ dụng.

Quyết chiến đài, lại xưng Sinh Tử Đài, một khi quyết chiến song phương lên đài, cuối cùng chỉ có một người có thể còn sống sót. Đệ tử ở giữa nếu không có thâm cừu đại hận, cơ bản sẽ không leo lên quyết chiến đài.

Sau đó, ngoại môn mười tên chấp sự, trải qua dài đến nửa canh giờ thời gian, xác minh các đệ tử phải chăng đủ số đến.

Bởi vì ngoại môn cung cấp ngoại môn đệ tử, tìm kiếm thiên tài địa bảo mười hai cái bí cảnh bên trong, đều có nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, cho nên, mỗi tháng tiến về tiêu bí cảnh bên trong thu thập linh dược, bắt giết yêu thú đệ tử, sẽ có thương vong.

Một khi đệ tử tử vong, sinh mệnh đèn liền sẽ dập tắt, bởi vậy, ngoại môn chấp sự rất rõ ràng biết, ngoại môn đệ tử người sống sót.

Giờ phút này, xác minh chính là, phải chăng có đệ tử chưa chết, nhưng không có trình diện.

Tại mười vị chấp sự xác minh quá trình bên trong, Mộ Dung Khôn đi vào một chấp sự trước người, nói kia mười lăm tên đệ tử tại chữa thương, không cách nào đến đây.

Kia chấp sự nhìn người tới là Mộ Dung Khôn về sau, sáng khoái đáp ứng lại ghi chép lại.

Trong đám người Mục Mộng Nghê, Đàm Vân, Tiết Tử Yên đứng sòng vai, Mục Mộng Nghê chỉ vào cách đó không xa, một người mặc chấp pháp trường bào, khí độ bất phàm thiếu niên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đàm Vân, hẳn chính là Liễu Như Long."

Đàm Vân từ một tiếng về sau, phát hiện Liễu Như Long bước nhanh đi vào một chấp sự trước, nói thứ gì sau rồi đi.

Đàm Vân không cần nghĩ cũng biết, Liễu Như Long tại cáo tri tên kia chấp sự, chúng ta thơ dao có thương tích trong người, không cách nào đến đây.

"Chư vị, các ngươi nói đại trưởng lão, hôm nay muốn tuyên bố chuyện gì? Có phải hay không cùng vẫn thần hẻm núi thí luyện có quan hệ?"

"Rất có thể a! Cũng không biết, hôm nay đại trưởng lão có thể hay không tuyên bố, thí luyện mở ra thời gian!"

"..."

Chúng đệ tử nghị luận âm ỉ lúc, một chấp sự nghiêm nghị nói: "Chư vị yên tĩnh, các vị trưởng lão lập tức liền muốn tới!"

Tiếng nói phủ lạc, giữa đất trống lặng ngắt như tờ.

"Huu huu huu..."

Đột nhiên, từng đạo lợi khí vạch phá không khí âm thanh, từ trong hư không phát tiết mà xuống, truyền vào ở đây trong tai mỗi người.

Đàm Vân theo đám người ngang xem thương khung, chỉ gặp mười sáu vị lão giả, chân đạp phi kiếm mà đến, không bao lâu, bay thấp tại chiến bảng trên đài.

Có đạo cốt tiên phong, có bụng phê, cũng có hòa ái dễ gần... Nhưng đều không ngoại lệ, đều tinh thần quắc thước.

"Chúng ta chấp sự gặp qua đại trưởng lão, gặp qua chư vị trưởng lão!" Đất trống phía trước mười vị chấp sự, nhao nhao cúi người chào nói: "Trải qua thuộc hạ xác minh, ngoại trừ thụ thương đệ tử chưa tới bên ngoài sân, đệ tử khác cũng không vắng mặt."

Ngay sau đó, trăm vạn tên ngoại môn đệ tử, không hẹn mà cùng quỳ xuống dập đầu hò hét, tiếng vang chấn thiên, "Chúng ta đệ tử, bái kiến đại trưởng lão, bái kiến các vị trưởng lão!"

Chiến bảng trên đài, một tóc trắng xoá lão giả, còng lưng dáng người đi tới đài xuôi theo, hiền lành mà cười, thanh âm tuy nhỏ, lại rõ ràng truyền vào mỗi một người trong tai, "Các vị chấp sự, chư vị đệ tử miễn lễ."

"Tạ đại trưởng lão!" Mười vị chấp sự sau khi đứng dậy.

Trăm vạn tên trong ngoại môn đệ tử, bao hàm Đàm Vân ở bên trong mấy ngàn tên tân tiến đệ tử, thế mới biết lão giả là ngoại môn đại trưởng lão.

"Tạ đại trưởng lão!" Chúng đệ tử trăm miệng một lời, nhao nhao đứng dậy, chuẩn bị lắng nghe đại trưởng lão lời nói chuyện quan trọng nội dung.

"Trong các ngươi tân tiến đệ tử, có lẽ còn không nhận ra lão hủ, vậy lão hủ tại tuyên bố chuyện quan trọng trước đó, lời đầu tiên ta giới thiệu một chút." Lão giả tóc trắng nhìn qua đám người, trung khí mười phần nói: "Lão hủ họ Thẩm, tên Thanh Thu, chính là ta Hoàng Phủ Thánh bên ngoài tông cửa đại trưởng lão."

"Hôm nay triệu tập chư vị, là bởi vì tông chủ hôm qua triệu kiến lão hủ, cáo tri lão hủ vẫn thần hẻm núi thí luyện, nhằm vào ban thưởng một chuyện có chỗ biến động."

Chúng đệ tử nhất thời mắt sáng rực lên. Cứ việc có người tự biết không cách nào thu hoạch được thí luyện tư cách, nhưng vẫn như cũ cảm thấy tâm tình

bành trướng, chỉ có số ít người tinh thần chán nản.

Đám người mong mỗi cùng trông mong muốn biết được, ban thường có khác biệt gì lúc, thăm Thanh Thu vuốt râu mà cười, bắt đầu bán cái nút, xâu đủ chúng đệ tử khẩu vị, ha ha cười nói: "Về phần ra sao ban thường, lão hủ tạm không lộ ra."

"Nhưng lão hủ có thể nói cho mọi người, so dĩ vãng ban thường càng thêm quý giá gấp trăm lần, đối với có thể tham gia thí luyện đệ tử mà nói, không thể nghi ngờ là chỗ tốt cực lớn, thiên đại ban ân a!"

Lời vừa nói ra, toàn trường chấn kinh. Đàm Vân chờ tân tiến đệ tử, mặc dù không biết lúc trước thí luyện ban thường lại cỡ nào quý giá, nhưng nghe nói gấp trăm lần về sau, liền có thể kết luận, phần thưởng kia nhất định là phi thường tốt!

Ngay tại chúng đệ tử âm thầm phỏng đoán đến tột cùng ra sao ban thường lúc, thăm Thanh Thu thần sắc nghiêm lại, cất cao giọng nói: "Tiếp xuống, lão hủ tuyên cáo một chút, năm nay vẫn thần hèm núi thí luyện tư cách tranh đoạt chiến thời gian cụ thể, cùng thí luyện mở ra thời gian."

"Lão hủ tuyên bố, sau một tháng là thí luyện tư cách tranh đoạt chiến bắt đầu ngày, đến lúc đó, lão hủ sẽ nói cho chư vị, ra sao ban thường."

"Ngoài ra, hai tháng sau thì là vẫn thần hèm núi thí luyện mở ra ngày!"

"Chư vị ghi nhớ, chỉ có trở thành Tiềm Long Bảng trước ba ngàn tên người, mới có tư cách tham gia vẫn thần hèm núi thí luyện, không chỉ có thể tại vẫn thần trong hạp cốc thu hoạch thiên tài địa bảo, có thể được tông môn phần thưởng phong phú!"

"Phàm là không lên Tiềm Long Bảng đệ tử, đều có tư cách khiêu chiến Tiềm Long Bảng bên trên cường giả, như thắng được liền có thể thu hoạch được thí luyện tư cách, hiểu chưa?"

Nghe vậy, chúng đệ tử khom người nói: "Đệ tử minh bạch!"

"Ừm." Thăm Thanh Thu hài lòng gật đầu nói: "Cái này thời gian ngắn, lão hủ hi vọng chư vị cố gắng tu luyện, một tháng sau, lão hủ chờ mong các người leo lên chiến bảng đại biểu hiện! Tốt, tất cả giải tán đi!"

"Đệ tử cáo lui." Trăm vạn tên đệ tử cung kính ứng thanh về sau, lần lượt rời đi.

Một chút Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử bên trong người nổi bật, cùng hơn vạn tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn lại chưa thể lên bảng đệ tử, đều thâm hạ quyết tâm, trong một tháng toàn lực tăng cường thực lực, đợi thí luyện tư cách tranh đoạt chiến lúc, có thể đem Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng dựa vào sau đệ tử chiến thắng, thay vào đó!

Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng dựa vào sau đệ tử, đều chắc chắn chú ý, vô luận nỗ lực bao lớn đại giới, cũng muốn bảo trụ thí luyện tư cách, ai dám khiêu chiến mình, tất phải giết!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giết người đánh cược

"Mục sư tỷ, ta có thương tích trong người, chúng ta xin từ biệt." Đàm Vân nghĩ đến sau một tháng, chính là cùng Diệt Thiên quyết chiến ngày, hẳn nghĩ cấp bách bắt đầu chữa thương, bệ quan.

Mục Mộng Nghệ mím môi, thần sắc lo lắng nói: "Đàm Vân, người cừu nhân đông đảo, hưởng hồ người lại có thương tích mang theo, một mình người ta không yên lòng, người vẫn là đến ta nơi đó chữa thương đi."

"Cái này..." Đàm Vân muốn nói lại thôi.

"Thế nào, người không nguyện ý?" Mục Mộng Nghệ thẳng tắp nhìn chăm chăm Đàm Vân, đẹp lay phạm trần trên dung nhan phát ra chút không vui cùng khản trương.

Phát hiện Mục Mộng Nghệ không vui về sau, Đàm Vân xán lạn cười một tiếng, "Đi, liền có thể thường xuyên nhìn thấy người cái này đại mỹ nữ, ta làm sao lại không nguyện ý? Chỉ là ta lo lắng, sẽ cho người mang đến phiền phức."

"Ta không thèm để ý, ta chỉ muốn người hảo hảo." Mục Mộng Nghệ đang khi nói chuyện, có chút nghiêng đầu, ánh mắt có chút trốn tránh, thoắt qua liền phá trên mặt, hiện ra một vòng ngượng ngùng.

Một bên Tiết Từ Yên nhìn xem Đàm Vân còn đang do dự, lờm Đàm Vân một chút, "Mục sư tỷ một cái nữ nhi gia, còn không sợ danh dự bị hao tổn, để người ở tại nàng nơi đó, người một đại nam nhân mài giày vò khốn khổ chút chút cái gì? Thật là!"

"Mồ hôi!" Đàm Vân cảm giác sâu sắc im lặng, cũng lười cùng Tiết Tử Yên đấu võ mồm. Cái này mẹ nó là mài giầy vò khôn khổ chút chút sao?

Mình nếu là đi, Mục Mộng Nghê nữ nhi gia danh dự khó giữ được không nói, một khi Lệnh Hồ Trùng Không không có bởi vì chính mình cùng Diệp Thiên sau một tháng quyết chiến, mà tạm thời không tìm mình phiền phức, giết đến tận cửa, Mục Mộng Nghê cũng sẽ đi theo gặp nạn!

"Hừ, tiểu tử tính nguoi thức thời, ta cảnh cáo nguoi, nguoi nếu dám đi, ta sẽ để nguoi hối hận đi đến thế này!" Đột nhiên, một đạo trầm thấp mà tràn ngập vô tận hận ý thanh âm, lòng Đàm Vân sau lưng vang lên.

Mộ Dung Khôn sắc mặt âm trầm đậm chân mà đến!

"Đồ vô sỉ, ta không muốn nhìn thấy nguoi, rút cho ta!" Mục Mộng Nghê bỗng nhiên thu tay, một đôi không chứa một tia tình cảm con nguoi nhìn chăm chăm Mộ Dung Khôn.

Nghĩ đến trước đó, Mộ Dung Khôn đối với mình sử dụng tiêu hồn tán sự tình, Mục Mộng Nghê hận không thể hiện tại giết hắn!

"Ha ha, lão tử vẫn thật là đi định!" Đàm Vân cười nhạo: "Ta cũng muốn nhìn xem, nguoi như thế nào để cho ta hối hận đi đến thế này?"

"Nguoi dám!" Mộ Dung Khôn nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc tay liền muốn đối Đàm Vân vỗ tới!

"Suru!"

Mục Mộng Nghê thân ảnh lóe lên, ngăn tại Đàm Vân trước người, không thể nghi ngờ nói: "Chỉ cần có ta ở đây, nguoi liền mơ tưởng đối Đàm Vân động thủ, ta khuyên nguoi tự giải quyết cho tốt, nếu không, ta không ngại, trước mắt bao người đánh bại nguoi, vạch trần nguoi hèn hạ tội ác, để nguoi mất hết thể diện!"

Mục Mộng Nghê là Tiềm Long bên trên xếp hạng thứ tư cường giả, Mộ Dung Khôn chỉ là xếp hạng thứ mười, Mộ Dung Khôn trong lòng rõ ràng, hiện tại cùng Mục Mộng Nghê động thủ, không thể nghi ngờ là tự rước lấy nhục!

"Tốt, rất tốt!" Mộ Dung Khôn một bên vỗ tay, một bên giận quá mà cười, "Mục Mộng Nghê, ta cho nguoi biết, ta muốn lấy được nhất định sẽ đạt được, nguoi sớm tối đều là ta người!"

"Nguoi vô sỉ!" Mục Mộng Nghê tức giận đến thân thể mềm mại liền tiếp phát run.

Đàm Vân đem cảnh này nhìn ở trong mắt, tiến lên một bước, cười nói: "Nói mê, đã nhanh một tháng, nguoi không ăn được ta tự tay vì nguoi nướng thịt rừng, ta nghĩ nguoi nhất định muốn ăn, đi thôi, đừng tìm chỗ đại chấp nhặt. Nguoi muốn ăn cái gì, nói thẳng, ta đều cho nguoi nướng."

Mộ Dung Khôn nghe được Đàm Vân thân mật gọi "Nói mê" hai chữ, cái mũi đều sắp tức điên!

Nhưng mà, Mục Mộng Nghê hành động kế tiếp, càng làm cho hắn tức giận đến giận sôi lên, giống như từng nhát cái tát hung hăng quất vào trên mặt hắn!

"Tốt lắm, ta muốn ăn thịt rừng, còn có cá nướng, Đàm Vân đi nhanh đi, ta đều không thể chờ đợi." Mục Mộng Nghê trong đôi mắt đẹp lấp lóe hướng tới chi sắc, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, đưa tay lôi kéo Đàm Vân tay phải, liền xoay người rời đi.

Đàm Vân là cố ý khí Mộ Dung Khôn. Mục Mộng Nghê thì không phải vậy, nàng đích xác rất lưu luyến, Đàm Vân tự tay vì nàng nướng thịt rừng hương vị.

"Đàm Vân, buông ra cho ta tay của nàng!" Mộ Dung Khôn không nhịn được tiếng gầm gừ, truyền ra rất xa.

Giữa đất trống chưa tán các đệ tử, nhao nhao ngừng chân quan sát. Nhìn thấy Đàm Vân cùng Mục Mộng Nghê tay trong tay lúc, cũng không kinh ngạc, bởi vì hơn nửa canh giờ trước, Mục Mộng Nghê tại thời không ngoài điện, cùng Đàm Vân ôm thật chặt sự tình, sớm đã ở ngoại môn bên trong truyền ra. Cũng liền Mộ Dung Khôn còn không biết.

Chúng đệ tử không có kinh ngạc, ngược lại là ước ao ghen tị nhìn xem Đàm Vân, đồng thời cũng đang nghĩ, Đàm Vân dạng này chọc giận Mộ Dung Khôn, hẳn cách cái chết không xa!

Đối mặt nhục mạ, Đàm Vân thần sắc bình tĩnh đáng sợ, hắn không chỉ có chưa buông ra Mục Mộng Nghê, tương phản càng chặt hơn, "Mộ Dung Khôn, nguoi nghe rõ cho ta, chỉ cần có ta ở đây, nguoi liền mơ tưởng đánh mộng nghê chủ ý!"

Nói xong, Đàm Vân quay người, nắm Mục Mộng Nghê ngọc thủ rời đi.

Mục Mộng Nghê thân sắc thẹn thùng, trán buông xuống tùy ý Đàm Vân lôi kéo, tiếng tim đập một tiếng quan trọng hơn một tiếng!

Tức hổ hèn Mộ Dung Khôn, đảo mắt chúng đệ tử, quát ầm lên: "Nhìn cái gì vậy? Đều rút cho ta! Rút!"

Chúng đệ tử giải tán lập tức, chỉ có một người giống như cười mà không phải cười hướng Mộ Dung Khôn đi tới. Người này không phải người khác, chính là Mộ Dung Khôn ngày thường đối đầu: Lệnh Hồ Trùng Không!

Hai người ỷ vào thực lực cường hãn, lại thêm bối cảnh thâm hậu, riêng phần mình ở ngoại môn bên trong phát triển thể lực của mình.

Cái gọi là một núi không thể chứa hai hổ, hai người riêng phần mình thủ hạ, ngày thường không ít phát sinh cãi vã, thậm chí ra tay đánh nhau, cái này cũng liền dẫn đến hai người, mặc dù ngày thường gặp nhau khách khí, kì thực vụng trộm hận không thể đối phương đi chết!

"Mộ Dung hiền đệ, chỉ bất quá bởi vì một nữ nhân mà thôi, đáng giá tức giận sao?"

Mộ Dung Khôn sắc mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Trường Không, giễu cợt nói: "Ai là người hiền đệ? Hừ, hôm nay ta người tại Tuyệt Vực hung cốc bị Đàm Vân gây thương tích về sau, thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, Diệp Thiên vốn là có thể giết chết Đàm Vân, kết quả lại bị chuồng ta thơ dao cấp cứu."

"Chắc là người phái Diệp Thiên đi sát Đàm Vân a? A a a, ta khuyên người vẫn là quan tâm một chút nữ nhân của người đi!"

Nói xong, Mộ Dung Khôn quay người muốn đi.

"Dừng lại!" Lệnh Hồ Trường Không sắc mặt âm trầm như mực.

"Làm sao? Tìm ta phiền phức?" Mộ Dung Khôn quay đầu, không sợ chút nào, "Đừng tưởng rằng thực lực người so với ta mạnh hơn, ta liền sợ người!"

Lệnh Hồ Trường Không ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Người nói đùa, ta chỉ là muốn cùng người hợp tác một sự kiện, cũng có thể nói là đến một trận đánh cược, không biết người có dám?"

"Đánh cược? Ta cũng muốn nhìn xem có bao nhiêu hào." Mộ Dung Khôn cười lạnh nói.

"Tiền đặt cược tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch!" Lệnh Hồ Trường Không vung tay lên nói.

"Nhiều ít? Tám ngàn vạn! Lệnh Hồ Trường Không, người có phải hay không nghĩ linh thạch muốn điên rồi?" Mộ Dung Khôn đánh giá Lệnh Hồ Trường Không, "Người có nhiều như vậy linh thạch sao?"

"Người đây không cần quan tâm, nếu ta thua, nhất định đủ số dâng lên. Tương phản, người như thua, người là có hay không có thể cầm ra được?" Lệnh Hồ Trường Không hỏi ngược lại.

"Tám ngàn vạn ta đương nhiên không có, bất quá ta Gia Gia có, chẳng lẽ còn không đủ sao?" Mộ Dung Khôn vênh vang đắc ý nói: "Nói đi, đánh cược gì?"

"Tốt, có quyết đoán! Quả nhiên không hổ là nội môn thú hồn một mạch nhị trưởng lão cháu trai." Lệnh Hồ Trường Không giả ý nịnh nọt thời khắc, nghĩ đến, sau một tháng Diệp Thiên tất sát Đàm Vân, thế là bất động thanh sắc nói: "Đã người ta đều muốn cho Đàm Vân chết, vậy dạng này đi, trong một tháng, chúng ta song phương nhân mã, ai có thể làm thịt Đàm Vân, ai liền thắng được như thế nào?"

"Lệnh Hồ Trường Không, người đây là tại đùa nghịch ta!" Mộ Dung Khôn sắc mặt phát lạnh, "Hiện tại Đàm Vân trốn đến Mục Mộng Nghê nơi đó đi, ta nhưng không phải là đối thủ của Mục Mộng Nghê, nếu là hấn tránh một tháng không ra khỏi cửa, ta giết thế nào hấn?"

"Người ngược lại là có thể đánh bại Mục Mộng Nghê về sau, diệt Đàm Vân, mà ta lại không thể!"

"Đương nhiên, chỉ cần người thề, người không tự mình động thủ, ta ngược lại thật ra rất nguyện ý tiếp nhận đánh cược, nếu không, việc này không bàn nữa!"

Nghe Mộ Dung Khôn kiên quyết thanh âm, Lệnh Hồ Trường Không giả bộ khó xử, ra vẻ suy nghĩ sâu xa nói: "Ta đáp ứng!"

"Nói miệng không bằng chứng, người thề đi!" Mộ Dung Khôn trong mắt tinh mang lấp lóe.

Lệnh Hồ Trường Không tay phải ba ngón khép lại, chỉ hướng thượng thiên, tiến hành thề!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Suy bụng ta ra bụng người

Lệnh Hồ Trường Không thề về sau, Mộ Dung Khôn âm trầm mà nói: "Lệnh Hồ Trường Không, tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch cũng không phải số lượng nhỏ, miễn cho người đến lúc đó không bỏ ra nổi đến, ta khuyên người một tháng này trong lúc đó, vẫn là nhanh góp đi!"

Mộ Dung Khôn quay người rồi đi.

Mộ Dung Khôn đi xa về sau, Lệnh Hồ Trường Không trong lòng sáng khoái vô cùng, thấp giọng cười nói: "Thật sự là một kẻ ngu ngốc!"

Hắn thấy, Mục Mộng Nghệ rất rõ ràng đối Đàm Vân phương tâm ám hứa, một tháng này trong lúc đó, nàng chắc chắn một tác cũng không rời thủ hộ lấy Đàm Vân, coi như Mộ Dung Khôn tự mình dẫn người đi, đều giết không được Đàm Vân!

Mà một tháng kỳ hạn ngày cuối cùng, Diệp Thiên liên có thể tại quyết chiến trên đài muốn Đàm Vân mệnh.

Lệnh Hồ Trường Không cho Mộ Dung Khôn xếp đặt một cái bẫy, như thế, người cũng giết, lại có thể thu hoạch được tài phú kếp xù, tất nhiên là vẹn toàn đôi bên!

Đương nhiên Lệnh Hồ Trường Không ngay lập tức sẽ cáo tri Diệp Thiên, không cho Diệp Thiên đem sau một tháng, cùng Đàm Vân quyết chiến sự tình truyền đi, mục đích đúng là không cho Mộ Dung Khôn sớm biết được ý đồ của hắn!

...

Lệnh Hồ Trường Không đắc chí lúc, Mộ Dung Khôn trong lòng cười lạnh không ngừng, "Lệnh Hồ Trường Không, ngươi cũng quá coi thường ta Mộ Dung Khôn! Coi như Mục Mộng Nghệ một mực thủ hộ lấy Đàm Vân, ta như thường có biện pháp để hắn chết!"

...

Hai người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được lúc, Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ đã rời xa Tiềm Long Bảng, đi tại cổ kính, linh khí mờ mịt trên đường phố.

Mặc dù hai người sớm đã buông lỏng tay ra, nhưng một cỗ khác kiểu điểm trần ngập hai người trong tim.

Mục Mộng Nghệ cái má nhiễm hà, bộ dáng ngượng ngùng, Đàm Vân nhìn không được nhìn nhiều hai mắt, càng thêm khiến cho Mục Mộng Nghệ gương mặt đỏ bừng, trong lòng hươu chạy.

Hắn là nha đầu này thích ta?

Đàm Vân mắt không chớp nhìn chăm chăm Mục Mộng Nghệ trầm nghĩ.

Mục Mộng Nghệ kiều điểm ướt át gât giọng: "Ngươi nhìn chăm chăm vào người ta làm gì?"

"Ngạch, khụ khụ, ta muốn ăn..." Đàm Vân kếm chút đem "Ngươi" chữ thốt ra, vội vàng sửa lời nói: "Ngươi không phải nói muốn ăn thịt rừng sao? Đi, hiện tại ta liền cho ngươi đánh tới nướng."

Mục Mộng Nghệ tâm ngọt như mật, lay động trán, quan tâm nhìn xem Đàm Vân, "Còn nhiều thời gian, sau này ngươi thường xuyên cho ta làm thuận tiện, ngươi bây giờ việc cấp bách, vẫn là trước chữa thương đi."

"Ừm, cũng tốt." Đàm Vân mỉm cười, sau đó cùng Mục Mộng Nghệ đi tới nàng lầu các bên ngoài.

Tiết Từ Yên thì thức thời đi theo hai người sau lưng.

"Mục sư tỷ..." Đàm Vân tựa hồ nghĩ tới điều gì, vừa mới mở miệng, liền bị Mục Mộng Nghệ thấp giọng cắt đứt, "Chúng ta là chung trải qua sinh tử bằng hữu, hô sư tỷ lộ ra lạnh nhạt, ngươi vẫn là gọi ta nói mê đi."

"Được." Đàm Vân sáng khoái đáp ứng, dò hỏi: "Nói mê, ta nhớ được ngươi lần trước nói qua ngoại môn phường thị cũng không hóa chúng bán ra, vậy ngươi nhưng biết, ngoại môn trong phường thị bán ra kiểm loại pháp bảo cấp bậc cao nhất, ra sao phẩm giai?"

Mục Mộng Nghệ hơi thêm trầm tư nói: "Đàm Vân, bởi vì chúng ta Linh Thai Cảnh tu sĩ, tại chưa tấn thăng thai hồn cảnh trước, không cách nào thi triển Linh khí phi kiểm uy lực chân chính, cho nên, chúng ta ngoại môn phường thị đại đa số cửa hàng, nhiều nhất bán ra cực phẩm Linh binh trường kiếm."

"Bất quá, có một nhà tên là "Tiên kiếm cư" cửa hàng, vì thỏa mãn một chút giàu có đệ tử cảm giác ưu việt, ngược lại là bán ra một chút phổ thông hạ phẩm Linh khí phi kiểm. Còn thuộc tính hạ phẩm Linh khí phi kiểm, cũng không bán ra."

Nghe vậy, nhu cầu cấp bách binh khí mà lại không kịp chờ đợi nghĩ bề quan tu luyện Đàm Vân, nhìn xem Mục Mộng Nghệ nói: "Nói mê, ta muốn mau sớm bề quan, ngươi có thể hay không giúp ta mua sắm một thanh hạ phẩm Linh khí phi kiểm?"

"Đàm Vân, hạ phẩm Linh khí phi kiểm, đối ngươi bây giờ cảnh giới mà nói, ngoại trừ so cực phẩm Linh binh sắc bén một chút bên ngoài, không dùng được, lại giá cả rất là đắt đỏ, ngươi mua được làm gì?" Mục Mộng Nghệ càng không hiểu.

"Ta muốn chính là sắc bén, chi thế thôi." Đàm Vân lúc nói chuyện, nghĩ đến cùng Diệp Thiên lúc đối chiến tình cảnh.

Lúc ấy Diệp Thiên cầm trong tay cực phẩm Linh binh kiếm bản rộng, lại thêm tu luyện long võ Bá Thể, vẹn vẹn hai kiếm liền đem mình thượng phẩm Linh binh trường kiếm chém vỡ!

Giờ phút này, Đàm Vân cấp thiết muốn đạt được một thanh binh khí sắc bén, đợi tấn thăng nội môn đệ tử về sau, lại tại nội môn phường thị mua sắm vật

liệu luyện khí, tự mình động thủ luyện chế!

"Đàm Vân, một thanh phổ thông hạ phẩm Linh khí phi kiếm, cũng muốn một ngàn vạn hạ phẩm linh thạch." Mục Mộng Nghê vừa nói, một bên không chút do dự đem Càn Khôn Giới, lồng trên ngón tay ngọc hái xuống đưa cho Đàm Vân, "Ta chỗ này chỉ có một trăm vạn hạ phẩm linh thạch, ngươi cảm trước, còn kém nhiều ít, ta cho ngươi nghĩ biện pháp."

Không đợi Đàm Vân mở miệng, Tiết Từ Yên đi tới, "Sư tỷ, ngươi thật là bỏ được a! Đây chính là ngươi mấy năm qua này, săn giết yêu thú, thu thập linh được đau khổ tích trữ tới..."

"Liên ngươi nói nhiều." Mục Mộng Nghê giật giật Tiết Từ Yên ống tay áo, không cho nàng nói tiếp

"Được rồi được rồi, ta không nói." Tiết Từ Yên tròn trắng mắt, chợt, một bộ thịt đau bộ dáng nhìn xem Đàm Vân, "Nặc ~ ta chỗ này còn có 190 vạn, ngươi lấy trước đi dùng đi, bắt quá ngươi cần phải nhớ đưa ta a!"

Nói, Tiết Từ Yên đem Càn Khôn Giới cũng hái xuống, hướng Đàm Vân chuyển tới.

Đàm Vân nhìn xem hai nữ, có chút cảm động, hẳn cũng không tiếp nhận hai nữ Càn Khôn Giới, mà là tại hai nữ nghi hoặc bên trong hỏi: "Các ngươi có hạ phẩm Linh khí phi kiếm sao?"

Mục Mộng Nghê nhẹ nhàng lắc đầu ở giữa, nghĩ đến ngày xưa mình là cao quý Thánh Triều công chúa, bây giờ lại rơi đến tình trạng như thế, thần sắc không khỏi có chút ảm đạm.

Tiết Từ Yên vẫn như cũ một bộ miệng thẳng tâm nhanh bộ dáng, "Thôi đi, ta ngược lại thật ra nghĩ có đâu, thế nhưng là mua không nổi a!"

Đàm Vân khoe miệng phác hoạ ra một vòng đường vòng cung, đem mình Càn Khôn Giới hái xuống, tại Mục Mộng Nghê ánh mắt khó hiểu, đặt ở trong tay nàng, nói: "Dưới ban ngày ban mặt, Mộ Dung Khôn sẽ không tìm tới đây động thủ với ta, trong này chứa ba mươi vạn trung phẩm linh thạch, vừa vặn có thể mua ba thanh hạ phẩm Linh khí phi kiếm, ngươi cảm cùng Tiết sư tỷ một người mua một thanh, thuận tiện mang cho ta trở về một thanh."

Mục Mộng Nghê mở to đôi mắt đẹp, khó có thể tin nhìn xem Đàm Vân. Nàng không nghĩ tới, Đàm Vân sẽ có nhiều linh thạch như vậy, càng không có nghĩ tới Đàm Vân như thế bỏ được cho mình đồng thời, phương tâm nhắc lên một tia gọn sóng.

Một bên Tiết Từ Yên, trong mắt tỏa ra tiêu tình tình, một bộ vẻ khó tin, "Chắc chắn chắc, hảo tiểu tử không nghĩ tới a! Ngươi lại là thâm tàng bất lộ thổ hào! Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, ngươi không phải chỉ là để làm dáng một chút a?"

Đàm Vân im lặng đến cực điểm, trên trán toát ra một vòng hắc tuyến.

"Hi hi hi hi." Tiết Từ Yên cười đùa nói: "Mục sư tỷ, thừa dịp tiểu tử này không có đối ý trước, ngươi nhanh nhận lấy."

"Ta mặc kệ ngươi." Mục Mộng Nghê tròn nhìn Tiết Từ Yên một chút, liền đem trong tay Càn Khôn Giới nghĩ còn cho Đàm Vân, "Cái này quá quý giá, ta không thể nhận hạ."

"Ngươi như coi ta là bằng hữu, vậy chỉ thu hạ." Đàm Vân thần sắc chăm chú.

Mục Mộng Nghê hàm răng cắn chặt thật mỏng môi son, khe ừ về sau, nói: "Vậy ngươi trên thân còn có linh thạch sao?"

"Hiện tại không có, bất quá tương lai nhất định sẽ có rất rất nhiều." Đàm Vân giọng điệu tự phụ. Đợi tán thẳng nội môn đệ tử, búng vào mình uy chấn Chư Thiên Vạn Giới luyện đan thuật, luyện khí thuật, luyện phù thuật, luyện trận thuật, chỉ cần có đầy đủ thời gian, chính là không bao giờ thiếu linh thạch!

Suy bụng ta ra bụng người, hai nữ vì mình, cam nguyện đem tất cả tích súc lấy ra, mình tự nhiên cũng có thể!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tim như bị đao cắt

Mục Mộng Nghê cầm Càn Khôn Giới, cùng Tiết Từ Yên đi xa về sau, Đàm Vân lơ mơ có thể nghe được hai nữ oanh oanh yến yến đối thoại âm thanh:

"Hi hi, Mục sư tỷ, ngươi ánh mắt thật là tốt, giống Đàm sư đệ dạng này đáng đáp lại đẹp trai, vượt cấp khiêu chiến thực lực lại mạnh nam nhân tốt, thật sự là không nhiều lắm. Máu chó là hẳn đối ngươi tốt nha!"

"Tiết sư muội, ngươi lại giễu cợt ta, ngươi còn như vậy, ta thật là không để ý tới ngươi."

"Hi hi ha ha, Mục sư tỷ, ngươi đỏ mặt nha..."

"..."

Bên tai quanh quẩn lấy hai nữ vui cười âm thanh, Đàm Vân trong đầu trôi lên cùng Mục Mộng Nghệ, tại Sao Băng Thành lần thứ nhất gặp nhau lúc, nàng lạnh lùng như băng.

Thẳng đến mình ôm lấy nàng nhảy xuống lưng hạc, lại đến về sau tại nàng ý loạn tình mê phía dưới hôn... Cùng nàng từ trong đầm nước sau khi ra ngoài, vì tìm kiếm mình, bỏ đi giày, một bên la lên tên của mình lúc, một đôi trắng nõn chân trần, bị sơn cốc hòn đá cắt không ngừng chảy máu từng mảng.

Nàng lần lượt thút thít, một cái nhãn mày một nụ cười, giờ này khắc này, lượn lờ cùng Đàm Vân chỗ sâu trong óc.

Đàm Vân xác định mình thích nàng, là yêu sao? Đàm Vân không rõ ràng, đồng dạng giờ phút này đôi nam nữ chỉ tình ở vào ngây thơ bên trong Mục Mộng Nghệ, nàng cũng không rõ ràng mình phải chăng yêu Đàm Vân.

Nàng chỉ biết là, mình muốn cùng hắn đợi cùng một chỗ, không muốn hắn nhận bất kỳ tổn thương...

Đàm Vân lắc lắc đầu, nhưng, trong đầu Mục Mộng Nghệ lại vung đi không được.

Thở sâu, Đàm Vân bình phục tâm tình, mục Mộng Dao thân ảnh mới từ trong đầu hắn nhàn nhạt tán đi.

Sau đó, Đàm Vân vẻ mặt nghiêm túc đến cực điểm, "Y theo thời gian suy tính, Liễu Như Long cũng nhanh muốn thu đến Liễu gia diệt môn tin tức, Vương Phục Đông cũng hẳn là phải biết ta giết chết Vương Phù Trần sự tình."

Đàm Vân sắc mặt đột nhiên phát lạnh, "Bất quá vậy thì thế nào? Muốn ta chết, không dễ dàng như vậy!"

Đàm Vân quay người tiến vào Mục Mộng Nghệ lầu các, trực tiếp đi vào lầu hai trong phòng luyện công, bắt đầu ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần, hai tay ở trước ngực vạch ra từng đạo quỹ tích huyền ảo, thi triển Hồng Mông Ngưng Khí Quyết!

Nhất thời, trên lầu các không phương viên hai trăm trượng bên trong, nồng đậm như sương thiên địa linh khí, nhanh chóng ngưng tụ thành một cổ cao tới hơn trăm trượng vòng xoáy linh khí, điên cuồng tràn vào lầu các về sau, hướng Đàm Vân mi tâm tràn vào!

Một cổ linh khí tiến vào Linh Trì về sau, chuyển hóa thành một tia màu vàng kim nhạt trạch linh lực, tràn ngập tại phương viên trong vòng trăm trượng Linh Trì trên không, bao phủ phía dưới tám thanh giếng cạn linh thai.

Buổi trưa sơ khắc, Mục Mộng Nghệ cùng Tiết Từ Yên, vui vẻ về tới lầu các.

Mục Mộng Nghệ phát hiện Đàm Vân tại tu luyện về sau, liền tĩnh im ắng tiến vào buồng luyện công, đem một thanh toàn thân tản ra nhàn nhạt huỳnh quang hạ phẩm Linh khí phi kiếm, nhẹ nhàng đặt ở Đàm Vân trước người, sau đó, lại đem một bình đan dược buông xuống.

"Nói mê, đây là gì đan?" Mục Mộng Nghệ vừa mới chuẩn bị rời đi, Đàm Vân một bên tu luyện một bên mở mắt.

"Đây là thượng phẩm linh thai đan, phục dụng một viên, nhưng duy trì mười ngày trong quá trình tu luyện, gia tăng hai thành thổ nạp thiên địa linh khí tốc độ." Mục Mộng Nghệ cười một tiếng, đem Đàm Vân Càn Khôn Giới còn đưa Đàm Vân, "Trong này còn thừa lại một trăm khối trung phẩm linh thạch."

"Ủm." Đàm Vân ánh mắt nhu hòa nhìn xem Mục Mộng Nghệ, "Linh thai đan đối ta vô hiệu, vẫn là chính ngươi giữ lại dùng đi."

"Thật sao?" Mục Mộng Nghệ giọng điệu có chút chất vấn. Nàng hoài nghi Đàm Vân không nổi dưng, mà lưu cho chính mình.

"Đương nhiên là thật." Đàm Vân chỉ tiết nói: "Ta thổ nạp thiên địa linh khí tốc độ là thường nhân gấp mười, cho nên, đan này đối ta vô hiệu."

"Ủm, ta hiểu được." Mục Mộng Nghệ vuốt cằm nói: "Ngươi không phải muốn biết liên quan tới vấn đề thần trong hạp cốc, thần vẫn lạc sự tình sao? Ta là hiện tại cùng ngươi nói, vẫn là đợi ngươi tu luyện kết thúc về sau, sẽ nói cho ngươi biết."

"Ta tiếp xuống, chuẩn bị bế quan một tháng, ngươi vẫn là bây giờ nói đi. A đúng, liên quan tới thần truyền thuyết, ngươi đem biết đến đều nói cho ta." Đàm Vân lúc nói chuyện, đầy bụng nghi ngờ. Thiên Phật Đại Lục vền vẹn chỉ là vũ trụ mệnh mông bên trong không có ý nghĩa một chiếc thuyền con, thần tại sao lại giáng lâm, mà lại vẫn lạc.

"Ủm." Mục Mộng Nghệ ngồi trên mặt đất, sửa sang một chút suy nghĩ về sau, nói: "Từ xưa đến nay, chúng ta Thiên Phật Đại Lục, chung phát sinh ba lần chư thần đại chiến."

"Ba lần? Cái nào ba lần?" Đàm Vân nhướn mày.

"Lần đầu tiên là tại tuyên cổ thời kì, chư thần chẳng biết tại sao đột nhiên giáng lâm, ý đồ hủy diệt Thiên Phật Đại Lục."

"Thiên Phật Đại Lục tràn ngập nguy hiểm lúc, lại có một nhóm thần hàng lâm, ngăn cản Hủy diệt Đại Lục chúng chư thần."

"Song phương tại Thiên Phật sơn mạch chỗ sâu triển khai tuyệt thế chi chiến, cuối cùng chính nghĩa chi thần, tru sát dụng ý khó dò tà ác chi thần, nhưng lại thương vong thảm trọng. Trận này chư thần chi chiến, tại chúng ta Thiên Phật sơn mạch chỗ sâu vùng đất phía Đông kết thúc, cũng chính là được thế

nhân xưng là mười hai đại cấm địa chỉ nhất: Chư thần chiến trường."

"Bây giờ, chư thần chiến trường, bị Thiên Phật son mạch tam đại cổ lão tông môn một trong thần hồn Tiên cung chiếm thành của mình, ngoại trừ bản cung người bên ngoài, như muốn tiến vào, nhất định phải đạt được thần hồn Tiên cung đồng ý."

Đàm Vân lông mày nhíu chặt, "Nói mê, nguoi nói."

Mục Mộng Nghê cảm khái mà kính trọng nói: "Tại chư thần trong chiến trường sống sót thần nhóm, về sau một mực lưu tại Thiên Phật Đại Lục, thẳng đến thời kỳ viễn cổ, chư thần lần thứ hai hạ giới, ý đồ hủy diệt Thiên Phật Đại Lục, đem Nhân Loại đuổi tận giết tuyệt lúc, bọn hắn lấy cái chết bảo vệ Nhân Loại, cuối cùng song phương đồng quy vu tận."

"Cái này lần thứ hai chư thần chỉ chiến di chỉ, ngay tại Thiên Phật son mạch vùng đất phía nam, thế nhân vì tể diện thù hận Nhân Loại mà chết chư thần, thế là, toàn bộ Đại Lục Nhân Loại ai khóc một năm, đem di chỉ xưng là vĩnh hằng chi địa. Bọn hắn dù chết, lại vĩnh viễn sống ở thế nhân trong lòng, thời khắc nhắc nhở lấy chúng ta Thiên Phật Đại Lục Nhân Loại, không nên quên bọn hắn."

Tĩnh thâm nghĩa nặng, Mục Mộng Nghê hai con ngươi sớm đã rung rung.

Đàm Vân cũng là thâm thụ xúc động, hai mắt chưa xốt đình chỉ tu luyện, "Hiện tại chương quản vĩnh hằng chi địa thế lực là cái nào?"

"Là Thiên Phật son mạch tam đại cổ lão tông môn một trong vĩnh hằng tiên tông." Mục Mộng Nghê nói.

"Nha." Đàm Vân gật gật đầu về sau, có ý riêng nói: "Nếu ta chưa đoán sai, kia lần thứ ba chư thần chỉ chiến di chỉ, chính là từ chúng ta thánh tông, chương không vẫn thần hẻm núi."

"Không sai." Mục Mộng Nghê khó hiểu nói: "Cho đến ngày nay, cũng không ai hiểu rõ, đến tột cùng vì sao những cái kia ghê tởm thần, muốn đem chúng ta Thiên Phật đại lục ở bên trên Nhân Loại đuổi tận giết tuyệt!"

"Đúng vậy a, đến tột cùng là vì sao đâu..." Đàm Vân thấp giọng thì thầm ở giữa, nội tâm đột nhiên run lên, hắn là cùng mình, tại Thiên Phật trong đại lục vạn thế luân hồi có quan hệ?

Đàm Vân mang theo nghi hoặc, "A đúng, nói mê, nguoi cũng đã biết thù hận Nhân Loại thần nhóm, kêu cái gì?"

"Đàm Vân nguoi nói đùa, bọn hắn là cao cao tại thượng thần, lúc ấy ai dám hỏi bọn hắn tục danh?"

Đàm Vân ở trong mắt Mục Mộng Nghê, như là hiểu kì Bảo Bảo giống như, lại hỏi: "Vậy nhưng có lưu truyền tới nay hình dạng của bọn hắn?"

"Có lẽ có, nhưng là tại vẫn thần hẻm núi, trận thứ ba chư thần chỉ chiến kết thúc về sau, biết bọn hắn bộ dáng người, lúc ấy cũng đều chết rồi." Mục Mộng Nghê nói đến đây chỗ, nước mắt róc rách lăn xuống, mờ hồ ánh mắt:

"Lúc ấy chư thần lần thứ ba hạ giới về sau, đối nhỏ yếu Nhân Loại đại khai sát giới, mấy ngàn vạn ức tu sĩ cơ hồ bị đồ sát hầu như không còn lúc, bọn chúng xuất hiện!" |

"Bọn chúng từ trên trời giáng xuống, trở thành Thiên Phật Đại Lục Nhân Loại hi vọng cuối cùng!"

"Bọn chúng cùng chư thần đồng quy vu tận, trước khi chết bảo vệ gần như bị diệt tuyệt Nhân Loại. Về sau Thiên Phật đại lục ở bên trên Nhân Loại, trải qua gần ngàn vạn năm phồn diễn sinh sống, mới có bây giờ phồn vinh hưng thịnh."

Đàm Vân nghe vậy, truy vấn: "Nói mê, bọn chúng là ai?"

Mục Mộng Nghê lời kể tiếp, để Đàm Vân lập tức tim như bị đao cắt, vô tận lửa giận muốn đem lồng ngực nổ tung!

"Bọn chúng thân thể dài đến mấy chục vạn trượng, có hiện đầy kim mang vạn trượng vây rờn, có hiện đầy đen nhánh lân phiến, bọn chúng là uy nghiêm biểu tượng, là được người tôn kính mà cực kỳ bị ai thần long, Ma Long!"

Đàm Vân toàn thân phát run, khí tức hỗn loạn, vô tận bị thương tứ ngược lấy hắn mỗi một đầu thần kinh, đau lòng khó mà hô hấp, nước mắt không cầm được lăn xuống gương mặt!

Tiếng lòng của hắn đang khóc, bị thống vô cùng!

"Không thể nào là bọn chúng, bọn chúng là ta trung thành nhất thuộc hạ, bọn chúng không thể nào chết được!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ngũ lôi oanh đỉnh!

"Bọn chúng rõ ràng bị trấn áp ở tại thần giới, làm sao lại xuất hiện tại Thiên Phật Đại Lục chịu chết!"

"Cái bầy! Cái này nhất định là hỗn độn chí tôn, bắt đầu nguyên chí tôn, bày cái bầy!"

Cứ việc Đàm Vân không nguyện ý tin tưởng lần thứ ba chư thần chi chiến, vẫn lạc tại vẫn thần trong hạp cốc Kim Long, Ma Long, là mình trung thành nhất thuộc hạ, nhưng hấn nhưng lại không thể không thừa nhận, bọn chúng thật là mình ngày xưa thuộc hạ!

Bởi vì chính mình đời thứ nhất lúc, vũ trụ mệnh mông, các loại thần long đều nhận mình làm chủ!

Đàm Vân bị phần đan xen, hấn từ Mục Mộng Nghệ đối bọn chúng ngoại hình miêu tả, liền có thể kết luận, chết đi chính là rất nhiều trong Long tộc, vô luận là thế lực vẫn là thực lực, đều là cường đại nhất Kim Long, Ma Long Nhất Tộc!

Nhìn xem cảm xúc đột nhiên kích động lên Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ liên tục không ngừng hỏi: "Đàm Vân, ngươi thế nào?"

"Không có gì, ta chỉ là nghĩ đến cái chết của bọn chúng, cảm thấy rất đau lòng." Đàm Vân miễn cưỡng vui cười, xóa đi nước mắt nói.

Hấn chắc chắn chủ ý, vô luận như thế nào cũng muốn tại quyết chiến trên đài, đánh giết Diệt Thiên, lại thu hoạch được tiến vào vẫn thần hẻm núi thí luyện tư cách.

Tại vẫn thần trong hạp cốc, tìm kiếm Kim Long, Ma Long Nhất Tộc thi cốt, hi vọng có thể tìm tới một sợi chưa nắn diệt long hồn, tìm kiếm chư thần muốn hủy Diệt Thiên Phật Đại Lục chân tướng!

Ngoài ra, Đàm Vân còn mơ hồ cảm thấy, lần thứ nhất, lần thứ hai chư thần chi chiến cũng cùng mình có quan hệ, tương lai mình cần phải nghĩ hết tất cả biện pháp, thông qua thần hồn Tiên cung, vĩnh hằng tiên tông, tiến vào chư thần chiến trường, vĩnh hằng chi địa cái này hai đại cấm địa, tìm kiếm dấu vết để lại!

Mục Mộng Nghệ thờ dài nói: "Đừng vậy a, cái chết của bọn chúng, hoàn toàn chính xác làm cho người thương tiếc. Đàm Vân, ngươi cũng đừng khó qua. Việc cấp bách, ngươi an tâm bế quan chữa thương, ta vì ngươi Hộ Pháp."

Mục Mộng Nghệ rời khỏi buồng luyện công về sau, Đàm Vân sâu thở phào, bình phục bị thống không thôi tâm tình, bắt đầu tiếp lấy bế quan tu luyện.

...

Một gian màu hồng phấn nữ nhi gia trong khuê phòng, thân chịu trọng thương Chuông ta thơ dao, nằm trên giường không dậy nổi, thần sắc tiêu tụy nhìn xem chờ đợi tại bên giường Liễu Như Long, nói ra: "Đại ca, lần này may mắn mà có Đàm Vân, nếu không có hấn xuất thủ cứu giúp, ta hiện tại đã chết, ngươi cần phải thay ta hảo hảo tạ ơn hấn."

"Ừm, hấn nhưng là ân nhân cứu mạng của ngươi." Liễu Như Long đương nhiên cười nói: "Muội muội yên tâm, vi huynh tất nhiên hậu tạ với hấn."

"Đại ca, còn có ngươi nói cho hấn biết, chờ ta thương thế tốt lên về sau, ta sẽ hướng hấn dâng môn nói lời cảm tạ." Chuông ta thơ dao tình chân ý thiết nói.

"Có thể, đến lúc đó, vi huynh cùng ngươi cùng một chỗ lần nữa cảm tạ chúng ta đại ân nhân." Liễu Như Long ha ha cười to, hữu cầu tất ứng. Hấn nhìn xem Chuông ta thơ dao, yêu chiều ánh mắt bên trong mơ hồ có thể thấy được, một tia mê luyện chi sắc.

"Bạch bạch bạch đáp..."

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận lên lầu lúc gấp rút tiếng bước chân, đón lấy, một đạo cung kính giọng nam truyền vào trong phòng bên trong, "Liễu sư huynh, tin tức tốt, tin tức tốt!"

"Nói." Liễu Như Long thần sắc bình tĩnh nói.

"Liễu sư huynh, vừa mới trông coi sơn môn chấp pháp sư đệ truyền đến tin tức, nói là một đến từ Sao Băng Thành, chín an trấn bốn mươi phụ nhân, công bố là của ngài di."

Liễu Như Long nghe vậy, vô cùng vui vẻ. Lúc trước hấn sai người mang hộ tin cho phụ mẫu, một mực không được đến tin tức, bây giờ nghe nói đi đến đây, hấn có thể nào không kích động!

Hấn năm tuổi lúc cùng người nhà tẩu tán, mặc dù lúc ấy còn nhỏ tuổi, nhưng hấn nhưng nhớ rõ, mình đích thật có cái đến chín an trấn di!

"Quá tốt rồi... Quá tốt rồi... Ta cái này chạy tới sơn môn." Liễu Như Long kích động nói năng lộn xộn.

"Đại ca, ngươi nhanh đi gặp ngươi đi đi." Chuông ta thơ dao thực tình thay Liễu Như Long cảm thấy cao hứng.

"Tốt tốt tốt, muội muội ngươi trước nghỉ ngơi, vi huynh tới nay lại tới nhìn ngươi." Liễu Như Long cười lớn phóng ra gian phòng, rời đi lầu các về sau, đem

Linh Thú Đại bên trong tọa kỵ linh hạc phóng ra, khổng chế linh hạc về phía tây phương ở ngoài ngàn dặm Hoàng Phủ Thánh Sơn bay đi.

Liễu Như Long chân trước vừa rời đi, đường đi góc rẽ, phong độ nhẹ nhàng Lệnh Hồ Trường Không đi ra, thẳng đến chuông ta thơ dao khuê phòng bên ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa, "Chuông Ngô sư muội, ta nghe nói ngươi thụ thương, liền chuyên ghé thăm ngươi một chút."

"Ta không muốn gặp ngươi, mời ngươi rời đi." Gian phòng bên trong truyền ra lạnh như băng giọng nữ.

"Cho thể diện mà không cần gái điểm thú, nhìn ta sau này đạt được ngươi, làm sao thu thập ngươi!" Lệnh Hồ Trường Không hung tợn nghĩ đến, trên mặt một bộ nhìn lắm thành quen thần sắc, "Chuông Ngô sư muội, ta chỗ nào không tốt? Vô luận là tướng mạo, thực lực, vẫn là thân phận địa vị, phóng nhân trăm vạn ngoại môn đệ tử, ai có thể so với ta vai?"

"Ta đối với ngươi chỉ tâm, thiên địa chứng giám, ngươi vì sao cũng nên làm cho ta ở ngoài ngàn dặm?"

Lệnh Hồ Trường Không nói gọi là một cái phát ra từ phế phủ.

"Thật xin lỗi, ngươi cái gì cũng tốt, ta không dám trèo cao, cũng không muốn trèo cao." Truyền ra gian phòng thanh âm, vẫn như cũ lạnh lùng.

"Chuông ta thơ dao, ngươi một mực từ chối không tiếp ta, hẳn là ngươi thích Liễu Như Long!" Lệnh Hồ Trường Không nhin không được đặt câu hỏi.

"Lệnh Hồ Trường Không, ta chỉ nói một lần, hẳn chỉ là ta đại ca, ngươi đừng có dùng ngươi bản thi tu tư tưởng phỏng đoán người khác. Còn có, ta hiện tại không muốn nói cùng nhi nữ tư tình, mời ngươi về sau đừng lại dây dưa ta, ngươi đi đi."

"Tốt, đã ngươi tạm thời không nghĩ, vậy ta có thể đợi, thẳng đến đợi đến ngươi tiếp nhận ta ngày đó mới thôi." Lệnh Hồ Trường Không nói xong, lại nói: "Ta chỉ muốn gặp ngươi một mặt liền đi."

Gian phòng bên trong, chuông ta thơ dao đối mặt mặt dày mày dạn Lệnh Hồ Trường Không, tức giận đến trên mặt phát ra một chút màu trắng, thanh âm cao lạnh mấy phần, "Ngươi muốn nói ta bao nhiêu lần? Ta không muốn gặp ngươi!"

Lệnh Hồ Trường Không rất cảm thấy uất ức thời khắc, ánh mắt trầm xuống, tận lực lớn tiếng nói: "Đã chuông Ngô sư muội đóng cửa không thấy, vậy ta đành phải rời đi. A đúng, tân tiến đệ tử Đàm Vân, nghe nói tựa như là bằng hữu của ngươi."

"Ngay tại hôm nay sáng sớm, Đàm Vân giết ta người, ta xem ở trên mặt của ngươi, vốn định tới cùng ngươi nói một tiếng, việc này như vậy coi như thôi, bây giờ nhìn tới..."

Lệnh Hồ Trường Không chậm đến là thôi, chưa đang nói rằng đi, nhưng ý ở ngoài lời, lại là lộ ra trần trụi uy hiếp ý vị.

"Lệnh Hồ Trường Không, ngươi đừng cầm cái này uy hiếp ta. Ta tận mắt nhìn thấy, là ngươi người muốn giết Đàm Vân bị sát, Đàm Vân căn bản cũng không có xúc phạm tông quy, ngươi dựa vào cái gì trả thù Đàm Vân!" Từ thanh âm bên trong, có thể nghe được, chuông ta thơ dao có chút kích động.

"Dựa vào cái gì? Chi bằng ta là Lệnh Hồ Trường Không!" Lệnh Hồ Trường Không hai mắt tràn ngập từng tia từng tia sắc mặt giận dữ, "Cáo từ!"

Lệnh Hồ Trường Không vừa đi mấy bước, cửa phòng "Kẹt kẹt" một tiếng, chuông ta thơ dao thần sắc lo lắng đi ra cửa phòng, thanh âm hòa hoãn nói: "Ta ra gặp ngươi, ngươi hài lòng sao? Đàm Vân là bằng hữu của ta, xin ngươi đừng làm khó hắn."

Gái điểm thú, ta hết lời ngon ngọt ngươi không thấy ta, bây giờ lại vì cái kia tiểu bạch kiêu, đáp ứng gặp ta!

Lệnh Hồ Trường Không trong lòng đối Đàm Vân hận thấu xương, trên mặt lại là treo đầy tiểu dung, miệng đầy đáp ứng, "Kia là tự nhiên, bằng hữu của ngươi liền là bằng hữu của ta, ta làm sao lại khi dễ Đàm Vân đâu?"

...

Hoàng Phủ Thánh Sơn giữa sườn núi, trước sơn môn.

Liễu Như Long cùng trung niên phụ nhân: Hứa nguyệt sáng, lẫn nhau xác nhận xong thân phận về sau, Liễu Như Long giống như là một đứa bé, té nhào vào hứa nguyệt sáng trong ngực, vui đến phát khóc, "Dì... Ô ô..."

"Long nhi, mười năm không thấy, ngươi đúng là lớn rồi... Ô ô... Ta đáng thương cháu trai a!" Hứa nguyệt sáng khóc không thành tiếng, "Năm đó là cái nào trời đánh súc sinh, đem ngươi từ Vọng Nguyệt Trấn bắt cóc a!"

"Dì, ngài đừng khóc, sự tình đều đi qua, ta bây giờ không phải là hảo hảo sao?" Liễu Như Long cười xóa đi nước mắt, ánh mắt bên trong lộ ra thật sâu tưởng niệm chỉ sắc, "Dì, ngài sao lại tới đây? Cha ta mẹ ta đâu? Bọn hắn còn tốt chứ?"

Hứa nguyệt sáng đột nhiên gào khóc, "Long nhi a... Ô ô... Các ngươi Liễu gia bị người diệt môn a... Ô ô ô... Cha ngươi mẹ ngươi, còn có ngươi kia muội muội, đều bị người giết!"

"Oanh!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Điệu hổ ly sơn

"Không, không!"

Liễu Như Long chậm qua thần hậu, nước mắt tràn mi mà có, ngửa đầu khóc gào thét! Phát tiết lấy trong lòng thống khổ!

Ròng rã nhập tông mười năm qua, hần mỗi thời mỗi khác đều tưởng niệm lấy quê quán, tưởng niệm lấy thân nhân, khi biết được chỉ có tấn thăng nội môn đệ tử, mới có thể trở về nhà thăm người thân lúc, hần so với thường nhân càng thêm cố gắng khắc khổ tu luyện, vì chính là có thể sớm ngày nhìn thấy phụ mẫu!

Nhưng, bây giờ nhà không có, chí thân đều đã chết! Hần trong khoảnh khắc, trở nên đồi phế, ánh mắt vô thần, phảng phất khí lực toàn thân đều bị rút đi, vô lực ngổ liệt trên mặt đất, nước mắt không cầm được nhỏ xuống!

"Long nhi, ngươi làm sao? Ngươi đừng dọa di a!" Hứa nguyệt sáng đau lòng như óc khóc thút thít nói: "Long nhi, mặc dù ngươi không có nhà, nhưng ngươi còn có di a! Ngươi phải tỉnh lại, cho cha ngươi nương báo thù rửa hận a!"

"Báo thù" hai chữ, như là một thanh vết rí loang lổ cùn kiếm, hung hăng đâm vào Liễu Như Long trái tim, khiến cho hần không còn chết lặng!

Nội tâm bị vô tận cừu hận thay thế!

"Đứng, báo thù... Ta muốn báo thù!" Liễu Như Long đột nhiên đứng dậy, rung rung trong con ngươi tản ra khát máu quang trạch, "Di, ngươi mau nói cho ta biết, cha ta mẹ ta, còn có muội muội ta, bọn hần là thể nào chết? Hung thủ là ai!"

"Long nhi, ngươi nhớ kỹ đưa ngươi Liễu gia diệt môn chính là, Vọng Nguyệt Trấn Đàm gia thiếu gia Đàm Vân!" Hứa nguyệt sáng tức giận không chịu nổi, "Long nhi, di nghe nói, cái này nên thiên đạo súc sinh, đã bái nhập các ngươi Hoàng Phủ Thánh tông!"

Liễu Như Long cắn chặt hàm răng, lợi chảy máu, nắm chắc song quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay, tiếng lòng gầm thét lên: "Đàm Vân, ta Liễu Như Long thể, không giết ngươi thể không làm người!"

Liễu Như Long đưa tiễn đi về sau, lập tức trở về tông môn, đang phụ trách cho năm nay tân tiến đệ tử chế tác thân phận lệnh bài thay mặt chấp sự trong miệng biết được, ngày hai mươi lăm trước, hoàn toàn chính xác có tên gọi Đàm Vân đệ tử bái nhập tông môn.

Mà lại tại thay mặt chấp sự nơi đó chứng thực, ngoại môn trăm vạn tên đệ tử, chỉ có một cái gọi Đàm Vân, tuyệt không trùng tên người!

Đến tận đây, Liễu Như Long xác định, cứu nghĩa muội người, chính là cùng mình có huyết hải thâm cừu Đàm Vân!

Liễu Như Long không chỉ có là Tiềm Long Bảng bên trên bài danh thứ ba cường giả, vẫn là ba ngàn tên ngoại môn đệ tử chấp pháp Đại sư huynh.

Hần một mình tiến về Đàm Vân 20 số 17 lầu các, tìm kiếm Đàm Vân không có kết quả về sau, ra lệnh một tiếng, đề đệ tử chấp pháp nhóm tìm kiếm Đàm Vân dấu chân, thẳng đến màn đêm buông xuống, rốt cục biết được Đàm Vân tại Mục Mộng Nghệ nơi đó!

"Đàm Vân, đêm nay là từ kỳ của ngươi!" Gian phòng bên trong, Liễu Như Long đổi lại một thân màu đen y phục dạ hành, chờ đợi giờ Tý đến!

...

Nguyệt hắc phong cao dạ, khoảng cách giờ Tý không đủ nửa canh giờ lúc, Mục Mộng Nghệ lầu các ngoài trăm trượng một ngôi lầu các đỉnh, bỏ lỏm ngòm chín tên người áo đen, cùng một ánh mắt hung ác nham hiểm thiếu niên. Thiếu niên chính là Mộ Dung Khôn!

Mộ Dung Khôn liếc nhìn chín người, tiếng như ruồi muỗi nói: "Sự tình đã sắp xếp xong xuôi, chờ một lúc sẽ có người đem Mục Mộng Nghệ dẫn đi, còn lại liền nhìn các ngươi!"

"Các ngươi đều là ta tín nhiệm thuộc hạ, cũng đều là Linh Thai Cảnh đại viên mãn, tại không có Mục Mộng Nghệ tình huống dưới, sát Đàm Vân dễ như trở bàn tay, đừng để ta thất vọng!"

Chín người mắt lộ ra hung quang, trăm miệng một lời: "Mộ Dung sư huynh xin yên tâm, tối nay Đàm Vân hần phải chết không nghi ngờ!"

"Ừm, sau khi chuyện thành công, trùng điệp có thưởng." Mộ Dung Khôn nói xong, thần sắc lạnh lùng nói: "Vạn nhất sát Đàm Vân sự tình bại lộ, các ngươi có biết như thế nào làm?"

"Mộ Dung sư huynh yên tâm, việc này tuyệt sẽ không liên lụy đến ngài, như Chấp pháp trưởng lão muốn thông qua lục soát Hồn thú, lục soát trí nhớ của chúng ta, chúng ta chắc chắn lục soát Hồn thú đối với chúng ta tìm kiếm ký ức trước tự vận!"

"Như thế rất tốt, ta chờ các ngươi tin tức tốt." Mộ Dung Khôn hài lòng gật đầu về sau, thân ảnh nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm.

Sau đó, đường đi bên trong đi ra một thân thái trước khi xuất phát vội vã nữ đệ tử, đi vào Mục Mộng Nghê lầu các bên ngoài, dùng sức vuốt cửa gỗ, la lên: "Mục sư tỷ, việc lớn không tốt! Việc lớn không tốt!"

"Ai?" Trong lầu các truyền ra Mục Mộng Nghê thanh âm.

"Mục sư tỷ, ngài mau đi xem một chút đi, Tiết sư tỷ mới vừa rồi bị Lệnh Hồ Trường Không người đã thương, nàng sắp phải chết!" Nữ đệ tử kia vừa nói xong, một vòng thân ảnh màu đỏ từ lầu hai cửa sổ lướt xuống, hóa thành Mục Mộng Nghê!

"Ngươi nói cái gì? Từ Yên nàng thế nào!" Mục Mộng Nghê thân sắc khủng hoảng.

"Mục sư tỷ, ngài nhưng tuyệt đối đừng cùng người nói, là ta cho ngài thông phong báo tin, không phải Lệnh Hồ Trường Không sẽ giết ta." Nữ đệ tử kia giả bộ nhìn khắp bốn phía, run giọng nói: "Mục sư tỷ, ngài mau đi xem một chút Tiết sư tỷ đi, chậm ngài chỉ thấy không đến nàng một lần cuối!"

Mục Mộng Nghê nghĩ đến cùng mình thân như tỷ muội Tiết Từ Yên sắp chết, không lo được suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất ở trên đường phố.

Nữ đệ tử kia xác định Mục Mộng Nghê sau khi đi, hướng ngoài trăm trượng lầu các nhẹ gật đầu về sau, cấp tốc rời đi.

"Mộ Dung sư huynh quả nhiên mưu kế hay, Mục Mộng Nghê trúng kế! Nhanh, tốc chiến tốc thắng, làm thịt Đàm Vân!" Một người áo đen bịt mặt nói, dẫn đầu lướt xuống mái nhà, hướng Mục Mộng Nghê lầu các đánh tới, sau lưng tám người, theo sát mà tới!

Giờ phút này, lầu hai trong phòng luyện công, ngồi xếp bằng Đàm Vân, trải qua nửa ngày tu luyện, thể nội tiêu hao linh lực sớm đã đạt tới sung mãn, ngoại trừ hai tay có ngoại thương bên ngoài, thân thể đã không còn đáng ngại.

Mới Mục Mộng Nghê cùng nữ đệ tử kia đối thoại âm thanh, Đàm Vân nghe được rõ ràng, hẳn đang chuẩn bị vấn an Tiết Từ Yên lúc, đột nhiên một trận bé không thể nghe "Sa sa sa..." Tiếng bước chân, từ lầu một trong hành lang truyền đến.

"Ai!" Đàm Vân quát khẽ nói.

"Người đòi mạng ngươi! Đàm Vân, hiện tại Mục Mộng Nghê rời đi, ta xem ai còn có thể bảo đảm ngươi!"

Theo một đạo nhẹ răng cười âm thanh, "Àm!" Buồng luyện công cửa phòng bị người một cước đạp bạo, mảnh gỗ vụn tràn ngập, Đàm Vân con ngươi co rụt lại, thông qua Hồng Mông Thân Đồng, một chút nhìn ra chín tên che mặt người áo đen, đều là Linh Thai Cảnh đại viên mãn thực lực!

"Trốn!"

Đàm Vân hai chân đạp đất, thân thể như đạn pháo phóng lên tận trời, đem mái nhà xô ra một cái động lớn về sau, tại lầu các đình thi triển Hồng Mông Thân Bộ, thân ảnh ở trên không hai lần lấp lóe, liền vượt qua ba mươi trượng khoảng cách, xuất hiện ở một toà khác lầu các đình.

"Sưu sưu sưu..."

Chín tên người áo đen, từ Mục Mộng Nghê lầu các đình lướt đi đến về sau, giống như đen nhánh dưới bầu trời đêm quý mị, tại từng tòa lầu các đình, càng không ngừng thân đứng dậy roi, hướng Đàm Vân đuổi theo!

Đuổi theo trên đường, chín người ánh mắt hung ác bên trong, ẩn chứa khó mà che giấu chán kinh chi sắc. Bọn hắn phát hiện, Đàm Vân tốc độ, thế mà so với mình còn muốn hơi nhanh một bậc!

"Tiểu tử này nhất định tu luyện một loại nào đó thân pháp pháp thuật! Toàn lực truy kích, đừng để hắn chạy!" Một người một bên phát ra hiệu lệnh, một bên hai chân linh lực quán quanh, tốc độ đột ngột tăng, tám người khác cũng là như thế!

"Đến tột cùng là ai, lại phái chín tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn cường giả sát ta? Ta đã cùng Diệp Thiên dựng lên sinh tử chi chiến, ẩn lý thuyết Lệnh Hồ Trường Không không nên như thế nóng lòng sát ta mới đúng!"

"Đến tột cùng là Mộ Dung Khôn, vẫn là Vương Phục Đông, Liễu Như Long? Mẹ nó, lão tử không nghĩ, hôm nay hoặc là ta chết, nếu không, qua không được bao lâu, ta từng cái đùa chơi chết các ngươi!"

Đàm Vân một bên trốn như điên, một bên quay đầu nhìn lại, lập tức kinh hãi, ngay tại mình thầm nghĩ lúc, chín người đã cách mình không đủ trăm trượng!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tiếng than đỗ quyên

Đàm Vân ngắm nhìn thời không điện phương hướng, trong con người tình mang lấp lóe, trong khoảnh khắc, một cổ màu vàng kim nhạt linh lực uốn lượn quanh thân, tốc độ nhất thời nhanh hai thành!

"Tiểu tử này chỉ là Linh Thai Cảnh bát trọng, tốc độ thể mà nhanh như vậy! Mau đuổi theo!"

Chín tên người áo đen toàn thân linh lực phun trào, chín đạo tàn ảnh tại dưới bầu trời đêm giống như chín đầu sáng chói Linh Long, tới lui tại từng tòa lầu các đỉnh...

Chén trà nhỏ qua đi, Đàm Vân từ một ngôi lầu các đỉnh kích xạ mà xuống, như là mũi tên sát mặt đất bắn vào thời không bọc hậu, tay phải cách không vung lên, giữa ngón tay Càn Khôn Giới bên trong bay ra mười hai khối trung phẩm linh thạch, cơ hồ cùng một thời gian, chuẩn xác không sai thu hút kích phát mười hai toà truyền tống trận trong mắt trận!,

Tiếp theo một cái chớp mắt, mười hai toà truyền tống trận đồng thời không gian chấn động, quang mang đại thịnh lúc, một trông coi truyền tống trận đệ tử chấp pháp, lơ mơ có thể thấy được một thân ảnh mờ ảo, từ trước người lóe lên một cái rồi biến mất, chợt, mười hai toà truyền tống trận yên tĩnh trở lại!

"Là mắt của ta bỏ ra, vẫn là gặp quý?" Kia đệ tử chấp pháp mờ mịt vuốt mắt, lập tức, chín cổ Tật Phong nhào tới trước mặt, hóa thành chín tên người áo đen bịt mặt, xuất hiện tại trước người.

"Lớn mật! Đêm khuya lén lút lút, muốn làm cái gì!" Đệ tử chấp pháp nghiêm chính ngôn từ nói.

"Ta không có thời gian cùng người nói nhảm, nói cho ta Đàm Vân tiến vào cái nào truyền tống trận rồi?" Dẫn đầu người bịt mặt, không cho phản bác nói: "Nếu như không nói, ta hiện tại liền làm thịt người!"

Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử chấp pháp, đương phát hiện không cách nào nhìn ra chín người cảnh giới về sau, lập tức, dọa đến toàn thân run, "Chín vị sư huynh, mới mười hai toà truyền tống trận đồng thời sáng lên, sư đệ ta cũng không thấy rõ Đàm Vân, đến cùng tiến vào cái nào truyền tống trận."

"Phé vật vô dụng!" Dẫn đầu người bịt mặt nằng to một tiếng về sau, lập tức trở về thủ nhìn xem trong đó một người áo đen, ra lệnh: "Người lập tức triệu tập nhân thủ, để nhóm phân biệt đến mười hai cái tiểu bí cảnh về sau, một bên trông coi trở về tông môn truyền tống trận, một bên lục soát sát Đàm Vân!"

"Rõ!" Tên kia người áo đen nhanh chóng biến mất tại thời không trong điện.

"Tám vị sư huynh, ta nhớ ra rồi." Lúc này, kia đệ tử chấp pháp vội vàng nói: "Ngày hai mươi lăm trước, cũng là ta đang tại bảo vệ truyền tống trận, lúc ấy Đàm Vân liền đi qua Tuyết Vực hung cốc, ở nơi đó chờ đợi ngày 25. Hẳn đối nơi đó địa hình tương đối quen thuộc, hẳn là sẽ còn chạy trốn tới nơi đó."

Dẫn đầu người áo đen gật gù đầu, sau đó nhìn xem mặt khác bảy người, "Các người trong đó ba người cùng ta tiến về Tuyết Vực hung cốc, còn lại chia ra tùy ý tiến vào một cái bí cảnh!"

...

Dẫn đầu người áo đen bốn bốn người, thông qua truyền tống trận, tiến vào tuyết lớn đầy trời Tuyết Vực hung cốc về sau, lập tức đem linh thức phóng thích đến cực hạn, bao phủ phương viên trong vòng hơn mười dặm đất tuyết.

"Ha ha ha ha, hẳn quả nhiên trốn vào Tuyết Vực! Hẳn tại phương đông bảy dặm bên ngoài, mau đuổi theo!"

"Truy!"

Bốn người hét dài một tiếng, nhanh chóng hướng Đàm Vân chạy như bay...

Cùng một thời gian, ngoại môn Tiết Từ Yên khuê phòng.

Ngay tại đang ngủ say Tiết Từ Yên, đột nhiên bị bừng tỉnh, nàng nhìn xem xâm nhập gian phòng, hai mắt đầm lệ Mục Mộng Nghệ, tỉnh cả ngủ, lo nghĩ nói: "Mục sư tỷ, phát sinh chuyện gì rồi? Người khóc cái gì?"

"Ta cho là người sắp chết..." Mục Mộng Nghệ lời còn chưa dứt, sắc mặt lập tức trắng bệch, "Trúng kẻo! Đàm Vân..."

Mục Mộng Nghệ quay đầu giống như nỏ diên vọt ra khỏi phòng, chỉ để lại một đạo giọng nghẹn ngào thanh âm, quanh quẩn tại Tiết Từ Yên bên tai, "Từ Yên, nhanh đến ta lầu các! Đàm Vân gặp nguy hiểm!"

Người mặc màu trắng áo lót Tiết Từ Yên, nắm lên từ sắc váy dài, liền từ cửa sổ nhảy xuống, nháy mắt, trên không trung mặc quần áo tử tế về sau, hóa thành một đạo đạo từ sắc tàn ảnh xuyên thẳng qua trong màn đêm đen kịt...

Một khắc về sau, giờ Tý.

Toàn thân áo đen Liễu Như Long, đằng đằng sát khí xông vào Mục Mộng Nghê lầu các, phát hiện buồng luyện công cửa phòng vỡ vụn, nóc nhà thỉnh thoảng có một cái lớn như vậy lỗ rách về sau, liền biết mình tới chậm!

"Đáng chết!" Liễu Như Long gào thét thời khắc, một luồng khí tức nguy hiểm, từ phía sau chạy nhanh đến!

"Người tên súc sinh này, đem Đàm Vân thế nào!" Mục Mộng Nghê toàn thân tràn ngập nồng đậm sát khí, đem hết toàn lực mang theo một đạo bá đạo mười phần kiếm mang, hướng Liễu Như Long phản gáy chém tới!

"Sưu!"

Liễu Như Long như thiểm điện nghiêng đầu, cánh tay phải múa ở giữa, một vòng kiếm mang bỗng nhiên nổ rộ!

"Đang!"

Hai kiếm va chạm, hoà tinh thoáng hiện, cả tòa lầu các không thể thừa nhận dư uy tác động đến, ầm vang sụp đổ!

Tám ván gỗ bắn ra bốn phía, mảnh gỗ vụn tràn ngập bên trong. Liễu Như Long tăng trời thấp bắn ngược tại trên đường phố, còn chưa đứng vững gót chân, Mục Mộng Nghê liền tóc tai bù xù từ sụp đổ trong lầu các, đi ra!

Nàng tay trái cầm kiếm, hướng Liễu Như Long tới gần, một đường vẩy xuống lấy nước mắt!

Bi thương, tự trách từ ngược lấy Mục Mộng Nghê toàn thân mỗi một cái tế bào!

Nàng bỗng nhiên thật là sợ mất đi Đàm Vân!

Vừa nghĩ tới Đàm Vân khả năng đã gặp đến bất trắc, nàng sợ hãi, cực kỳ bi ai bên trong "Phốc" có một ngụm tâm huyết!

"Sư tỷ, người thế nào?" Chạy tới Tiết Từ Yên, một bên đỡ mục mộng, một bên như lâm đại địch cầm kiếm chỉ vào đối diện che mặt nam tử!

"Từ Yên ta không sao..." Mục Mộng Nghê chậm rãi giờ lên trán, nhìn chăm chú Liễu Như Long.

Liễu Như Long che mặt, Mục Mộng Nghê mặc dù không biết hắn là ai, nhưng chỉ bằng mới giao thủ liền biết, người này thực lực trên mình!

Nghĩ đến Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ hai người, cùng Đàm Vân không thù, nàng kết luận đối phương không phải Lệnh Hồ Trường Không, chính là Liễu Như Long!

Mục Mộng Nghê không để ý tới lau đi vết máu ở khóe miệng, cầm kiếm chỉ vào đối phương, thanh âm bên trong tràn ngập sát ý vô tận, "Lệnh Hồ Trường Không mặc dù muốn giết Đàm Vân, nhưng hắn còn không đến mức bốc lên tông quy tự mình xuất thủ. Người là Liễu Như Long!"

Liễu Như Long cúi xuống che mặt Hắc Sa, ngũ quan cực độ vặn vẹo nhìn chằm chằm Mục Mộng Nghê, trầm hống nói: "Đã người có thể đoán được ta là Liễu Như Long, xem ra người đã biết Đàm Vân diệt ta cả nhà! Hiện tại người lại vì hắn, dám cùng ta đối nghịch, người đây là muốn chết!"

Liễu Như Long nổi giận! Hắn nghĩ tới chết đi người nhà, giờ này khắc này, cừu hận, phần nộ thôn phệ lấy linh hồn của hắn, chỉ muốn đem Đàm Vân người bên cạnh, toàn bộ đưa vào chỗ chết!

Tôi nay không thể giết chết Đàm Vân, lửa giận của hắn không chỗ phát tiết, bây giờ thấy Mục Mộng Nghê, lửa giận của hắn triệt để bộc phát!

Giết! Giết sạch bên cạnh hắn mỗi người!

Liễu Như Long trong lòng như là ả núp một đầu mê hoặc nhân tâm ác ma, gào thét!

Đối mặt uy hiếp, Mục Mộng Nghê mắt diếc tai ngơ, nàng giờ này khắc này, chỉ muốn biết Đàm Vân đến cùng thế nào!

"Liễu Như Long, ta cuối cùng hỏi người một lần nữa, Đàm Vân người đâu!" Mục Mộng Nghê lòng nóng như lửa đốt truy vấn.

"Tiện nhân, người đã muốn biết như vậy, vậy thì tốt, ta cho người biết." Ngay tại khi đầu Liễu Như Long, giận quá mà cười nói: "Ha ha ha ha, hắn chết! Hắn vừa mới bị ta xé! Thi thể đã kéo đi cho chó ăn!"

"Oanh!"

Đàm Vân tin chết, đối với Mục Mộng Nghê tới nói, giống như một đạo sấm sét giữa trời quang, nàng tim như bị đao cắt, toàn thân kịch liệt phát run, khí tức đột nhiên trở nên gấp rút mà cực kỳ hỗn loạn!

"Không!"

Nàng trán ngửa mặt lên trời, một tiếng tiếng than thở quên tiếng thét chói tai, nương theo lấy một cổ huyết dịch từ bên trong miệng nàng truyền ra, xé rách màn đêm, đánh thức trong phạm vi ba mươi dặm đang lúc bế quan, đang ngủ say đệ tử.

Chương 46: Cùng truy sát

"Mục sư tỷ, người thế nào? Người không nên làm ta sợ!" Tiết Từ Yên nhìn xem Mục Mộng Nghệ, ánh mắt bên trong lộ ra một tia sợ hãi!

Nàng phát hiện Mục Mộng Nghệ một đôi mắt đẹp bên trong thâm ra từng sợi máu tươi, ngay sau đó, Mục Mộng Nghệ trên gương mặt hiện ra lít nha lít nhít tử sắc tơ máu, tơ máu theo gương mặt nhanh chóng bò đầy phần cổ của nàng!

Nhất là Mục Mộng Nghệ huyết lệ róc rách con người, biến thành tử sắc, tản ra nhiếp nhân tâm phách ngang ngược chi sắc!

Trong lúc nhất thời, Mục Mộng Nghệ trở nên như là trong bóng đêm ác ma, cả người tản ra khát máu mà cuồng bạo khí tức!

Cứ việc nàng vẫn như cũ là Linh Thai Cảnh đại viên mãn, nhưng nàng thể nội chỗ tuôn ra khí tức, khiến cho Liễu Như Long cảm thấy kinh hồn táng đảm!

"Mục sư tỷ, người nhanh thanh tỉnh một chút, người đã tẩu hỏa nhập ma!" Tiết Từ Yên lo nghĩ không thôi ôm lấy Mục Mộng Nghệ, nghĩ tình lại Mục Mộng Nghệ thần trí.

Bởi vì nàng biết, tu sĩ tẩu hỏa nhập ma về sau, sẽ trở nên lục thân không nhận! Đợi rõ ràng về sau, rất có thể sẽ chôn vùi tính mệnh!

Nhưng mà, Tiết Từ Yên thật tình không biết, Mục Mộng Nghệ căn bản chưa tẩu hỏa nhập ma, Mục Mộng Nghệ giờ phút này, chỉ cảm thấy chỗ sâu trong óc một cỗ không hiểu sức mạnh cường hãn, liên tục không ngừng rót vào trong cơ thể mình, đồng thời, còn có một đạo để cho mình tràn ngập sát lục ý niệm, cưỡng ép rót vào ý thức của mình bên trong!

"Từ Yên, người tránh ra, ta muốn giết hắn vì Đàm Vân báo thù." Tiết Từ Yên lần quần bên tai Mục Mộng Nghệ, băng lãnh vô tình thanh âm, thân thể nàng run lên, cùng Mục Mộng Nghệ bốn mắt nhìn nhau thời khắc, không khỏi rung mình một cái, "Su tử, người không có tẩu hỏa nhập ma, vậy người đây là thế nào?"

Tiết Từ Yên cảm thấy Mục Mộng Nghệ thay đổi, trở nên lạ lẫm, trở nên lạnh lùng vô tình!

Nàng không khỏi buông lỏng ra Mục Mộng Nghệ!

Nàng có thể cảm nhận được, Mục Mộng Nghệ lại cưỡng ép áp chế đối với mình sát ý, như mình lại không buông ra, Mục Mộng Nghệ nhất định sẽ giết mình!

"Đưa ta Đàm Vân mệnh đến!" Mục Mộng Nghệ xóc xếch sợi tóc không gió mà động, một đôi tử sắc như ma đồng con người, nhìn chăm chăm Liễu Như Long, nàng trong nháy mắt, biến mất tại chỗ, chỉ gặp một đạo dài đến mười trượng kiếm mang màu tím, phá vỡ màn đêm, âm vang hướng Liễu Như Long vào đầu chém xuống!

"Đang!"

Liễu Như Long ra sức cầm kiếm nghênh kích, một cỗ không thể đuổi kịp lực lượng, từ kiếm trên thân truyền đến, trường kiếm thuận thế tróc ra tại thủ!

"Phốc!"

Liễu Như Long khủng hoảng lui lại bên trong, kiếm mang màu tím tại hần mi tâm mang theo một cỗ huyết dịch chém xuống. Cái trán máu chảy ồ ạt!

"Thật mạnh!" Liễu Như Long quá sợ hãi, không để ý tới nhất lên trên đất trường kiếm, thân ảnh mấy cái lấp lóe, đã xuất hiện tại bên ngoài trăm trượng, chạy trốn chết!

"Ta nhất định phải giết người..." Mục Mộng Nghệ truy đuổi bên trong, thanh âm im bất mà dừng, một đầu mới ngã xuống đất, theo bất tỉnh nhân sự, trên mặt nàng một tia tử sắc tơ máu nhanh chóng rút đi về sau, trên mặt nổi lên màu tro tàn.

"Su tử, người thế nào, người tỉnh a!" Tiết Từ Yên khóc ôm lấy Mục Mộng Nghệ, không bao lâu biến mất ở trong màn đêm...

Liễu Như Long một hơi chạy ra mười dặm về sau, xác định Mục Mộng Nghệ chưa đuổi theo, lúc này mới như trút được gánh nặng, tại thời không ngoài điện thờ hồng học.

Nghĩ đến Mục Mộng Nghệ mới tăng vọt thực lực, hần không rõ ràng cho lắm, lòng còn sợ hãi.

"Ủm?" Đột nhiên, Liễu Như Long tựa hồ đã nhận ra cái gì, hần như ngơ mảy, thân ảnh lóe lên, liền núp ở đường đi góc rẽ.

Mấy tức về sau, hần phát hiện chừng ba trăm tên Linh Thai Cảnh đại viên mẫn người áo đen bị mặt, nhanh chóng tiến vào thời không điện, không bao lâu, thời không trong điện không gian tiếp tục chấn động một lát sau, quy về yên tĩnh. Hiện nhiên đám người thông qua truyền tống trận đã rời đi.

Liễu Như Long lông mày nhíu chặt bước vào thời không điện, liếc xem tên kia đệ tử chấp pháp nói: "Người có biết bọn hần là người phương nào?"

"Hỏi bầm Đại sư huynh, tiểu đệ không biết." Kia đệ tử chấp pháp cung kính nói xong, lại vội vàng nói: "Đại sư huynh, tiểu đệ có việc hướng ngài bẩm báo."

"Nói."

"Đại sư huynh, ngay tại nửa canh giờ trước, ngài cửu nhân Đàm Vân, bị chín tên người áo đen truy sát, thông qua truyền tống trận, không biết chạy trốn tới cái nào tiểu bí cảnh." Kia đệ tử chấp pháp chỉ tiết nói: "Vừa rồi đám người kia, chính là chín tên trong hắc y nhân một, triệu tập truy sát Đàm Vân nhân thủ."

"Chuyện này là thật?" Liễu Như Long nghe được Đàm Vân tin tức, ánh mắt bên trong lộ ra ngập trời hận ý!

"Thiên chân vạn xác!" Kia đệ tử chấp pháp xác định nói.

"Truyền ta, tất cả Linh Thai Cảnh cửu trọng, đại viên mẫn đệ tử chấp pháp, lập tức đến nơi đây tập hợp!" Liễu Như Long ra lệnh.

Kia đệ tử chấp pháp lĩnh mệnh về sau, lập tức lúc rời đi không điện, tiến về đệ tử chấp pháp nhóm ở lại khu vực...

Một canh giờ sau, tổng cộng có 2056 tên đệ tử chấp pháp, đi tới thời không điện, một mực cung kính đứng tại Liễu Như Long trước mặt.

Trong đó Linh Thai Cảnh cửu trọng 850 tên; đại viên mẫn đệ tử chấp pháp 1206 tên!

"Đêm khuya ta triệu tập chư vị đến đây, có một chuyện mời chư vị tương trợ." Liễu Như Long trầm giọng nói.

"Đại sư huynh, ngài cứ việc phân phó!" Chúng đệ tử chấp pháp trăm miệng một lời.

"Tốt!" Liễu Như Long trọng trọng gật đầu, khí phần điền ung nói: "Đàm Vân cùng ta có lấy huyết hải thâm cừu, hần hiện tại không biết trốn vào cái nào tiểu bí cảnh, ta hi vọng chư vị, có thể chia ra mười hai đường, trước khi chia tay hướng mỗi cái tiểu bí cảnh, cho ta bắt sống hần, như bắt sống hần có khó khăn, vậy liền giết hần, đem người bằng cột đầu cho ta!"

Chúng đệ tử chấp pháp cũng không lập tức đáp ứng, mà là nhìn nhau, thần sắc khó xử.

Thân là đệ tử chấp pháp, bọn hần thế nhưng là rõ ràng, theo tông quy, như lấy việc công làm việc tư, một khi phát hiện, bắt lấy cố tình vi phạm chi tội, gấp bội nghiêm trị!

"Đại sư huynh, không phải chúng ta không đáp ứng, mà là một khi Chấp pháp trưởng lão biết quy tội xuống tới, chúng tiểu nhân không chịu đựng nổi a!" Trong đó một tên Linh Thai Cảnh đại viên mẫn đệ tử thận trọng nói.

"Đúng vậy a Đại sư huynh..." Chúng đệ tử nhao nhao phụ họa nói.

"Ta hiểu mọi người cố kỵ." Liễu Như Long một lòng chỉ nghĩ báo thù, hần quyết tâm liều mạng, lời thề son sắt nói: "Xảy ra sự tình, ta hết thảy gánh chịu! Ta tuyệt sẽ không để sư phụ quy tội đến các người trên đầu!"

"Đại sư huynh, có ngài câu nói này, là đủ rồi!" Đám người trăm miệng một lời.

Liễu Như Long không chỉ có là Chấp pháp trưởng lão đệ tử duy nhất, mà lại còn là Thập trưởng lão nghĩa tử, luận thực lực cũng là chúng đệ tử chấp pháp sùng bái đối tượng.

Bây giờ lại không nổi lo về sau, bọn hần tất nhiên là vui lòng, lấy lòng Liễu Như Long!

Sau đó, 2056 tên đệ tử chấp pháp, mỗi một trăm hơn bảy mươi người chia một đội, lục tục thông qua truyền tống trận, phân biệt truyền tống đến mười hai cái tiểu bí cảnh bên trong, đuổi bắt Đàm Vân!

Liễu Như Long nghĩ đến ngày mai sư phụ có việc, triệu kiến mình, bất đắc dĩ không cách nào tiến về, đành phải lạng chờ tin lành...

Tối nay nhất định là một số người đêm không ngủ.

Tiết Từ Yên đem Mục Mộng Nghệ mang về mình khuê phòng về sau, một mực chờ đợi lấy Mục Mộng Nghệ...

Mộ Dung Khôn tại trên giường, vừa nghĩ Mục Mộng Nghệ nổi bật đáng người, một bên hung hăng giày xéo dưới thân một nữ đệ tử...

Hôm sau, trời tờ mờ sáng, Tiết Từ Yên phát hiện Mục Mộng Nghệ không chút nào có dấu hiệu thức tỉnh, nàng một bên chiều cổ Mục Mộng Nghệ, một bên sai người liên hệ kiến tạo lầu các tạp dịch đệ tử nhóm, tổng cộng tổn hao ba vạn hạ phẩm linh thạch, tại Mục Mộng Nghệ sụp đổ lầu các chỗ, một

lần nữa kiến tạo một tòa...

Sáng sớm, Lệnh Hồ Trường Không thể xác tình thần khí sáng lúc, Diệp Thiên vô cùng lo lắng đi vào phòng, cáo tri Lệnh Hồ Trường Không, đêm qua giờ Tý, Mục Mộng Nghệ lần các bị hủy, Đàm Vân không biết tung tích!

"Đáng chết! Nhất định là Mộ Dung Khôn phải người làm!" Lệnh Hồ Trường Không khí cấp bại phôi nói: "Vô luận như thế nào cũng không thể để Đàm Vân, chết tại Mộ Dung Khôn tay của người bên trong, nếu không, ta sẽ mất đi tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch!"

"Diệp Thiên, ngươi cùng Đàm Vân có sinh tử chi chiến, lần này ngươi cũng không cần truy sát Đàm Vân, việc này ta sẽ giao cho Lâm Nghị phụ trách, cần phải đuổi tại Mộ Dung Khôn người phía trước, giết Đàm Vân!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mượn vườn giết người

Cùng một thời gian, Tuyệt Vực hung cốc.

Hàn phong Tiêu Tiêu, tuyết bay phiêu linh.

Tùng tòa nguy nga tuyết lớn phong ở giữa, Đàm Vân một đêm chưa ngủ phi nước đại, phía sau hắn bảy dặm bên ngoài, bốn tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử áo đen, theo đuổi không bỏ!

Bốn người vì phòng ngừa mất dấu Đàm Vân, cho nên, thay phiên phóng thích linh thức gắt gao khóa chặt lại Đàm Vân!

"Đúng là mẹ nó gặp quý, hắn chỉ là Linh Thai Cảnh bát trọng cảnh, tốc độ làm sao không thể so với chúng ta chậm!"

"..."

Bốn người không nhìn được chửi mẹ! Bọn hắn nguyên lai tưởng rằng, nhiều nhất ba canh giờ liền có thể bắt được Đàm Vân, nhưng đuổi cả đêm, Đàm Vân từ đầu đến cuối bọn hắn duy trì khoảng cách bảy dặm...

Đầu chuyển tinh di, mặt trời mọc Đông Sơn.

Bốn người không tiếc tiêu hao linh lực, duy trì tốc độ nhanh nhất đuổi theo Đàm Vân, đã xâm nhập Tuyệt Vực hơn bảy ngàn dặm, bây giờ Linh Trì bên trong linh lực đã hao tổn hơn phân nửa, nhưng mà, đừng nói đuổi kịp Đàm Vân, liền ngay cả khoảng cách như trước vẫn là bảy dặm!

"Đàm Vân, nã lạc qua bích! Ngươi nếu là cái nam nhân, liền dừng lại, chúng ta quyết nhất tử chiến!"

"Không sai, có ngon thì đừng chạy! Chúng ta phân cao thấp!"

"..."

Trong đó ba người tiếng chửi rủa, vang động núi sông. Muốn chọc giận Đàm Vân, để Đàm Vân dừng lại!

Đối mặt bốn con chó điên nhục mạ, Đàm Vân không thèm để ý, hắn tinh mâu bên trong xẹt qua một vòng giảo hoạt, có ý riêng tự lẩm bẩm: "Trước hết để cho các ngươi phách lối, chờ một lúc nhìn con súc sinh kia, làm sao sửa chữa các ngươi!"

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đàm Vân lại xe nhẹ đường quen tại núi tuyết ở giữa chạy ba trăm dặm về sau, đập vào mi mắt là một tòa che khuất bầu trời tuyết lớn phong!

Mà nói lấy xe nhẹ đường quen, chính là bởi vì Đàm Vân ba ngày trước, tại tòa này tuyết lớn phong giữa sườn núi, từng ôm chuông ta thơ dao trốn qua mệnh!

Đàm Vân ánh mắt kiên định ngưỡng mộ một chút, cao ngất như mây tuyết lớn phong, khóe miệng phác họa ra một vòng cười tà, tiếp theo, giả bộ thể lực chống đỡ hết nổi, dừng lại tại chân núi một bộ thờ hèn hèn đáng vẻ.

"Oa ha ha ha, tiểu tử ngươi làm sao không chạy? Ngươi mẹ nó ngược lại là chạy a!"

"Hắc hắc hắc hắc, Đàm Vân ngươi không phải đỉnh ngu sao! Ngươi ngu như vậy so, ta còn tưởng rằng ngươi linh lực vô cùng vô tận đâu! Có phải hay không linh lực muốn hầu như không còn, trốn bất động rồi? A a a a!"

Đàm Vân quay đầu giễu cợt nói: "Ha ha cái mặt ngươi! Bốn cái đồ ngốc đồ chơi, các ngươi đây là cùng Gia Gia tú trí thông minh sao? Các ngươi như

cùng ta cảnh giới, Gia Gia vài phút ngược sát các người trăm ngàn lần!"

"Còn có a! Người nói các người bốn cái Linh Thai Cảnh đại viên mãn, ngay cả ta một cái bát trọng cảnh đều đuổi không kịp, ta nếu như các người, đã sớm tè dầm, một đầu già chết tại nước tiểu lên!"

"Ha ha ha ha, biết vì sao không phải đầu hũ mà là nước tiểu sao? Đoán chừng lấy các người trí thông minh cũng không rõ ràng!"

Đàm Vân giễu cợt âm thanh, quanh quần tại tuyết cốc bên trong thật lâu không tiêu tan. Bốn người nghe vậy, cái mũi đều sắp tức điên!

Ba người khác còn muốn công kích Đàm Vân lúc, bị cầm đầu bành chương đánh gãy, "Ít cùng hấn đầu võ mồm, đợi bắt hấn lại, trước xé nát miệng của hấn, lại đem hấn thiên đao vạn quả! Đuổi theo cho ta!"

"Vâng, Bành sư huynh!" Ba người ứng thanh về sau, một người trong đó một bên đuổi theo Đàm Vân, một bên muốn nói lại thôi liếc nhìn bên cạnh bành chương.

"Có chuyện mau nói, có rắc mau thả." Bành chương không nhịn được nói.

"Cái nào Bành sư huynh, người, người nói Đàm Vân là có ý gì?" Vậy đệ tử một bộ trăm mối vẫn không có cách giải bộ dáng.

"Lời gì?"

"Chính là tục ngữ nói, không phải mua khối đầu hũ đâm chết sao? Thế nào lại là nước tiểu?" Vậy đệ tử về mặt thành thật nói.

Bành chương tức giận đến sắc mặt xanh lét, "Tám ngựa, ta cho người biết a! Về sau hỏi lại loại này nhục trí vấn đề, ta mẹ nó một bàn tay hô chết người, tin hay không?"

"Bành sư huynh, ngài bớt giận, ngài bớt giận, tiểu đệ chính là hiếu kì mà thôi." Tám ngựa một bộ thật thà bộ dáng.

"Đúng vậy a Bành sư huynh, chúng ta cũng muốn biết." Hai tên đệ tử khác thừa dịp mà hỏi thăm. Bọn hấn thật sự là không nghĩ ra!

"Tốt a, các người thắng, kỳ thật ta cũng không biết." Bành chương tiếng nói phủ lạc, phía trước truyền đến Đàm Vân không nhịn được tiếng cười to, "Ta mẹ nó cũng là say, các người thật đúng là xoắn xuýt chuyện này a! Hắc hắc hắc hắc, các cháu, kỳ thật Gia Gia cũng không biết."

"Tức chết ta vậy! Đàm Vân, người chờ đó cho ta!" Bành chương tức giận đến suýt nữa thổ huyết. Bốn người bị đùa nghịch, lửa giận tràn ngập lồng ngực, sỉ nhục cảm kích tăng!

Không đem Đàm Vân chém thành muôn mảnh, thực khó tiêu hận!

Đàm Vân phát hiện thành công chọc giận bốn người về sau, hấn cười! Một bộ gian kế được như ý bộ dáng!

Hấn là nhân nhúc cả trứng, cùng bốn người mắng nhau sao? Không, dĩ nhiên không phải!

Hấn rõ ràng, chỉ có triệt để chọc giận bốn người, bọn hấn đang đuổi mình bên trên tuyết lớn phong về sau, mới sẽ không quá chú ý tuyết lớn trên đỉnh tình huống. Chỉ có dạng này, mình tân tân khổ khổ, đem bọn hấn dẫn tới nơi này mục đích, mới có thể đạt thành!

Đàm Vân mang theo nụ cười tàn khốc, tại thông hướng núi tuyết giữa sườn núi trên đường, tận lực thả chậm tốc độ, để bốn người không ngừng cùng mình rút ngắn khoảng cách!

Sáu dặm.. Năm dặm.. Bốn dặm.. Ngàn trượng..

"Nhanh, hấn trốn bắt động, mau đuổi theo hấn!" Bành chương ngẩng đầu nhìn phía trên ba trăm trượng bên ngoài Đàm Vân, hung ác kêu gào.

"Không sai biệt lắm, nếu ta chưa nhớ lầm, hấn là muốn tới." Đàm Vân một cái bước xa chui lên giữa sườn núi về sau, tốc độ đột ngột tăng, thân ảnh liên tiếp mười lần lấp lóe, lướt qua một trăm năm mươi trượng khoảng cách, như gió vọt vào một tòa cự đại trong huyết động!

Tiến vào trong huyết động về sau, Đàm Vân lật tay ở giữa, hạ phẩm Linh khí phi kiếm từ tay phải trống rỗng mà có, hướng ngay tại ngủ say một con toàn thân trắng như tuyết quái vật khổng lồ, trên miệng hung hăng cắm xuống!

"Phốc!"

Lưỡi kiếm sắc bén tại rút ra quái vật khổng lồ cái miệng lúc, mang theo một cỗ phun tung toé huyết dịch!

"Rống!"

"Rống!"

Từng tiếng vượn rống đỉnh tai nhúc óc, mãnh liệt sóng âm khiến lớn như vậy hang động ong ong thẳng run, đá vụn, cát bụi hỗn hợp lại cùng nhau rơi đập!

Tuyệt Vực yêu vượn trệt để lâm vào nỗi giận, nó kia như ngọn núi nhỏ thân hình khổng lồ, như là dẫm vào đuôi mèo, đột nhiên nhảy dựng lên, khi thấy rõ tổn thương mình Nhân Loại, chính là ba ngày trước Nhân Loại về sau, tráng kiện chân trước đánh lấy lồng ngực, hướng đang theo bên ngoài hang động trốn như điên Đàm Văn đuổi theo!

"Suu!"

Đàm Văn chạy ra hang động trong chớp lát, thời gian tính toán vừa lúc, lúc này bành Chương thứ 4 người vừa vận xuất hiện tại giữa sườn núi!

"Không tốt, là nhất giai Độ Kiếp Kỳ Tuyệt Vực yêu vượn!" Bành chương thần sắc hoảng sợ thét lên bên trong, Đàm Văn đối diện hướng hấn lao đến, đằng sau đi theo Tuyệt Vực yêu vượn!

Tuyệt Vực yêu vượn gầm thét, vung lên chân trước, cự chương mang theo tiếng rít, coi như lảng không nắm chặt Đàm Văn lúc, Đàm Văn hai chân đạp đất, thân thể phóng lên tận trời, hô hết nói ". Yêu Vượn huynh, là bốn người bọn họ ra lệnh cho ta đánh lên ngươi, bọn hấn mới là kẻ cầm đầu a!"

Tuyệt Vực yêu vượn nghe xong, nguyên bản vô huyệt cự chương, đột nhiên hóa thành cự quyền, hướng trước mặt bốn người quét ngang mà xuống!

"Mau tránh ra!" Bành chương nghiêm nghị nhắc nhở, dẫn đầu tránh né. Ba người khác hốt hoảng tránh né về sau, càng thêm chọc giận Tuyệt Vực yêu vượn, nó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, hướng bên trái nhảy vọt ba mươi trượng, cự chương chụp về phía chưa tỉnh hồn tám ngựa!

"Không..." Tám ngựa phát ra cuồng loạn tiếng kêu thảm thiết, hấn vừa nhảy lên mười trượng, liền bị Tuyệt Vực yêu vượn đột nhiên bạo khởi cự chương, siết ở lòng bàn tay!

"Răng rắc, răng rắc!"

Tám ngựa tiếng kêu thảm thiết líu lo mà tới, thân thể bị bóp nát, thịt nát xương tan mà chết!

"Tám ngựa!" Bành chương khổ sở kêu khóc bên trong, phát hiện Đàm Văn đã hướng phía dưới núi bỏ chạy.

Hấn rống giận chào hỏi hai người khác, một bên tránh né lấy Tuyệt Vực yêu vượn công kích, một bên hướng Đàm Văn đuổi theo, "Đàm Văn, ngươi cái này giảo hoạt tạp toái, ta thể dù là đuổi tới chân trời góc biển, cũng muốn giết ngươi!"

Liều gia diệt môn tin tức, đối với Liều Như Long mà nói, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, chấn động đến não hải ông ông trực hưởng, khiến cho hấn đứng chết trân tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hung cốc hàn đàm

"Vô dụng súc có, thể mà chỉ xử lý một cái!" Đàm Văn hướng Đại Tuyệt Sơn hạ liễu mạng chạy trốn, ám đạo đáng tiếc.

Bành Chương thứ 3 người bị sau lưng Tuyệt Vực yêu vượn đuổi theo, phiền muộn, khủng hoảng mà phẫn nộ!

Phiền muộn mình chủ quan, lấy Đàm Văn quỷ kế!

Khủng hoảng là, nếu như bị Tuyệt Vực yêu vượn đuổi kịp, mình nếu muốn mạng sống khó như lên trời!

Bọn hấn phẫn nộ! Thế sát Đàm Văn!

"Rống!"

"Rống!"

Tuyệt Vực yêu vượn gào thét liên tục, có được mười hai mười ba tuổi thiếu niên trí thông minh nó, cuối cùng là đã nhìn ra. Ở phía trước chạy trốn chết thiếu niên gọi Đàm Văn, cái này đáng chết Nhân Loại bị bốn người truy sát, cố ý tiến vào hang động đánh lên mình, lợi dụng mình tới đối phó mặt khác bốn tên Nhân Loại!

Nó lại liên tưởng đến ba ngày trước, Đàm Văn ở trước mặt mình, cứu đi thiếu nữ kia về sau, còn nhục nhã mình từng màn, nó lúc này, chỉ có một cái tưởng niệm, nuốt sống Đàm Văn, về phần ba người khác, nó không muốn lại để ý tới!

Ánh mắt của nó khóa chặt lại, phía trước nhất chạy trốn Đàm Văn, toàn thân đen nhánh yêu lực bốc hơi mà có, mỗi nhảy vọt một lần, liền vượt qua mấy chục trượng khoảng cách!

Bành Chương thứ 3 người noi đó biết, Tuyết Vực yêu vượn ý nghĩ? Bọn hấn phát hiện đuổi theo Tuyết Vực yêu vượn tốc độ, không ngừng tăng lên về sau, đành phải đem hết toàn lực đi theo Đàm Vân đào mệnh!

Giờ phút này, từ trên cao quan sát, liền sẽ khiến người nghĩ lầm, cuồng bạo Tuyết Vực yêu vượn, tại vô số tòa cao vút trong mây núi tuyết bầy ở giữa, đuổi theo cùng một băng bốn tên Nhân Loại!

Đàm Vân toàn lực thi triển Hồng Mông Thần Bộ sau tốc độ, cùng bành Chương thứ 3 người, Tuyết Vực yêu vượn tốc độ, cơ hồ không kém bao nhiêu. Ba người đuổi không kịp Đàm Vân, cũng sẽ không bị Tuyết Vực yêu vượn đuổi kịp!

Đàm Vân cảm nhận được Linh Trì bên trong linh lực không đủ ba thành về sau, thần sắc trước nay chưa từng có ngưng trọng, "Ba người linh lực so ta hùng hậu, chờ ta linh lực hầu như không còn, ta sớm muộn sẽ bị bọn hấn bắt lấy đánh giết, dạng này trốn xuống dưới không phải biện pháp!"

Hắn nguyên bản trông cậy vào, đem bốn người dẫn tới tuyết lớn phong, mượn nhờ Tuyết Vực yêu vượn diệt trừ bốn người, dầu gì cũng có thể để yêu vượn ngăn chặn bốn người, mình tốt bỏ trốn mất dạng, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên kế này thất bại!

Trong đầu phi tốc hiện lên vô số loại biện pháp thoát thân, chốc lát sau, Đàm Vân tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên, thần sắc kiên quyết, ánh mắt kiên định, hướng Tuyết Vực trung ương đại hung chỉ địa: Hung cốc hàn đàm, bỏ chạy!

Sở dĩ cái này phương viên một vạn sáu ngàn dặm Tuyết Vực tiểu bí cảnh, được xưng là Tuyết Vực hung cốc, chính là bởi vì Tuyết Vực trung ương, có một chỗ chiếm cứ nhiều loại nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú!

Những này nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, đứng ở Tuyết Vực bên trong yêu thú đỉnh chuỗi thực vật, vô luận thực lực cũng là hung ác trình độ, đều hơi thắng Tuyết Vực yêu vượn!

Đàm Vân cũng là bị buộc cùng đường mặt lộ, mới đi hạ sách này, phạm là có những biện pháp khác, hấn tuyệt không lấy thân mạo hiểm..

Đàm Vân tràn ngập nguy hiểm đào mệnh lúc, Mộ Dung Khôn ba trăm tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn thuộc hạ, đã phân tán tại mười hai cái tiểu bí cảnh bên trong tìm kiếm lấy, Đàm Vân tung tích!

Cùng lúc đó, Linh Thai Cảnh cửu trọng, đại viên mãn 173 tên đệ tử chấp pháp, cũng tại Tuyết Vực bên trong căn cứ Đàm Vân, bành Chương thứ 5 người dấu chân, tìm được Đại Tuyết Sơn..

Ngoài ra, Lệnh Hồ Trường Không phái ra Lâm Nghi, cũng mang theo gần ngàn tên thủ hạ, phân tán tại mười hai cái tiểu bí cảnh bên trong..

Thời gian như lưu, trong nháy mắt, hai đêm một ngày đã qua.

Truy sát Đàm Vân tam phương đệ tử, tổng cộng 281 người, trải qua đôi đất tuyết bên trong dấu chân kín đáo thăm dò, lần lượt hướng hung cốc hàn đàm mà đi..

Giờ phút này, đào mệnh bên trong Đàm Vân, Linh Trì bên trong linh lực đã sắp hầu như không còn, chỉ bằng cường hấn nhục thân, phi nước đại.

"Mẹ nó, làm sao còn chưa tới hung cốc hàn đàm!" Tâm tình của hấn nặng nề, chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngoài năm dặm bành Chương thứ 3 người, từ từ đuổi kịp mình!

Cứ việc ba người tự biết qua không được bao lâu, liền có thể bắt được Đàm Vân, nhưng Linh Trì bên trong linh lực còn sót lại một thành bọn hấn, trên mặt không chỉ có không có vẻ vui sướng, tương phản toát ra lại là hoảng sợ!

Bởi vì Tuyết Vực yêu vượn, vẫn như cũ bộ dáng hung ác mà cố chấp đuổi theo! Nó một thờ hồng học, nhưng ngắm nhìn phía trước nhất Đàm Vân, cự đồng bên trong tràn ngập nhân tính hóa không chết không thôi ý vị!

"Bành sư huynh, làm sao bây giờ? Nó sắp đuổi theo tới!" Gọi Tổng Quảng, Lý Nghĩa hai người, ánh mắt tuyệt vọng.

"Còn có thể làm sao, như súc sinh này thật đuổi theo, chúng ta chỉ có thể liều chết buông tay đánh cược một lần, làm thịt nó!" Bành chương nhìn như có được ngọc đá cùng vỡ khí phách, kì thực chắc chắn chủ ý, đến lúc đó, dùng Tổng Quảng, Lý Nghĩa làm tấm mộc, mình tùy thời đào thoát!

"Tốt, đều nghe Bành sư huynh người..." Tổng Quảng lời còn chưa dứt, đột nhiên, sau lưng truyền đến Tuyết Vực yêu vượn, kia không cam lòng mà phản nộ gầm nhẹ.

Đàm Vân, Tổng Quảng bốn người quay đầu nhìn lại, nhưng gặp Tuyết Vực yêu vượn, đột nhiên dừng bước không tiến, ngắm nhìn mình phương hướng, cự đồng bên trong hiện ra nồng đậm vẻ kiêu dè.

Đàm Vân bốn người lập tức minh bạch, tất nhiên là phía trước mình, chiếm cứ khiến Tuyết Vực yêu vượn e ngại yêu thú!

Yêu thú trời sinh giàu có lấy đối với mình linh vực, không dung những yêu thú khác xâm phạm bản tính, thường xuyên vì tranh đoạt linh vực, chém giết lẫn nhau. Rất hiển nhiên, Đàm Vân bốn người đã xâm nhập một loại nào đó so Tuyết Vực yêu vượn, càng cường đại hơn yêu thú địa bàn!

Cho nên, Tuyết Vực yêu vượn, đành phải chùn bước, phát ra không cam lòng trầm hồng!

"Bành sư huynh, xem ra phía trước chính là hung cốc hàn đàm, chúng ta bây giờ muốn hay không thâm nhập hơn nữa?" Tống Quảng có chút run rẩy thân thể hỏi.

"Là, là a Bành sư huynh." Lý Nghĩa run giọng phụ họa.

Bành chương quyết định thật nhanh nói: "Tuyệt Vực yêu vượn súc sinh này, một mực tại đằng sau không chịu rời đi, chúng ta bây giờ đã mất đường lui! Mở cung không quay đầu lại tiến, trước hết giết Đàm Vân, chúng ta lại nghĩ biện pháp thoát thân!"

"Theo ta truy!" Bành chương cảnh giác mười phần nhìn xung quanh bốn phía từng tòa núi tuyết, hướng Đàm Vân lần nữa đuổi theo!

"Đều đuổi tới nơi này, ba người này lại còn truy!" Đàm Vân từ ba người trong lúc nói chuyện với nhau, biết được phía trước núi tuyết vờn quanh ở giữa, chính là hung danh bên ngoài hung cốc hàn đàm. Hắn thở sâu, dứt khoát quyết nhiên liều mạng hướng phía trước bỏ chạy!

"Đàm Vân, ngươi là trốn không thoát! Ngươi như ngoan ngoãn thủ chịu trời, ta có thể cho ngươi thống khoái!" Bành chương âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu không, để chúng ta bắt lại ngươi, kết quả của ngươi sẽ chết rất thê thảm!"

"Nói nhảm cũng thật nhiều, ngươi có thể bắt lấy lão tử rồi nói sau!" Đàm Vân quay đầu nhìn một cái nhanh chóng tới gần ba người, khi hắn quay đầu nhìn về phía trước lúc, trong lòng run lên, đột nhiên dừng bước. Dưới chân rõ ràng là rìa vách núi, phía trước là vực sâu vạn trượng!

Đàm Vân vẻ mặt nghiêm túc quan sát mà đi, chỉ gặp vực sâu phía dưới, từng tòa núi tuyết vờn quanh ở giữa, có một mảnh vạn trượng vuông tằng bồng!

Thật dày trong tằng bồng, mơ hồ có thể thấy được, hiện đầy từng cái to lớn kẽ nứt băng tuyết, băng động đầm nước phát ra xanh biếc màu sắc, giống như cao chọc trời cự thú từng đôi thâm thúy mà chấn nhiếp lòng người hai mắt, cùng Đàm Vân bốn mắt đối mặt!

Đây chính là Tuyệt Vực bên trong hung cốc hàn đàm!

"Tập toái, làm sao? Nghĩ nhảy đi xuống? Có gan ngươi ngược lại là nhảy a!" Bành chương cầm trong tay lợi kiếm hướng Đàm Vân từng bước ép sát.

Hàn đàm nội bộ thủy vực bao la, chiếm cứ nhiều loại nhất giai Độ Kiếp Kỳ cường đại yêu thú. Ngày thường muốn tiến vào săn giết yêu thú người, đều là Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, lại chỉ có thành quần kết đội mới dám!

Hắn thấy, cho Đàm Vân một vạn cái lá gan, hắn cũng không dám nhảy đi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hàn đàm tu luyện

Nhưng mà sự thật kết quả, lại hoàn toàn ra khỏi bành Chương thứ 3 người dự kiến!

"Chỉ cần ta không chết, ta sẽ để cho các ngươi biết cái gì gọi là, muốn sống không được muốn chết không xong!" Đàm Vân quay đầu gắt gao đưa mắt nhìn ba người một chút về sau, thả người nhảy hướng vực sâu hung cốc hàn đàm!

"Bành sư huynh, tiểu tử này thế mà thật nhảy!" Tống Quảng kinh hô đi vào bên vách núi xuôi theo, quan sát mà xuống, nhìn thấy rơi xuống Đàm Vân "Bịch!" Một tiếng, đầu hướng xuống chui vào sóng biếc lăn tăn trong hàn đàm.

"Bành sư huynh, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?" Lý Nghĩa quay đầu nhìn ra xa một chút, nhìn chăm chăm không chịu rời đi Tuyệt Vực yêu vượn về sau, hoang mang lo sợ mà hỏi.

Bành chương trầm mặt dừng thẳng vẫn, thêm chút suy nghĩ sâu xa nói: "Coi như chúng ta muốn trở về tông môn, cũng muốn trước khôi phục thực lực lại nói. Huống hồ, chỉ cần không nhìn thấy Đàm Vân thi thể, không coi là hoàn thành Mộ Dung sư huynh nhiệm vụ."

"Chúng ta ngay tại chỗ khôi phục thực lực, đồng thời giám thị lấy phía dưới nhất cử nhất động, đừng để Đàm Vân chạy!" Bành chương vừa dứt lời, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, phát hiện hàn đàm ba quang dập dờn bên trong, Đàm Vân xông ra mặt nước về sau, tại tằng bồng bên trên nhanh chóng ngồi xếp bằng.

"Hồng Mông Ngưng Khí Quyết!"

Đàm Vân một bên cảnh giác mười phần nhìn xung quanh, yên tĩnh làm cho người giận sôi mặt đầm, một bên hai tay nhanh chóng ở trước ngực kết ấn, lập tức, trên hàn đàm không nồng đậm thiên địa linh khí, điên cuồng hướng hắn mi tâm tràn vào!

"Thật cường hãn thôn phệ tốc độ, so ta thô nạp tốc độ nhanh hơn!" Ngừng chân tại trên vách đá bành chương, ánh mắt bên trong toát ra khó mà che giấu vẻ chấn động. Hắn rõ ràng phát giác được trên vách đá trống không linh khí, như là trong hư không từng sợi mây trôi, nhanh chóng hướng phía dưới

bốc lên mà xuống!

Bành chương nhìn xem đồng dạng khiếp sợ Lý Nghĩa, Tống Quảng, quả quyết nói: "Tuyệt không thể để hấn khôi phục thực lực, nếu không lại nghĩ bắt hấn lại coi như khó khăn! Hai người các ngươi cùng ta xuống dưới, đem hấn đẩy vào trong hàn đàm!"

Nói, bành chương nhảy xuống vách núi. Tống Quảng, Lý Nghĩa theo sát phía sau!

Ba người tay phải cầm kiếm, cực tốc rơi xuống bên trong giang hai cánh tay, tại trong cuồng phong duy trì thân thể cân bằng, đương khoảng cách phía dưới Đàm Vân còn lại hai trăm trượng lúc, ba người cánh tay phải múa, lập tức, mấy chục đạo kiếm mang hướng Đàm Vân kích xạ chém xuống!

Theo gấp mười thôn phệ thiên địa linh khí tốc độ, Đàm Vân Linh Trì bên trong linh lực đã khôi phục một phần trăm.

Hấn miễn cưỡng thi triển Hồng Mông Thần Bộ, hiểm lại càng hiểm tránh thoát bao phủ xuống kiếm mang, một đầu đâm vào thâm thủy trong đàm nước.

"Lạnh quá!" Lạnh lẽo thấu xương trong đàm nước, Đàm Vân run rẩy thân thể, không ngừng mà nhanh chóng xâm nhập.

Hấn dùng Linh Trì bên trong chỉ có linh lực, thi triển đề giai pháp thuật Quy Tức Thuật.

Hấn lại không dư thừa linh lực, phóng thích linh thức xem xét phía trên ba người phải chăng đuổi theo!

Theo không ngừng xâm nhập hàn đàm, không chỉ có nước hồ nhiệt độ càng thấp, tia sáng càng mờ mờ, lại tầm nhìn cũng đang không ngừng giảm xuống. Lúc này, Đàm Vân chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trong vòng trăm trượng tình huống.

Đàm Vân vì mạng sống, đành phải yên lặng thừa nhận rét lạnh, không biết hung hiểm, liệu mạng hướng chỗ sâu du động, sau nửa canh giờ, đã thâm nhập hàn đàm sáu ngàn trượng!

Nếu không phải hấn có cường hấn nhục thân, nếu không, hấn đã sớm bị rét lạnh tươi sống chết cứng, bị to lớn thủy áp trọng lực nghiền chết!

Thời gian phi tốc trôi qua, lại qua một canh giờ sau, Đàm Vân đã thâm nhập vạn trượng, toàn thân xương cốt tại thủy áp dưới, chỉ chi rung động!

Hấn bị đông cứng đến cơ hồ mất đi tri giác, biết mình không thể thâm nhập hơn nữa, không phải, sẽ bị thủy áp nghiền ép bỏ mình!

Càng thêm làm hấn trong lòng run sợ chính là, trước đó tại xâm nhập hàn đàm quá trình bên trong, còn thường xuyên có thể nhìn thấy nhất giai Sơ Sinh Kỳ, bộ dáng xấu xí trong nước yếu thú, nhưng lúc này theo mình xâm nhập vạn trượng, trong tầm mắt đen nhánh làm cho người giận sôi, mình đã cùng người mù không khác nhau chút nào.

"Ông ơng..."

Từng đợt Thủy âm từ xa đến gần, Đàm Vân dọa đến vội vàng nín hơi, giống như một tôn thạch điêu lơ lửng tại trong đàm nước. Mấy tức sau Đàm Vân lông tóc dựng đứng, phát giác được đỉnh đầu cực tốc bơi qua một con quái vật khổng lồ!

Đàm Vân cực lực bình phục khủng hoảng tâm tình, thẳng đến kia không biết yêu thú đi xa, hấn lồng ngực mới truyền ra gấp rút mà nặng nề tiếng tim đập!

Đàm Vân giờ phút này trước nay chưa từng có khát vọng khôi phục thực lực, chỉ có khôi phục thực lực, mới có thể thấy rõ bốn phía trong thủy vực cảnh tượng!

"Hồng Mông Ngưng Khí Quyết!"

Đàm Vân liên tục không ngừng hai tay ở trước ngực kết ấn, lập tức, đưa tay không thấy được năm ngón trong đàm nước, từng sợi trong nước linh khí nhanh chóng hướng Đàm Vân hội tụ, hóa thành một cỗ linh khí dòng lũ, chui vào mi tâm của hấn...

Cùng một thời gian, hàn đàm mặt nước tăng băng bên trên, bành Chương thứ 3 người ngồi xếp bằng, thổ nạp lấy linh khí khôi phục thực lực.

"Bành sư huynh, chúng ta còn phải lại nơi này thủ nhiều lâu? Ta, ta có chút... Sợ." Tống Quảng Mục chỉ riêng sợ hãi vẫn nhìn bốn phía, răng run lên.

"Đừng vậy a, bành... Sư huynh, chúng ta ở chỗ này quá nguy hiểm, vạn nhất có nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú thoát ra mặt nước, chúng ta khó thoát khỏi cái chết." Lý Nghĩa hải hùng khiếp vía run giọng phụ họa nói: "Bành sư huynh, cái này hàn đàm nhiệt độ nước cực thấp, Đàm Vân tại không có linh lực hộ thể dưới, nhiều nhất có thể sống một khắc. Hấn hiện tại cũng đi vào một nửa canh giờ, hấn khẳng định chết rồi. Chúng ta không bằng mau rời đi nơi này đi!"

"Các ngươi biết đến ta sao lại không biết?" Bành chương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn xem hai người, khiển trách: "Các ngươi có phải hay không sợ chói sáng? Cái này hàn đàm bốn phía đều là vách núi cheo leo, chúng ta không khôi phục thực lực, như thế nào đi lên!"

"Bành sư huynh, ngài dạy phải, vẫn là ngài gặp nguy không loạn, cơ trí hơn người." Hai người liên tục gật đầu, a dua nịnh hót.

"Ít nịnh nọt ta, tranh thủ thời gian khôi phục thực lực, rồi đi chỗ thị phi này mới là..." Bành chương lời còn chưa dứt, đột nhiên nhìn chăm chăm mặt nước, thần sắc sợ hãi nói: "Đàm Vân cái này tạt toái, thế mà không chết! Cái này sao có thể?"

Nhưng gặp trên mặt nước không, từng sợi màu ngà sữa linh lực, liên tục không ngừng chậm rãi chui vào trong hàn đàm.

Mọi người đều biết, loại này linh khí vào nước tình huống, chỉ có tu sĩ tiềm phục tại trong nước tu sĩ lúc mới có thể phát sinh!

Bởi vì trong nước yêu thú tại chưa hóa thành hình người trước, chỉ có thể thổ nạp trong nước linh khí, không giống nhân loại tu sĩ, thiên địa linh khí, trong nước linh khí đều có thể thổ nạp!

"Bành sư huynh, chúng ta bây giờ làm sao bây giờ?" Tổng Quảng, Lý Nghĩa hoang mang lo sợ nói.

"Còn có thể làm sao? Mộ Dung sư huynh lời nhắc nhở sự tình, chúng ta nhất định phải hoàn thành! Như cứ như vậy trở về, mục cho sư huynh sẽ không tha chúng ta!" Bành chương thân sắc kiên nghị, "Chúng ta ngay tại này một bên tu luyện, một bên trông coi! Ta cũng không tin hắn không ra!"

Tổng Quảng, Lý Nghĩa nghe vậy, âm thầm phào, chỉ cần không để cho mình tiến vào hàn đàm truy sát Đàm Vân là được...

Sau hai canh giờ, màn đêm buông xuống.

Hàn đàm vạn trượng chỗ sâu trong thủy vực, Đàm Vân vẫn như cũ thạch điêu không nhúc nhích lơ lửng. Trải qua hai canh giờ thôn phệ linh khí, hấn thực lực đã khôi phục được trạng thái đỉnh phong.

Hắn cũng không tại bên ngoài thân ngưng tụ linh lực lồng ánh sáng, cách trở thủy áp, rét lạnh ăn mòn, mà là vận chuyển linh lực du tẩu tại thể nội, chống cự lại giá rét thấu xương.

Hắn rõ ràng, như mình tại bên ngoài thân ngưng tụ linh lực lồng ánh sáng, lồng ánh sáng lại phát ra lấy màu vàng kim nhạt vàng sáng, thế tất dẫn tới yêu thú cường đại.

Đồng thời vì để tránh cho đưa tới yêu thú, hấn cũng không phóng thích linh thức, thăm dò phương viên mười một dặm thủy vực. Bất quá, theo hấn khôi phục thực lực, đã có thể thấy rõ trước mắt trong vòng trăm trượng thủy vực!

Hắn liền như thế không nhúc nhích ngừng treo ở trong nước, bắt đầu bế quan tu luyện, dự định đi được tới đâu hay tới đó! Như thật có yêu thú hướng tới mình, mình lại nghĩ pháp đào thoát!

Giờ khắc này, hấn khát vọng tăng lên cảnh giới, sau đó xông ra hàn đàm, đem bành Chương thứ 3 người đuổi tận giết tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nguy cơ tiến đến

Bóng đêm dần dần dày, trên vách đá Tuyết Vực yêu vượn, có lẽ là không kiên nhẫn được nữa, nó quay người rồi đi, biến mất tại trắng xóa đất tuyết cuối cùng...

Hôm sau buổi trưa, tuyết ngừng.

"Có người đến!" Tầng băng bên trên ngồi xếp bằng bành chương, lông mày ngưng tụ, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn phía trên vách núi, chợt, phát hiện mấy trăm người xuất hiện ở bên vách núi xuôi theo!

Trong đó người mặc giáp pháp trưởng bảo người 173 người, người mặc bó sát người áo đen người 25 người, ngoài ra còn có thân mang riêng phần mình phục sức người 83 người, tổng cộng 281 người!

173 tên đệ tử chấp pháp, là Liễu Như Long người, bọn hấn phụ trách bắt sống hoặc là đánh giết Đàm Vân!

Người mặc riêng phần mình phục sức 83 tên đệ tử, thì là Lâm Nghị người, mấy ngày trước, Lệnh Hồ Trường Không vì không thua bởi Mộ Dung Khôn tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch, thế là, mệnh lệnh Lâm Nghị dẫn người, thế tất đuổi tại Mộ Dung Khôn thủ hạ trước đó giết chết Đàm Vân!

Giờ phút này, 83 người bên trong cũng không có Lâm Nghị thân ảnh, hiển nhiên, lúc trước Lâm Nghị đến cái khác tiểu bí cảnh bên trong truy sát Đàm Vân.

Về phần còn lại 25 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn người áo đen, chính là bành chương an bài tên kia người áo đen, tại tông môn triệu tập người. Lúc ấy tổng cộng có 300 người, mà tiến vào Tuyết Vực hung cốc chỉ có cái này 25 người.

Ngay tại hai canh giờ trước, ba nhóm người trước khi đến hung cốc hàn đàm trên đường, không hẹn mà gặp.

Tam phương ở giữa người dẫn đầu, tương hỗ thăm dò qua đi, mới biết được mọi người mục tiêu đều là sát Đàm Vân!

Duy nhất có khác biệt là Lệnh Hồ Trường Không, Mộ Dung Khôn người, đều nghĩ đuổi tại đối phương phía trước, đem Đàm Vân đưa vào chỗ chết!

"Bành sư huynh, thật là ngài!" 25 tên đệ tử áo đen, phát hiện phía dưới tầng băng bên trên người là bành chương về sau, không chút do dự nhảy xuống vách núi, rơi xuống tại đầm nước về sau, nhao nhao lướt đi mặt nước, thần sắc cung kính đứng tại bành chương sau lưng.

Bành chương đang muốn cáo tri 25 người, Đàm Vân liền trốn ở trong hàn đàm lúc, trong đó một tên đệ tử, vội vàng cúi người, tại bành chương bên tai, tiếng như ruồi muỗi nhắc nhở: "Bành sư huynh, phía trên có 173 tên đệ tử chấp pháp, cũng là đến sát Đàm Vân. Mặt khác 83 người là Lệnh Hồ Trường Không thủ hạ Lâm Nghị người!"

"Ừm, ta hiểu được." Bành chương trùng điệp gật đầu, "Sát Đàm Vân sự tình, liên quan đến Mộ Dung sư huynh cùng Lệnh Hồ Trường Không kếch xù đánh bạc, chúng ta phải tất yếu giành trước giết Đàm Vân!"

"Bành sư huynh, Đàm Vân hẳn là tại trong hàn đàm?" Vậy đệ tử thanh âm ép tới trầm thấp dò hỏi.

"Ừm." Bành chương tiếng nói phủ lạc, trên vách đá 83 người vì thủ Trần Nhân Thanh, thu hồi bao phủ bành chương linh thức, chợt, ha ha cười nói: "Đa tạ Bành sư đệ cáo tri Đàm Vân hạ lạc."

Bành chương ám đạo hồngбет, Trần Nhân Thanh linh thức thăm dò mình, mình lại chưa phát hiện!

Cũng không phải là bành chương chủ quan. Bởi vì hẳn trên Tiềm Long Bảng thực lực xếp hạng 112 tên, mà Trần Nhân Thanh xếp hạng 108 vị, hẳn làm sao cũng không nghĩ đến, Trần Nhân Thanh linh hồn vậy mà cường đại hơn mình không chỉ một bậc, nếu không, mình lẽ ra có thể phát giác đến!

Bành chương ngang xem Trần Nhân Thanh, sắc mặt âm trầm nói: "Đàm Vân là bị ta làm cho nhảy vào hàn đàm, ta là trước hết nhất một đường đuổi giết hắn người! Trần Nhân Thanh, người chớ giành với ta!"

Theo bành chương dứt lời, Lý Nghĩa, Tổng Quảng chờ 27 tên đệ tử áo đen, nhao nhao cầm kiếm, toàn thân tràn ngập Linh Thai Cảnh đại viên mãn khí tức!

"Thật sự là trò cười!" Trần Nhân Thanh híp mắt, từng tia từng tia hàn mang trong con ngươi lưu thoán, "Bành chương, ngươi ta thể lực ngang nhau. Đằng sau ta 82 vị sư đệ bên trong, thể nhưng là có ròng rã năm mươi tên Linh Thai Cảnh cảnh giới đại viên mãn. Như thật đánh nhau, hậu quả ngươi rất rõ ràng!"

"Ngươi nghe cho ta, Đàm Vân là ta Trần Nhân Thanh! Ngươi lập tức mang theo ngươi người, lên cho ta đến!" Trần Nhân Thanh trầm trọng uy hiếp nói: "Nếu không, đao kiếm vô tình, phế bỏ ngươi nhóm coi như không xong!"

Trần Nhân Thanh sau lưng 50 tên đại viên mãn đệ tử, kiếm bạt nỗ trương nhìn xuống, bành chương 28 người, càng không ngừng kêu gào:

"Lăn đi lên!"

"Mau rút đi lên! Không phải, chúng ta xuống dưới phế bỏ ngươi!"

"..."

Tầng băng bên trên, Lý Nghĩa dọa đến mảnh nuốt nước miếng, lo lắng bất an nói: "Bành sư huynh, bọn hắn người đồng thể mạnh, không bằng chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn?"

"Ba!"

Bành chương phát tay, một cái cái tát rút đến Lý Nghĩa choáng đầu hoa mắt, "Tạm lánh mẹ ngươi! Ngươi có thể hay không có chút cốt khí? Chúng ta vì Đàm Vân, tám Mã sư đệ đều đã chết, hiện tại sao có thể từ bỏ!"

"Còn có, nếu để Trần Nhân Thanh giết Đàm Vân, Mộ Dung sư huynh liền muốn tổn thất tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch! Đến lúc đó, ngươi nghĩ rằng chúng ta còn có thể sống sao!"

Một câu bùng tình người trong mộng, Lý Nghĩa vội vàng chịu tội!

"Bành sư huynh, ngài nói rất đúng! Chúng ta đều nghe ngài, ngài nói như thế nào làm, chúng ta giống như gì!" Tổng Quảng bọn người ánh mắt kiên định, trăm miệng một lời!

"Tốt!" Bành chương một phen cân nhắc lợi hại về sau, thốt nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như kiếm, chém đinh chặt sắt nói: "Trần Nhân Thanh, ngươi ta song phương đều bằng bản sự, các ngươi nếu có thể tìm được trước Đàm Vân giết hắn, ta bành chương tự nhận không may, trái lại, các ngươi cũng giống vậy!"

"Còn có, tại chúng ta song phương truy sát Đàm Vân quá trình bên trong, các ngươi không cho phép đối người của ta động thủ! Cái này đã là ta sau cùng lui bước, ngươi như ý sẽ đồng ý, nếu không đồng ý, ta Bành mỗ cùng ngươi không tiếc một trận chiến!"

Trần Nhân Thanh khóa chặt lông mày, chậm rãi giãn ra, "Tốt, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy! Vậy liền công bằng cạnh tranh đi!"

Trần Nhân Thanh bỗng nhiên thu tay, quét mắt 82 tên thủ hạ, nghiêm nghị nói: "Trong hàn đàm có nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, mọi người tận lực không muốn phân tán!"

"Vâng, Trần sư huynh!"

"Hành động!" Trần Nhân Thanh toàn thân linh lực uốn lượn, nhảy xuống vách núi, bắn về phía hàn đàm!

"Suru suru..."

50 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn, 32 tên cửu trọng cảnh đệ tử, tranh nhau chen lấn bắn rơi vách núi!

"Bảy người một tiểu đội, tiến hàn đàm!" Bành chương một tiếng dẫn tới, sau lưng 21 người nhanh chóng chui vào đầm nước. Sau đó, bành chương mang theo còn lại sáu người, biến mất tại trong đầm nước...

"Triệu sư huynh, chúng ta phải chăng tiến vào hàn đàm?" Trên vách đá, một đệ tử chấp pháp, hướng cầm đầu Triệu từ hồ, dò hỏi.

Triệu từ hồ cao giọng cười to, "Đại sư huynh mục đích cuối cùng nhất, là muốn Đàm Vân chết. Chỉ cần đạt được mục đích, chúng ta lại không cần đứng trước bị hàn đàm yêu thú công kích phong hiểm, có sao mà không làm đâu?"

"Triệu sư huynh, nói cực phải..." Chúng đệ tử chấp pháp nhao nhao cười nói.

Sau đó, tâm tư kín đáo Triệu từ hồ, vì phòng ngừa Đàm Vân mạng lớn chạy ra hàn đàm, thế là an bài 172 tên đệ tử chấp pháp, phân tán tại hàn đàm bốn phía trên vách đá phương, thùng sắt còn quần hung cốc hàn đàm!

Toàn phương vị phong tỏa ngăn cản, rồi đi hàn đàm đường đi!

Một canh giờ sau.

"Không được!"

Vạn trọng sâu trong đầm nước, Đàm Vân nội tâm hơi hồi hộp một chút, phát giác đạo mấy chục đạo Linh Thai Cảnh đại viên mãn khí tức, khóa chặt lại mình!

"Không phải chỉ có ba tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, đang đuổi giết ta sao? Làm sao lại đột nhiên nhiều nhiều như vậy?"

Đàm Vân mạng theo nghi hoặc, sợi tóc ở trong nước phiêu động thời khắc, vô hình linh thức hướng lên trên phương thủy vực dừng mãnh lao tới, phát hiện phía trên mười dặm chỗ trong thủy vực, 79 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn, 32 tên cửu trọng cảnh đệ tử, chính toàn thân dâng lên lấy linh lực, cảm kiếm hướng mình đánh tới!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lô Lân Yêu Mãng

"Như bị bọn hán đuổi kịp, ta chỉ có một con đường chết! Không có được nhiều như vậy!"

Đàm Vân nói thầm một tiếng, toàn thân linh lực uốn lượn, nhanh chóng hướng không biết sâu đạt nhiều ít vạn trọng đáy đầm bơi đi.

Hắn rõ ràng, như chỉ muốn thoát khỏi truy sát, chỉ có thể tiến về chiếm cứ nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú đáy đầm. Mặc dù nguy hiểm trùng điệp, nhưng cũng là mình tránh né truy sát tạm thời thiên nhiên!

Sau đó nửa ngày bên trong, Đàm Vân dọc theo núi tuyết cắm vào hàn đàm ngọn núi, đã xâm nhập đầm nước ba mươi vạn trọng. Tương đương với một ngàn tám trăm dặm chiều sâu!

Trong lúc đó Đàm Vân một mực phóng thích ra, so sánh Linh Thai Cảnh đại viên mãn khí tức, bao phủ phương viên mười dặm thủy vực, vô số chỉ nhất giai Sơ Sinh Kỳ, Sinh Trường Kỳ, Thành Niên Kỳ yêu thú, cảm nhận được Đàm Vân khí tức về sau, nhao nhao trốn tránh.

Đoạn đường này xuống tới, Đàm Vân thông suốt!

Cái này nửa ngày bên trong, Đàm Vân bỏ rơi 32 tên Linh Thai Cảnh cửu trọng địch nhân, nhưng thủy chung không thể trốn qua, 79 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn địch nhân linh thức khóa chặt.

"Thật đáng chết! Tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ bị bọn hắc bắt được!" Đàm Vân xâm nhập trong hàn đàm dùng linh thức phát giác được, 79 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, liền phía trên chính mình sáu dặm thủy vực. Thần sắc hắc ngưng trọng, trong lúc nhất thời vô kế khả thi!

Đúng lúc này, đột nhiên, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt cảm giác, bao phủ Đàm Vân nội tâm, một trận hàn khí từ gan bàn chân bốc hơi lên, ăn mòn trái tim!

Đàm Vân rõ ràng phát giác được một cỗ cường đại yêu thú khí tức, từ phía sau ngọn núi bên trong tuôn ra, khóa chặt lại mình!

Từ khí tức phán đoán, tất nhiên là một con nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, để mắt tới chính mình. Yêu thú này, liền giấu kín tại sau lưng ngọn núi bên trong đá lờm chờm trong thạch động!

Đàm Vân cũng không lúc này chạy trốn!

Không phải hắc không muốn chạy trốn, mà là hắc không dám!

Vô luận mình tốc độ ở trong nước có bao nhanh, đều nhanh bất quá nhất giai Độ Kiếp Kỳ trong nước yêu thú!

Chỉ có yên lặng theo dõi kỳ biến, chưa biết rõ là loại nào yêu thú trước, quyết không nhưng tùy tiện chạy trốn, để tránh chọc giận ngọn núi bên trong yêu thú.

Đàm Vân tiếng tim đập từng bước tăng lên, độ giây như giữa năm không nhúc nhích lơ lửng ở trong nước.

Chốc lát sau, Đàm Vân tâm tình không khỏi phiền não. Bởi vì 79 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn địch nhân, đã xuất hiện ở đỉnh đầu của mình năm trăm trượng chỗ, mắt thấy là phải hướng mình đánh tới!

"Ha ha ha ha, Đàm Vân, ngươi cái này tạp toái làm sao không trốn rồi? Có phải hay không linh lực hao hết du lịch bất động!"

Trần Nhân Thanh cười gần dẫn đầu hướng Đàm Vân, thẳng đứng lao xuống thẳng xuống dưới, "Đàm Vân, đừng trách ta giết ngươi, muốn trách thì trách ngươi không biết tự lượng sức mình đắc tội Lệnh Hồ sư huynh!"

"Suu..."

Trần Nhân Thanh hướng trên đỉnh đầu mười trượng chỗ, bành chương liễu mạng thôi động thể nội linh lực, hướng Đàm Vân tiêu xạ thẳng xuống dưới, muốn cướp tại Trần Nhân Thanh đằng trước đánh giết Đàm Vân!

"Huu huu huu..."

Trần Nhân Thanh phía trên 50 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn thủ hạ, tay phải cầm kiếm đi theo Trần Nhân Thanh, hướng Đàm Vân mà tới.

Một phương khác, Tống Quảng, Lý Nghĩa chờ 27 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, theo đuôi bành chương!

Song phương trong lòng dồn hết sức lực, muốn cướp trước một bước đánh giết Đàm Vân!

"Vô luận rơi vào trong tay địch nhân, vẫn là sau lưng yêu thú trong miệng, đều là cái chết, nương, lão tử chỉ có thể liễu mạng chạy trốn!"

Đương Đàm Vân muốn đem chạy trốn lúc, "Àm âm!" Sau lưng truyền đến nổ vang.

Đàm Vân quay đầu nhìn lại, nhất thời, sắc mặt trắng bệch, tim cũng nhảy lên đến cuống họng!

Trong tầm mắt một đầu thô hện một trượng, dài đến trăm trượng, toàn thân hiện đầy đen nhánh lân phiến cự mãng, đụng nát một tảng đá lớn về sau, xông ra ngọn núi hang động, khí thể hung hăng bơi qua Đàm Vân đỉnh đầu, hướng lên trên phương trong thủy vực Trần Nhân Thanh mau chóng đuổi theo!

"Nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú: Lôi Lân Yêu Mãng!" Đàm Vân trong lòng một trận sợ hãi.

Lôi Lân Yêu Mãng là trong nước nhất giai yêu thú bên trong, thực lực tồn tại cực kỳ cường đại!

Nó trời sinh tính hung tàn, tốc độ cực nhanh, kia toàn thân lân phiến càng là có thể kích phát ra hủy diệt tính Lôi Điện chi lực!

Đàm Vân âm thầm may mắn, mình mới chưa chạy trốn, nếu không, không đợi mình chạy ra ngàn trượng, liền sẽ bị nó đuổi kịp sau xé nuốt như bưng!

Thừa dịp Lôi Lân Yêu Mãng bãi động thân hình khổng lồ, hướng địch nhân phóng đi nhân rồi, Đàm Vân ngăn chặn hoảng hốt loạn, hướng đáy đầm điên cuồng bỏ chạy, nhanh chóng biến mất tại đen nhánh trong đầm nước...

Trần Nhân Thanh nhìn qua răng nanh hung ác, hướng tới mình Lôi Lân Yêu Mãng, nhanh chóng hướng lên trên phương bỏ chạy, cùng 50 tên thủ hạ hội họp về sau, hét lớn: "Mọi người đừng hốt hoảng, cùng một chỗ công kích nó!"

"Huu huu huu..."

Trần Nhân Thanh năm mươi mốt người, ngưng tụ cùng một chỗ, ở trong nước vung ra hàng trăm hàng ngàn đạo kiếm mang, chiếu sáng phương viên mấy ngàn trượng thủy vực, trăm tại Lôi Lân Yêu Mãng trên thân thể!

"Phanh phanh phanh phanh..."

Từng đạo kiếm mang trăm trên người Lôi Lân Yêu Mãng về sau, phát ra tiếng vang trầm nặng, lập tức, từng mảnh từng mảnh đen nhánh lân phiến rõ ràng vỡ tan, đã tuôn ra máu đỏ tươi!

"Tê!"

Lôi Lân Yêu Mãng bãi động thân thể cao lớn, phun ra nuốt vào lấy tinh hồng lưỡi, một đôi con ngươi màu xanh lam bên trong tản ra vẻ phẫn nộ.

"Ong ong ong..."

Trong khoảnh khắc, một cổ lớn bằng cánh tay sáng chói Lôi Điện chi lực, theo nó mỗi một phiến lân phiến bên trong tuôn ra, như là vạn đạo quang mang, cực tốc xuyên thẳng qua ở trong nước, trong nháy mắt, đem năm mươi mốt người thôn phệ!

"A! Không!"

"Trần sư huynh cứu mạng!"

"Cứu mạng a!"

Tám tên đệ tử bị Lôi Điện chi lực đánh trúng về sau, toàn thân kịch liệt co rút, đã mất đi năng lực hành động, hoảng sợ tiếng hò hét, bị Lôi Lân Yêu Mãng nuốt vào trong bụng!

"Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!" Trần Nhân Thanh thân ảnh ở trong nước nhoáng một cái, vụt xuất hiện tại Lôi Lân Yêu Mãng dưới bụng, máu tươi dâng trào bên trong, một kiếm đâm vào Lôi Lân Yêu Mãng phần bụng, hét lớn: "Nhanh, công kích bụng nó cùng con mắt!"

"Phanh, ầm!"

Lôi Lân Yêu Mãng đau đớn thoi khắc, hai tên đệ tử cầm kiếm hướng nó hai mắt đâm tới, nó đột nhiên quay đầu, lân phiến bao trùm cái đuôi lớn như thiểm điện quét trúng hai người. Lập tức, hai người ở trong nước hóa thành hai đoàn huyết vụ, thịt nát xương tan mà chết!

"Phốc, phốc!"

Hai gã khác gian trá đệ tử, thừa cơ tại Lôi Lân Yêu Mãng trước mắt, thân ảnh liên tiếp lách lư mấy lần về sau, một người hướng phía dưới bơi đi, một người khác nhanh chóng đi vào Lôi Lân Yêu Mãng đỉnh đầu, phân biệt một kiếm cắm vào nó đầu lâu! Một kiếm khác theo nó hàm dưới đâm thật sâu vào khoang miệng!

Lôi Lân Yêu Mãng phát ra đạo đạo chói tai đau đớn mà rên lên âm thanh, liền muốn hướng đầm nước chỗ sâu bơi đi. Đệ tử khác, hô nhau mà lên, mỗi một kiếm chém tất cả tại bụng của nó!

Lôi Lân Yêu Mãng thân thể cao lớn, bốc lên cuộn cuộn nhiệt huyết, nhuộm đỏ một phương thủy vực, cuối cùng không nhúc nhích hướng đầm nước chỗ sâu lặn xuống.

"Răng rắc!"

Thanh thúy tiếng xương nứt bên trong, Trần Nhân Thanh cầm kiếm bỏ ra Lôi Lân Yêu Mãng đầu lâu, đem trong đầu một viên to như nắm tay đen nhánh yêu đan, lấy ra ngoài, thu nhập Càn Khôn Giới.

"Tiếp lấy đuôi theo cho ta sát Đàm Vân!" Trần Nhân Thanh sắc mặt âm trầm ra lệnh! Tồn thất mười tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn thủ hạ, rất là dễ hấn đau lòng!

"Vâng, Trần sư huynh!" Sốt sốt bốn mươi tên đệ tử, đi theo Trần Nhân Thanh nhanh chóng hướng đáy đầm bơi đi.

"Thật là đáng tiếc, chỉ chết mười cái!" Bành chương cười lạnh một tiếng, dẫn đầu Tổng Quảng, Lý Nghĩa chờ hai mươi bảy tên thủ hạ, cũng hướng đáy đầm mà xuống...

"A?" Tạm thời thoát khỏi truy sát Đàm Vân, khoảng cách hàn đàm dưới đáy còn lại một ngàn trượng lúc, tinh mâu bên trong để lộ ra từng tia từng tia vui mừng.

Hắn phát hiện càng là tiếp cận đáy đầm, trong nước linh khí càng thêm nồng đậm!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Bước vào cửu trọng cảnh

"Hắn là đấng đấng có thiên tài địa bảo?" Đàm Văn an nhẩn nại kích động trong lòng, rất sợ lại kinh động đấng đấng cường đại yêu thú, hắn một bộ dáng dác đáng vẻ, hướng đàm ngon nguồn bơi đi.

"Hắc hắc, sợ bóng sợ gió một trận." Đàm Văn một đường thông thuận đi vào đấng đấng về sau, bắt đầu dò xét bốn phía.

Phía sau hắn là khám vào đấng đấng Đại Tuyết Sơn dưới đáy, hay phía trái phải đằng trước thì là mệnh mệnh bát ngát thủy vực. Bởi vì đấng đấng sinh trưởng đủ mọi màu sắc thảm thực vật, liếc nhìn lại rất là xinh đẹp rực rỡ.

Hắn cẩn thận từng li từng tí điều khiển linh thức, bao phủ hay phía trái phải đằng trước mười một dặm thủy vực, phát hiện chỉ có mấy trăm con Sinh Trường Kỳ, mấy chục cái Thành Niên Kỳ yêu thú về sau, rốt cục nhẹ nhàng thờ ra, nghênh ngang đi tại đấng đấng, tìm kiếm lấy linh khí nồng đậm nguyên nhân.

Tìm kiếm một lát, Đàm Văn ngừng chân tại đấng đấng một tòa đột ngột trên gò núi, gò núi bên trong quái thạch đá lờ mờ, một cái dài đến mấy trăm trượng, bề rộng chừng nửa trượng cái khe to lớn ánh vào Đàm Văn ánh mắt.

Một cỗ nồng đậm như sương linh khí, từ sâu không thấy đáy cái khe to lớn bên trong phun ra ngoài, hùng vĩ thời khắc, lại phá lệ khiếp người, để cho người ta nhìn không được sinh ra có yêu thú tiềm phục tại trong cái khe suy nghĩ.

"Đến cùng muốn hay không tiến vào tìm tòi hư thực?" Đàm Văn ngay tại do dự lúc, "Àm âm!" Một tiếng vang thật lớn từ phía sau truyền đến, đánh gãy hắn suy nghĩ.

Đàm Văn giật mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện hai trăm trượng bên ngoài, một khối phòng ốc lớn cự thạch từ trên núi phương rơi đập tại đấng đấng.

Đàm Văn ánh mắt lên núi thể phía trên ngưỡng mộ, đột nhiên, con người co rụt lại, mơ hồ có thể thấy được một đầu thô đạt nửa trượng, dài đến trên trăm trượng quái vật khổng lồ, chậm ung dung ngo ngoáy lít nha lít nhít liềm đao chân dài, dọc theo ngọn núi hướng đấng đấng bò đến!

"Nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú vương người: Liềm đao con rết!" Đàm Văn trong lòng run lên. Lúc này, đàm trong vô số chỉ nhất giai Sinh Trường Kỳ, Thành Niên Kỳ yêu thú, hiển nhiên phát hiện liềm đao con rết, hô hấp ở giữa, chạy trốn đến không còn một mảnh.

Liềm đao con rết giống như là phương này đàm thủy để vực để vương, phẳng phát biết mình xuất hiện, các đại yêu thú nhao nhao tránh lui, nó vẫn như cũ không nhanh không chậm bò xuống ngọn núi, hướng Đàm Văn chỗ đá lờ mờ nham thạch gò núi, nhúc nhích mà tới.

Đàm Văn dọa đến lập tức nín hơi, vì không bị liềm đao con rết phát hiện, hắn ngồi xổm người xuống trốn vào cái khe to lớn bên trong, lộ ra nửa cái đầu, ánh mắt thông qua cây rong, quan sát liềm đao con rết nhất cử nhất động.

"Thao, ta phía dưới khe hở, không phải là nơi ở của nó a?" Đàm Văn toàn thân lỗ chân lông đều dựng, từng chiếc lông tơ đứng đấy.

Mất thấy liềm đao con rết, hướng tới mình, Đàm Văn cảm thấy phía sau lưng lạnh suru suru. Giờ phút này lại trốn, thì đã trễ!

Liềm đao con rết một đường hướng Đàm Văn giấu kín khe hở mà đến, Đàm Văn lập tức co lên cổ, đầu hướng xuống dán khe hở một bên nham thạch, hướng khe hở chỗ sâu bơi đi.

Đột nhiên, Đàm Văn đình chỉ du động, mắt không chớp nhìn chăm chăm, trên vách đá một mảnh phương viên mười trượng, so như bích họa đường vân, thần sắc kích động không thôi, "Linh tuyến phong ấn trận!"

"Trời cũng giúp ta, trách không được cái này cái khe to lớn bên trong có linh khí nồng nặc phun ra ngoài, nguyên lai nơi này phong ấn một ngục linh tuyến!"

"Tuyết Vực hung cốc là cung cấp ngoại môn đệ tử thí luyện tiểu bí cảnh, nhất định là tông môn cao tăng vì phòng ngừa linh tuyến nhận hư hao, lúc này mới bố trí phong ấn!"

Nghĩ tới đây, Đàm Văn càng thêm hưng phấn, nếu có thể phá vỡ phong ấn, tiến vào linh tuyến bên trong tu luyện, hai mươi ngày đầy đủ mình bước vào Linh Thai Cảnh cửu trọng!

Luyện trận một đường chia làm: Trận đồ, luyện trận sư, đại trận sư, tôn trận sư, Thánh trận sư, thần trận sư, tiên trận sư...

Mỗi cái đẳng cấp lại phân làm: Giá thấp, trung giai, cao giai, Thánh giai.

Đàm Văn một chút liền nhìn ra, phong ấn này trận, là xuất từ cao giai luyện trận sư chi thủ.

Ở đây trận phong ấn lại, ngoại môn đệ tử quả quyết không cách nào phá trận, đồng dạng, phong ấn này trận nhưng tiếp nhận thai hồn cảnh thất trọng cảnh tu sĩ một kích toàn lực.

Cũng là nói, tiến về hàn đàm ngoại môn đệ tử, cho dù phát hiện nơi này có linh tuyến, cũng vô pháp cưỡng lực bài trừ phong ấn, tiến vào tu luyện.

Trừ phi phá trận người là cao giai luyện chế sư trở lên tồn tại, nếu không, người khác không cách nào phá trận!

Nhưng đối với Đàm Vân tới nói, muốn bài trừ cao giai luyện trận sư bố trí trận pháp, đơn giản một bữa ăn sáng!

"Khải!"

Đàm Vân tay phải chậm chậm múa ở giữa, chín chín tám mươi một đạo linh lực, tự thân trước huyền hóa mà có, cực tốc bắn vào mấy ngàn đạo trận văn bên trong.

Chợt, tám mươi một đạo linh lực tại trận văn bên trong, lấy quỹ dị quỹ tích vận chuyển một lát sau, nhất thời, linh tuyến phong ấn trận quang mang đại thịnh, chiếu sáng sâu đạt ngàn trượng cái khe to lớn!

Ánh sáng mãnh liệt màn bay thẳng khe hở mà lên, tựa như một đạo quang trụ tại đáy đàm, phá lệ chói mắt.

"Sa sa sa..."

Liên dao con rết phát hiện quang mang đến từ mình chiếm cứ hang động, lập tức, ngóc lên xầu xí đầu lâu, phát ra một đạo chói tai tê mình thanh, hướng khe hở kích xạ mà đi!

Nó đầu lâu luồn vào khe hở, nhìn thấy một Nhân Loại về sau, lập tức, phun ra một cỗ màu đỏ sậm sương độc!

"Người quái dị, không thấy!" Đàm Vân cười ha ha lúc, linh tuyến phong ấn trận truyền vào một cỗ thôn tính Giang Nguyệt lực lượng khổng lồ, đem Đàm Vân hút vào vách đá bên trong.

"Àm àm!"

Liên dao con rết phần nộ dùng đầu lâu, lần lượt đụng chạm lấy linh tuyến phong ấn trận, thẳng đến đâm đến choáng đầu hoa mắt, mới không cam lòng đình chỉ va chạm, ánh mắt mê hoặc chui vào dưới cái khe phương...

"Oa ca ca! Thoải mái! Quá sung sướng!"

Giờ phút này, Đàm Vân đang ngồi ở một ngum đường kính một mét, bề sâu chừng hai thước linh tuyến bên trong, cảm nhận được từng sợi sữa sắc linh dịch, chậm chậm chui vào thể nội, hẳn cười đến nhe răng trợn mắt!

Linh tuyến bốn phía vòng bích, hang đá như là hai tầng lầu các lớn nhỏ, linh tuyến bên trong phun ra ngoài linh khí, thông qua chính diện trên vách đá phong ấn trận, cuộn cuộn chui ra, sau đó, tại to lớn đáy đàm trong cái khe, phát ra tại hàn đàm dưới đáy, cung cấp đám yêu thú thu nạp.

Linh tuyến chính là thiên địa dụng dụng linh vật, nó mỗi diễn sinh ra một giọt linh dịch, cần tốn thời gian gần nửa canh giờ, cũng là nói cái này miệng linh tuyến bên trong linh dịch, cần mấy năm quang cảnh mới có thể diễn sinh ra tới.

"Hắc hắc hắc hắc, có những này linh dịch, chỉ ít có thể đề cao ta gấp đôi tốc độ tu luyện!" Đàm Vân ngưng cười, ánh mắt phát lạnh, "Đội ta tấn cấp cửu trọng cảnh, các ngươi đừng mơ có ai sống lấy rồi đi Tuyệt Vực hung cốc!"

Đàm Vân lập tức tại linh tuyến bên trong ngồi xếp bằng, theo hai tay ở trước ngực kết ấn, lập tức, từng sợi màu ngà sữa linh dịch, từ linh tuyến bên trong dâng không mà lên, chui vào mi tâm của hắn bên trong...

Thời gian như trôi đưa, mười ba ngày đã qua.

Đàm Vân đem linh tuyến bên trong linh dịch, thôn phệ một nửa lúc, rốt cục đụng chạm đến Linh Thai Cảnh cửu trọng bình chương, bắt đầu bắn vọt cửu trọng cảnh!

Hắn Linh Trì bên trong sung mãn một tia linh lực, xen lẫn, quần quanh ở cùng một chỗ, bắt đầu ngưng tụ thứ chín khẩu giếng cạn linh thai...

Ngưng tụ tốc độ cực kì chậm chạp, sau ba ngày thứ chín khẩu linh thai mới ngưng tụ mà thành!

Đàm Vân ngưng thần nín hơi, tiến vào minh tướng, đi vào Linh Trì bên trong Hồng Mông Chi Tâm bên trong.

Hắn như là Hồng Mông thể giới bên trong chứa tể, đập không mà đứng, quan sát phía dưới như đại dương Hồng Mông thần dịch, ngoắc ở giữa, một cỗ càng thêm trắng kiện Hồng Mông thần dịch, dâng không mà lên, chui vào mi tâm của hắn về sau, trải rộng toàn thân, rèn luyện hắn mỗi một tác nhục thân...

Hai ngày về sau, Đàm Vân đem thể nội Hồng Mông thần dịch luyện hóa không còn về sau, bỗng nhiên mở mắt, trong con ngươi lóng lánh vẻ hưng phấn, "Hồng Mông Bá Thể rốt cục tấn thăng đệ nhất giai đại thành!"

"Bây giờ ta có được, tay không xé rách thượng phẩm Linh binh sức mạnh cường hãn, ta nhìn Tuyệt Vực hung cốc, ai có thể là đối thủ của ta!"

Chương 53: Máu nhuộm hàn đàm

Sau đó, Đàm Vân cũng không tiếp lấy tu luyện, hần thấp giọng lẩm bẩm: "Ta đào vong năm ngày đi tới linh tuyến bên trong, lại tu luyện mười tám ngày, khoảng cách cùng Diệt Thiên quyết chiến chỉ còn bảy ngày."

"Diệt trừ trở về tông môn chỉ ít còn muốn bốn ngày thời gian, ta tại Tuyệt Vực hung trong cốc nhiều nhất còn có thể đợi ba ngày."

Đàm Vân đứng dậy rời đi linh tuyến, đem Linh Thú Đại bên trong Huyết Dực linh sư phóng ra.

Huyết Dực linh sư bị Tuyệt Vực yêu vượn trọng thương về sau, mặc dù đã qua 4 ngày 8, nhưng nó lồng ngực chỗ vết thương, vẫn như cũ nhìn thấy mà giật mình.

"Rống!" Uể oải suy sụp Huyết Dực linh sư, đương ngửi được trong không khí tinh thuần mà nồng đậm thiên địa linh khí lúc, cự đồng trung lưu lộ ra nhân tính hóa hưng phấn.

Nó run rẩy đứng dậy, như ngọn núi nhỏ hình thể, đi vào linh tuyến bên cạnh, nhìn xuống linh tuyến bên trong linh dịch, ánh mắt bên trong phát ra cực độ vẻ cuồng nhiệt.

"Linh dịch một khi rời đi linh tuyến, sẽ lập tức tiêu tán. Đại Khố Đầu, ngươi thỏa thích hưởng dụng đi!" Đàm Vân tiếng nói phủ lạc, Huyết Dực linh sư cúi đầu, hưng phấn đem linh dịch nhanh chóng nuốt vào trong bụng về sau, phủ phục tại Đàm Vân trước người, phát ra cảm kích tiếng rống.

Đàm Vân nhẹ nhàng vuốt ve đầu lâu của nó, cười yếu ớt nói: "Sau này không có ta mệnh lệnh, không cho ngươi lại mạo hiểm. Còn có, tương lai ta sẽ giúp ngươi thoát thai hoá cốt, để ngươi trở nên so thần long còn cường đại hơn!"

"Hống hống hống!" Huyết Dực linh sư lớn như vậy đầu lâu, càng không ngừng cọ lấy Đàm Vân thân thể. Thanh âm bên trong ả chứa không cần nói cũng biết kích động.

"Tốt, ngươi tại Linh Thú Đại bên trong an tâm dưỡng thương, hi vọng ngươi nuốt linh dịch, có thể nhanh chóng tấn thăng nhất giai Thành Niên Kỳ." Đàm Vân nói, đem Huyết Dực linh sư thu nhập Linh Thú Đại.

Sau đó, hần đi vào chính diện trên vách tường sát na, linh tuyến phong ấn trận bộc phát ra một trận ánh sáng chói lọi, bao phủ Đàm Vân, sau một khắc, Đàm Vân rời đi linh tuyến, tại cái khe to lớn bên trong trống rỗng mà có.

Đàm Vân nhanh chóng bơi ra khe hở, tại hàn đàm dưới đáy, đem linh thức phóng thích đến cực hạn, vô hình linh thức như thủy triều hướng bốn phía kéo dài.

Ba trăm trọng... Năm dặm... Tám dặm... Rất nhanh vượt qua chưa tấn thăng cửu trọng cảnh trước phương viên mười một dặm, thẳng đến bao phủ phương viên mười lăm dặm, mới dừng lại.

Mang ý nghĩa linh hồn của hần độ mạnh, so phổ thông Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ, cường đại trọn vẹn năm thành!

Mãnh liệt như vậy linh hồn dưới, Hồng Mông Thần Đồng uy lực chắc chắn tăng nhiều!

Đàm Vân hai chân đạp một cái, hướng lên trên phương cực tốc du lịch bắn. Vì để tránh cho không cần thiết dây dưa, hần đem cường hoành khí tức phóng thích mà có, khiến cho từng cái yêu thú, hoảng sợ đến cực điểm chạy trốn!

Theo Đàm Vân thực lực tăng cường, lại thêm to lớn sức nổi, tốc độ của hần đột ngột tăng, một lát sau liền rời đi đáy đàm.

Hung cốc hàn đàm trong nước địa thể, giống như là một cái cự đại vô cùng cái bình, đáy đàm thủy vực rộng lớn, phía trên chỉ có phương viên ba mươi dặm.

Đàm Vân tại triều mặt đàm bơi đi đồng thời, vì không buông tha bất kỳ chỗ nào, tìm kiếm truy sát mình địch nhân, hần mỗi lần thẳng mười lăm dặm thủy vực, liền tại phương viên ba mươi dặm trong thủy vực xuyên tới xuyên lui một lần!

Rõ ràng hai canh giờ không thu hoạch được gì lúc, Đàm Vân đột nhiên Tinh Thần chấn động, thông qua linh thức phát hiện, phía trên mười ba dặm trong thủy vực, mười tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, cầm kiếm hướng mình, hùng hùng hổ hổ xâm nhập:

"Chư vị sư huynh, theo ta thấy, Đàm Vân cái này tạp toái đã sớm chết, chúng ta lại lục soát xuống dưới cũng là bạch lục soát!"

"Đúng vậy a! Hẳn một cái Linh Thai Cảnh bát trọng sâu kiến, nếu có thể tại đây đàm sống sờ sờ vượt qua mười tám ngày, nói ra ai sẽ tin? Chẳng lẽ đương đây đàm yêu thủ đều là mù lòa mà!"

"Tốt tốt, mọi người đừng oán trách, Trần sư huynh thể nhưng là Lệnh Hồ sư huynh bên người đại hồng nhân, mệnh lệnh của hắn, chính là Lệnh Hồ sư huynh lời nhắn nhủ, chúng ta một mực phục tùng là được!"

"..."

Hướng mười người cực tốc du lịch bắn đi Đàm Vân, ngưng thần nín hơi, bởi vì hắn lĩnh thức so mười người cường đại quá nhiều, bởi vậy, hắn thông qua lĩnh thức đang dòm ngó mười người lúc, mười người lại không cách nào thăm dò đến hắn!

Một lát sau.

"A? Các người mau nhìn, đó là cái gì..." Trong đó một tên đệ tử, hiếu kì nhìn xuống phía dưới trong thủy vực, hai đoàn hướng mình mười người bay thẳng mà lên huyết hồng sắc màn sáng, vừa định chào hỏi mặt khác chín người lúc, lập tức thần sắc ngốc trệ!

Mặt khác chín người cũng không phát hiện vậy đệ tử dị thường, tự lo cúi người nhìn lại, chợt phát hiện, một trương khuôn mặt quen thuộc, từ phía dưới thủy vực hướng mình cực tốc mà đến, tại mặt kia bằng bên trên khảm một đôi tân ra yêu dị hồng mang huyết đồng!

"Là Đàm Vân..."

Chín người vừa kịp phản ứng, trong đầu liền ồ một tiếng oanh minh, đã mất đi ý thức. Tùy ý thân thể tự hành hướng lên trên phương thủy vực trôi nổi!

"Phanh phanh phanh..."

Đàm Vân bay thẳng mà lên, tàn ảnh xuyên thẳng qua trong nước, liên tiếp chín quyền đảo có, lập tức, trong đó chín người lồng ngực nổ tung lên, chín đám máu tươi ở trong nước tràn ngập ra.

Đàm Vân từ huyết dịch, hàn thủy giao hòa trung du bắn mà lên, một tay nắm một tên sau cùng đệ tử cổ, một đôi yêu dị mắt đỏ nhìn chăm chăm đối phương, âm thanh lạnh lùng nói: "Nói cho ta, bên ngoài bây giờ ra sao tình huống? Có bao nhiêu người muốn giết ta!"

Vậy đệ tử thần sắc chất phác nói ra: "Bên ngoài có ba nhóm người muốn giết ngươi."

"Ngươi đắc tội Lệnh Hồ sư huynh..."

Đàm Vân tại trong miệng biết được, cái này trong vòng mười tám ngày, tổng cộng có tam phương người muốn mạng của mình.

Một phe là Liễu Như Long người, tổng cộng 173 tên đệ tử chấp pháp, từ Tiềm Long Bảng bên trên thực lực xếp hạng 101 tên đệ tử chấp pháp, Triệu tử hồ dẫn đội. Bây giờ 173 tên đệ tử chấp pháp, phân bố tại hàn đàm bốn phía vách núi cheo leo phía trên, phong kín rồi đi hàn đàm đường đi.

Một phương khác là Mộ Dung Khôn người, 27 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ, từ Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ 112 vị bành chương dẫn đầu. Hiện tại bành chương 28 người liền canh giữ ở tầng băng bên trên, không thấy mình thi thể, chậm chạp không chịu rời đi!

Cuối cùng một phe là Lệnh Hồ Trường Không thuộc hạ Lâm Nghị người, giờ phút này, Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ 108 vị Trần Nhân Thanh, dẫn đầu 40 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, 32 tên cửu trọng cảnh đệ tử, cũng tại tầng băng bên trên.

Mới cái này mười tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, chính là bị Trần Nhân Thanh phái nhập hàn đàm, tìm kiếm mình hạ lạc người.

"Răng rắc!"

Đàm Vân biết được hết thảy về sau, bóp nát tên đệ tử kia cổ. Sau đó, thân ảnh tại trong đàm nước liên tiếp thời gian lập lòe, đem mười bộ thi thể trên ngón tay Càn Khôn Giới, hái xuống, bỏ vào trong túi!

"Tốt, rất tốt! Đã đều không có rời đi, vậy liền đem mệnh cho ta toàn bộ lưu lại!" Đàm Vân khoe miệng hơi nhếch lên, hướng mặt đàm cực tốc du động mà lên...

Sau hai canh giờ, màn đêm buông xuống.

Hàn đàm thật dày tầng băng bên trên, bành chương, Tổng Quảng, Lý Nghĩa chờ 28 người, cùng Trần Nhân Thanh chờ 73 người cách xa nhau mấy trăm trượng ngồi xếp bằng.

"Nhiều ngày như vậy đi qua, xem ra Đàm Vân là thật chết rồi." Bành chương quét mắt trước người 27 người, trầm giọng nói: "Tiếp qua bảy ngày chính là thí luyện tư cách tranh đoạt chiến ngày, nơi đây khoảng cách tông môn đường xá xa xôi, cần bốn năm ngày đi trình. Như vậy đi, hai ngày qua đi chúng ta khởi hành về tông!"

"Tốt!" 27 người ứng tiếng nói.

"Hai ngày này mọi người cực khổ nữa một chút, tiếp tục tiến vào hàn đàm tìm kiếm Đàm Vân." Bành chương nhìn xem Tổng Quảng, Lý Nghĩa mười tên

Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, ra lệnh: "Đêm nay từ các ngươi tiến đàm!"

"Vâng, Bành sư huynh!" Mười người lĩnh mệnh sau. Tống Quảng, Lý Nghĩa dẫn đầu đi vào kẽ nứt băng tuyết vùng ven, đang muốn hướng đàm nước chui vào lúc, hai người toàn thân khẽ giật mình, chỉ gặp ba trượng sâu trong nước, một trượng quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn mặt, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng nhìn chăm chú lên mình!

"Bành sư huynh, là Đàm Vân!" Hai người hưng phấn thét lên bên trong, ba trượng chỗ sâu Đàm Vân lóe lên một cái rồi biến mất, "Rầm rầm!" Bọt nước văng khắp nơi, Đàm Vân xông ra đàm nước, hai tay nhanh như tia chớp bóp lấy Tống Quảng, Lý Nghĩa cổ, bắn về phía ba mươi trượng không trung!

"Không!"

"A!"

Tống Quảng, Lý Nghĩa tiếng kêu thảm thiết đột ngột gián đoạn, chỉ gặp Đàm Vân hai tay bóp lấy hai người, hai tay huy động, làm hai người thân thể mảnh liệt đánh vào nhau!

"Phanh... Rầm rầm!"

Huyết vụ tràn ngập, xương vỡ nương theo lấy huyết dịch, chiếu xuống trắng noãn trên mặt băng!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đại khai sát giới

"Linh Thai Cảnh cửu trọng? Cái này sao có thể!" Trần Nhân Thanh, bành chương đầu tiên là sững sờ, không để ý tới suy nghĩ nhiều, lập tức đối với mình một phương người, gào thét nói: "Mau giết hắn!"

Trần Nhân Thanh, bành chương hai chân đạp một cái, tầng băng rạn nứt, dẫn đầu cầm kiếm hướng Đàm Vân lấp lóe mà đi, trước vượt lên trước đánh giết Đàm Vân!

"Giết!"

"Giết!"

Trần Nhân Thanh sau lưng 40 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn, 32 tên cửu trọng cảnh đệ tử, thân ảnh tại tầng băng bên trên liên tiếp lấp lóe, mang theo mây chực đạo kiếm mang, hướng Đàm Vân đánh tới!

Bành chương sau lưng 25 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, cũng là như thế, toàn thân linh lực quay quanh, tranh trước sợ về sau, thẳng hướng Đàm Vân!

"Tới đi, hết thầy đều tới đi! Hôm nay lão tử muốn đại khai sát giới!" Hét dài một tiếng phá vỡ buông xuống màn đêm, phát tiết lấy chủ nhân dài đến hai mươi ba ngày đào vong tránh né lửa giận!

"Hong Mông Thần Bộ!"

Đàm Vân tựa như trong màn đêm quỷ mị, ở trên không trung tránh thoát Trần Nhân Thanh, bành chương một kiếm về sau, trong nháy mắt xuất hiện tại trên mặt băng, một cước hướng còn chưa kịp phản ứng đệ tử lồng ngực đá tới!

"Àm!"

Vậy đệ tử ánh mắt hoảng sợ, thân thể chia năm xẻ bảy!

"Suru suru suru..."

Theo Đàm Vân tấn thẳng cửu trọng cảnh, lại thêm tay không xé rách thượng phẩm Linh binh thân thể cường hãn lực lượng, hắn đang thi triển Hồng Mông Thần Bộ sau tốc độ bạo tăng, giống như u linh xuyên thẳng qua tại triều mình chém tới vô số đạo trong kiếm mang, hướng trong đám người đánh tới!

"Trần sư huynh cứu mạng a!"

"Không..."

"A..."

"Trần sư huynh cứu mạng, tốc độ của hắc quá nhanh, chúng ta thấy không rõ!"

"..."

Đang run sợ thét lên bên trong, 40 tên đại viên mãn, 32 tên cửu trọng cảnh đệ tử, đừng nói sát Đàm Vân, liền ngay cả Đàm Vân thân ảnh đều bắt giữ không đến, chỉ cảm thấy trước mắt thân ảnh lóe lên, tiếp lấy đã mất đi tri giác!

"Phanh phanh phanh phanh phanh phanh..."

"Đều cho lão tử đi chết!"

Đàm Vân xuyên thẳng qua tại địch nhân ở giữa, không lưu dư lực vũ động song quyền, mỗi một quyền đều đập trúng đầu của địch nhân!

Giờ khắc này, tầng băng bên trên trở thành nhân gian Luyện ngục, từng khối đầu lâu tại huyết dịch bắn tung toé bên trong nổ tung, từng cỗ thi thể không đầu, bị Đàm Vân đánh bay, ngổn ngang lộn xộn rơi xuống tại tầng băng lên!

Máu tươi nhuộm đỏ hàn băng, hương trong đầm nước róc rách mà xuống.

Trong nháy mắt, Trần Nhân Thanh 72 tên thuộc hạ, chỉ còn lại còn sống hai tên, giống như nôi điên kêu khóc, hướng dốc đứng trên vách đá bỏ đi!

"Vù vù..."

Đàm Vân cúi thân, thổi phải hóa roi, tại tràn đầy huyết dịch tầng băng bên trên, nhanh chóng quét qua, lập tức, roi xuống tại tầng băng bên trên mười chuỗi trường kiếm, hướng trên vách đá hai người chày ra mà đi!

"Mau tránh ra!" Không kịp cứu viện Trần Nhân Thanh, khàn cả giọng nhắc nhở lấy.

Kia hai tên chưa tỉnh hồn đệ tử, leo lên bên trong quay đầu thời khắc, tám chuỗi phóng tới trường kiếm, phân biệt bốn chuỗi xuyên thủng hai người hai tay hai chân, đem hai người dính tại trên vách đá!

"A..." Hai người ngũ quan vận vẹo, thống khổ tiếng kêu rên, im bật mà dừng, lại là hướng hai người bay tới cuối cùng hai thanh trường kiếm, phân biệt từ hai người mi tâm đâm vào, mũi kiếm mang theo một cỗ huyết dịch, từ sau não chước xuyên thủng mà có, thật sâu đâm vào trên vách đá!

"Sư!"

Bành chương cầm kiếm tầng trời thấp lướt qua, vẻ mặt nghiêm túc xuất hiện tại Đàm Vân trước mặt, gắt gao nhìn chăm chú Đàm Vân, cũng không quay đầu lại hết lớn: "Các ngươi không phải đối thủ của hắc, đều dừng hành động thiếu suy nghĩ!"

"Là, là... Bành sư huynh..." Bành chương sau lưng 24 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, run lấy bầy ứng tiếng nói.

Bọn hắc vận phần hoảng sợ, làm sao cũng không nghĩ đến, Đàm Vân vượt cấp khiêu chiến thực lực, đã cường hãn đến tình trạng như thế!

"Sư!"

Trần Nhân Thanh thân ảnh lóe lên, xuất hiện sau lưng Đàm Vân. Hắc nhìn qua Đàm Vân bóng lưng, đã kinh vừa giận!

Kính hải là, Đàm Vân nhanh như vậy tấn thẳng Linh Thai Cảnh cửu trọng, lại ngăn ngại trong khoảnh khắc, diệt sát 43 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn, cùng 32 tên Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử!

Đồng thời, Trần Nhân Thanh liệu định, mình phải tiến hàn đàm mười tên thủ hạ, cũng bị độc thủ!

"Bành sư đệ, không bằng ngươi ta cùng nhau xuất thủ như thế nào?" Trần Nhân Thanh nhìn qua bành chương, sắc mặt âm tình bất định đề nghị.

"Ta cùng ngươi liên thủ đối phó hắc? Chính là trò cười, hắc xứng sao!" Bành chương lạnh giọng cự tuyệt, chợt, sát ý nghiêm nghị nhìn chăm chăm Đàm Vân, "Tập toái, ngươi cho rằng tấn thẳng cửu trọng cảnh, chính là ta bành chương đối thủ? Ta cho ngươi biết, ngươi mười phần sai!"

Nói, bành chương thế mà đem trong tay trường kiếm đâm vào tầng băng, hung ác nhìn qua Đàm Vân, "Ngươi không phải nhục thân cường hãn sao? Kia tốt! Hôm nay ta liền để ngươi xem một chút, cái gì gọi là chân chính nhục thân cường đại! Cái gì gọi là cường giả chân chính!"

"Tinh Thần luyện thể!"

Bành chương một tiếng lệ a, hai tay từ trước ngực vạch ra từng đạo thâm ảo quỹ tích, đột ngột, hắc phương viên trăm trượng trong màn đêm, mọc lên điểm điểm đom đóm điểm sáng, tựa như hàng ngàn hàng vạn khóa Tinh Thần, đem hắc bao phủ trong đó!

Tinh Thần luyện thể chính là Hoàng Phủ Thánh tông, Linh Thai Cảnh coi bảo cấp bậc công pháp một trong, này luyện thể thuật, cùng chia chín tầng, mỗi tu luyện một tầng, nhục thân lực lượng liền tăng lên gấp đôi!

Bành chương chính là bằng vào này luyện thể thuật, mới trên Tiềm Long Bảng có một chỗ cắm dùi, xếp hạng ở vào 112 vị!

"Ta đang muốn lãnh giáo một chút!" Đàm Vân thần sắc cuồng vọng.

"Quần tinh trở về cơ thể!" Theo bành chương một tiếng quát khê, lập tức, hán phương viên trong vòng trăm trượng mông lung Tinh Thần, hội tụ thành bảy đầu Ngân Hà dòng lũ, hướng đỉnh đầu hán tràn vào!

Mỗi tràn vào một cỗ, bành chương khí thể liền mạnh hơn một chút, đương bảy đạo Tinh Thần dòng lũ rót vào thể nội về sau, bành chương khí thể liên tục tăng lên, lập tức, dưới chân hán tầng băng không thể thừa nhận khí thể của hán tác động đến, nứt toác ra từng đạo khe hở, hướng bốn phía lan tràn!

Giờ khắc này, bành chương đạt đến tiến về không có cường hãn trạng thái!

"Hán thể mà đem Tinh Thần luyện thể, tu luyện đến bảy tầng!" Mắt thấy cảnh này, Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng 108 Trần Nhân Thanh, trên mặt lướt qua một vòng chấn kinh.

Hán rõ ràng, bành chương lúc trước chính là bằng vào đem Tinh Thần luyện thể tu luyện tới sáu tầng, mới trên Tiềm Long Bảng xếp hạng 112 vị, hiện tại bành chương đã đạt tới bảy tầng, bây giờ thực lực chỉ sợ so với mình không kém!

"Hừ, cũng tốt, để hán trước trọng thương Đàm Vân, ta lại cắt mắt Đàm Vân đầu!" Trần Nhân Thanh ánh mắt bên trong hiện lên một vòng giảo hoạt. Muốn ngồi thu ngư ông thủ lợi!

"Đi chết đi!" Bành chương gào thét chấn thiên, dưới chân tầng băng sụp đổ thời khắc, hán hướng Đàm Vân cuồng bạo chạy như bay, cùng lúc đó, toàn bộ trên cánh tay phải đầu tiên là ánh sao lấp lánh, ngay sau đó, bảy đầu từ Tinh Thần tạo thành Tinh Hà cực tốc uốn lượn ở giữa, hữu quyền thẳng oanh Đàm Vân lồng ngực mà đi!

Một quyền chi lực đạt đến kinh khủng hai mươi vạn cân chi lực!

"Bành sư huynh uy vũ!"

"Bành sư huynh, làm thịt hán vì chết đi Tổng sư đệ, Lý sư đệ báo thù!"

Bành chương sau lưng 24 người, phần chấn không thôi kêu gào. Theo bọn hán nghĩ, bành chương một quyền, đủ để cho Đàm Vân hài cốt không còn!

Nhưng, sau đó phát sinh một màn, khiến cho 24 người ngu lập tại chỗ, vô tận sợ hãi chiếm cứ nội tâm!

"Chân chính Tinh Thần luyện thể thuật, há lại người tu luyện bậc này hèn mọn yếu đuối!" Đàm Vân đối mặt oanh kích mà đến sáng chói một quyền, giọng điệu khinh thường. Hán cánh tay phải lắc một cái, nguyên cả cánh tay như là trường tiên, đánh nổ không khí, quét ngang mà có!

"Ầm! Răng rắc!"

"Không... Nhục thể của người làm sao có thể so với ta còn mạnh hơn!"

Thanh thúy tiếng xương nứt, nương theo lấy khó có thể tin bị thống âm thanh, bành chương hữu quyền bị Đàm Vân cánh tay phải rút bạo, nhất thời, đoạn chi bay vụt, huyết dịch phun ra!

"Chỉ có bề ngoài, không chịu nổi một kích!" Đàm Vân quét ngang cánh tay phải rút bạo bành chương nắm đấm về sau, Đàm Vân cực tốc bước ra một bước, cánh tay phải thuận thể đập trúng bành chương lồng ngực!

"Răng rắc, răng rắc... Bịch!"

Lập tức, xương sườn đứt gãy, lồng ngực sụp đổ, bành chương phía sau lưng bành trưởng nổ tung, thân thể bay ngược ba mươi trượng, rơi đập tại phá thành mảnh nhỏ tầng băng bên trên, thất khiếu chảy máu mà chết!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Tuyệt Vực sát lục

"Bành sư huynh chết rồi..."

"Tại sao có thể như vậy... Bành sư huynh thể nhưng là Tiềm Long Bảng bên trên 112 tên cường giả a... Hán làm sao lại chết!"

"..."

24 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, run rẩy hai chân, thét chói tai vang lên. Có sợ hãi muốn nứt, một cổ chất lỏng màu vàng, từ đứng quần chảy xuôi mà xuống!

"Đều chớ ngăn ra đó, mau trốn!" Trong đó một tên ngăn chặn lấy khủng hoảng, quát âm lên: "Không trốn nữa, chúng ta đều phải chết!"

"Muốn chạy trốn? Người si nói mộng!" Đàm Vân bỗng nhiên thu tay, một đôi yêu dị huyết đồng liếc nhìn đám người một chút, lập tức, 24 người ánh mắt sợ hãi đứng chết trân tại chỗ.

"Hưu hưu hưu..."

"Phốc phốc..."

Đàm Vân cúi người rút ra bành chương cắm vào tầng băng trường kiếm, hóa thành một đạo đạo tàn ảnh, quay chung quanh 24 người lấp lóe một vòng về sau, trở lại nguyên địa, đưa lưng về phía 24 người, lạnh lùng con người, nhìn qua bên ngoài hơn mười trượng Trần Nhân Thanh!

Tiếp theo một cái chớp mắt, Đàm Vân sau lưng 24 người, phần cổ phát ra một vòng mảnh khảnh huyết sắc đường cong, lập tức, đường cong càng lúc càng lớn, huyết dịch phun ra, từng khóa đầu lâu chảy xuống phần cổ, 24 cổ thi thể không đầu, phần cổ huyết bốc lên ba trượng, thẳng tắp đổ vào hàn băng bên trên.

24 khóa đầu lâu, trước khi chết sợ hãi dừng lại tại trọn to hai mắt bên trong!

Giờ phút này, Trần Nhân Thanh bị Đàm Vân chăm chăm đến trong lòng rụt rè, bành chương bị Đàm Vân cường thế oanh sát từng mảnh, càng không ngừng tại trong đầu hấn hiển hiện.

Hấn nơi nào còn có nửa điểm cùng Đàm Vân một trận chiến dừng khi?

"Người muốn tự mình động thủ, vẫn là để ta tự mình đến!" Đàm Vân lạnh lùng vô tình hướng Trần Nhân Thanh, từng bước một đi đến, "Nếu để ta tới, người sẽ chết rất thê thảm!"

Đàm Vân cũng không thi triển Hồng Mông Thần Đồng.

Hấn từ mới cùng bành chương giao thủ về sau, liền đánh giá ra, mình so bành chương cường đại quá nhiều. Mà Trần Nhân Thanh trên Tiềm Long Bảng xếp hạng, vẹn vẹn so bành chương gần phía trước bốn tên, mình hoàn toàn có thể không có chút nào ngoài ý muốn đem hấn giết!

Lúc này, thủ hộ tại hàn đàm tuần vách núi cheo leo phía trên 172 tên đệ tử chấp pháp, tận mắt nhìn thấy Đàm Vân giết người quá trình về sau, thấp thỏm lo âu nhao nhao hướng Triệu tử hủ hội tụ!

"Đàm Vân, người chớ có cuồng vọng! Người sống không được bao lâu, chúng ta đi nhìn!" Trần Nhân Thanh để lại một câu nói về sau, treo ở bên hông Linh Thủ Đại hắc quang lóe lên, một con nhát gai Sinh Trường Kỳ bốn cánh Yêu Lang, phe phẩy cánh lơ lửng tại tầng trời thấp sát na, Trần Nhân Thanh nhanh chóng nhảy lên sồi lưng, thúc giục nói: "Đi mau!"

"Ngao!"

Bốn cánh Yêu Lang thuận vách núi cheo leo, phóng lên tận trời!

"Đã không nguyện ý tự mình động thủ, vậy liền lão tử tự mình đến!"

Đàm Vân khoe miệng phác họa ra một vòng nụ cười tàn nhẫn, hấn tại tầng băng bỗng nhiên bắt đầu chạy, mỗi chạy một bước, dưới chân tầng băng tùy theo sụp đổ, năm bước qua đi, Đàm Vân hai đầu gối uốn lượn, hai chân phát lực, tàn ảnh trùng điệp bên trong bắn về phía cao trăm trượng không, thi triển Hồng Mông Thần Bộ!

"Suru suru suru suru suru!"

Đàm Vân mỗi lấp lóe một lần, liền thẳng đứng hướng lên trên không chạy ra hai mươi trượng, tốc độ nhanh chóng, viễn siêu bốn cánh Yêu Lang bay lên không tốc độ!

Sáu lần về sau, Đàm Vân xuất hiện tại bốn cánh Yêu Lang phía dưới, Càn Khôn Giới huyền quang lấp lánh ở giữa, cánh tay phải bỗng nhiên chọc lên, trong tay phải hạ phẩm Linh khí phi kiếm, bộc phát ra một đạo dài đến mười trượng kiếm mang, chém về phía bốn cánh Yêu Lang phân đuôi!

"Phốc!"

"Ngao ô..." Bốn cánh Yêu Lang trong tiếng kêu thảm, bị một kiếm chém thành hai nửa, thi thể phun ra lấy huyết dịch nhuộm đỏ hư không, huyết vụ tràn ngập bên trong, Đàm Vân xuyên qua một phân thành hai thi thể, huy kiếm hướng kinh hồn bên trong Trần Nhân Thanh đánh tới!

"Ta và người liều mạng!" Trần Nhân Thanh cầm trong tay cực phẩm Linh binh trường kiếm, đem hết toàn lực hướng xông lên Đàm Vân, chém xuống!

"Đương. Rầm rầm!"

Hai kiếm tấn công trong nháy mắt, Đàm Vân một kiếm chém vỡ Trần Nhân Thanh trường kiếm, chọt, thuận thế mà lên đâm về Trần Nhân Thanh cổ họng!

Trần Nhân Thanh quá sợ hãi, hai chân đạp mạnh bốn cánh Yêu Lang thi thể, một đầu hướng hàn đàm bay vọt mà xuống!

"Đi chết!" Đàm Vân sợi tóc múa, thân thể trong hư không liên tiếp lấp lóe cực tốc rút xuống, cổ tay xoay chuyển ở giữa, mang theo một chùm lẳng lẹ kiếm mạc thôn phệ Trần Nhân Thanh!

"A..."

Trần Nhân Thanh kêu rên tuyệt vọng, biến thành đầy trời toái thi hướng hàn đàm vấy xuống!

Đàm Vân lẳng không thân ảnh lóe lên, thân thể song song phóng qua hai mươi trượng khoảng cách về sau, hai chân tại gần như thẳng đứng vách núi cheo leo bên trên, hướng lên trên phương bắt đầu chạy, một tiếng gầm thét rung khắp Vân Tiêu, "Triệu tử hồ, ngươi không phải muốn giết lão tử sao? Ngươi chờ, lão tử đến rồi!"

Đàm Vân chạy bên trong trạng thái chỉ ổn, tốc độ nhanh chóng, làm cho người tắc lưỡi!

Trên vách đá phương Triệu tử hồ, gặp Đàm Vân dễ như trở bàn tay đem bành chuang, Trần Nhân Thanh đứng trên trăm người đánh giết về sau, sinh lòng sợ hãi.

"Triệu sư huynh, chúng ta bây giờ làm sao bây giờ!"

"Đừng vậy a, Triệu, Triệu... Sư huynh, hấn đánh tới..."

"..."

172 tên đệ tử chấp pháp, thấp thỏm lo âu, hoang mang lo sợ nhìn xem Triệu tử hồ. Giờ phút này, Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng 101 vị Triệu tử hồ, chính là bọn hắn chủ tâm cốt!

"Trốn, có thể trốn một cái là một cái!" Triệu tử hồ biệt khuất quát âm lên: "Mau trốn!"

Tiếng nói phủ lạc, Triệu tử hồ dẫn đầu quay người bỏ chạy!

"Suru suru suru..."

172 tên đệ tử chấp pháp, liều mạng thôi động thể nội linh lực, theo sát mà tới!

"Hôm nay các ngươi một cái cũng đừng nghĩ chạy thoát!" Đàm Vân nhảy lên vách núi trong nháy mắt, ngấm nhìn chạy trốn tới ngàn trượng người bên ngoài bầy, thi triển Hồng Mông Thần Bộ, giống như là màn đêm buông xuống bên trong u linh, tại mệnh mông tuyết lớn bên trong thân ảnh mỗi lấp lóe một lần, liền vượt qua hai mươi trượng khoảng cách!

Chốc lát sau, liền đuổi kịp lạc hậu đám người 115 tên Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử chấp pháp!

"Đàm Vân, tha mạng a!"

"Cầu ngài đừng có giết chúng ta!"

"Van cầu ngài... Là Liễu Như Long để chúng ta giết ngươi, mặc kệ chúng ta sự tình a!"

"..."

Đối mặt cầu khẩn, Đàm Vân chỉ chữ không nói, tàn ảnh trùng điệp, kiếm mang nhấp nháy, huyết dịch bắn ra bốn phía, lạnh lùng vô tình tại 115 tên đệ tử chấp pháp bên cạnh, chọt lóe lên, lưu lại 115 có đủ cắt yết hầu thi thể!

"Ông!"

Đàm Vân sợi tóc múa, trong khoảnh khắc, linh thức bao phủ phương viên mười lăm dặm địa vực, sắp biến mất tại mệnh mông đất tuyết bên trong, chạy trốn 58 tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử chấp pháp, bao phủ trong đó.

Phát hiện tại Triệu tử hồ dẫn đầu dưới, đã chạy trốn tới bên ngoài hai dặm!

Đàm Vân trong mắt tinh mang lấp lóe, bỗng nhiên dừng bước, đình chỉ truy kích! Chọt, ngưng thần nín hơi, tiếp theo một cái chớp mắt, đám người thất kinh thanh âm truyền vào trong tai:

"Triệu sư huynh, nếu như Đàm Vân đuổi theo làm sao bây giờ?"

"Triệu sư huynh, chúng ta thật chẳng lẽ liều mạng một lần à..."

"Triệu sư huynh..."

"Mọi người chớ hoảng sợ! Nếu như hấn thật đuổi theo, chúng ta chia ra trốn! Người sống, trốn về tông môn để Đại sư huynh, vì huynh đệ đã chết nhóm báo thù!"

Nghe đến đó, Đàm Vân trên mặt anh tuấn, lướt qua một vòng chuông không toàn cục ý cười.

Vì không đánh cô động rần, để 58 người tách ra đào mệnh, sau đó, Đàm Vân bằng vào cường đại linh thức khóa chặt lại 58 người, đội 58 người thoát đi 14 dặm về sau, hấn mới không chút hoang mang đi theo mà tới!

Tuyết lớn đầy trời, đêm không Tinh Thần.

Triệu tử hồ dẫn đầu 57 người, trốn như điên sau bốn canh giờ, thở hồng hộc tại một ngọn núi dưới chân dừng bước.

Triệu tử hồ tướng linh thức phóng thích ra, tìm tòi tỉ mỉ lấy phương viên mười ba dặm địa vực, một khắc qua đi, xác định Đàm Vân cũng không đuổi theo, mới đặt mộng ngồi tại đất tuyết bên trong, thở hắt ra nói: "Mọi người yên tâm, chúng ta đã an toàn!"

Giờ phút này, đám người sau lưng mười bốn dặm đất tuyết bên trong, Đàm Vân nín hơi, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, cầm trong tay phi kiếm, đập tuyết vô ngần hướng 58 người lao vùn vụt tới!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đuổi tận giết tuyết

Một lát sau.

"Triệu, Triệu sư huynh! Người nhìn vậy có phải hay không Đàm Vân?" Một đệ tử chấp pháp, ánh mắt hoảng sợ nhìn qua phương đông đêm đen như mực không!

Đám người giật mình, ánh mắt đồng loạt nhìn lại, chỉ gặp dưới bầu trời đêm trắng xóa đất tuyết trống rỗng không một người.

"Đỉnh sư đệ, người có phải hay không bị dọa mộng? Vậy thì có cái gì người?"

"Đúng vậy a! Đừng nhất kinh nhất sợ!"

"Chính là chính là, người có phải hay không thần kinh căng đến thật chặt, xuất hiện ảo giác? Đỉnh sư đệ, không phải ta nói người, người chính là một kẻ hèn nhát!"

Chúng đệ tử chấp pháp, thần sắc không vui trừng mắt đỉnh xương, nhao nhao quát lớn.

"Chư vị sư huynh chớ giận, có lẽ là ta quá khản trương." Đỉnh xương dụi dụi con mắt, trực câu câu nhìn chăm chú lên phương đông mệnh mộng đất tuyết, thấp giọng tự nói, "Ta rõ ràng nhìn thấy ba trăm tượng bên ngoài, có một thân ảnh mờ ảo, thật chẳng lẽ là ta nhìn hoa mắt?"

Triệu tử hồ khoát tay, ra hiệu trào phúng đỉnh xương đệ tử yên tĩnh về sau, nói: "Người tại tinh thần cao độ khản trương thời điểm, hoàn toàn chính xác sẽ hoa mắt, chư vị chớ trách Đỉnh sư đệ. Vẫn là nắm chặt thời gian đem tiêu hao linh lực, bổ sung trở về, mau chóng trở về tông môn mới là."

"Vâng, Triệu sư huynh!" Chúng đệ tử chấp pháp nhao nhao ứng thanh, ngồi xếp bằng.

Đỉnh xương từ đầu đến cuối không quá tin tưởng mình sẽ hoa mắt, hấn tâm thần không yên lần nữa hướng đến nhánh phương đông bầu trời đêm nhìn lại, lập tức, lông tóc dựng đứng, mở to hai mắt, kinh dị thét to: "Thật là Đàm Vân!"

Đám người đột nhiên nhìn lại, thấy rõ ràng, Đàm Vân tả hữu cầm kiếm, cúi thấp đầu sọ, tại đất tuyết bên trong thân ảnh mấy cái lấp lóe, xuất hiện ở trước người mình hai mươi tượng chỗ!

"Đàm Vân, người không phải muốn đuổi tận sát tuyệt sao!" Triệu tử hồ cắn răng nghiêng lợi nhìn hằm hằm Đàm Vân.

Những người khác một chút không nháy mắt nhìn chăm chú Đàm Vân, chỉ đợi Triệu tử hồ ra lệnh một tiếng, phân tán đào mệnh!

"Từ các người tiến vào Tuyết Vực, truy sát ta bắt đầu từ thời khắc đó, liền chú định tử vong, sao là đuổi tận giết tuyệt nói chuyện!"

Nương theo lấy bằng lãnh mà không chứa bất cứ tia cảm tình nào thanh âm, Đàm Văn bỗng nhiên ngừng đầu, một đôi yêu dị huyết đồng, ở dưới bóng đêm phá lệ chói mắt, tựa như một thanh kiếm sắc xuyên thủng bầu trời đêm, thật sâu đâm vào đám người chỗ sâu trong óc!

"Ông!"

Đám người nào hải tuôn ra cực kỳ mãnh liệt cảm giác hôn mê, ngoại trừ Triệu tử hồ thần sắc thống khổ đang giãy dụa bên ngoài, cái khác 57 người hai mắt vô thần, ngốc như gà gỗ!

"Phốc, phốc..."

Tiếp theo một cái chớp mắt, Đàm Văn biến mất tại chỗ, nhưng gặp, bóng đêm đen kịt dưới, đạo đạo kiếm quang chém qua 57 người phần cổ, từng khóa đầu lâu bị chém bay, cổ cổ huyết dịch từ đoạn cái cổ phun ra!

"A!" Linh hồn tương đối cường đại Triệu tử hồ, tỉnh táo lại về sau, một vòng kiếm mang từ đầu của hắn chém thẳng mà xuống, đột nhiên, thảm liệt tiếng kêu rên đột ngột gián đoạn, chợt, Triệu tử hồ thân thể một phân thành hai, hai nửa thi thể phân đổ vào đất tuyết bên trong.

Đàm Văn không nhanh không chậm, đem 58 bộ thi thể bên trên Càn Khôn Giới, lấy xuống về sau, nhanh chóng biến mất tại trong màn đêm..

Sau năm ngày, thời không điện.

Thông hướng Tuyệt Vực hung cốc trong Truyền Tống Trận, không gian như nước gọn sóng thời khắc, sớm đã đổi một thân mới tinh cảm bảo Đàm Văn, trống rỗng mà có, sai bước phóng ra thời không điện.

"Nói mê nhất định rất lo lắng an nguy của ta." Đàm Văn thấp giọng tự nói, thẳng đến Mục Mộng Nghê ở lại lâu các...

"Là ta nhìn hoa mắt, vẫn là Đàm Văn thật không chết?" Thời không trong điện một đệ tử chấp pháp, vội vã đi vào ngoài điện, nhìn qua từ từ đi xa Đàm Văn, toàn thân run một cái, "Lão thiên! Hắn tại nhiều người như vậy truy sát dưới, thế mà thật không chết..."

Khoảng cách thời không điện ngàn trượng bên ngoài giới luật trong điện, ngoại môn Chấp pháp trưởng lão: Khâu vĩnh thông, chính đối ái đồ Liễu Như Long, nổi trận lôi đình!

"Long nhi, hai ngày trước ta 173 tên đệ tử chấp pháp sinh mệnh đèn, vẹn vẹn cách xa nhau hơn bốn canh giờ, toàn bộ dập tắt! Lấy ngươi thông minh tài trí, rờn rã hai ngày, thật chẳng lẽ một chút cũng không có tra được manh mối sao?"

"Vi sư thế nhưng là nghe nói, ngày 29 trước đêm khuya, người đem Linh Thai Cảnh cửu trọng, đại viên mãn đệ tử chấp pháp, triệu tập đến thời không điện! Người dám nói cái chết của bọn hắn, người không biết chút nào sao!"

Tuổi chừng ngũ tuần, bụng phê khâu vĩnh thông, tức giận đến toàn thân thịt mỡ trắng run lên. Hắn phỏng đoán cái này chưa hề lừa gạt qua mình ái đồ, bây giờ có việc giấu diếm mình!

"Chấp pháp trưởng lão, không cần thiết tức giận, nóng giận hại đến thân thể a!" Lúc này, ngoài điện truyền đến một đạo tiếng an ủi, lập tức, một bát tuần lão giả, Tinh Thần quốc thước đi đến.

Người này chính là ngoại môn Thập trưởng lão, cũng là Liễu Như Long nghĩa phụ: Quách thủ chính.

"Thập trưởng lão, người tới vừa vặn." Khâu vĩnh thông nộ chỉ quỳ trên mặt đất, từ đầu đến cuối không lên tiếng Liễu Như Long, "Thập trưởng lão người xem một chút, hắn hiện tại chính là cảnh cứng cấp rồi, ta hỏi hắn lời nói, hắn đều không trả lời!"

"Bớt giận, bớt giận." Quách thủ chính vỗ vỗ khâu vĩnh thông bả vai, hiền hòa nhìn xem Liễu Như Long, "Long nhi, nhìn xem đem người sư phụ tức giận đến. Nghĩa phụ có thể nhìn ra người gần nhất có tâm sự, nghe lời, có việc nói ngay."

Nghe vậy, Liễu Như Long chậm rãi ngừng đầu, sớm đã lệ rơi đầy mặt, "Nghĩa phụ, sư phụ, Long nhi xúc phạm tông quy, phạm vào tội chết."

"Cái gì?" Khâu vĩnh thông, quách thủ chính, biến sắc.

"Mau nói, chuyện gì xảy ra!" Khâu vĩnh thông cánh tay phải cách không phát một cái, cửa điện ầm vang đóng chặt.

"Là sư phụ, nghĩa phụ." Liễu Như Long hai mắt xích hồng, toàn thân phát run, "Tân tiến đệ tử Đàm Văn, cùng ta là cùng trần người, hắn tại hơn bốn tháng trước, diệt Liễu gia ta cả nhà, cha ta mẹ ta, muội muội ta bọn hắn tất cả đều chết!"

"Tức chết lão phu!" Quách thủ chính đục ngầu trong con người, hàn quang lấp lóe, "Long nhi, nói tiếp đi!"

"Ta muốn giết hắn tên súc sinh này, vì Liễu gia ta báo thù!" Liễu Như Long song quyền nắm chặt, ngữ khí tự trách, "Thế là, ta để chấp pháp các sư đệ, tiến về tiểu bí cảnh bên trong truy sát Đàm Văn. Hiện tại xem ra, đều là bởi vì ta, 173 vị sư đệ mới chết. Thế nhưng là ta không nghĩ ra, Đàm Văn chỉ là Linh Thai Cảnh bát trọng, hắn làm sao lại giết chết chấp pháp các sư đệ, chắc hẳn trong này nhất định có ân tình."

"Vi sư minh bạch, người đứng lên đi." Khâu vĩnh thông trừng mắt dựng thẳng vẫn nói.

"Đồ nhi có tội, đồ nhi không dám đứng dậy." Liễu Như Long cung kính nói.

"Long nhi, lấy thiên phú của ngươi, tương lai ngươi là có hi vọng vẫn đỉnh thiên đạo người. Ngươi yên tâm, vì sư tuyệt sẽ không để ngươi xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn." Khâu Vĩnh Thông khóa chặt lồng mày giãn ra, cười lạnh nói: "173 tên đệ tử chấp pháp, vô luận có phải hay không bị Đàm Vân giết chết, những này đều không trọng yếu. Trọng yếu là, Đàm Vân dám can đảm diệt ngươi Liễu gia cả nhà, hẳn phải chết!"

"Đa tạ sư phụ khai ân!" Liễu Như Long như được đại xá, mặt hướng khâu Vĩnh Thông tam dập đầu.

"Ngươi là vì sư đồ đệ duy nhất, vì sư không giúp ngươi, còn có thể giúp ai?" Khâu Vĩnh Thông giọng điệu hoà hoãn lại, đỡ dậy Liễu Như Long.

"Thế nhưng là sư phụ, dù sao trong vòng một ngày từ vong 173 tên đệ tử chấp pháp..." Không đợi Liễu Như Long nói xong, khâu Vĩnh Thông cười nhạt một tiếng, "Trông coi ngoại môn đệ tử sinh mệnh đèn chuông chấp sự, là vì sư người."

"Chuông chấp sự phụ trách mỗi tháng, đem từ vong đệ tử nhân số, báo cáo cho ta thánh tông cao tăng."

"Nếu ta thánh tông cao tăng biết được, trong vòng bốn canh giờ từ vong nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ phái người tra rõ, sớm tối liên lụy đến Long nhi trên người của ngươi, đến lúc đó, ngươi dữ nhiều lành ít."

"Bất quá Long nhi ngươi yên tâm, vì sư sẽ để cho chuông chấp sự, tạm không lên báo 173 người từ vong thời gian. Đợi ngày sau, đem bọn hần từ vong thời gian chia đều trong vòng nửa năm."

Nghe vậy, quách thủ chính hướng khâu Vĩnh Thông dựng lên một cây ngón tay cái, sau đó, nhìn về phía Liễu Như Long, thúc giục nói: "Còn không mau cảm ơn ngươi sư phụ."

"Sư phụ, xin nhận đồ nhi cúi đầu!" Liễu Như Long cảm động đến rơi nước mắt dập đầu, "Đồ nhi đã mất người nhà, đồ nhi về sau chắc chắn, hảo hảo hiếu kính ngài cùng nghĩa phụ."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tình thâm nghĩa nặng

"A a a a, mau dậy đi." Khâu Vĩnh Thông cười đem Liễu Như Long nâng đỡ về sau, nhướn mày, liếc nhìn đóng chặt cửa điện, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai ở bên ngoài?"

"Hồi bẩm Chấp pháp trưởng lão, đệ tử là trông coi thời không điện Lưu Xung, có chuyện tìm Đại sư huynh." Ngoài điện truyền đến cung kính thanh âm.

"Tiến đến đáp lời." Khâu Vĩnh Thông nói.

"Đệ tử tuân mệnh." Kia đệ tử chấp pháp đẩy cửa nhập bực hậu, muốn nói lại thôi nhìn xem Liễu Như Long.

Khâu Vĩnh Thông thần sắc uy nghiêm nói: "Nói đi, thế nào?"

"Hồi bẩm Chấp pháp trưởng lão, đệ tử là đến nói cho Đại sư huynh, Đàm Vân từ Tuyệt Vực hung trong cốc trở về." Lưu Xung chi tiết nói.

"Hừ, xem ra 173 tên đệ tử chấp pháp là chết tại Tuyệt Vực hung cốc." Khâu Vĩnh Thông hừ lạnh một tiếng, ra lệnh: "Lưu Xung, ngươi mang nhiều một số người, đem Đàm Vân cho bản Chấp pháp trưởng lão mang đến."

"Đệ tử tuân mệnh." Lưu Xung lĩnh mệnh sau rời đi.

...

Đàm Vân tại Mục Mộng Nghệ lầu các, không có tìm được Mục Mộng Nghệ về sau, liền đi đến Tiết Từ Yên trụ sở, vừa rảo bước tiến lên lầu một đại đường, liền nghe được Tiết Từ Yên tiếng khóc truyền đến: "Mục sư tỷ, ngươi không muốn dọa Từ Yên, ngươi làm sao a... Ô ô..."

"Nói mê!" Đàm Vân biến sắc, thần sắc lo nghĩ xông lên lầu hai, "Àm!" Một tiếng, đem cửa phòng đẩy ra, chỉ gặp Tiết Từ Yên canh giữ ở trước giường, đã chã rơi lệ.

"Ai..." Tiết Từ Yên bỗng nhiên thu tay, khi thấy người tới về sau, ngậm lấy nước mắt trong mắt, lộ ra nòng đậm oán trách chi sắc, "Ngươi tiểu tử này đã không chết, làm sao không trở lại sớm một chút! Ngươi xem một chút ngươi đem Mục sư tỷ, hại thành dạng gì!"

Đàm Vân trong lòng run lên, không để ý tới nói chuyện, bước nhanh đi vào trước giường, khi thấy Mục Mộng Nghệ thời khắc này bộ dáng lúc, thân thể

đột nhiên khẽ giật mình, nội tâm ần ần làm đau.

Mục Mộng Nghệ tiều tụy vô cùng, cả người gầy gò rất nhiều, nàng liền như thể lẳng lẳng nằm tại trên giường, giọt giọt óng ánh từ nàng đỏ bừng trong đôi mắt đẹp trượt xuống. Giống như là người chết sống lại, hai mắt vô thần mà từ tịch.

"Tiết sư tỷ, đây là có chuyện gì?" Đàm Văn thần sắc lo nghĩ nhìn xem, khóc thành nước mắt người Tiết Từ Yên.

"Người nói chuyện gì xảy ra?" Tiết Từ Yên đứng dậy, một đôi đôi bàn tay trắng như phấn dùng sức đánh lấy Đàm Văn lồng ngực, khóc không thành tiếng, "Người nói chuyện gì xảy ra... Người cứ nói đi!"

"Sư!" Đàm Văn hai tay nhô ra, cầm Tiết Từ Yên cổ tay, ngũ quan lập tức vận vẹo, trầm thấp gầm thét lên: "Người đừng tay cho ta, nói, nàng đến cùng thể nào!"

Tiết Từ Yên nhìn xem Đàm Văn bộ dáng, ngăn người, sau đó, một bên roi lệ, một bên nói ra: "Hai mươi chín ngày trước đêm khuya, có người nói cho Mục sư tỷ, nói ta sắp chết, sau đó, Mục sư tỷ liền đi tìm ta, đem người lưu tại lầu các."

"Mục sư tỷ tìm tới ta lúc, ta đã nằm ngủ, nàng mới biết được trùng kếp."

"Về sau, Mục sư tỷ giống như nổi điên trở về tìm người, đang luyện công trong phòng bắt gặp Liễu Như Long."

"Mục sư tỷ cùng hắn ra tay đánh nhau, lầu các bị hủy, Liễu Như Long liền nói cho Mục sư tỷ, nói hắn đem người giết, thi thể cho chó ăn... Ô ô... Mục sư tỷ nghe xong giống như là tẩu hỏa nhập ma, thực lực bạo tăng, đánh lui Liễu Như Long về sau, liền hôn mê."

Tiết Từ Yên trên mặt hoa lệ, nước nở nói: "Nàng hôn mê bảy ngày bảy đêm, sau khi tỉnh lại liền biến thành dạng này, nàng một mực roi lệ, lại chưa từng nói một câu."

"Đàm Văn, người mau nhìn xem Mục sư tỷ đi, nàng cũng là bởi vì quá yêu người, biết được người sau khi chết, quá thương tâm, mới có thể biến thành dạng này."

Nghe xong Tiết Từ Yên khóc lóc kể lể, giọt giọt đau lòng nước mắt, từ Đàm Văn tinh mâu bên trong trượt xuống. Hắn biết Mục Mộng Nghệ đối với mình có hảo cảm, lại chưa từng biết nàng thể mà yêu mình sâu như thế.

"Ta đã biết, để cho ta bồi bồi nàng, được không?" Đàm Văn rung rung nhìn xem Tiết Từ Yên.

"Được." Tiết Từ Yên rời khỏi cửa phòng lúc, nhìn chăm chăm Đàm Văn, thanh âm đột nhiên lạnh, "Đàm Văn, trong lòng ta, nàng chính là ta thân tỷ tỷ, nếu nàng có chuyện bất trắc, ta thề nhất định giết người!"

Tiếng nói phủ lạc, Tiết Từ Yên khép cửa phòng lại.

"Nha đầu ngốc, người tỉnh, ta là Đàm Văn, ta trở về." Đàm Văn ngồi tại bên giường bên trên, hai tay run run vuốt ve Mục Mộng Nghệ tiều tụy gương mặt, nghĩ đến ngày xưa Mục Mộng Nghệ một cái nhăn mày một nụ cười, nước mắt rơi xuống ở trên trán của nàng, tóa lên từng đóa từng đóa nước mắt.

Mục Mộng Nghệ mở to đôi mắt đẹp, đôi mắt đẹp vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, lộ ra trống rỗng, tĩnh mịch!

Đàm Văn biết lòng của nàng, bởi vì quá độ bị thương, ở vào giả chết trạng thái.

Hắn càng thêm biết, nàng đem lòng của nàng phong kín, cơ hồ cùng ngoại giới đã mất đi liên hệ, vẫn ở vào biết được mình tử vong lúc trong thống khổ.

Giờ khắc này, Đàm Văn mới biết được, Mục Mộng Nghệ đến tốt cùng cỡ nào yêu mình!

Đồng thời, hắn căn bản không biết, nàng vì sao như thế yêu mình!

Cái gọi là tâm bệnh còn phải tâm được y, Đàm Văn chịu đựng bị thương, bắt đầu động tình sâu vô cùng giảng thuật, cùng nàng kinh lịch từng li từng tí.

"Nói mê, người biết không? Từ ta lần đầu tiên tại Sao Băng Thành nhìn thấy người lúc, bị người hút thật sâu hấp dẫn..."

"Người ta nhảy xuống lưng hạc, tránh thoát Mộ Dung Khôn truy sát, người vì tìm ta, bị tảng đá cắt vỡ bàn chân, có lẽ từ đó trở đi, ta liền thích người."

"Người còn nhớ rõ sao? Ta vì người đồ nướng cá, gặp người ăn không lộ răng, ta chỉ là cùng người chỉ đùa một chút, để người miệng lớn ăn mới hương, mà người lại khóc."

"Kỳ thật ta biết, người có bất phẩm thân thể, ta cũng biết người mẫu hậu bị tù, người phụ hoàng bị sát, người lúc đó nhất định là nhớ tới cái gì, mới có thể khóc."

"Nói mê, hai mươi chín ngày trước, ta từ Tuyết Vực hung cốc trở về, biết được người tại thời không ngoài điện chờ đợi ta bảy ngày bảy đêm, từ đó trở đi, ta biết ta yêu người."

"Người còn nhớ rõ sao? Mộ Dung Khôn gặp người ta dắt tay, hắn uy hiếp ta, để cho ta thả ra người thù, mà ta lại cầm thật chặt."

"Ta nói với hần, chỉ cần có ta ở đây, hần liền mơ tưởng có chủ ý với người, đó cũng chưa là ta khí hần, công kích hần, bởi vì, trong lòng ta, người chính là của ta nữ nhân, ai cũng không thể chạm vào..."

Đàm Vân nói đến chỗ này, phát hiện Mục Mộng Nghệ ngón tay có chút bồng nhúc nhích, sau đó, nàng ngấn đầy nước mắt đôi mắt đẹp bên trong toả ra một tia sinh cơ.

"Nói mê, người nghe được đúng không? Người có phải hay không nghe được ta nói chuyện!" Đàm Vân kích động giống như là hài tử, mặt mũi tràn đầy viết đầy hưng phấn.

"Người nói đều là thật sao?" Mục Mộng Nghệ ngậm miệng, không để cho mình khóc ra thành tiếng, nàng nhìn xem Đàm Vân ánh mắt bên trong, tràn đầy tiếc nuối, run giọng nói: "Ta rốt cục chờ được người... Ta liền biết người sẽ không như thế vô tình, một giấc mộng cũng không cho ta nắm."

"Nói mê, người chớ khóc, người không phải đang nằm mơ, ta thật còn sống trở về." Đàm Vân nhìn xem Mục Mộng Nghệ đáng vẻ, đau lòng khó mà hô hấp!

"Đồ ngốc, người chết có thể nào phục sinh đâu..." Mục Mộng Nghệ tiều tụy trên dung nhan, phát ra vẻ tươi cười, cười rơi lệ, "Ta không khóc, ta thật không khóc, kỳ thật người có thể báo mộng cho ta, ta đã rất thỏa mãn."

"Thật... Rất thỏa mãn. Ta chỉ là quái chính ta... Khi người còn sống, vì cái gì không hướng người thổ lộ, lại chờ người không có ở đây, mới biết được ta có bao nhiêu yêu người, nhiều không nỡ bỏ người..."

"Đàm Vân, thật thật xin lỗi... Đầu là ta chủ quan, trúng người khác kế điệu hổ ly sơn, ta thật là ngu a... Ô ô... Ta lúc đầu nên lưu lại bảo hộ người, như thế người cũng sẽ không chết... Ta hận Liễu Như Long... Nhưng ta càng hận hơn chính ta... Người yên tâm, ta sẽ hảo hảo còn sống, báo thù cho người..."

"Đàm Vân, thu được người mộng, ta thật hạnh phúc... Thật hạnh phúc..."

Không ngừng rơi lệ bên trong, Mục Mộng Nghệ khép lại ròng rã hai mươi chín ngày, chưa khép lại đôi mắt đẹp, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chịu nhục

Sau ba canh giờ, Mục Mộng Nghệ chậm chậm mở ra hai mắt, đập vào mi mắt là vui vẻ không thôi Tiết Từ Yên.

"Từ Yên, ta trong giấc mộng, ta mơ tới Đàm Vân." Mục Mộng Nghệ trên dung nhan viết đầy hạnh phúc, "Hần nói với ta, hần kỳ thật cũng thích ta..."

Không đợi Mục Mộng Nghệ dứt tiếng, Tiết Từ Yên cười đùa nói: "Sur ty, người không có nằm mơ, Đàm Vân thật không chết, hần thật còn sống trở về! Người không phải là mộng, đều là chân chân thật thật phát sinh, hi hi, hần nói với người lời nói, ta ở ngoài cửa đều nghe được, thịt ngon tề đại nha!"

"Thật sao? Hần không chết!" Mục Mộng Nghệ kích động không thôi, liền nhớ lại thân, bất đắc dĩ toàn thân không còn chút sức lực nào.

"Thiên chân vạn xác, hần thật không chết." Tiết Từ Yên nghiêm túc nói.

"Quá tốt rồi, quá tốt rồi!" Mục Mộng Nghệ tâm ngọt như mật, nàng nâng lên trán, nhìn xem Tiết Từ Yên, tiều tụy trên mặt hiện ra một vòng nguyệt ngùeng, tiếng như ruồi muỗi nói: "Kia... Ta coi là trong mộng nghe được lời hần nói, đều là hần chính miệng nói sao?"

"Ủm ân, chính miệng nói." Tiết Từ Yên liên tiếp gật đầu, trêu ghẹo nói: "Hần nói, người là nàng nữ nhân, ai cũng đừng nghĩ đừng, Wow, thật là khí phách nha!"

"Người giễu cợt người ta, ta không để ý tới người." Mục Mộng Nghệ xấu hổ không dám nhìn thẳng Tiết Từ Yên.

"Được rồi được rồi, ta không đùa người." Tiết Từ Yên ngồi tại bên giường, ngọt ngào cười nói: "Sur ty, Đàm Vân là một người đàn ông tốt, có thể nhìn ra được hần thật cũng rất yêu người. Các người nha, thật có thể nói là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi."

"Hừ, kiếm hết dễ nghe nói." Mục Mộng Nghệ mừng khắp khỏi mà nói: "A đúng, Đàm Vân đâu?"

"Hần có việc đi trước, nói ban đêm lại tới cùng người." Tiết Từ Yên lúc nói chuyện, ánh mắt bên trong lướt qua một vòng không dễ dàng phát giác bối rối.

Mục Mộng Nghệ rõ ràng bắt được Tiết Từ Yên dị dạng, mảy may vẫy một cái, "Người có việc giấu diếm ta đúng hay không? Việc này, vẫn là liên quan tới Đàm Vân, người như thật sự coi ta tỷ muội, cũng nhanh nói cho ta."

"Sư tỷ, không phải ta không muốn nói, là Đàm Vân không cho nói." Tiết Từ Yên ngậm miệng, thần sắc khó xử.

"Người nghe hấn vẫn là nghe ta? Nói nhanh một chút." Mục Mộng Nghi thúc giục.

"Vây được rồi." Tiết từ Yên Như thực nói: "Ngay tại vừa rồi, đệ tử chấp pháp đem Đàm Vân mang đi, nói là Chấp pháp trưởng lão triệu kiến."

"Liễu Như Long là Đàm Vân tử địch, mà sư phụ hấn chính là Chấp pháp trưởng lão... Không được! Đàm Vân gặp nguy hiểm!" Nhất thời, Mục Mộng Nghi sắc mặt trắng bệch, muốn giãy dụa lấy ngủ lại.

"Sư tỷ, người có phải hay không quá lo lắng?" Tiết Từ Yên nâng lên Mục Mộng Nghi, nói ra: "Cái này dưới ban ngày ban mặt, Chấp pháp trưởng lão còn không đến mức công báo tư thù a?"

"Từ Yên, Chấp pháp trưởng lão cực kì bao che khuyết điểm, Đàm Vân giết hấn đồ đệ cả nhà, hấn có thể buông tha Đàm Vân sao? Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, hấn tùy tiện cho Đàm Vân theo cái tội danh, Đàm Vân còn có thể có tính mệnh sao!" Mục Mộng Nghi càng nghĩ càng khủng hoảng. "Từ Yên, người giúp ta một việc, đại trưởng lão luôn luôn đối ta không tệ, người lập tức tiến về Vô Cực điện, thay ta cầu tình, để lão nhân gia ông ta đi giới luật điện đi một chuyến!"

"Tốt, ta cái này đi!" Tiết Từ Yên vội vã xoay người rời đi..

Giới luật điện.

Đàm Vân bước vào đại điện về sau, nội tâm trầm xuống, phát hiện Liễu Như Long, liền đứng tại Chấp pháp trưởng lão, Thập trưởng lão sau lưng.

"Đệ tử Đàm Vân, gặp qua Chấp pháp trưởng lão, gặp qua..." Không đợi Đàm Vân đem "Thập trưởng lão" ba chữ nói xong, đột nhiên, cảm giác trước mắt thân ảnh nhoáng một cái, "Ba!" Một tiếng, trên gương mặt truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, chột, trời đất quay cuồng, đợi kịp phản ứng lúc, phát hiện mình đã té ngã tại giới luật ngoài điện!

Giờ phút này, một cái đầu năm ngón tay tại Đàm Vân trên má phải, phá lệ rõ ràng!

"Chư vị mau nhìn, đây không phải là Đàm Vân sao?"

"Đúng vậy a, không sai, giống như hấn bị người đánh mặt!"

"..."

Theo một trận tiếng ồn ào, giới luật ngoài điện trên đường phố, hội tụ hơn ngàn tên đệ tử, chỉ trò nhìn qua ngã trên mặt đất Đàm Vân.

Đàm Vân xóa đi khóe miệng máu tươi, từ dưới đất đứng lên, thanh âm trầm giọng nói: "Thập trưởng lão, đệ tử vô tội, người vì sao xuất thủ tổn thương đệ tử!"

"Sư!"

Quách chính thủ từ đại điện bên trong, nhẹ nhàng phóng ra một bước, chính là cái này nhìn như phổ phổ thông thông một bước, phảng phất vượt qua thời không, trong nháy mắt vượt qua trăm trượng khoảng cách, xuất hiện tại Đàm Vân trước mặt, khô cằn như cùi tay phải, lần nữa quét hướng Đàm Vân!

"Ba!"

Tốc độ nhanh chóng, Đàm Vân căn bản không làm được bất kỳ phản ứng nào, lần nữa bị quét bay mấy chục trượng!

"Sư!"

"Ba!"

Quách chính thủ xuất hiện lần nữa tại Đàm Vân trước mặt, nương theo lấy đòn thứ ba cái tát, còn có cái kia ra về đạo mạo nghĩa chính ngôn từ, "Người nhập điện gặp bản trưởng lão sau không hành lễ, nên đánh!"

"Đòn thứ hai cái tát, người không biết sai thời, còn dám mở miệng chống đối, nên đánh!"

"Cái này đòn thứ ba cái tát, là nhắc nhở người, biết sai muốn đổi!"

Tiếng nói phủ lạc, Đàm Vân bị lắng không quét bay, rơi đập trong đám người. Cả trương má phải, bị rút huyết nhục mơ hồ!

Đàm Vân song quyền nắm chặt, xương cốt chi chi rung động, từ dưới đất run rẩy đứng lên, vô tận phần nộ, si nhục lấp kín lồng ngực!

Mới tại giới luật trong điện, quách chính thủ căn bản không cho mình cho hấn hành lễ cơ hội, liền ra tay với mình, đây rõ ràng chính là cố ý hành động!

Đàm Vân rõ ràng, giờ phút này, phải nhịn, nếu không, tiếp xuống, lão bát tử này nhất định sẽ, cho mình định vị có lẽ có tội danh, đem mình trước mặt mọi

người xử tử!

Đồng thời, Đàm Vân cũng biết, quách chính thủ sở dĩ như thế đối với mình, chính là vì nghĩa tử của hần Liễu Như Long ra mặt!

"Quách chính thủ, ta Đàm Vân thề, hôm nay si nhục, ngày sau để người dùng hết mệnh hoàn lại!"

Đàm Vân trong lòng gào thét một tiếng, chợt, mặt hướng quách chính thủ, đang muốn mở miệng lúc, bị quách chính thủ tức giận khó chống chọi cắt đứt, "Lớn mặt Đàm Vân, đầu tiên là đối bản trưởng lão không hành lễ, sau lại chống đối bản trưởng lão, hiện nay, bản trưởng lão cho người ba lần hỏi cái để làm người mới cơ hội, người thế mà còn dám không nhận tội, như thế đệ tử, có nhục ta cổ lão tông môn môn phong!"

Quách chính thủ bỗng nhiên thu tay, nhìn qua giới luật điện, một bộ ra vẻ đạo mạo bộ dáng, "Chấp pháp trưởng lão, ngài nói xử trí như thế nào?"

"Vi cửa chính Phong, rắn đe, đáng chém!" Khâu Vĩnh Thông sai bước bước ra giới luật điện.

Khâu Vĩnh Thông tiếng nói phủ lạc, cũng không quay đầu lại nói: "Đệ tử chấp pháp Liễu Như Long!"

"Đệ tử tại!" Liễu Như Long khí vũ bất phạm bước ra giới luật điện.

"Đem đại nghịch bắt đạo đệ tử Đàm Vân, ngay tại chỗ giết chết!" Khâu Vĩnh Thông thanh âm uy nghiêm, truyền vào vây xem hơn ngàn tên đệ tử trong tại.

Chúng đệ tử, cũng không biết Đàm Vân cùng Liễu Như Long ở giữa cừ hận, bởi vậy, theo bọn hần nghĩ, nhất định là Đàm Vân có tội!

"Đệ tử tuân mệnh!" Liễu Như Long giữa ngón tay, Càn Khôn Giới thanh quang lóe lên, cầm trong tay một thanh trường kiếm màu xanh, hướng Đàm Vân đi đến, lệ a nói: "Quý xuống cho ta!"

Tại cái này sống còn thời khắc, Đàm Vân linh lực hướng hai chân tràn vào, làm xong lễ chết trốn chuẩn bị.

Hắn không có nhục mạ, không có bất kỳ cái gì giải thích. Bởi vì chính mình một khi thật lỗi ra chữ mắng quách chính thủ, Khâu Vĩnh Thông, vậy mình phạm thượng, đại nghịch bắt đạo tội ác, nhưng lại tại trước mắt bao người ngồi vững!

"Quý xuống!" Quách chính thủ gầm thét ở giữa, đem thai hồn cảnh bát trọng khí tức phóng thích mà có, mưa to gió lớn hướng Đàm Vân bao phủ xuống!

"Thập trưởng lão, Chấp pháp trưởng lão, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, một người đệ tử mà thôi, niên thiếu khí thịnh, các người vẫn là giờ cao đánh khẽ, chớ lại so đo như thế nào?"

Ngay tại Đàm Vân chuẩn bị đào mệnh lúc, một đạo già nua thanh âm quanh quẩn tại Đàm Vân trên đỉnh đầu, lập tức, quách chính thủ cảm thấy mình hướng Đàm Vân khí tức uy nghiêm, không còn sót lại chút gì!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Biến nguy thành an

Đàm Vân sau lưng các đệ tử, cung kính dị thường nhao nhao hướng hai bên nhượng bộ, chợt, một tóc trắng xóa cừu tuần lão giả, đi tới Đàm Vân sau lưng.

Người này chính là ngoại môn đại trưởng lão thâm Thanh Thu!

"Đệ tử gặp qua đại trưởng lão." Đàm Vân quay người, cúi người chào thật sâu nói. Hắn bảy phần cảm kích, ba phần nghi hoặc, mình cùng đại trưởng lão không có bất luận cái gì gặp nhau, không biết đại trưởng lão vì sao xuất thủ cứu chính mình.

"Ừm." Thâm Thanh Thu nhìn xem Đàm Vân, đục ngầu trong con ngươi, toát ra lóe lên một cái rồi biến mất chân kinh chi sắc.

Ngay tại một khắc trước, Mục Mộng Nghệ để Tiết Từ Yên tìm tới thâm Thanh Thu, nói Đàm Vân gặp nạn, cầu hắn tương trợ Đàm Vân lúc, hắn mặc dù ưu ái Mục Mộng Nghệ, nhưng vẫn có chút do dự muốn hay không tiến về giới luật điện một chuyến.

Lúc ấy Tiết Từ Yên gặp thâm Thanh Thu do dự, liền cả gan, nói Đàm Vân là trăm vạn trong ngoại môn đệ tử thiên tài hiếm thấy lúc, khơi gợi lên thâm Thanh Thu hiếu kì.

Sau đó, Tiết Từ Yên đem Đàm Vân, tại Sao Băng Thành lấy Linh Thai Cảnh thất trọng, tại đông đảo khảo hạch gia tộc tử đệ bên trong trở hết tài năng, cùng Đàm Vân lấy bát trọng cảnh, lực chiến Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ chín mươi tám vị Diệt Thiên sự tình, nói cho thâm Thanh Thu.

Lại còn nói cho thăm Thanh Thu, Đàm Vân từ tham gia tuyển bạt khảo hạch đến nay, mới trôi qua ngần ngừ hơn bốn tháng thời gian, đã từ Linh Thai Cảnh thất trọng tấn thăng đến cửu trọng cảnh!

Thăm Thanh Thu nghe xong, tại Tiết Từ Yên trước mặt gọi thẳng, Đàm Vân là ngàn năm không gặp thiên tài, vô luận như thế nào cũng phải xuất thủ tương trợ. Thế là, hần liền cấp bách chạy tới.

Giờ phút này, hần phát hiện Đàm Vân thật sự là Linh Thai Cảnh cửu trọng về sau, hần có thể nào không khiếp sợ?

"Nguyên lai là đại trưởng lão, a a a a, ngọn gió nào đem ngài thổi tới." Khâu Vĩnh Thông vuốt ve tròn vo bụng nạm, khuôn mặt tươi cười đón lấy. Kì thực, thăm hận lão bắt từ xấu mình chuyển tốt!

"Gặp qua đại trưởng lão." Quách chính thủ chấp tay, thần sắc khó xử chỉ vào Đàm Vân, "Đại trưởng lão, kẻ này chống đối ta, phạm thượng không nói, lại dạy mãi không sửa, y theo tông quy là tử tội a!"

Thăm Thanh Thu tiến lên hai bước, neoh cặp mắt lại, một đôi đục ngầu con ngươi, nhìn chăm chăm, gằn trong gang tấc quách chính thủ, thấp giọng nói: "Thập trưởng lão, trong miệng ngươi dạy mãi không sửa, chính là cho hần ba cái cái tát, lại không cho hần mở miệng cơ hội giải thích?"

Nghe vậy, quách chính thủ già thân thể không khỏi run lên, ánh mắt bên trong phát ra một chút khủng hoảng, hần lại không biết, thăm Thanh Thu đem mình đối Đàm Vân sờ tác sờ vị, nhìn ở trong mắt, chính là đồ đàn!

"Hừ." Thăm Thanh Thu hừ lạnh một tiếng, quét mắt quách chính thủ, Khâu Vĩnh Thông, thấp giọng nói: "Bọn tiểu bối ân oán, để bọn tiểu bối tự mình giải quyết."

"Huống hồ lúc trước Đàm Vân diệt Liễu gia sự tình, cũng là hần tại không vào tông trước làm. Thật muốn truy cứu ai đúng ai sai, lão hủ thế nhưng là nghe nói, là Liễu gia muốn diệt Đàm gia cả nhà, bị Đàm Vân diệt."

"Lão hủ khuyên nhủ hai vị, không muốn bởi vì Vọng Nguyệt Trấn Liễu gia diệt môn án, mà ra tay với Đàm Vân. Hôm nay Đàm Vân lão hủ mang đi, nhìn hai vị tự giải quyết cho tốt."

Nghe vậy, quách chính thủ, Khâu Vĩnh Thông, sắc mặt khó chịu mặt hướng thăm Thanh Thu, khom người không nói.

"Đàm Vân, đi thôi." Thăm Thanh Thu quay đầu, hòa ái dễ gần đối với Đàm Vân nói.

"Đa tạ đại trưởng lão." Đàm Vân trên mặt cảm kích. Hần đem thăm Thanh Thu đối Chấp pháp trưởng lão, Thập trưởng lão nói lời, nghe được rõ ràng. Hần nghĩ tới Mục Mộng Nghệ thân thể suy yếu, đó nhất định là Tiết Từ Yên, đi tìm đại trưởng lão cứu mình.

Quả nhiên không ra Đàm Vân sở liệu, hần quay đầu liếc nhìn đám người, phát hiện đám người hậu phương, Tiết Từ Yên đối với mình cười một tiếng.

Thăm Thanh Thu mang theo Đàm Vân vừa phóng ra mấy bước, bỗng nhiên, quay đầu thất vọng nhìn qua Liễu Như Long, ý vị thâm trường nói: "Cửu hận của mình, mình có thể tìm Đàm Vân báo, nhưng đừng kéo hai vị trưởng lão xuống nước."

Thăm Thanh Thu dẫn Đàm Vân sau khi rời đi, quách chính thủ, Khâu Vĩnh Thông sắc mặt tái xanh quay trở về giới luật điện. Liễu Như Long thận trọng theo sát mà tới.

"Sư phụ, nghĩa phụ, đều là Long nhi không tốt, suýt nữa làm liên lụy các người." Liễu Như Long quỳ hướng hai người.

"Việc này không trách người, mau dậy đi." Khâu Vĩnh Thông đề Liễu Như Long sau khi đứng dậy, tức giận bất bình nói: "Thăm Thanh Thu lão già này, lại vì một người đệ tử, cùng bản Chấp pháp trưởng lão chơi cứng. Hừ, chẳng lẽ bản Chấp pháp trưởng lão chả lẽ lại sợ người! Hần tại nội môn bên trong có người, chẳng lẽ bản Chấp pháp trưởng lão liền không có?"

"Chấp pháp trưởng lão nói đúng." Quách chính thủ ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Lão già này, ăn no rồi không có chuyện làm. Hần nói Đàm Vân chúng ta không động được, chúng ta liền thật không động được? Chính là trò cười!"

"Sư phụ, nghĩa phụ, Long nhi biết các người tốt với ta, nhưng là xin các người đáp Ứng Long, sát Đàm Vân sự tình, liền giao cho Long nhi đi, Long nhi nhất định chính tay đâm cửu nhân!" Liễu Như Long chém đinh chặt sắt nói.

"Tốt, có quyết đoán. Không hồ là đồ nhi của ta!" Khâu Vĩnh Thông tán dương nhìn xem Liễu Như Long, "Nhớ kỹ động thủ lúc, muốn thần không biết quỷ không hay. Đương nhiên, ngày mai chính là thí luyện tư cách tranh đoạt chiến, như Đàm Vân thật có thể thu hoạch được tiến vào văn thần hẻm núi thí luyện tư cách, khi đó người sát hần, mới vạn vô nhất thất."

"Đồ nhi mình bạch, nếu như ngày mai Đàm Vân có thể thu được thí luyện tư cách, đồ nhi liền tại văn thần hẻm núi sát hần, như hần không thể, kia đồ nhi sẽ nghĩ biện pháp lấy hần mạng chó!" Liễu Như Long chém đinh chặt sắt nói.

...

Thăm Thanh Thu đem Đàm Vân, Tiết Từ Yên, đưa vào khí thế rộng rãi Vô Cực điện.

Thăm Thanh Thu chỉ vào từng dãy kệ hàng bên trên, cất đặt công pháp ngọc giản, hòa ái dễ gần mà nói: "Đàm Vân, trong này tổng cộng có 3288 bộ,

thích hợp Linh Thai Cảnh đệ tử tu luyện công pháp. Trong đó có thân pháp, quyền, chân, chân, đao thương côn bổng, luyện thể thuật các loại công pháp, cái gì cần có đều có."

"Vô luận là hạ giai, trung giai, cao giai, vẫn là coi bảo cấp bậc công pháp, lão hủ cho phép ngươi tùy ý tuyển một bộ."

Đàm Vân sững sờ, giờ mới hiểu được, thẩm Thanh Thu mang mình đến đây Vô Cực điện nguyên nhân.

"Đàm Vân, ngươi còn thất thần làm gì? Nhanh tạ đại trưởng lão a!" Tiết Từ Yên cười đùa nói: "Còn có, nhanh tuyển coi bảo cấp bậc công pháp, như đổi lại ngày thường, đây chính là cần năm vạn điểm công hiến mới có thể đổi lấy nha!"

"A a a, liền ngươi nha đầu này cơ linh." Thẩm Thanh Thu cười nhìn Tiết Từ Yên.

Nhưng mà, Đàm Vân sau đó lời nói, lại là để thẩm Thanh Thu có chút thương thức cùng ngoài ý muốn.

Đàm Vân không quan tâm hơn thua nói: "Đại trưởng lão, ngài hôm nay đối đệ tử ân tình, đối đệ tử tốt, đệ tử khắc trong tâm khảm. Chỉ là công pháp một chuyện, đệ tử vẫn là nghĩ bằng vào sau này có điểm công hiến, đổi lại lấy."

"Đệ tử như thật cảm công pháp, việc này bị người hữu tâm biết được tung tin đồn nhảm, có nhục ngài danh vọng."

Đàm Vân sờ dĩ không tiếp thụ, nguyên nhân trọng yếu hơn là, trong trí nhớ mình công pháp vô số, không cần những này cái gọi là coi bảo cấp công pháp!

Nghe vậy, thẩm Thanh Thu ánh mắt tán dương nhìn xem Đàm Vân, "Không tệ, không chỉ có làm việc cân nhắc chu toàn, còn có cốt khí, lão hủ hôm nay không cứu được lắm người."

"Đại trưởng lão quá khen rồi, đệ tử thụ sủng nhược kinh." Đàm Vân cúi người chào thật sâu nói.

"Tốt, ngươi cũng đừng khiêm tốn, lão hủ nhìn ngươi nhưng không có nửa phần thụ sủng nhược kinh bộ dáng." Thẩm Thanh Thu ngưng cười, thu hồi tiếu dung, "Lão hủ hỏi ngươi một vấn đề, ngươi có thể thành thật trả lời?"

"Đại trưởng lão xin hỏi, đệ tử hỏi gì đáp nấy." Đàm Vân bất động thanh sắc nói.

Thẩm Thanh Thu nhướng mày, "Ta trước đó nghe Từ Yên nói, ngươi cùng Diệp Thiên giao thủ qua, vậy ngươi như thế nào cùng hắn kết thù?"

"Hồi bẩm đại trưởng lão, Lệnh Hồ Trường Không mấy tên thù hạ, gặp ta xuất thủ chính là trung phẩm linh thạch, muốn giết ta cướp tiền, bị ta sát. Thế là, Lệnh Hồ Trường Không đề Diệp Thiên sát ta." Đàm Vân chỉ tiết nói.

"Ừm, lão hủ minh bạch." Thẩm Thanh Thu trừng mắt dừng thẳng vẫn, thoáng trầm tư qua đi, ngữ trọng tâm trường nói: "Đàm Vân, có chút bất công sự tình, không phải lão hủ không muốn quản, mà là không có năng lực, ngươi hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Quyết chiến đêm trước

"Đệ tử minh bạch." Đàm Vân chỉ tiết nói: "Đệ tử biết Lệnh Hồ Trường Không bối cảnh, đệ tử nói ra Lệnh Hồ Trường Không, cũng không phải là muốn cho ngài vì đệ tử chủ trì công đạo, những chuyện này, đệ tử có thể giải quyết."

"Ừm, nói ra thật xấu hổ a! Lão hủ tuy là ngoại môn đại trưởng lão, nhưng có khi đối mặt một chút khiêu chiến tông quy, nên nghiêm trị đệ tử, lại chỉ có thể làm như không thấy." Thẩm Thanh Thu thở dài nói: "Tốt, không đề cập tới những này để cho người ta hao tổn tinh thần sự tình."

Thẩm Thanh Thu cũng rất muốn y theo tông quy, trừng trị phái Diệp Thiên sát Đàm Vân Lệnh Hồ Trường Không. Nhưng, Lệnh Hồ Trường Không là nội môn Thánh hồn một mạch, thủ tịch đại trưởng lão từng (nặng) cháu trai. Cái này hậu trường quá cường đại, cường đại đến mức dù có một vạn cái thẩm Thanh Thu, đều không thể rung chuyển tình trạng!

Cho nên, hắn chỉ có thở dài!

Sau đó, ánh mắt của hắn mong đợi nhìn xem Đàm Vân, "Ngươi là khóa hạt giống tốt, đã có thể cùng Diệp Thiên có một trận chiến tư cách, vậy lão hủ chờ mong ngươi tại thí luyện tư cách tranh đoạt chiến bên trong biểu hiện."

"Đệ tử hết sức nỗ lực." Đàm Vân nói xong, lại nói: "Đại trưởng lão, đệ tử có chuyện, muốn thỉnh giáo ngài."

"Cứ nói đừng ngại."

"Đại trưởng lão, ngày mai giờ Thìn, đệ tử liền sẽ cùng Diệp Thiên leo lên quyết chiến đài." Đàm Vân thần sắc bình tĩnh nói: "Hắn là Tiềm Long Bảng bên trên cường giả, như đệ tử đem hắn đánh giết, đệ tử phải chăng còn dừng lại tham gia thí luyện tư cách tranh đoạt chiến?"

"Cái gì? Đàm Vân ngươi điên rồi sao? Ngươi có thể nào cùng Diệp Thiên quyết chiến!" Tiết Từ Yên thần sắc kinh hoàng nói: "Hắn nhưng là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ chín mươi tám cường giả a! Ngươi lại có cái bất trắc, Mục sư tỷ, nên có bao nhiêu khổ sở, ngươi có nghĩ tới không?"

"Tiết sư tỷ, ngươi yên tâm, ta cam đoan bình an, sẽ không lại để nói mê lo lắng hãi hùng." Đàm Vân giọng thành khẩn nói.

"Ngươi tốt nhất nói lời giữ lời, Diệp Thiên cũng không phải cái gì người lương thiện." Tiết Từ Yên tức giận nói.

Giờ phút này, Thẩm Thanh Thu giống như là nhìn xem quái vật, nhìn chăm chăm Đàm Vân, "Ngươi nếu thật có thể đánh giết Diệp Thiên, vậy lão hủ đáp ứng ngươi, ngươi chính là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ chín mươi tám cường giả!"

"Tạ đại trưởng lão." Đàm Vân khom người nói: "Nếu không có chuyện khác, đệ tử nghĩ xin được cáo lui trước."

"Ừm, đi thôi." Thẩm Thanh Thu ra hiệu Đàm Vân hai người rời đi về sau, nhìn qua Đàm Vân bóng lưng, đục ngầu trong con ngươi, toát ra nồng đậm mong đợi, "Kẻ này nếu thật có thể đánh giết Diệp Thiên, đây chính là thiên tài bên trong yêu nghiệt a!"

...

Rời đi Vô Cực điện về sau, Đàm Vân ôm quyền nói: "Đa tạ Tiết sư tỷ tìm kiếm đại trưởng lão cứu giúp, nếu không, hôm nay ta chỉ sợ khó thoát một kiếp."

"Cám ơn ta làm cái gì? Là Mục sư tỷ để cho ta đi tìm đại trưởng lão, muốn cám ơn ngươi liền tạ Mục sư tỷ." Tiết Từ Yên liếc xem Đàm Vân, "Mục sư tỷ tinh, thân thể rất yếu, hiện tại lại lo lắng ngươi, ngươi mau trở về nhìn nàng một cái đi."

Tiếng nói phủ lạc, Tiết Từ Yên dư quang phát hiện cái gì, nghiêng đầu, thần sắc lo nghĩ nói: "Mục sư tỷ, thân thể ngươi yếu, chạy thể nào ra!"

Đàm Vân chậm rãi nghiêng đầu, trong tầm mắt sắc mặt tiêu tụy Mục Mộng Nghi, đang đứng tại cách đó không xa, một trận Tật Phong thổi qua, nàng thân thể mềm mại lung lay, lộ ra yếu như vậy không khỏi Phong.

Nàng ân tình yên lặng nhìn chăm chú lên Đàm Vân, ôn nhu nói: "Ta không yên lòng ngươi, liền nghĩ qua đến xem, hiện tại gặp ngươi không việc gì, ta an tâm."

"Nói mê!" Đàm Vân thanh âm bên trong ẩn chứa thật sâu yêu thương, thân ảnh lóe lên một cái rồi biến mất, sau một khắc, đem Mục Mộng Nghi chặn ngang ôm ngang, "Ngươi nghĩ về chỗ nào?"

Mục Mộng Nghi hạnh phúc đem trán, chôn ở Đàm Vân lồng ngực, mặc cho hắn ôm, cảm thấy giờ khắc này, trong lòng tràn đầy cảm giác an toàn, "Hồi ta lâu các, ta muốn cho ngươi bồi bồi ta."

"Được." Đàm Vân mang theo như một cơn xuân phong tiểu dung, hướng Mục Mộng Nghi lâu các đi đến.

Nhìn xem Đàm Vân máu thịt be bét má phải, Mục Mộng Nghi đau lòng nói: "Ai tổn thương ngươi?"

"Mười trượng già." Đàm Vân âm thanh lạnh lùng nói: "Qua không được bao lâu, ta sẽ làm thịt lão già này cùng Chấp pháp trưởng lão!"

Tiết Từ Yên vốn không muốn hộ tống, nhưng nghĩ tới Đàm Vân trước mắt cảnh giới thấp, Mục Mộng Nghi lại chưa khôi phục thực lực, thế là, yên lặng đi theo tại hai người sau lưng, từ đáy lòng thay Đàm Vân, Mục Mộng Nghi miễn nhau, cảm thấy vui vẻ.

"Mau nhìn mau nhìn, Đàm Vân cùng Mục sư tỷ..." Ở trên đường phố các đệ tử xì xào bàn tán bên trong, Đàm Vân một đường đi vào Mục Mộng Nghi lâu các...

Hạo nguyệt khảm khung, đầy sao tuyết không, ánh trăng như nước, bao phủ linh khí mờ mịt phương viên tám trăm dặm lâu các bầy.

Lâu các đỉnh, Đàm Vân mỉm cười mà ngồi, Mục Mộng Nghi rúc vào trong ngực hắn, lắng lắng hưởng thụ lấy tình mạch thời gian.

"Đàm Vân, ngươi là khi nào cùng Diệp Thiên định ra sinh tử chi chiến?" Mục Mộng Nghi ôn nhu nói.

"Hai mươi chín ngày trước." Đàm Vân khẽ mỉm cười nói.

"Ngươi vì sao không nói cho ta?"

"Bởi vì ta sợ ngươi lo lắng."

"Ngươi thật tốt." Mục Mộng Nghi ngoại nhìn cười một tiếng, "Đáp ứng ta, sau này mặc kệ có gì khó khăn, đều để ta và ngươi cùng một chỗ gánh chịu, được không?"

"Được." Đàm Vân tròng điệp gật gật đầu, "Nói mê, nguoi ngoài miệng không nói, nhưng ta biết nguoi lo lắng ta cùng Diệp Thiên ngày mai một trận chiến. Nguoi yên tâm, còn sống đến nguoi cuối cùng, nhất định là ta, mà không phải hần."

"Ừm, ta tin nguoi." Mục Mộng Nghệ trán hơi đầm, ngược nhìn bầu trời đêm, vui vẻ nói "Đàm Vân, đêm nay bóng đêm thật là đẹp a!"

"Đúng vậy a, rất đẹp, nhưng cũng không kịp nguoi một phần vụn." Đàm Vân nhìn xem trong ngực mỹ nhân tuyệt sắc, từ đáy lòng mà nói.

"Ba hoa." Mục Mộng Nghệ vẫn như cũ đưa lưng về phía Đàm Vân, nhìn qua bầu trời đêm, trên dung nhan lướt qua một vòng nguyệt cung, "Đàm Vân, nguoi tại ta trước giường nói lời, đều là thật lòng sao?"

"Đương nhiên." Đàm Vân ôm sát Mục Mộng Nghệ mấy phần, giọng điệu chân thành tha thiết mà bá đạo, "Ta yêu nguoi, từ nay về sau nguoi là nữ nhân của ta, bất kỳ cái gì nam nhân đều đừng nghĩ có chủ ý với nguoi."

"Ừm, trong ngực của nguoi cảm giác thực tốt." Mục Mộng Nghệ tiếu yểu như hoa.

"Nói mê, ta cũng có một vấn đề muốn hỏi nguoi." Đàm Vân mê hoặc nói: "Nguoi là khi nào yêu ta sao?"

"Mặc dù không biết khi nào yêu nguoi, nhưng ta biết, là khi nào đối nguoi động tâm." Mục Mộng Nghệ gật đầu mỉm cười, chợt, tựa hồ nghĩ tới điều gì, kiều diễm ửng ửng.

"Khi nào?" Đàm Vân hiếu kỳ nói.

"Ta không nói." Mục Mộng Nghệ hé miệng nói. Có chút khó mà mở miệng.

"Nói mà nói mà!" Đàm Vân càng thêm hiếu kỳ.

"Vậy được rồi." Mục Mộng Nghệ tiếng như ruồi muỗi nói: "Có lẽ là từ nguoi ôm ta nhảy xuống lưng hạc, đem ta ném vào hàn đàm một khắc này."

"Có lẽ là từ nguoi vì ta khừ độc đêm hôm đó."

Đàm Vân nghe vậy sững sờ, "Khừ độc? Ta nhưng không có cho nguoi khừ độc, ta chỉ là trong sơn cốc tìm chút linh dược, cho nguoi ăn vào... Ta hiểu được, chẳng lẽ lúc ấy nguoi đang giả bộ bất tỉnh!"

"Nguoi xấu lắm, nguoi ta không để ý tới nguoi!"

"Ha ha ha ha, ta đã nói rồi, nguoi choáng làm sao còn nhảy cảm như vậy..."

Dưới trời sao, Đàm Vân cùng Mục Mộng Nghệ chơi đùa nói chuyện trời đất, bọn hần nói chuyện rất nhiều.

Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ, vì không muốn phá hư thời khắc này thời gian tốt đẹp, liên quan tới Mục Mộng Nghệ thân thể, cừu hận, một cái không hỏi đến, một cái cũng không nhắc lên...

Cùng một thời gian.

Mộ Dung Khôn tức hồn hồn vừa đi vừa về trong phòng dạo bước. Hần đã tại thuộc hạ trong miệng biết được, Đàm Vân còn sống về tông về sau, suýt nữa bị Chấp pháp trưởng lão xử tử tin tức.

"Tức chết ta rồi! Bành chương dẫn đầu nhiều người như vậy sát hần, hần thế mà còn có thể sống được trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vụn chúng chú mục

Tại Mộ Dung Khôn tức giận không thôi lúc, Lệnh Hồ Trường Không gian phòng bên trong, Lệnh Hồ Trường Không cũng là như thế.

"Lệnh Hồ sư huynh, lần này tính Đàm Vân mạng lớn, nếu như lúc trước thuộc hạ cũng tiến vào Tuyệt Vực hung cốc, nhất định sẽ muốn hần mạng chó!" Lâm Nghị mặt hướng Lệnh Hồ Trường Không, một mực cung kính nói.

Hai mươi chín ngày trước, Lâm Nghị dẫn người truy sát Đàm Vân, lúc ấy, hần tiến vào cái khác tiểu bí tịch, cũng không tiến về Tuyệt Vực hung cốc.

Lệnh Hồ Trường Không sắc mặt tái xanh nói: "Lâm Nghị, nói cho nguoi cái tin tức xấu, hôm nay ta phải biết Đàm Vân sau khi trở về, liền tự mình đi một chuyến đèn Hồn Điện, phát hiện Trần Nhân Thanh 83 tính mạng con người đèn, toàn bộ dập tắt. Bây giờ Đàm Vân tấn thẳng cừu trọng cảnh, xem ra là

hắn giết chết bọn hắn."

"Cái gì? Trần sư đệ thế nhưng là Tiềm Long Bảng bên trên 108 tên cường giả, hắn thế mà cũng bị Đàm Văn giết!" Lâm Nghị thần sắc sợ hãi nói: "Nếu bọn họ thật sự là bị Đàm Văn giết chết, kia Đàm Văn vượt cấp khiêu chiến thực lực, thật sự là quá kinh khủng!"

"Đúng vậy a! Cái này Đàm Văn phải nhanh một chút diệt trừ, không phải để hắn trưởng thành, hậu quả khó mà lường được!" Lệnh Hồ Trường Không mặt ủ mây chau nói: "Ngày mai chính là Diệp Thiên cùng Đàm Văn quyết chiến ngày, mặc dù Diệp Thiên là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng 98 cường giả, nhưng ta còn là lo lắng, hắn không phải là đối thủ của Đàm Văn."

Lệnh Hồ Trường Không lời còn chưa dứt, ngoài cửa vang lên một đạo kích động giọng nam, "Thuộc hạ Diệp Thiên, cho Lệnh Hồ sư huynh mang tin tức tốt tới, ngày mai Đàm Văn hẳn phải chết không nghi ngờ!"

"Diệp Thiên, mau mời tiến." Lệnh Hồ Trường Không để Diệp Thiên sau khi vào phòng, dò hỏi: "Ra sao tin tức tốt? Vì sao nói Đàm Văn ngày mai hẳn phải chết?"

Diệp Thiên cực kì tự phụ mà cười, "Lệnh Hồ sư huynh, thuộc hạ trải qua ngày 29 bế quan, rốt cục đem long võ Bá Thể từ tầng thứ chín, tu luyện tới tầng thứ mười hai!"

"Chuyện này là thật?" Lệnh Hồ Trường Không có chút kích động lên.

"Thiên chân vạn xác!" Diệp Thiên cúi người chào nói: "Thuộc hạ sao dám lừa gạt Lệnh Hồ sư huynh. Coi như Đàm Văn tấn thăng cửu trọng cảnh, thuộc hạ như thường có thể giết chết một con kiến, nghiền chết hắn!"

"Ha ha ha ha, quá tốt rồi!" Lệnh Hồ Trường Không vui mừng quá đỗi, "Ngày mai Đàm Văn không chỉ có chết, ta còn có thể từ Mộ Dung Khôn nơi đó thu hoạch được tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch tiền đặt cược!"

"Chúc mừng Diệp sư đệ." Lâm Nghị ôm quyền chúc mừng nói: "Diệp sư đệ, ngươi bây giờ thực lực, đã có thể đi vào Tiềm Long Bảng bốn mươi người đứng đầu, sát Đàm Văn dễ như trở bàn tay, ta sớm chúc mừng ngươi vì Lệnh Hồ sư huynh, lập xuống công lớn!"

...

Tối nay đối với Tiềm Long Bảng bên trên, xếp hạng ba ngàn tên bên trong cường giả mà nói, là một đêm không ngủ.

Bởi vì ngày mai ngoại môn đại trưởng lão, tại thí luyện tư cách tranh đoạt chiến bắt đầu trước, sẽ công bố, tham gia vẫn thân hẻm núi thí luyện đệ tử, lấy được ban thưởng...

Hôm sau, húc nhật đông thăng, giờ Mão mặt khác, giờ Thìn sắp đến.

Tiềm Long Bảng phía trước trên quảng trường, người người nhón nháo, người đông nghìn nghịt.

Tiềm Long Bảng bên trái chiến bảng trước sân khấu, 3118 tên Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng ba ngàn tên bên trong, thiếu nam thiếu nữ, chính tề xếp hàng mà đứng.

Lệnh Hồ Trường Không nghiêng đầu nhìn qua Mộ Dung Khôn, thờ dài nói: "Mộ Dung hiền đệ, ngươi để vì huynh có chút thất vọng a! Vì huynh đã sớm đem tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch chuẩn bị xong, liền đợi đến ngươi giết Đàm Văn, chấp tay tặng cho ngươi."

"Chắc chắn, thế nhưng là không nghĩ tới, ngươi phải đi người đều chết rồi, mà Đàm Văn vẫn sống phải hảo hảo."

Nghe vậy, Mộ Dung Khôn ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Lệnh Hồ Trường Không, hôm qua vốc ta cũng đi qua đền Hồn Điện, ngươi phải đi Tuyệt Vực hung cốc người, không phải cũng đều đã chết sao? Hôm nay là ngươi ta đồ ước ngày cuối cùng, ngươi có bản lĩnh hôm nay liền làm thịt Đàm Văn, không có bản sự, ở trước mặt ta mà đắc ý cái gì kình?"

Lệnh Hồ Trường Không lập tức một bộ bị chọc giận, mà mặt lý trí bộ đáng, sắc mặt đỏ lên nói: "Không bằng chúng ta tới một trận cược bên trong cược như thế nào?"

"Như trong vòng một canh giờ, ta để ngươi tận mắt nhìn thấy Đàm Văn tử vong, đồ ước đảo lộn một cái. Như Đàm Văn trong vòng một canh giờ bắt tử, ta cho ngươi tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch, ngươi có dám?"

Mộ Dung Khôn nhìn xem Lệnh Hồ Trường Không, một bộ khó thờ bộ đáng, liên tục không ngừng nói: "Tốt, ta cược! Ai như đối ý, chết không yên lành!"

"Có thể!" Lệnh Hồ Trường Không phụ họa một tiếng sau. Nghĩ đến đợi Đàm Văn sau khi chết, Mộ Dung Khôn liền muốn nỗ lực 160 triệu hạ phẩm linh thạch, toàn thân kích động có một chút phát run!

"Hưu hưu hưu..."

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến từng đợt lợi khí vạch phá không khí thanh âm, chỉ khách khí cửa mười sáu vị thai hồn cảnh trưởng lão, chân đạp phi kiếm mà đến, mấy tức ở giữa, bay vào chiến bảng trên đài, thu kiếm nhập roi.

"Chúng ta đệ tử, bá kiến đại trưởng lão, bá kiến chư vị trưởng lão." Trăm vạn ngoại môn đệ tử không hẹn mà cùng đập đầu nói.

"Miễn lễ." Thâm Thanh Thu đề chúng đệ tử sau khi đứng dậy, nhìn xuống dưới đài chúng đệ tử, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Thiên, sáng sủa thanh âm quanh quẩn tại đám người bên tai, "Tại thí luyện tư cách tranh đoạt chiến trước, bản trưởng lão muốn trước chủ trì một chuyện khác. Người trong cuộc mình nói rõ đi!"

Đám người nghe xong, vô luận là chiến bằng đài mười lăm vị trưởng lão, cũng là dưới đài trăm vạn đệ tử, đều thần sắc mê hoặc, không biết đại trưởng lão chỉ chuyện gì?

"Đệ tử tuân mệnh!"

Đám người không rõ ràng cho lắm lúc, nương theo lấy một đạo cung kính thanh âm, một đạo tàn ảnh từ trước đám người phương, tiêu sái vọt Tiềm Long Bảng phía bên phải quyết chiến đài. Tàn ảnh biến mất về sau, hóa thành dáng người khôi ngô Diệp Thiên!

"Là Diệp sư huynh, hấn bên trên quyết chiến đài muốn cùng ai quyết chiến?"

"Diệp sư huynh thế nhưng là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ 98 tồn tại, chắc hẳn đối thủ thực lực phải cùng Diệp sư huynh, không phân sào sào nhau a!"

"..."

Đám người tiếng ồn ào nổi lên bốn phía, Diệp Thiên sau đó một câu, trong đám người nhắc lên sóng to gió lớn!

"Đàm Vân, đi lên một trận chiến!" Diệp Thiên nhìn xuống đen ngịt đám người, trầm giọng như sấm.

"Ta cái xoa! Ta có nghe lầm hay không? Cùng Diệp sư huynh quyết đấu người, lại là bất được Mục sư tỷ phương tâm tiểu bạch kiểm!"

"Đúng vậy a! Ta một tháng trước, nhìn thấy qua Đàm Vân, hấn chỉ là cái Linh Thai Cảnh bát trọng sâu kiến a! Diệp sư huynh là ai? Đây chính là một ngón tay, đều có thể đâm chết Đàm Vân tồn tại!"

"..."

Chúng đệ tử lớn tiếng ồn ào lúc, Mộ Dung Khôn tức giận đến bẽ phôi, hấn hung tợn liếc nhìn Lệnh Hồ Trường Không, chửi bới nói: "Ngươi cái này tiêu nhân hèn hạ, ngươi mẹ nó âm ta! Ngươi có muốn hay không mặt!"

Mộ Dung Khôn toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng, một khi Đàm Vân chết rồi, mình liền muốn giao ra 160 triệu hạ phẩm linh thạch!

"Mộ Dung hiền đệ, tỉnh táo một chút, không phải liền là 160 triệu sao? Ngươi Gia Gia có là." Lệnh Hồ Trường Không phình bụng cười to ở giữa, sắc mặt phát lạnh, "Nói thật cho ngươi biết, một tháng trước, ta và ngươi lập xuống đồ ước lúc, Diệp Thiên đã cùng Đàm Vân đã hẹn hôm nay quyết đấu. Mộ Dung Khôn, ngươi cùng ta đấu, còn kém xa lắm đâu!"

"Tốt, tốt, tốt!" Mộ Dung Khôn áp chế lửa giận, nói liên tục ba chữ tốt về sau, gằm nhẹ nói: "Lệnh Hồ Trường Không xem như ngươi lợi hại!"

Lúc này, quyết chiến trên đài Diệp Thiên, gặp Đàm Vân chậm chạp chưa xuất hiện, thanh âm cao lạnh mấy phần, "Đàm Vân, ngươi rút cho ta đi lên! Ngươi như lùi bước, y theo tông quy thể nhưng là trọng tội!"

Dứt lời, thật lâu không người ứng thanh. Coi như tất cả mọi người coi là, Đàm Vân thà rằng nhận tông môn nghiêm trị, cũng không dám ứng chiến lúc, một đạo trào phúng thanh âm, từ trăm vạn đám người hậu phương vang lên:

"Có ít người, trời sinh chính là chó hoang mệnh, vây quanh cái gọi là chủ nhân chó vầy đuôi mừng chủ. Thẳng đến sắp chết, cũng chỉ có thể như chó kêu to. Đã ngươi vội vã đầu thai, ta ngược lại thật ra có thể thành toàn ngươi."

Trăm vạn đệ tử nhao nhao quay đầu nhìn lại, vạn chúng chú mục bên trong Đàm Vân khóe miệng có chút giương lên, cùng Mục Mộng Nghê, Tiết Từ Yên sống vai bước vào quảng trường!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Ở đây tất cả mọi người, đều biết Đàm Vân đang mang Diệp Thiên, là Lệnh Hồ Trường Không một con chó!

"Ta đi! Đàm Vân tốt mẹ nó cuồng vọng a!"

"Cái này không phải cái gì cuồng vọng? Chỉ là vô tri thôi! Hấn cùng Diệp sư huynh quyết đấu, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, tự chịu diệt vong!"

"A? Chư vị mau nhìn! Đàm Vân nhập tông lúc chỉ là Linh Thai Cảnh thất trọng, hiện tại đã là cửu trọng cảnh!" Một đệ tử thần sắc hoảng sợ kinh hô.

Một viên đá dấy lên ngàn con sóng, chúng đệ tử đương xem xét Đàm Vân cảnh giới về sau, ánh mắt bên trong lộ ra cực độ vẻ không thể tin được!

Ngoại trừ đại trưởng lão, Chấp pháp trưởng lão, Thập trưởng lão bên ngoài, cái khác mười ba vị trưởng lão, đều toàn thân chấn động, ám đạo nhanh như vậy tăng lên tốc độ, Đàm Vân là vạn năm không gặp thiên tài!

"Không sai, Đàm Vân đích thật là thiên tài, đáng tiếc là một cái sắp vẫn lạc thiên tài!"

"Chính là chính là, dù sao chỉ là cửu trọng cảnh, hấn lại nghịch thiên, chẳng lẽ lại còn là Diệp sư huynh đối thủ? Chính là trò cười! Hấn nếu là Diệp sư huynh đối thủ, từ nay về sau ta đem họ viết ngược lại!"

"..."

Bên tai quanh quần đám người giễu cợt âm thanh, Đàm Vân ngoảnh mặt làm ngơ, đi lại trầm ổn đi tới chiến bảng dưới đài, ôm quyền hướng chiến bảng trên đài thăm Thanh Thu, đi hành lễ.

"Ừm." Thăm Thanh Thu hướng Đàm Vân khẽ gật đầu, "Giờ Thìn muốn tới, bên trên quyết chiến đài đi."

"Đệ tử tuân mệnh." Đàm Vân nói xong, Mục Mộng Nghệ tại chúng đệ tử ánh mắt hâm mộ bên trong, đưa tay vì Đàm Vân hơi chỉnh lý áo bào, ôn nhu nói: "Người đã nói, người sẽ tiếp tục sống, không cho phép thất ngôn."

Đàm Vân hướng Mục Mộng Nghệ ném đi một cái an tâm tiểu dung về sau, mũi chân chĩa xuống đất, người nhẹ như yến nhảy lên quyết chiến đài, lạnh lùng vô tình cùng Diệp Thiên đối mặt mà đứng.

Thăm Thanh Thu nhìn qua hai người, thần sắc trang nghiêm nói: "Hai người các người ghi nhớ, theo tông quy, đi vào quyết chiến đài, cuối cùng chỉ có thể sống một cái, như nửa đường có người trốn hạ quyết chiến đài, giết không tha!"

"Hồi bẩm đại trưởng lão, đệ tử minh bạch!" Diệp Thiên, Đàm Vân, trăm miệng một lời.

Thăm Thanh Thu giọng nói như chuông đồng nói: "Lão hủ tuyên bố, đệ tử Đàm Vân, Diệp Thiên, sinh tử quyết chiến, chính thức bắt đầu!"

Theo thăm Thanh Thu nói xong, nhất thời, trên quảng trường yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người, như ngừng lại Đàm Vân trên thân hai người!

"Đợi một chút!" Bỗng nhiên, đám người hậu phương vang lên một đạo thanh âm như cốc vũ dễ nghe thanh âm, thanh âm bên trong tràn ngập lo âu nồng đậm chi sắc.

Đàm Vân quay đầu, chỉ gặp trong biển người mênh mông, một váy trắng phủ thân, tựa như tiên nữ hạ phàm thiếu nữ, trong biển người hướng mình chạy tới.

Váy trắng thiếu nữ giống như là bệnh nặng mới khỏi bộ dáng, mặc dù là Linh Thai Cảnh đại viên mãn, nhưng nàng chạy bên trong lại có vẻ càng phí sức, trắng bệch trên dung nhan hiện đầy tinh tế tỉ mỉ mồ hôi.

"Chuông Ngô sư tỷ, nàng đây là muốn làm cái gì?" Chúng đệ tử nhìn qua lung la lung lay, hướng quyết chiến đài chạy tới chuông ta thơ dao, đầy bụng nghi ngờ.

"Mục sư tỷ, cái này hồ ly tinh, xem ra là muốn tìm Đàm sư đệ!" Tiết Từ Yên tức giận nói.

Mục Mộng Nghệ cũng không đáp lại, mà là mảy may nhặt nhàu nhìn qua chuông ta thơ dao.

Chuông ta thơ dao đi vào dưới đài về sau, mép váy bay lên, tóc xanh múa bên trong, lướt lên quyết chiến đài sát na, yếu điệu thân thể bỗng nhiên nhoáng một cái, suýt nữa té ngã tại Đàm Vân trước người.

Nàng không để ý tới lau mồ hôi trên trán, một đôi lo lắng con ngươi nhìn xem Đàm Vân, thanh âm suy yếu, "Từ lần trước từ biệt về sau, ta một mực chữa thương. Mới ta đi người lâu các đi tìm người, người không tại. Người lần trước thương lành sao?"

"Tốt." Đàm Vân thần sắc có chút đậm nhạt, "Đa tạ sự quan tâm, nếu không có chuyện khác, mời người né tránh, ta cùng Diệp Thiên muốn bắt đầu."

"Ừm." Chuông ta thơ dao trán hơi điểm, chợt, duỗi ra um tùm ngọc thủ, đem treo ở trắng nõn phần cổ bên trên một khối màu xanh biếc ngọc bội, hái xuống, đưa về phía Đàm Vân, "Mẹ ta kể nó có thể gặp dữ hóa lành, ta hiện tại tặng cho người."

"Vật này là mẹ người để lại cho người, ta không thể nhận hạ." Đàm Vân thanh âm vẫn như cũ lạnh lùng.

"Người là ân nhân cứu mạng của ta, ta không hi vọng người có việc, người liền thu cất đi, xem như ta một phen tâm ý." Chuông ta thơ dao trán buông

xuống, quay người rời đi đồng thời, đem ngọc bội thả hướng Đàm Vân trong tay, nhưng mà, Đàm Vân cũng không đưa tay tiếp.

"Ba!" Một tiếng, ngọc bội rơi tại trên đài, vỡ thành hai nửa!

Chuông ta thơ dao thân thể mềm mại run lên, chậm chậm quay đầu sát na, nhìn xem trên mặt đất vỡ vụn ngọc bội, cả người sắc mặt tái nhợt đáng sợ, nước mắt rì rào sa sút!

"Đàm Vân, ngươi hỗn trướng! Đây chính là thơ dao mẫu thân nàng, trước người lưu cho nàng duy nhất tín vật!" Dưới đài Liễu Như Long, nhìn hằm hằm Đàm Vân, găm thét lên.

Nghe vậy, Đàm Vân sửng sốt, lông mày nhíu chặt nhìn về phía chuông ta thơ dao, vốn muốn nói thứ gì, nhưng nghĩ tới nàng là Liễu Như Long muội muội, cuối cùng vẫn không nói lời ra.

"Đại ca, ngươi không nên trách hần, hần không phải cố ý." Chuông ta thơ dao cúi người rung rung, đem ngọc bội nhặt lên về sau, nhìn xem Đàm Vân, trong đôi mắt đẹp có quá nhiều không hiểu, "Chúng ta bị yêu vượn truy sát, cùng chung hoạn nạn, từ khi trở về tông môn, ngươi vì sao thay đổi? Chẳng lẽ chúng ta không phải bằng hữu sao?"

"Ta chưa bao giờ thay đổi, chúng ta không phải bằng hữu, như lại cho ta một lần lựa chọn, lúc trước ta tuyệt sẽ không cứu ngươi. Còn, làm hư ngươi ngọc bội, cũng không phải là ta cố ý." Đàm Vân hồ hững nói chuyện. Trong lòng thầm than, "Nếu không phải Liễu Như Long, ta cùng nàng có lẽ sẽ thật là tốt bằng hữu đi..."

"Đàm Vân, coi như ta xem lầm ngươi! Uống ta đợi ngươi là bằng hữu, ngươi lại đối với ta như vậy!" Không biết Đàm Vân cùng Liễu Như Long ở giữa cừu hận chuông ta thơ dao, nhìn xem Đàm Vân, lạnh như băng nói ra: "Từ nay về sau, ngươi ta ân oán nghĩa tuyệt!"

Nàng thực sự không nghĩ ra, lúc trước cái kia cùng mình vừa nói vừa cười Đàm Vân, bây giờ trở nên như thế lạ lẫm!

"Suru!"

Liễu Như Long sắc mặt dữ tợn lướt lên quyết chiến đài, tay trái lôi kéo chuông ta thơ dao, nhìn chăm chú Đàm Vân, "Tiểu tử, ngươi sẽ vì ngươi hôm nay sờ tác sờ vì, nỗ lực giá cao lắm trọng!"

"Muội muội, chúng ta đi!" Liễu Như Long lôi kéo chuông ta thơ dao, nhanh chóng lướt xuống quyết chiến đài.

Trăm vạn tên đệ tử nhìn xem trên đài phát sinh từng màn, từng cái chậm thẩn thờ. Cảm thấy có chút không thể tưởng tượng!

Đàm Vân thế nào lại là chuông ta thơ dao ân nhân cứu mạng? Đã đã từng đồng sinh cộng tử, vì sao bây giờ mỗi người một ngã?

"Khụ khụ." Thẩm Thanh Thu ho nhẹ một tiếng, có chút không vui nói: "Đàm Vân, đây là quyết chiến đài, cùng quyết chiến không quan hệ sự tình, không cần thiết lại phát sinh, ngươi hiểu chưa?"

"Đệ tử mình bạch!" Đàm Vân cung kính nói.

"Ừm, bắt đầu đi!" Thẩm Thanh Thu vung tay lên nói.

"Tạp toái, lần trước để ngươi chạy trốn, hôm nay ta xem ai còn có thể cứu ngươi!" Diệp Thiên nhẹ nhàng cười ở giữa, thi triển long võ Bá Thê!

Cùng Đàm Vân giao thủ qua một lần Diệp Thiên, giờ phút này, đã mất cần thăm dò, hần phải dùng cuồng bạo nhất phương thức, kết thúc Đàm Vân tính mệnh!

Nhất thời, Diệp Thiên thân trên bạch bào vỡ ra, hóa thành từng sợi mưa vải!

"Kéo kệt kéo kệt!"

Diệp Thiên thể nội truyền ra một trận thanh thúy xương cốt tiếng vang, bảy thước thân thể trong nháy mắt tăng vọt đến năm mét chi cự, giống như là Thiết Thập cự nhân, lại giống là hình người quái thú, sừng sừng tại Đàm Vân trước mặt!

Hai cánh tay của hần, hai chân, phần cổ bên trên, chiếm cứ một cổ to cỡ miệng chén hình rỗng cơ bắp, thậm chí cả đầu lâu to lớn bên trên cũng là cơ bắp đá lôm chôm. Mỗi một cổ hình rỗng trong cơ thể, tựa hồ ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Lực phế Diệp Thiên

Mắt thấy cảnh này, trăm vạn đệ tử nhìn qua Diệp Thiên, phát ra vô số đạo tiếng kinh hô:

"Trời ạ! Toàn thân long hóa, Diệp sư huynh vậy mà đã đem long võ Bá Thể, tu luyện tới mười hai tầng!"

"Đúng vậy a! Mười hai tầng thể nhưng là long võ Bá Thể cực hạn a! Đồ sư huynh cũng là bởi vì tu luyện tới mười hai tầng, mới trở thành Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng ba mươi sáu cường giả, xem ra hiện tại Diệp sư huynh, cùng Đồ sư huynh thực lực tương đương!"

"Không sai không sai, hiện tại Đàm Văn cũng không phải đối mặt chín mươi tám cường giả, hẳn đây là tương đương với cùng Tiềm Long Bảng, xếp hạng ba mươi sáu vị cường giả quyết đấu a!"

"Đàm Văn chết chắc! Không chút huyền niệm..."

"..."

Trăm vạn đệ tử nhìn không được mỗi người phát biểu ý kiến của mình lúc, chiến bảng trên đài thẩm Thanh Thu, già thân thể chấn động, hẳn thấy Đàm Văn đối mặt bây giờ Diệp Thiên, tuyệt không còn sống khả năng!

Hắn rất muốn lập tức ngăn cản trận này quyết chiến, nhưng cân nhắc đến tông quy, chỉ có thể âm thầm đáng tiếc, Đàm Văn cái này khóa hạt giống tốt, hôm nay chết yếu!

Chấp pháp trưởng lão Khâu Vĩnh Thông, cùng Thập trưởng lão quách chính thủ, hai người nhìn nhau cười một tiếng, liền dời đến Đàm Văn như thế nào bị giết!

Cái khác mười ba vị trưởng lão, biết được Đàm Văn nhập tông hai tháng, từ thất trọng cảnh bước vào cửu trọng cảnh lúc, sớm đã kết luận Đàm Văn là cái như yêu nghiệt thiên tài, nghĩ đến tiếp xuống Đàm Văn sắp chết, nhao nhao thờ dài một tiếng, trắng niên mất sớm a!

Trong đám người, giờ phút này là hưng phấn nhất tự nhiên là Lệnh Hồ Trường Không!

Nhất là lo nghĩ thì là Mộ Dung Khôn, Mục Mộng Nghệ.

Mộ Dung Khôn tâm lý có chút phức tạp, nguyên bản ước gì Đàm Văn đi chết, bây giờ lại chờ mong Đàm Văn nhưng tuyệt đối đừng chết! Một khi chết rồi, mình cần phải thua trận 160 triệu hạ phẩm linh thạch!

"Đàm Văn, ngươi nhất định phải còn sống trở về!" Mục Mộng Nghệ nước mắt mơ hồ ánh mắt. Vì không cho Đàm Văn gia tăng áp lực, nàng không chế không cho nước mắt rơi xuống!

Quyết chiến trên đài, Đàm Văn hít mắt nhìn quái vật Diệp Thiên, cũng không quay đầu lại trầm giọng nói: "Mộng Nghệ, đừng lo lắng. Coi như hắn đem long võ Bá Thể tu luyện tới mười hai tầng, hẳn như thường chết!"

Diệp Thiên tươi sáng cười một tiếng, một cổ cường đại khí thế từ trong cơ thể nộ lan tràn ra, cư cao lâm hạ nhìn xem Đàm Văn, "Cuồng vọng gia hỏa, hôm nay ta muốn nện đứt tứ chi của ngươi, sau đó lại vận gãy cổ của ngươi, đem ngươi đầu thu hạ đến!"

Diệp Thiên phỏng đoán đánh giết Đàm Văn thủ đoạn, không thể bảo là không hung ác! Đám người nghe vậy, nhìn không được rung mình một cái!

"Ầm ầm!"

Quyết chiến đài kịch liệt rung động, Diệp Thiên cao năm mét thân hình, hung mãnh vô song hướng Đàm Văn phóng đi, vung lên nỗi sát cự quyền, hướng Đàm Văn vai phải nện xuống!

"Uồng!"

Đàm Văn không tránh không né, trung bình tấn một ngòi xồm, hữu quyền mang theo tiếng rít, ầm vang cắn câu nghênh kích!

"Ầm!"

Trầm muộn tiếng va đập bên trong, hai quyền tấn công, một cổ tuyệt cường lực lượng, từ Đàm Văn quyền diện xuyên vào cánh tay phải, thẳng tuột ra thân thể, Đàm Văn tại mọi người khó có thể tin ánh mắt bên trong, "Đăng đăng đăng!" Vén vén lui lại ba bước, liền ngao nghể mà đứng!

Trái lại Diệp Thiên lại bị tung bay mười trượng, oanh động một tiếng, đã rơi vào trên mặt bàn, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Đàm Văn.

Hắn vốn cho là mình tùy tiện một kích, liền có thể hủy đi Đàm Văn cánh tay phải, chưa từng nghĩ Đàm Văn bình yên vô sự!

"Cái này sao có thể? Đàm Văn vậy mà có thể chịu đựng lấy Diệp sư huynh công kích!"

"Làm cho người rất rung động! Hẳn là Đàm Văn cũng tu luyện, Linh Thai Cảnh coi bảo cấp bậc luyện thể thuật?"

"..."

Dưới đài một mảnh xôn xao!

"Yên lặng, từ giờ trở đi bất luận kẻ nào không cho phép nói chuyện!" Thẩm Thanh Thu từ trên chỗ ngồi bỗng nhiên đứng dậy, vừa nói, một bên nhìn qua Đàm Vân, đục ngầu trong con ngươi, toát ra nóng bỏng chí sắc!

Cái khác mười lăm vị trưởng lão, cũng là bị Đàm Vân biểu hiện, mà cảm thấy rung động, không tự chủ được nhao nhao đứng dậy quan sát!

"Tiểu tử, chó đắc ý, lúc này mới vừa mới bắt đầu!" Diệp Thiên miệt thị Đàm Vân, nương theo lấy thô cuồng mà thanh âm khàn khàn, uy mãnh thân thể liên tiếp lấp lóe, một quyền khiến cho không gian xung quanh có chút gợn sóng, mang theo dồn dập không khí tiếng phá hủy, đánh phía Đàm Vân mặt!

Diệp Thiên lần này không giữ lại chút nào, lực đạt ba mươi vạn cân một quyền, giống như thiên thạch hướng Đàm Vân âm vang mà tới!

Đàm Vân biết, diệt sát đối thủ, phương thức tàn khốc nhất, chính là lấy lực lượng cuồng bạo, nghiền ép đối thủ vẫn lấy làm kiêu ngạo nhục thân!

"Ồng!"

Đàm Vân vọt lên hơn một trượng, đột nhiên ở giữa, một cổ màu vàng kim nhật linh lực, vây quanh cánh tay phải cực tốc xoay tròn bên trong, tại quyền diện hội tụ sát na, hữu quyền nhanh chóng đảo có, cùng Diệp Thiên cự quyền âm vang chạm vào nhau!

"Ồng!"

"Hưu hưu hưu..."

Nhất thời, một cổ bão táp linh lực tại song quyền ở giữa, cực tốc ngưng tụ thành cự luân, lập tức tách ra hào quang chói sáng, từng sợi linh lực hướng bốn phương tám hướng chảy ra bên trong, lơ lửng có thể thấy được giọt giọt huyết dịch tại tầng trời thấp vẩy ra!

Tiếp theo một cái chớp mắt, tại mọi người sững sờ muốn tuyệt bên trong trong tầm mắt, Diệp Thiên thân thể cao lớn bị lẳng không đánh bay, xối xối mà lớn như vậy hữu quyền bên trên, một cổ hình rồng cơ bắp rạn nứt, huyết dịch phun ra bên trong, Diệp Thiên vững vàng bay thấp tại trên mặt bàn!

Trái lại Đàm Vân, vẫn như cũ ngừng chân nguyên địa, thân thể vền vẹn lắc một cái, lông tóc không tổn hao gì, một tiếng cuồng tiếu vang vọng chân trời, "Mười hai tầng long võ Bá Thể, không gì hơn cái này!"

"Hồng Mông Thần Bộ!"

"Giết!"

Đàm Vân toàn thân linh lực quay quanh, thân ảnh hai lần lấp lóe, vượt qua bốn mươi trượng khoảng cách, lấy sét đánh thái độ thiểm điện chi thể, tàn ảnh tại Diệp Thiên đỉnh đầu trùng điệp ở giữa, hữu quyền hướng Diệp Thiên đầu lâu hung hăng nện xuống!

"Chỉ bằng ngươi còn chưa đủ tư cách sát ta!" Diệp Thiên phẫn nộ bên trong, hữu quyền linh lực dâng trào, đánh phía mà đến nắm đấm!

"Ầm! Răng rắc!"

Diệp Thiên cự quyền huyết nhục văng tung tóe, tráng kiện ngón giữa lập tức bẻ gãy, Diệp Thiên rên thống khổ, hai đầu gối trùng điệp nện ở quyết chiến trên đài, "Không có khả năng, nhục thể của ngươi làm sao có thể còn cường hãn hơn ta!"

"Phanh phanh phanh!"

"Bây giờ mới biết, muộn!" Đàm Vân trên mặt nhẹ nhàng cười, quyền ảnh như núi, mỗi một quyền Thái Sơn ngập đầu hướng Diệp Thiên đầu lâu đánh xuống!

"Răng rắc, răng rắc, răng rắc!"

Diệp Thiên trong kinh hoàng, cánh tay phải vung ra đón đỡ, lập tức, chiếm cứ cánh tay phải hình rồng cơ bắp, từng chiếc đứt gãy, huyết dịch phun ra thòe khác, Diệp Thiên cánh tay phải Cốt Cách tại Đàm Vân ba quyền phía dưới, đứt gãy ba đoạn, bạch cốt âm u đâm ra mềm nhũn huyết nhục, phá lệ khiếp người!

Ba quyền qua đi, Đàm Vân bị bắn ngược đến tầng trời thấp, thân thể lẳng không ngược lại xoáy, linh lực tàn quân đuôi phải, mang theo một chuỗi không khí tiếng phá hủy, giống như roi thép hướng Diệp Thiên đỉnh đầu, vung ra mà xuống!

"Hưu!"

Diệp Thiên tự biết nhục thân yếu tại Đàm Vân, cánh tay trái đột nhiên giơ cao trong nháy mắt, một đạo dài đến ba trượng hắc sắc kiếm quang, hướng Đàm Vân đầu phải chặt nghiêng mà lên!

"Động kiếm sao?" Trào phúng thanh âm quanh quẩn tại Diệp Thiên bên tai, Đàm Vân tại trong tầng trời thấp lóe lên một cái rồi biến mất, xuất hiện tại mười trượng bên ngoài, lật tay ở giữa một thanh hiện ra nhàn nhạt huỳnh quang phi kiếm, từ tay phải trống rỗng mà có.

Đây chính là Đàm Vân, vì đối phó Diệp Thiên, đặc địa để Mục Mộng Nghệ mua sắm hạ phẩm Linh khí phi kiếm!

Giờ phút này, Đàm Vân trong đầu hồi tưởng lại, tại Tuyệt Vực hung cốc cùng Diệp Thiên chém giết, đương mình nhục thân không địch lại Diệp Thiên, cảm kích cùng Diệp Thiên chuẩn bị quyết đấu lúc, Diệp Thiên đối với mình khinh thường thanh âm:

"Động kiếm sao? Tốt, ta cũng cùng ngươi! Đàm Vân, luận nhục thân lực lượng, ngươi không bằng ta, nếu bàn về pháp bảo, ta đây là trọng đại một vạn tám ngàn cân cực phẩm Linh binh, ngươi càng là không bằng ta..."

Trong suy nghĩ đoạn, Đàm Vân khoe miệng phác họa ra một đạo nụ cười tàn nhẫn, cười như điên nói: "Diệp Thiên, luận nhục thân lực lượng, ngươi không bằng ta, luận pháp bảo, ta đây là hạ phẩm Linh khí phi kiếm, ngươi càng là không bằng ta, ngươi lấy cái gì cùng ta liều!"

"Tập toái, ngươi dám dùng ta đối với ngươi đã nói nhục nhã ta, ta và ngươi liều mạng!" Diệp Thiên lời còn chưa dứt, đột nhiên, trong tầm mắt biến mất Đàm Vân thân ảnh, ngay sau đó, đỉnh đầu truyền đến một cỗ làm hấn khủng hoảng tiêu sát khí tức!

Lại là Đàm Vân xuất hiện ở trên đỉnh đầu hấn phương, mang theo một đạo khiến hư không mới thôi rung động mười trượng kiếm mang, hướng Diệp Thiên chém thẳng mà xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngang nhiên diệt sát

Diệp Thiên căn bản không kịp ngừng đầu, tay trái nắm chặt dài chừng một trượng đen nhánh kiếm bản rộng, hướng hướng trên đỉnh đầu chém tới đón đỡ!

"Phanh, rầm rầm!"

Đàm Vân tay không xé rách thượng phẩm Linh binh lực lượng sao mà cường hãn, lại thêm trong tay hấn càng sắc bén hạ phẩm Linh khí phi kiếm, toàn lực phía dưới, một kiếm đem Diệp Thiên kiếm bản rộng chặt đứt, vẫn chém thẳng Diệp Thiên đầu lâu!

"A..."

Diệp Thiên trong tiếng kêu thảm nghiêng đầu, thân hình rút lui trốn tránh, cứ việc tránh thoát bị chém đầu vận rủi, nhưng hấn toàn bộ bị phế cánh tay phải, huyết quang chợt hiện bên trong, bay khỏi thân thể!

"Diệp Thiên, tiếp lấy!" Dưới đài sót ruột vạn phần Lệnh Hồ Trường Không, đem trong tay hạ phẩm Linh khí phi kiếm, ném hướng quyết chiến trên đài Diệp Thiên.

"Đa tạ Lệnh Hồ sư huynh!" Diệp Thiên cảm kích, ngay tại đưa tay tiếp được phi kiếm lúc, nương theo lấy một đạo tiếng cười lạnh, Đàm Vân trong tầng trời thấp thân ảnh liên tiếp lấp lóe, tay trái vượt lên trước đem phi kiếm nắm trong tay.

"Đàm Vân, kia là ta cấp cho Diệp Thiên phi kiếm, ngươi cái này tập toái trả lại hấn!" Lệnh Hồ Trường Không quát âm lên.

"Không có vấn đề, đợi lão tử giải quyết hấn, liền đem phi kiếm cho hấn!" Đàm Vân cười lạnh một tiếng, hai tay đều cầm một thanh phi kiếm, thi triển Hồng Mông Thần Bộ, thân ảnh liên tiếp lấp lóe, mang theo hai đạo kiếm mang, hướng Diệp Thiên quần giết tới!

Diệp Thiên thân sắc hoảng sợ, cao năm mét hình thể, không hề có lực hoàn thù, đành phải hốt hoảng trốn tránh!

"Không!"

Khàn khàn, thô dày thống khổ thanh âm, đỉnh tai nhức óc, hấn tránh né một đạo kiếm mang về sau, một đạo khác kiếm mang cực tốc đem hấn cánh tay trái chém bay!

Mất đi hai tay Diệp Thiên, hai mắt đỏ bùng, đột xuất hốc mắt trong con ngươi tràn đầy bất lực tuyệt vọng!

Hấn không nghĩ tới, đem long võ Bá Thể tu luyện tới mười hai tầng mình, nhục thân lực lượng sẽ thua bởi Đàm Vân!

Hấn càng thêm không nghĩ tới, Đàm Vân theo tấn thẳng cứu trọng cảnh, tốc độ còn còn nhanh hơn chính mình bên trên một phần!

Chính là cái này một phần tốc độ, Diệp Thiên biết rõ mình hôm nay hấn phải chết!

"Đàm Vân, ta sẽ không để cho ngươi tự tay sát ta, ta sẽ không để cho ngươi như nguyện! Cho dù chết tại tông quy phía dưới, ta cũng không cho ngươi toại nguyện!" Diệp Thiên khàn cả giọng hét gằn dữ, toàn thân linh lực uốn lượn, thân thể hướng quyết chiến dưới đài vọt tới!

"Thật sao? Vậy chúng ta liền nhìn xem, ai không thể toại nguyện!" Nương theo lấy lạnh lùng vô tình thanh âm, dưới đài Linh Thai Cảnh bát trọng, cửu trọng hơn 90 vạn đệ tử, bởi vì bọn họ thực lực quá thấp, cho nên, chỉ gặp Đàm Vân tại quyết chiến trên đài hư không tiêu thất.

Giờ phút này, ngoại trừ Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng ba mươi người đứng đầu đệ tử, có thể rõ ràng bắt được, Đàm Vân tại lớn như vậy quyết chiến trên đài, thân ảnh không ngừng lấp lóe, hướng Diệp Thiên đuổi theo bên ngoài, cái khác Linh Thai Cảnh đại viên mãn các đệ tử, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy Đàm Vân quỹ tích vận hành!

"Suru!"

Diệp Thiên rốt cục nhảy ra đài xuôi theo, hướng quyết chiến dưới đài rơi xuống

"Cho lão tử trở về!" Đàm Vân lẳng không xuất hiện phía trên Diệp Thiên, hai tay cầm kiếm, đột nhiên đâm vào Diệp Thiên giữa hai chân!

"Không!"

Diệp Thiên thét lên bên trong, Đàm Vân hai tay cầm kiếm bốc lên Diệp Thiên thân thể, lẳng không bắn ngược, vững vàng vọt rơi vào quyết chiến trên đài về sau, hai tay cổ tay xoay tròn, xuyên thủng Diệp Thiên hai chân phi kiếm, đem Diệp Thiên gân chân xoắn đứt, đem hai chân chém xuống!

"A..." Mất đi tứ chi Diệp Thiên, thê thảm kêu khóc, ngộ nguy thân thể hướng dưới đài bò đi. Hắn không muốn lại gặp thụ Đàm Vân tra tấn!

"Dừng tay!" Chiến bảng trên đài, Khâu Vĩnh Thông chỉ vào Đàm Vân, phần nộ quát: "Đàm Vân, giết người bắt quả đầu chạm đất, ngươi muốn sát Diệp Thiên, liền cho hắn thông khoái! Ngươi như thế tâm ngoan thủ lạt, cực kỳ tàn ác, chính là ta cổ lão tông môn chỗ khinh thường!"

Đàm Vân một cước giẫm tại Diệp Thiên trên lưng, đột nhiên quay đầu nhìn chăm chú Khâu Vĩnh Thông, trịch địa hữu thanh nói: "Chấp pháp trưởng lão, quyết chiến đài tông quy là tổ sư gia lúc còn sống định ra tới."

"Phàm là đi vào quyết chiến đài, bất kỳ người nào không được nhúng tay, ngang ngược cản trở, đây là quy củ! Ngươi hiện tại để đệ tử dừng tay, không phải là đang chất vấn tổ sư gia lập quy bất công sao?"

Đàm Vân một đỉnh đối tổ sư gia đại bất kính mỗ, chụp tại Khâu Vĩnh Thông trên đầu, Khâu Vĩnh Thông lập tức giận dữ, "Ngươi dám nói xấu bản Chấp pháp trưởng lão!"

"Nói xấu?" Đàm Vân cười ha ha: "Ngài là cao cao tại thượng Chấp pháp trưởng lão, đệ tử sao dám nói xấu ngài? Đệ tử chỉ là luận sự."

"Ngài nếu nói đệ tử nói xấu, chư vị trưởng lão, còn có trăm vạn đệ tử đều nhìn xem đâu? Ngài ngăn cản đệ tử, để đệ tử dừng tay, cái này chẳng lẽ không phải tình hình thực tế!"

Nghe vậy, Khâu Vĩnh Thông trước mặt bao người hết đường chối cãi, tức giận đến toàn thân phát run!

Đàm Vân hừ lạnh, đắc thế không tha người, "Chấp pháp trưởng lão, còn có, Diệp Thiên cùng ta quyết chiến trước liền tuyên bố, phế ta tứ chi, vạn gãy ta cổ, lại đem đầu lâu ta thu hạ! Đệ tử hiện tại chỉ bắt quá, là lấy đạo của người, trả lại cho người thôi, có thể nào gọi làm người chỗ khinh thường?"

"Đệ tử mời ngài là trưởng lão, nhưng còn xin ngài chớ có ở trước mặt tất cả mọi người, như thế chửi bới đệ tử, nhục nhã đệ tử mới là!"

Đàm Vân mỗi một câu nói, đều không có kẽ hở, mỗi một câu nói, đều để Khâu Vĩnh Thông ở trước mặt tất cả mọi người, quét hết mặt mũi, mất hết mặt, không cách nào xuống đài!

"Hừ!" Khâu Vĩnh Thông hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống ghế, trên mặt cảm thấy nóng bỏng nóng hổi, các trưởng lão khác nhìn về phía hắn ánh mắt, hắn thấy, tựa như là từng nhát cái tát, hung hăng quất vào trên mặt!

"Đàm Vân kẻ này, năm gần mười sáu, nhưng cái này xử sự làm người thái độ, nhưng giống như là một trọn vẹn trải qua gian nan vất vả người a!" Thẩm Thanh Thu ánh mắt tán dương nhìn qua Đàm Vân, thầm nghĩ...

"A... Không muốn!"

Tại Diệp Thiên cuồng loạn thét lên bên trong, Đàm Vân chân phải giẫm lên Diệp Thiên, cúi người hai tay giữ lại Diệp Thiên cái cằm, hai tay bỗng nhiên phát lực, "Răng rắc!" Một tiếng vạn gãy Diệp Thiên cổ!

"Phốc!"

Diệp Thiên đoạn cái cổ huyết dịch phun ra, Đàm Vân thần sắc bình tĩnh làm cho người giận sôi, hai tay đem Diệp Thiên đầu lâu, ngạnh sinh sinh thu hạ về sau, nhét vào quyết chiến trên đài!

"Bang lang!"

"Đây là Lệnh Hồ Trường Không cho ngươi mượn phi kiếm, ta thực hiện hứa hẹn trả lại cho ngươi." Đàm Vân nói, đem Lệnh Hồ Trường Không phi kiếm, đâm vào Diệp Thiên trên thi thể!

Tĩnh!

Trăm vạn tên đệ tử trên quảng trường, lâm vào ngẩn ngui yên tĩnh!

Bao hàm mười sáu vị trưởng lão ở bên trong tất cả mọi người, nhìn qua Diệp Thiên thi thể, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không tin, Diệp Thiên sẽ chết tại Đàm Vân trong tay!

Giây lát về sau, trăm vạn người trong sân rộng sôi trào, các đệ tử không kiềm chế được nổi lòng, không nhịn được hô to, phát tiết lấy khiếp sợ trong lòng, rung động cùng đối mặt Đàm Vân sợ hãi:

"Diệp sư huynh chết rồi... Diệp sư huynh thể mà thật đã chết rồi!"

"Diệp sư huynh thể nhưng là đem long vũ Bá Thể, tu luyện tới mười hai tầng cường giả a! Hắn làm sao lại chết tại Linh Thai Cảnh cửu trọng Đàm Vân trong tay!"

"Quá rung động! Đàm Vân lông tóc không hao tổn giết chết Diệp sư huynh, chẳng phải là nói thực lực của hắn, chỉ ít có thể tiến vào Tiềm Long Bảng ba mươi người đứng đầu!"

"Đúng vậy a... Đàm Vân quá lợi hại! Ta thể nhưng là nghe nói, ròng rã ba ngàn năm, không có Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử, leo lên Tiềm Long Bảng!"

"Đàm Vân là chúng ta ngoại môn đệ tử, ba ngàn năm nay đệ nhất nhân a!"

"Còn có Đàm Vân xuất thủ thật là điên rồi! Diệp sư huynh chỉ nói là nói mà thôi, mà hắn lại thật làm, hắn phé đi Diệp sư huynh tứ chi, vạn gãy Diệp sư huynh cổ..."

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Làm cho người phẫn khởi ban thưởng

"Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!" Lệnh Hồ Trường Không diện mục dữ tợn.

Hắn tịnh không để ý Diệp Thiên chết, nhưng hắn quan tâm bại bởi Mộ Dung Khôn tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch!

Đồng thời, hắn làm sao cũng không nghĩ đến, Đàm Vân cư nhiên như thế nghịch thiên!

Giờ phút này, Mộ Dung Khôn biểu lộ cực kì đặc sắc. Hắn âm thầm chấn kinh Đàm Vân vượt cấp khiêu chiến thực lực đồng thời, lại nghĩ cất tiếng cười to!

"Đàm Vân, quyết không thể lưu, nếu không hậu họa vô tận!" Mộ Dung Khôn chắc chắn chú ý về sau, liếc nhìn Lệnh Hồ Trường Không, cười khẩy nói: "Phong thủy luân chuyển, ngươi cho rằng Đàm Vân hẳn phải chết, đầu tiên là tại một tháng trước vô si âm ta, cùng ngươi lập xuống đồ ước."

"Hôm nay ngươi càng thêm hèn hạ, lại âm ta một lần, để cho ta đáp ứng trong vòng một canh giờ Đàm Vân hẳn phải chết cực bên trong cực, muốn cho ta thua ngươi 160 triệu hạ phẩm linh thạch. A a a, hiện tại tốt, ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, đem tám ngàn vạn hạ phẩm linh thạch, đưa cho ta!"

Nghe vậy, Lệnh Hồ Trường Không song quyền nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mộ Dung Khôn, ta Lệnh Hồ Trường Không có chơi có chịu. Trong mười ngày, linh thạch ta nhất định cho ngươi!"

"Mười ngày? Tốt lắm! Bất quá tăng thêm lợi tức, mười ngày sau hết thấy cho ta 98 triệu." Mộ Dung Khôn không cho phản bác nói: "Đừng tìm ta cò kè mặc cả, nếu không, hiện tại đưa cho ta!"

"Tốt, xem như ngươi lợi hại! Mộ Dung Khôn ngươi đừng ngã quỵ trong tay của ta!" Lệnh Hồ Trường Không khí phẫn điền ung.

"Hừ, thôi đi, ngươi ta đều rõ ràng lưng của chúng ta cảnh, cũng rõ ràng chúng ta ai cũng sẽ không dễ dàng giết đối phương." Mộ Dung Khôn giễu cợt nói: "Uy hiếp, ngươi liền bỏ đi đi!"

Giờ phút này, Liễu Như Long nhìn chăm chú Đàm Vân, trong đầu phi tốc chuẩn bị, sau này như thế nào mau chóng đánh giết Đàm Vân...

Chung Ngô Thi Dao nhìn qua Đàm Vân, ánh mắt phức tạp, không biết suy nghĩ cái gì...

"Chư vị yên lặng!" Thảm Thanh Thu ra hiệu chúng đệ tử yên tĩnh về sau, nhìn xem Đàm Vân, cất cao giọng nói: "Đàm Vân đánh giết Diệp Thiên, lão hủ tuyên bố, lập tức lên, Đàm Vân chính thức trở thành Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ chín mươi tám cường giả!"

Giờ phút này, tất cả mọi người biết, Đàm Vân thực lực chân thật, xa không chỉ chín mươi tám, tuyệt đối có thể Vinh Tiến ba mươi người đứng đầu!

"Tạ đại trưởng lão." Đàm Vân mặt hướng chiến bảng trên đài thảm Thanh Thu, khom người bái thật sâu.

"Ừm, đi xuống đi." Thảm Thanh Thu khuôn mặt đầy nếp nhăn trên má, hiện ra không che giấu chút nào ưu ái ý vị.

"Đệ tử tuân mệnh!" Đàm Vân lướt xuống quyết chiến đài, tiêu sái bay thấp tại Mục Mộng Nghê trước người.

Mục Mộng Nghê nhìn xem Đàm Vân, nở nụ cười xinh đẹp, cũng không nói chuyện, hết thấy đều không nói bên trong.

Ngược lại là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ 128 vị Tiết Từ Yên, nháy mắt, ánh mắt sùng bái nhìn xem Đàm Vân.

"Không muốn sùng bái ca, ca cũng không phải truyền thuyết." Đàm Vân nhìn xem xinh đẹp động lòng người Tiết Từ Yên, cười hắc hắc.

"Cất ~" Tiết Từ Yên trợn nhìn Đàm Vân một chút, liền không thêm để ý Đàm Vân.

Chung Ngô Thi Dao đem Đàm Vân cùng Mục Mộng Nghê, mặt mày đưa tình một màn nhìn ở trong mắt, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một vòng hàn ý...

Thảm Thanh Thu đi lại vững vàng đi vào chiến bảng bên bàn duyên, nhìn xuống trăm vạn đệ tử, thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại truyền vào trong tai mỗi người, "Hôm nay là vẫn Thần hẻm núi, thí luyện tư cách tranh đoạt chiến bắt đầu ngày, một tháng trước, lão hủ ở đây nói qua, sẽ ở tranh đoạt chiến lúc bắt đầu, tuyên bố thu hoạch được thí luyện tư cách sau ban thưởng."

Chúng đệ tử nín hơi chờ mong.

Thảm Thanh Thu nói ra: "Mọi người đều biết, chỉ có trở thành Tiềm Long Bảng bên trên ba ngàn tên bên trong ngoại môn cường giả, mới có tư cách tiến vào vẫn Thần hẻm núi thí luyện."

"Tiềm Long Bảng bên trên cường giả, đều là ta ngoại môn trăm vạn đệ tử bên trong siêu quần bạt tụy người. Ta thánh tông vì ban thưởng những người này, dĩ vãng tại vẫn Thần hẻm núi, thả ở từ ta thánh tông, Thánh giai đại khí sư, luyện chế giới tử thời không quyền trượng, cung cấp thí luyện đệ tử tu luyện."

"Lúc này không quyền trượng, chính là cực phẩm bảo khí, trong đó tu luyện một ngày tương đương với ngoại giới mười ngày. Ngoài ra, vẫn Thần trong hạp cốc Thiên tài địa bảo, nhưng tùy ý thí luyện đệ tử thu thập thu nhập u nang."

"Từ này ban thưởng bên ngoài không còn gì khác." Thảm Thanh Thu ngừng nói, ôm quyền ngưỡng mộ thương khung, thần sắc cung kính nói: "Ta tông chủ vì tạo phúc đệ tử, cũng vì càng thêm khích lệ Tiềm Long Bảng bên trên đệ tử, cho nên quyết định, từ đó độ thí luyện lên, sẽ tại vẫn Thần trong hạp cốc, cất đặt từ cao giai tôn khí sư, luyện chế thượng phẩm tôn khí: Giới tử thời không Tôn Tháp, cung cấp thí luyện đệ tử tu luyện!"

"Tại Tôn Tháp bên trong tu luyện một ngày, giống như là ngoại giới tu luyện năm mươi ngày!"

Chúng đệ tử nghe vậy, tâm tình kích động lộ rõ trên mặt!

Càng thêm khiến chúng đệ tử kích động, hưng phấn còn tại phía sau!

Thảm Thanh Thu vuốt ve thật dài râu trắng, hiền lành mà cười nói: "Đây chỉ là thứ nhất ban thưởng."

"Cái gì? Chẳng lẽ còn có!" Chúng đệ tử ánh mắt trực câu câu nhìn qua thảm Thanh Thu.

"Chư vị nghe rõ ràng, phàm là có thể thu được thứ hai ban thưởng đệ tử, không chút nào khoa trương, sẽ cải biến cả đời vận mệnh!" Thảm Thanh Thu khoát tay ra hiệu đám người an tâm chờ đợi về sau, lại nói:

"Đội thí luyện kết thúc về sau, nội môn năm hồn một mạch, phong lôi một mạch, cổ hồn một mạch, Thú Hồn một mạch, Thánh hồn một mạch, Đan Mạch, trận mạch, kỳ mạch, phù mạch chín đại thủ tịch đại trưởng lão, sẽ đích thân tiến về ngoại môn, căn cứ thí luyện đệ tử tấn thăng Thai Hồn Cảnh sau tư chất, thu nhập riêng phần mình một mạch."

"Lão hủ sở dĩ nói, có người sẽ cải biến cả đời vận mệnh, đó là bởi vì, chỉ cần tư chất người đủ cao, liền rất có thể, đạt được chín đại thủ tịch ưu ái thu làm thân truyền đệ tử, thậm chí là quan môn đệ tử cũng có thể, đến lúc đó, không chỉ có thân phận địa vị lên như điều gặp gió, sẽ còn đạt được các lớn thủ tịch chân truyền!"

Thảm Thanh Thu tiếng nói vừa dứt, trong sân bộc phát ra hoan thiên hi địa tiếng hò hét!

"Quá tốt rồi!"

"Thật quá tốt rồi..."

"..."

Thảm Thanh Thu cánh tay phải có chút giờ lên, chúng đệ tử yên tĩnh về sau, thần sắc đột nhiên nghiêm một chút, "Lão hủ tin tưởng, hiện tại chư vị đã rất rõ ràng, thí luyện tư cách tranh đoạt chiến tằm quan trọng."

"Chỉ có trở thành Tiềm Long Bảng bên trên cường giả, đây hết thảy ban thưởng mới có thể có thể đụng tay đến, nếu không, chư vị mãi mãi cũng không có khả năng, đạt được như thế thiên đại ban thưởng!"

"Đương nhiên, không lên bảng đệ tử cũng chờ nản chí, đợt lần này thí luyện tư cách tranh đoạt chiến kết thúc về sau, cũng chính là tại hai tháng sau Tiềm Long Bảng bên trên đệ tử, tiến vào vẫn Thần hẻm núi thí luyện lúc, Tiềm Long Bảng thượng tướng sẽ có ba ngàn danh ngạch, cung cấp chưa thí luyện đệ tử một lần nữa tranh đoạt!"

"Tốt, lão hủ nói đến thế thôi." Thảm Thanh Thu nhìn xuống dưới đài Tiềm Long Bảng bên trên hơn ba ngàn tên cường giả, ra lệnh: "Từ đứng đầu bảng bắt đầu, dần dần lên đài tiếp nhận khiêu chiến!"

"Đệ tử tuân mệnh!" Tiềm Long Bảng bên trên các cường giả, tiếng vang chấn thiên!

"Suru!"

Lệnh Hồ Trường Không nhảy lên chiến bảng đài, khinh thường trăm vạn đệ tử, ôm quyền nói: "Tiềm Long Bảng đứng đầu bảng Lệnh Hồ Trường Không, tiếp nhận chư vị đồng môn khiêu chiến!"

Không người dám chiến!

Lệnh Hồ Trường Không xuống đài trong nháy mắt, một mũi ưng, người mặc áo lam lạnh lùng thiếu niên, lướt lên chiến bảng đài, "Tiềm Long Bảng thứ hai là thiên, tiếp nhận chư vị đồng môn khiêu chiến!"

Vẫn như cũ không người dám chiến!

"Tiềm Long Bảng thứ ba Liễu Như Long, Chung Ngô Thi Dao, tiếp nhận chư vị đồng môn khiêu chiến!"

Liễu Như Long, Chung Ngô Thi Dao nhảy lên chiến bảng sau đài, trăm miệng một lời.

Dưới đài chưa trên bảng nổi danh Linh Thai Cảnh đại viên mãn các đệ tử, nhìn xem sắc mặt tái nhợt, thương thế chưa lành Chung Ngô Thi Dao, từng cái kích động, nhưng bởi vì Liễu Như Long là Chung Ngô Thi Dao nghĩa huynh nguyên nhân, lại có chút co vùi!

"Tốt đẹp như vậy thời cơ, ta không thể bỏ qua!" Một thiếu niên Ám đến đây chỗ, quyết tâm liều mạng, mũi chân chĩa xuống đất, hóa thành một vòng tàn ảnh xuất hiện tại chiến bảng trên đài, cung kính nói: "Đại trưởng lão, đệ tử Tiêu hăng, khiêu chiến Chung Ngô Thi Dao!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tình thế khó giải quyết

"Tốt, chuẩn." Thảm Thanh Thu nhìn xem lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn Tiêu hăng, có chút không vui.

Trăm vạn đệ tử, khinh bỉ nhìn qua Tiêu hăng, chỉ trò.

"Tiểu tử, nếu ta muối muối chưa thụ thương, cho ngươi một vạn cái lá gan, ngươi dám khiêu chiến nàng? Ta cảnh cáo ngươi, nếu như muối muối ta bởi vì ngươi mà mất đi thí luyện tư cách, vẫn Thần hẻm núi chính là của ngươi nơi táng thân!" Liễu Như Long tại Tiêu hăng bên tai để lại một câu nói về sau, nhảy xuống chiến bảng đài.

Tiêu hăng giờ phút này đâm lao phải theo lao, chắc chắn chủ ý, đi được tới đâu hay tới đó về sau, nghiêm sắc mặt, mặt hướng Chung Ngô Thi Dao, ôm quyền nói: "Chuông Ngô sư tỷ, xin chỉ giáo!"

"Tiểu nhân vô sỉ, liền ngươi cũng xứng?" Chung Ngô Thi Dao lãnh nhược băng sương nói xong, đột nhiên biến mất tại Tiêu hăng trước người.

Tiêu hăng sắc mặt hải nhiên, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy lồng ngực truyền đến một kịch liệt đau nhức, miệng phun máu tươi, hung hăng rơi đập tại dưới đài!

Tiếp theo một cái chớp mắt, sắc mặt tái nhợt Chung Ngô Thi Dao, màu trắng tàn ảnh trùng điệp thời khắc, xuất hiện tại Tiêu hăng nguyên bản đứng thẳng vị trí, lạnh lùng nhìn xuống dưới đài ngã xuống đất không dậy nổi Tiêu hăng!

"Chuông Ngô sư tỷ, đánh thật hay!"

"Đánh thật hay! Tiêu hằng, ngươi nếu là cái nam nhân, cũng đừng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Mới nếu không phải chuông Ngô sư tử thù hạ lưu tình, ngươi đã đầu một nơi thân một nẻo!"

"..."

Ái mộ Chung Ngô Thi Dao các nam đệ tử, nhao nhao lắng nhục Tiêu hằng.

Sau đó, Chung Ngô Thi Dao xuống đài về sau, Mục Mộng Nghệ mấp vẩy bay lên, lướt lên tạo hóa đài, không người dám khiêu chiến.

Sau đó một khắc bên trong, Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng chín mươi bảy trước cường giả, y nguyên không người dám lên đài một trận chiến.

Đến phiên Đàm Vân lúc, cũng là như thế.

Đàm Vân nhảy xuống chiến bảng đài, cùng Mục Mộng Nghệ Kim Đồng Ngọc Nữ đứng sừng vai, chờ đến Tiềm Long Bảng xếp hạng 128 Tiết Từ Yên lên đài, không ai dám khiêu chiến về sau, ba người vừa nói vừa cười rời đi.

"Cười đi, để các ngươi tam cái lại thỏa thích cười hai tháng, đợi cho vẫn Thần hẻm núi, ta muốn các ngươi chết không toàn thây!" Mộ Dung Khôn nhìn chăm chú, Đàm Vân ba người bóng lưng, mất lộ ra hung quang.

Lệnh Hồ Trường Không, Liễu Như Long cùng Mộ Dung Khôn, suy nghĩ, đợi cho vẫn Thần hẻm núi lại động thủ!

Mọi người đều biết, Linh Thai Cảnh cửu trọng tu sĩ, tại tấn thăng đại viên mãn quá trình, là Linh Thai Cảnh lớn nhất, tồn thời gian dài nhất đường ranh giới. Bình thường tu sĩ cần dài đến một năm, thậm chí hai năm mới có thể tấn thăng!

Ba người xem ra, Đàm Vân căn bản không có khả năng, trong hai tháng tấn thăng đại viên mãn!

Lui một vạn bước tới nói, coi như Đàm Vân có thể tấn cấp, ba người cũng tự phụ, có thể không cần tốn nhiều sức diệt sát Đàm Vân!

Bởi vì ba người, còn có Mục Mộng Nghệ, Chung Ngô Thi Dao, chờ một chút Tiềm Long Bảng bên trên rất nhiều tên đệ tử, sớm tại mấy tháng thậm chí nửa năm trước, liền đã đụng chạm đến Thai Hồn Cảnh bình chương.

Đám người áp chế chậm chạp không chịu tấn thăng, mục đích đúng là vì tham gia vẫn Thần hẻm núi thí luyện!

Đến lúc đó, không chỉ có thể thu hoạch được tông môn ban thưởng, còn có thể tại vẫn Thần trong hấp cốc, thu hoạch được có tiền mà không mua được thiên tài địa bảo. Nhất là khiến Thai Hồn Cảnh tu sĩ, mới thôi điên cuồng hôn phối...

"Vương sư huynh, ta chỗ này có phong thư của ngươi." Lúc này, một đệ tử bước nhanh đi vào Vương Phục Đông trước người, đem một phong thư đưa về phía Vương Phục Đông, giải thích nói: "Hai mươi ngày trước, Sao Băng Thành phủ thành chủ quản gia, đi tới sơn môn muốn tìm ngươi, lúc ấy ngươi đang bế quan, thế là hẩn liền lưu lại phong thư này."

Wang Phục Đông nho nhã lễ độ nhận lấy thư, cảm ơn tên đệ tử kia về sau, tại chỗ mở ra thư.

Xem hết thư nội dung về sau, một thân dáng vẻ thư sinh hơi thở Vương Phục Đông, lập tức, trên mặt hiện đầy một cỗ gân xanh, một con lửa giận tràn ngập lồng ngực!

Hắn toàn thân tràn ngập nồng đậm sát khí, hướng Đàm Vân rời đi phương hướng chạy như bay!

"Đàm Vân, ngươi đứng lại đó cho ta!" Hành tẩu tại cổ kính đường đi bên trong Đàm Vân, chợt nghe, sau tai truyền đến tiếng hét phẫn nộ. Ngay sau đó, trước mắt thân ảnh lóe lên, một bạch bào thiếu niên, đằng đằng sát khí chặn đường đi.

"Đàm Vân, hẩn là Vương Phục Đông." Mục Mộng Nghệ thấp giọng nhắc nhở về sau, lạnh lẽo nhìn Vương Phục Đông, "Đây là tại tông môn, ngươi nghĩ làm gì?"

Wang Phục Đông nhìn hằm hằm Đàm Vân, "Ngươi nếu là cái nam nhân, cũng đừng để một nữ nhân vì ngươi ra mặt!"

Đàm Vân trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, đột nhiên bước ra một bước, cực kỳ phách lối trực diện Vương Phục Đông, "Thật làm cho người bất ngờ, ngươi so ta dự toán biết được Vương Phủ Trần tin chết, chỉ ít chậm nửa tháng."

"Không sai, Vương Phủ Trần là ta giết! Đồng thời hẩn chết rất thảm, làm sao ngươi muốn báo thù?"

Wang Phục Đông nhìn chăm chặp Đàm Vân, "Vâng, ta muốn báo thù! Ngươi nếu có gan, chúng ta bây giờ quyết chiến đài, nhất quyết sinh tử!"

"Nhất quyết sinh tử?" Đàm Vân cười nói: "Ngươi thì tính là cái gì? Ngươi để lão tử cùng ngươi nhất quyết sinh tử, lão tử phải nghe theo ngươi?"

"Ngươi... Muốn chết!" Vương Phục Đông găm thét ở giữa, tay phải đột nhiên hướng Đàm Vân lồng ngực đẩy ra, một đoàn linh lực quang cầu tại lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ, phảng phất ẩn chứa vô tận uy năng!

"Đàm Vân cẩn thận!" Mục Mộng Nghệ lớn tiếng nhắc nhở lúc, Đàm Vân đột nhiên huy chương nghênh kích!

"Àm!"

Hai chương gặp nhau, một đoàn bão táp linh lực giống như tinh vân nổ tung lên, hai người dưới chân phương viên ba mươi trượng đá xanh, trong khoảnh khắc hoàn toàn vỡ vụn, bụi đất vùng dậy đi lên!

"Đăng!"

"Đăng!"

Đàm Vân lui lại một bước, nhìn chăm chú đồng dạng lui lại một bước, sắc mặt khiếp sợ Vương Phục Đông, tình mẫu bên trong hàn mang tất hiện, "Tiềm Long Bảng thứ chín, không gì hơn cái này. Còn có, ta vốn định không cùng ngươi kết thù, nhưng ngươi hôm nay vì Vương Phủ Trần đối ta động thù, vậy ngươi cần phải cho lão tử nghe rõ ràng! Hai tháng sau, vẫn Thần hẻm núi, là từ kỳ của ngươi!"

"Ha ha, khẩu khí thật lớn, đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!" Vương Phục Đông nhẹ răng cười một tiếng, nghĩ quay người rời đi.

"Vương sư huynh, Đàm sư huynh, xin dừng bước." Lúc này, một Linh Thai Cảnh cửu trọng đệ tử chấp pháp, sợ hãi rút rì đi tới, thưa dạ nói: "Hai vị sư huynh xuất thủ, làm vỡ nát phương viên ba mươi trượng đất, y theo tông quy, mỗi người muốn giao nộp ba trăm khối hạ phẩm linh thạch, ta tốt cảm linh thạch, để tạp dịch đệ tử nhóm một lần nữa trải đường."

Không đợi Đàm Vân mở miệng, Mục Mộng Nghệ mỉm cười, từ trong Càn Khôn Giới xuất ra linh thạch về sau, lôi kéo Đàm Vân rời đi...

Đàm Vân đi vào Mục Mộng Nghệ lầu các đại đường về sau, Mục Mộng Nghệ nhìn xem thần sắc có chút ngưng trọng Đàm Vân, ôn nhu nói: "Ngươi cùng Vương Phục Đông giao thủ, cảm thụ như thế nào?"

"Hắn rất mạnh, ta tạm thời hẳn không phải là đối thủ của hắn." Đàm Vân chi tiết nói.

Mục Mộng Nghệ lo lắng nói: "Lấy tốc độ tu luyện của ngươi, có thể tại vẫn Thần hẻm núi thí luyện trước, tấn thăng Linh Thai Cảnh đại viên mãn sao?"

"Hai tháng quá ngắn, rất khó tấn cấp." Đàm Vân thở sâu, nghĩ đến mình cửu nhân nhóm cảm thấy rất là khó giải quyết.

"Đàm Vân, tiếp xuống ngươi cứ việc bế quan liền tốt." Mục Mộng Nghệ ôn nhu kéo Đàm Vân thủ, thần sắc kiên định nói: "Ta sớm đã dụng chạm đến Thai Hồn Cảnh bình chương, đợi tiến vào vẫn Thần hẻm núi, ta liền lập tức bế quan, một khi bước vào thai hồn cảnh, ta liền một tác cũng không rời trông coi ngươi."

"Ừm." Đàm Vân thần sắc cảm động, gật đầu nói: "Mộng Nghệ, không có chuyện gì khác, ta liền đến buồng luyện công bế quan."

"Tốt, mau đi đi." Mục Mộng Nghệ cười một tiếng, "Lần trước ta không thể bảo vệ tốt ngươi, lần này ai dám lại đến, ta tuyệt không khinh xuất tha thứ."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Nàng không phải loại người này!

"Ba, ba, ba!"

Lệnh Hồ Trường Không sau khi trở lại phòng, nghĩ đến Diệp Thiên chết, nghĩ đến cửu nhân Đàm Vân, lại nghĩ tới muốn lập tức khởi hành, tiến về nội môn tìm tằm tổ muốn 98 triệu hạ phẩm linh thạch, thực hiện đồ ước cho Mộ Dung Khôn, hẳn tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, đem trong phòng ngọc khí hết thảy đập nát!

"Tức chết ta rồi! Diệp Thiên cái này đồ vô dụng!" Lệnh Hồ Trường Không quát âm lên: "Đàm Vân, đợi ta tiến vào vẫn Thần hẻm núi về sau, ta muốn đem ngươi rút gân nhổ xương!"

...

Trong khuê phòng, một bộ váy trắng Chung Ngô Thi Dao, nhìn xem trong tay ngọc bị ngã một phân thành hai ngọc bội, nước mắt lăn chã nhỏ xuống, "Nương, là nữ nhi không tốt, đem ngài lưu cho nữ nhi duy nhất tín vật, làm hư, thật xin lỗi... Nữ nhi có lỗi với ngài..."

"Chuông Ngô sư tỷ, ngươi đừng khó qua." Một tư sắc trung đẳng nữ đệ tử nhẹ giọng lời an ủi thôi, cúi giận nói: "Cái này Đàm Vân, thật không phải là một món đồ! Sư tỷ ngươi làm bạn hắn, đem quý giá như vậy chi vật tặng cùng hắn, hắn không trân quý thì cũng thôi đi, thế mà còn không đưa tay tiếp, làm hại ngọc bội rách bẽ!"

"Cho sư muội, đừng nói nữa. Bất kể nói thế nào, hấn cũng là ân nhân cứu mạng của ta, mặc dù là ta nhìn lầm người, nhưng ngọc bội tổn hại cũng không thể trách hấn, là chính ta muốn tặng cho người ta." Chung Ngô Thi Dao tự giễu nói.

"Sư tỷ, người bình thường chính là nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, trong nóng ngoài lạnh." Cho dung tức giận nói: "Sư tỷ, hấn đều nói, lại cho hấn một cơ hội, hấn tuyệt không cứu người, người còn coi hấn là ân nhân cứu mạng."

Giờ phút này, Chung Ngô Thi Dao trong đầu hiện ra, đương Đàm Vân đối mặt Tuyết Vực yêu vượn, đem mình bảo hộ ở sau lưng trăng cảnh, cùng Đàm Vân đầu đầy mồ hôi công mình, treo đeo lợi sổ từng màn.

Nàng trán lay động, tuyết sắc trên dung nhan viết đầy đắng chất.

"Sư tỷ, ta có câu nói không biết không biết có nên nói hay không." Cho dung nói khẽ.

"Người là ta tốt nhất tỷ muội, có lời gì, người nói là được." Chung Ngô Thi Dao miễn cưỡng cười vui nói.

"Vậy ta có thể nói." Cho dung thấp giọng nói: "Sư tỷ, Đàm Vân cứu người sự tình, người cũng cùng ta đã nói rồi. Người có phải hay không đối với hấn động tâm?"

"Ta... Không có." Chung Ngô Thi Dao, trán buông xuống, ánh mắt có chút trốn tránh.

"Sư tỷ, người cũng đừng mạnh miệng, người khác không hiểu rõ người, ta còn không biết sao?" Cho dung thở dài nói: "Hôm nay người bên trên quyết chiến đài, nhìn xem Đàm Vân ánh mắt, căn bản không giống như là bằng hữu bình thường đơn giản như vậy."

Chung Ngô Thi Dao, lâm vào hồi lâu trầm mặc qua đi, đau thương cười một tiếng, "Thích lại như thế nào? Hấn đã cùng với Mục Mộng Nghệ."

"Cùng một chỗ thế nào?" Cho dung cười khẩy nói: "Kia là Đàm Vân không biết Mục Mộng Nghệ chân diện mục! Lúc trước, Mục Mộng Nghệ cùng sư tỷ người đánh cờ, chính là thua không nổi! Còn vu hãm người cho nàng trong rượu hạ được, cho nên người mới thắng nàng! Cái này Mục Mộng Nghệ thật là đủ vô sỉ!"

Chung Ngô Thi Dao trong đôi mắt đẹp xẹt qua một vòng hận ý. Minh rõ ràng không có cho nàng hạ được, nàng lại nói xấu mình, làm cho dư luận xôn xao, không ai không biết!

"Sư tỷ." Cho dung ánh mắt bên trong xẹt qua một vòng tinh quang, như có điều suy nghĩ nói: "Ta hiểu được! Nhất định là Mục Mộng Nghệ tại Đàm Vân trước mặt nói người nói xấu, để Đàm Vân cho rằng người là loại kia tiểu nhân, sau đó, lấy nàng tư sắc lại câu dẫn Đàm Vân, cho nên Đàm Vân, hôm nay mới có thể đối người lạnh lùng như vậy. Đến mức nói ra, lại cho một cơ hội, tuyệt không cứu người!"

"Đúng, nhất định là như vậy! Mục Mộng Nghệ cái này nữ nhân xấu, thật hèn hạ!" Cho dung bèn vực kẻ yếu nói: "Sư tỷ, ngoại môn nhiều như vậy nam đệ tử, người chưa hề đều chường mặt, bây giờ thật vất vả thích một người, người cũng không thể cứ như vậy từ bỏ a!"

"Lại nói, cho dù người cùng Đàm Vân không có khả năng, vậy cũng không thể tiện nghi Mục Mộng Nghệ tiện nhân kia!"

Chung Ngô Thi Dao trán buông xuống, "Cho sư muội, người đừng nói nữa, trong lòng ta rất loạn, ta nghĩ một người yên lặng một chút."

"Vậy được rồi, vậy ta đi trước."

Cho dung rời đi Chung Ngô Thi Dao lâu các về sau, thay Chung Ngô Thi Dao càng nghĩ càng sinh khí, thế là cũng không trở lại mình lâu các, mà là hướng phương hướng ngược nhau mà đi...

Sau nửa canh giờ.

Mục Mộng Nghệ trong phòng luyện công, đang lúc bế quan Đàm Vân, bên tai truyền đến một đạo tức giận bất bình giọng nữ, "Đàm Vân, ta biết người ở bên trong, người đi ra cho ta!"

Đàm Vân như sương mây, đứng dậy phóng ra buồng luyện công, đứng lúc nhìn thấy Mục Mộng Nghệ thần sắc mê hoặc từ trong khuê phòng ra. Hai người mang theo nghi hoặc xuống lầu, mở ra lầu một đại đường cửa phòng.

Đàm Vân nhìn xem trước mặt xa lạ thiếu nữ, một bộ ăn người bộ dáng, thần nhiên nói: "Người tìm ta?"

"Nói nhảm! Chẳng lẽ ngoại môn còn có cái thứ hai Đàm Vân?" Cho dung nói xong, liếc xem một chút Mục Mộng Nghệ, "Ta tìm Đàm Vân có việc, mời người né tránh."

Đàm Vân đang muốn để Mục Mộng Nghệ không cần né tránh lúc, Mục Mộng Nghệ hướng Đàm Vân mỉm cười, "Các người trước trò chuyện."

Mục Mộng Nghệ quay người tiến vào lầu các.

"Đi theo ta, ta có lời hỏi người." Cho dung nói quay người đi mấy bước, quay đầu trừng mắt Đàm Vân, "Người thế nhưng là có thể giết chết Diệp Thiên cường giả, chẳng lẽ còn sợ ta cái nhục nữ tử?"

Đàm Vân cảm thấy im lặng, kéo ra khoe miệng, đi theo, đi theo dung dung đi vào một tòa trong đình đài, "Vị sư tỷ này, có chuyện người có thể nói a?"

"Có thể." Cho dung vẫn như cũ một bộ ăn người ánh mắt, nhìn xem Đàm Vân, "Ta là chuông Ngô sư tỷ hảo tỷ muội cho dung, người cũng đã biết từ khi người cứu được chuông Ngô sư tỷ về sau, nàng một mực coi người là làm người rất trọng yếu."

"Cho nên, tại người cùng Diệp Thiên quyết chiến trước, không tiếc đem mẫu thân nàng lưu cho nàng duy nhất tín vật tặng cùng người, chỉ muốn mang cho người đến hảo vận, bảo vệ cho người bình an."

"Sư tỷ ta, còn chưa từng như này chân tâm thật ý đối một cái nam đệ tử, tốt như vậy qua. Người vì sao tổn thương nàng tâm? Hủy nàng ngọc bội không nói, còn nói có tuyệt tình như vậy đến!"

"Cái gì gọi là lại cho một lần lựa chọn, tuyệt không cứu nàng?" Cho dung càng nói càng sinh khí, càng nói càng kích động, "Người hôm nay đem lời nói rõ ràng cho ta!"

"Người nói xong sao?" Đàm Vân thần sắc bình tĩnh nói: "Nếu nói xong, ta có thể đi rồi sao?"

Nói, Đàm Vân cũng không quay đầu lại rồi đi!

"Hừ, ta hiểu được! Người không nói ta cũng biết!" Cho dung chỉ vào Đàm Vân bóng lưng, gắt giọng: "Cũng là bởi vì Mục Mộng Nghê tiện nhân này đúng không? Là nàng ở trước mặt người tung tin đồn nhảm ta chuông ta..."

"Người câm miệng cho ta!" Nương theo lấy một tiếng gầm thét, Đàm Vân biến mất tại chỗ, trong nháy mắt xuất hiện tại trong đình đài, một tay bóp lấy cho dung cổ, gần từng chữ một: "Người còn dám mắng Mục Mộng Nghê một câu, có tin là ta giết người hay không!"

Cho dung bị bóp cổ, lập tức một cái giật mình, nàng từ Đàm Vân ánh mắt bên trong nhìn ra, Đàm Vân không có hù dọa mình!

"Được... Ta không... Mắng nàng... Người đem thủ trước buông ra..." Cho dung mơ hồ không rõ nói.

"Hừ!" Đàm Vân buông tay về sau, cho dung từng ngum từng ngum thở dốc một lát sau, nhìn xem Đàm Vân, "Người nghe ta nói hết lời."

"Có phải hay không Mục Mộng Nghê châm ngòi ly gián, nói cho người khi đó chuông Ngô sư tỷ, đang quyết đấu trước cho nàng hạ được?" Cho dung nói.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Đàm Vân thuận miệng nói.

"Dĩ nhiên không phải!" Cho dung giọng điệu xác định nói: "Lúc trước ta một tác cũng không rời bởi tiếp chuông Ngô sư tỷ, thẳng đến nàng cùng Mục Mộng Nghê leo lên chiến bồng đài."

"Chuông Ngô sư tỷ không có khả năng có cơ hội cho Mục Mộng Nghê hạ được! Huống hồ, ta cùng chuông Ngô sư tỷ từ năm tuổi lên cùng nhau lớn lên, ta so với ai khác đều coi nàng làm người, nàng căn bản không phải cái loại người này!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Quá ủy khuất!

"Sư tỷ ta sinh ra ở, Thiên Phật ngoài dãy núi vây một hộ nhà nghèo khổ, phụ thân tại nàng năm tuổi năm đó lên núi đi săn, chết tại dã thú dưới vuốt, mẫu thân của nàng thương tâm gần chết sau ba ngày buồn bực sâu não mà chết, chỉ lưu cho nàng một khối ngọc bội. Mà khối ngọc bội này vẫn là cha mẹ của nàng thành hôn lúc tín vật."

"Sư tỷ mẫu thân của nàng qua đời trước, đem sư tỷ gọi trước người, nói cho nàng, nàng không phải bọn hán tự mình cốt nhục, mà là từ ổ sói bên trong nhặt được."

"Sư tỷ ta tuổi nhỏ long đong, mẫu thân của nàng sau khi qua đời, cơ khổ không nơi nương tựa, sắp chết đói lúc, bị ta thánh tông một vị trưởng lão mang về tông môn, cùng một đám tông môn thu lưu cô nhi cùng nhau lớn lên, mà ta cùng Liễu Như Long, chính là cô nhi bên trong trong đó hai người."

"Ta hiểu rất rõ sư tỷ ta làm người, nàng tâm địa thiện lương, vĩnh viễn dùng lãnh ngạo nguy trang nàng yếu ớt tâm linh. Nàng căn bản sẽ không làm ra, cho Mục Mộng Nghê hạ được bực này hạ lưu sự tình!"

"Sư tỷ ta thiên sinh lệ chất, thiên phú dị bẩm, sau khi lớn lên được xưng là tứ đại mỹ nữ, ái mộ đệ tử của nàng nhiều vô số kể, nhưng nàng chưa hề đối bất kỳ người đàn ông nào động tâm..." Dung dung nói đến đây chỗ, rung rung nhìn xem Đàm Vân, "Thẳng đến gặp được người!"

"Người từ Tuyết Vực yêu vượn trong miệng cứu nàng, công nàng tại Tuyết Vực bên trong đi mấy ngàn dặm, cho nên, nàng thích người."

"Nàng là cái không quen biểu đạt người, ngay tại nửa canh giờ trước, ta nhìn nàng quá thương tâm, thế là ta nhịn không được vụng trộm chạy tới tìm người." Cho dung xóa đi nước mắt, nhìn xem Đàm Vân, "Nàng nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, ta biết, mặc dù nàng tại quyết chiến trên đài, cùng người nói ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng là nàng hay là không bỏ xuống được người."

"Tốt, phải nói ta cũng nói xong." Cho dung nhìn chăm chú Đàm Vân, "Hôm nay ta và người nói lời, hi vọng người đừng ở chuông Ngô sư tỷ trước mặt nhắc tới, chớ đừng nói chỉ là ta đi tìm người."

"Đàm Vân, ta biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, ta chỉ muốn người thành thật trả lời ta, mấy vấn đề có thể chứ?"

Nghe xong cho dung, biết được Chung Ngô Thi Dao như thế long đong thân thể, Đàm Vân thở dài, "Có thể."

"Tạ ơn." Cho dung nhìn xem Đàm Vân, hỏi: "Người đối ta chuông Ngô sư tỷ, nhưng có qua khoảnh khắc như thế động qua tâm?"

Đàm Vân hồi tưởng lại, Chung Ngô Thi Dao tại Tuyết Vực Từ Trúc Lâm bên trong, thay đổi một tích váy trắng về sau, tự nhiên xuất trần, phảng phất giống như không dính khói lửa trần gian bộ dáng, thân nhiên nói: "Từng có."

"Đã có qua, người hôm nay vì sao tuyệt tình như thế?" Cho dung truy vấn: "Là bởi vì Mục Mộng Nghê sao?"

"Không phải." Đàm Vân lắc đầu, ánh mắt phức tạp.

"Đây là vì sao?" Cho dung cực kì không hiểu.

"Bởi vì nàng là Liễu Như Long muội muội." Đàm Vân ánh mắt kiên định, "Ta sớm muộn muốn sát Liễu Như Long, người cảm thấy ta cùng nàng ở giữa, còn có thể là bạn sao?"

"Tại sao có thể như vậy!" Cho dung túm lấy run lên, "Người làm sao cùng Liễu Như Long kết thù?"

"Liễu gia nghĩ diệt ta Đàm gia, thế là ta đem Liễu gia diệt môn." Đàm Vân âm thanh lạnh lùng nói.

"Cho nên, người biết được chuông Ngô sư tỷ là Liễu Như Long muội muội về sau, mới nói ra như lại có một lần lựa chọn, tuyệt không cứu nàng?"

"Không sai." Đàm Vân thân nhiên nói.

"Thế nhưng là, dạng này đối chuông Ngô sư tỷ không khỏi cũng quá không công bằng, không phải sao?" Cho dung cảm thấy có chút lo lắng.

"Không có cái gọi là công bằng hay không, chẳng lẽ không đúng sao?" Đàm Vân hỏi lại một tiếng về sau, thở dài nói: "Người giúp ta chuyển cáo cho nàng, ta cùng nàng hữu duyên vô phận. Liễu Như Long ta sát định, nếu nàng bởi vậy tìm ta báo thù, ta đối nàng tuyệt không nương tay. Như việc này nàng không nhúng tay vào, vậy ta cùng nàng chỗ trải qua từng li từng tí, ta sẽ làm làm mỹ hảo hồi ức."

Nói xong, Đàm Vân quay người rời đi...

Đàm Vân trở về Mục Mộng Nghê lầu các về sau, Mục Mộng Nghê cũng không hỏi thăm, mà là doanh doanh cười nói: "Trở về, cũng nhanh bề quan đi."

"Ừm." Đàm Vân mỉm cười, tiến vào buồng luyện công, bình phục có chút phiền muộn suy nghĩ, bắt đầu bề quan.

Hắn không kịp chờ đợi muốn tiến vào vãn Thần hẻm núi, tìm kiếm thần long. Ma Long hải cốt, hi vọng có thể tìm tới một sợi chưa mất diệt long hồn, tìm kiếm chư thần hạ giới muốn hủy Diệt Thiên phạt Đại Lục chân tướng, cùng Kim Long. Ma Long rõ ràng bị trấn áp ở tại thần giới, đến tốt cùng tại sao lại xuất hiện tại Thiên Phạt Đại Lục...

Đàm Vân đang lúc bề quan lúc, Mục Mộng Nghê trong khuê phòng, Tiết Từ Yên thần sắc tức giận nói: "Mục sư tỷ, cái kia cho dung thế nhưng là Chung Ngô Thi Dao hảo tỷ muội, nàng tìm đến Đàm Vân làm cái gì? A ~ ta hiểu được!"

"Nhất định là Chung Ngô Thi Dao cái kia nữ nhân xấu, để nàng tới. Mục đích đúng là châm ngòi người cùng Đàm Vân quan hệ!"

Mục Mộng Nghê đưa tay đập một chút Tiết Từ Yên đầu, cười nói: "Người nghĩ lung tung cái gì đâu? Liên xem như, ta tin tưởng, ta cùng Đàm Vân tình cảm, không ai có thể phá hư."

...

Thời gian như lưu, sau bảy ngày.

Cho dung nhìn xem cả ngày sầu não uất ức, thường xuyên một người ngẩn người Chung Ngô Thi Dao, cắn môi một cái, nói: "Sư tỷ, kỳ thật... Kỳ thật... Ai, ta không biết nói thế nào."

"Thế nào?" Nhìn xem áp a áp ứng cho dung, Chung Ngô Thi Dao thần sắc tiêu tụy, làm cho người càng yêu.

Cho dung đem hai mắt nhắm lại, lớn tiếng nói: "Ta không muốn xem nguoi mỗi ngày cái dạng này, ta còn là đem nguyên nhân nói cho nguoi đi!"

"Chuông Ngô sư tỷ, kỳ thật Đàm Vân đối nguoi tuyệt tình, là bởi vì nguoi nghĩa huynh cùng hắn có thù không đội trời chung. Đàm Vân nói, Liễu Như Long gia tộc nghĩ diệt Đàm Vân gia tộc, thế là, Đàm Vân đem Liễu Như Long gia tộc diệt môn."

"Mà nguoi lại là Liễu Như Long muội muội, Đàm Vân còn nói, hắn muốn sát Liễu Như Long, nếu nguoi cùng Liễu Như Long đứng ở cùng một chỗ, hắn ngay cả nguoi cùng một chỗ sát. Nếu như, nguoi không nhúng tay vào việc này, hắn sẽ vĩnh viễn đem các nguoi phát sinh từng li từng tí, xem như mỹ hảo hồi ức, các nguoi... Hữu duyên vô phận."

Chung Ngô Thi Dao thân thể mềm mại mãnh liệt run lên, "Lời này là Đàm Vân nói cho nguoi?"

"Ừm" Cho dung trọng trọng gật đầu nói: "Bảy ngày trước, ta gặp nguoi quá thương tâm, ta giận tím Đàm Vân lý luận. Tại ta liên tục truy vấn dưới, hắn mới nói ra tới tình hình thực tế."

"Vì cái gì... Vì cái gì!" Chung Ngô Thi Dao che ngực, hai mắt đầm lệ, tự lẩm bẩm, "Vì cái gì đại ca cùng hắn có huyết hải thâm cừu, vì cái gì!"

"Vì sao lại dạng này... Vì cái gì!"

Chung Ngô Thi Dao vừa nghĩ tới mình lần thứ nhất động tâm nam nhân, cùng mình bây giờ thân nhân duy nhất, có từ thù, nàng tim như bị đao cắt, ngồi xồm ở nơi hẻo lánh, ôm trán không ngừng khóc.

Nàng cảm thấy tốt ừ ừ khuất, quá ừ ừ khuất!

"Ai, thật sự là oan nghiệt a!" Cho dung đau lòng nhìn xem bất lực Chung Ngô Thi Dao, nàng cũng không tiến lên thuyết phục. Nàng biết, cái này bảy ngày Chung Ngô Thi Dao trong lòng chứa sự tình rất rất nhiều.

Khóc lên một chút sẽ dễ chịu một chút, như một mực áp chế, sớm muộn muốn xảy ra vấn đề lớn.

"Sư tỷ, ta đi ra ngoài trước, có chuyện gì, nguoi gọi ta." Cho dung nói phóng ra gian phòng, đang muốn đóng cửa phòng lúc, Chung Ngô Thi Dao cũng không ngần đầu lên mức nở nói: "Lòng ta thật là loạn, làm phiền nguoi trước tiên ở ta chỗ này ở ít ngày, đoạn này trong lúc đó, ta bất luận kẻ nào đều không muốn gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Lòng chua xót chuyện cũ

Ở sau đó trong vòng ba ngày, Liễu Như Long tiến đến đi tìm một lần Chung Ngô Thi Dao, bị cho dung lấy Chung Ngô Thi Dao bẻ quan làm lý do, cự tuyệt ở ngoài cửa.

Bây giờ từ thí luyện tư cách tranh đoạt chiến đã qua đi mười ngày, Lệnh Hồ Trường Không đúng hẹn đem 98 triệu hạ phẩm linh thạch, giao cho Mộ Dung Khôn trong tay.

Mộ Dung Khôn phát hiện Lệnh Hồ Trường Không trên mặt, có rõ ràng năm ngón tay máu ứ đọng, không cần nghĩ cũng biết, Lệnh Hồ Trường Không là bị tăng tổ ban tặng.

Sự thật quả thật như thế, Lệnh Hồ Trường Không tăng tổ: Nội môn Thánh hồn một mạch thủ tịch đại trưởng lão, nghe nói tăng tôn đúng là cùng người đánh bạc giết người, thiếu tiền nợ đánh bạc. Đối cái này tăng tôn thất vọng, hung hăng tát một bạt tai về sau, lấy ra linh thạch.

Lại căn dặn Lệnh Hồ Trường Không thu liễm một chút, muốn giết người cũng muốn làm đến giọt nước không lọt, có thể nào còn cùng người trắng trợn đánh bạc giết người? Việc này một khi bị người hữu tâm lợi dụng, truyền đến tông chủ trong tai, mình mặc dù là nội môn Thánh hồn một mạch thủ tịch, cũng cứu không được Lệnh Hồ Trường Không..

Đồng thời, tại cái này trong vòng mười ngày, thí luyện tư cách tranh đoạt chiến đã mất màn che, chỉ có trên trăm tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử, chiến thắng Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng dựa vào sau đệ tử, đem thí luyện tư cách thay vào đó.

Sau đó thời gian bên trong, trên bảng đề danh 3122 tên cường giả, trong đó đụng chạm đến Thai Hồn Cảnh bình thường người, tại nghỉ ngơi dưỡng sức đồng thời, hướng thân bằng bạn thân mượn đủ linh thạch, tiến về ngoại môn phường thị mua một thanh hạ phẩm Linh khí phi kiếm. Nghĩ tại vẫn Thân trong hạp cốc tấn thăng Thai Hồn Cảnh về sau, ngự kiếm phi hành sở dụng.

Những cái kia chưa đụng chạm đến Thai Hồn Cảnh bình thường cường giả, cũng là trừ tiền mua sắm hạ phẩm Linh khí phi kiếm, cùng tăng lên cảnh giới đan dược. Khát vọng tại thí luyện trước, có thể cảm giác được trong mình mình Thai Hồn Cảnh bình thường..

Mục Mộng Nghệ vì Đàm Vân Hộ Pháp đồng thời, tìm tới một viên trống không ngọc giản, căn cứ ký ức, đem Lệnh Hồ Trường Không, Mộ Dung Khôn, Liễu Như Long, Vương Phục Đông thủ hạ bộ dáng, giống như đúc về tại bên trong ngọc giản.

Nghĩ Đàm Vân sau khi xuất quan, đem ngọc giản đưa cho Đàm Vân, như thế Đàm Vân liền biết địch nhân của mình bộ dáng, làm được trong lòng hiểu rõ.

Tại hội họa nhân vật lúc, nàng còn đem nhân vật trên Tiềm Long Bảng xếp hạng, ghi chú rõ tại nhân vật phía dưới..

Thời gian qua mau, thí luyện đêm trước.

Ngân Nguyệt như liêm, sao lốm đốm đầy trời.

"Kẹt kẹt!"

Buồng luyện công cửa phòng khe khẽ mở ra, Đàm Vân tinh thần sung mãn đi ra.

Trong khuê phòng Mục Mộng Nghệ, hiển nhiên nghe được cửa phòng mở ra thanh âm, vui vẻ phóng ra khuê phòng, nhìn xem Đàm Vân, ôn nhu nói: "Tấn thăng sao?"

"Mặc dù còn chưa tấn thăng đại viên mãn, nhưng đã đụng chạm đến đại viên mãn bình chương, đợi ngày mai đến vãn Thần hẻm núi, ta liền xung kích cảnh giới." Đàm Vân ánh mắt mong đợi nói.

"Ừm." Mục Mộng Nghệ trán hơi ẩm.

"Muốn ta không?" Đàm Vân tiến lên một bước, hai tay ôm Mục Mộng Nghệ, doanh doanh một nắm eo thon.

"Không có." Mục Mộng Nghệ thở khí như lan, ngượng ngừng mỉm cười.

"Hắc hắc, ta không tin." Đàm Vân cười hắc hắc, bỗng nhiên đem Mục Mộng Nghệ ôm sát, cúi đầu, bờ môi hương kia xinh đẹp môi đỏ ản đi lúc, một gian khác cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, bị Tiết Từ Yên đụng thẳng.

"A... Không có ý tứ, các người tiếp tục." Tiết Từ Yên mở to hai mắt, quay người liền muốn tiến vào cửa phòng.

"Tiết sư muội ở đây, người mau buông ta ra." Mục Mộng Nghệ cái má nhiễm hồng, đẩy ra Đàm Vân, phương tâm phanh phanh trực nhảy. Kia xinh đẹp ngượng ngừng bộ dáng, thấy Đàm Vân có chút thất thần.

"Không có hay không tại, các người coi như ta là không khí được rồi!" Tiết Từ Yên cười đùa nói.

"Tốt lắm, người dám giễu cợt ta."

"Sư tỷ, ta sai rồi sai rồi, ta đầu hàng!"

Sau đó, Mục Mộng Nghệ cùng Tiết Từ Yên vui đùa ầm ĩ cùng một chỗ, hoan thanh tiếu ngữ, tràn đầy cả tòa lầu các.

Đêm dài, giờ sùu. Ánh trăng càng thêm thanh tịnh, lầu các mảnh ngói bên trên, đồng lửa phiêu diêu, Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ, Tiết Từ Yên quay chung quanh mà ngồi.

"Oa ~ chà chà!" Tiết Từ Yên từng ngum từng ngum thưởng thức, thỏ nường ở trong tay thịt, hương Đàm Vân giờ ngón tay cái lên, tán thán nói: "Hảo tiểu tử, có một tay mà! Sư tỷ thưởng xuyên cùng ta nói, người đồ nường không tệ, ta còn không tin, chắc chắn, hôm nay ta xem như tin!"

"Người nha, ăn còn không chặn nổi miệng của người." Mục Mộng Nghệ vẫn như cũ cùng Đàm Vân lần đầu gặp lúc, ăn không lộ răng thưởng thức mỹ vị.

Tiết Từ Yên thần sắc thỏa mãn sau khi ăn xong, đứng dậy phui tay, xấu xa nhìn xem sóng vai mà ngồi Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ, "Xuân tiêu nhất khắc thiên kim a, ta không trở ngại các người."

Không đợi Mục Mộng Nghệ phát tác, Tiết Từ Yên liền lướt xuống lầu các.

"Cái này Từ Yên, càng ngày càng không che đậy miệng..." Dưới ánh trăng, Mục Mộng Nghệ thanh âm im bật mà dừng, lại là đột nhiên bị Đàm Vân hôn lên môi son.

Mục Mộng Nghệ mở to đôi mắt đẹp, có chút giãy dụa về sau, tùy ý Đàm Vân ôm..

Thật lâu qua đi, bốn rìi môi mở, Mục Mộng Nghệ thần sắc động lòng người nhìn cùng Đàm Vân, "Ta muốn người về sau đều như vậy tốt với ta."

"Không!" Đàm Vân lắc đầu, ngay tại Mục Mộng Nghệ mê hoặc lúc, lại nói: "Không phải về sau, mà là đời này kiếp này cả một đời."

"Ừm." Mục Mộng Nghệ thổi qua liền phá trên dung nhan, tràn đầy hạnh phúc, rúc vào Đàm Vân trong ngực, nói khẽ: "Người xuất sắc như vậy, tương lai ái mộ nữ nhân của người nhất định rất nhiều, ta chỉ hi vọng vô luận người về sau có bao nhiêu thiếu nữ, đều muốn một mực đối ta không rời không bỏ."

"Nha đầu gối, cả đời có người, là đủ." Đàm Văn vuốt ve Mục Mộng Nghê sợi tóc, phảng phất nghĩ tới điều gì, khẽ gọi nói: "Mộng Nghê."

"Thế nào?" Mục Mộng Nghê chưa ngẩng đầu, trán chôn ở Đàm Văn lồng ngực.

"Đội tương lai ta trở thành cường giả chân chính, đem người mẫu hậu cứu ra về sau, liền hướng người mẫu hậu cầu hôn, đương nhiên, sẽ còn vì người phụ hoàng báo thù." Đàm Văn ánh mắt kiên định nói: "Đây là lời hứa của ta đối với người."

Mục Mộng Nghê thân thể mềm mại đột nhiên run lên, ngẩng đầu nhìn xem Đàm Văn, dưới ánh trăng mờ mờ có thể thấy được, hai giọt nước mắt thấm ra hốc mắt, "Tốt, ta đáp ứng, đến lúc đó gả cho người. Thế nhưng là, người là như thế nào biết ta thân thể?"

Đàm Văn đưa tay lau đi Mục Mộng Nghê khóe mắt nước mắt, nói: "Lúc trước người thân trúng tiêu hồn tán, thần chí không rõ lúc nói. Nha đầu gối, nói một chút đi, đến tột cùng là thế nào một chuyện?"

Mục Mộng Nghê trầm mặc một lát, hai mắt đầm lệ nói: "Tại chúng ta mệnh mỏng vô ngần Thiên Phật trong đại lục, trước mắt bị người biết, có mười lăm thể lực lớn."

"Bọn chúng là sáu tông, hai cung, một các, Tứ Thánh Triều, cùng Ma Vực, Thú Vực."

"Tứ Thánh Triều y theo thể lực mạnh yếu là: Hoàng Phủ Thánh Triều, Thác Bạt Thánh Triều, Nam Cung Thánh Triều, còn có bây giờ Đường Tôn Thánh Triều."

"Tám năm trước, còn không có Đường Tôn Thánh Triều, lúc ấy thể lực xếp hạng cuối cùng chính là ta mục Phong Thánh triều. Tám năm trước một buổi tối, Đường vĩnh sinh dần dần rất nhiều đại năng, đột nhiên giết tới hoàng thành, thực lực bọn hắn quá cường đại, cường đại đến khó có thể tưởng tượng tình trạng."

"Phụ hoàng ta mang theo Thánh Triều các cường giả, dục huyết phản chiến, cuối cùng bỏ mình. Đường vĩnh sinh tâm ngoan thủ lạt, đem hiệu trung phụ hoàng ta hơn ngàn vạn cường giả, đều đồ sát!"

"Lúc trước ba ngàn vị cường giả, mang theo tám tuổi ta thoát đi mục Phong Thánh triều, chúng ta ròng rã chạy trốn năm năm, mới tránh né truy sát. Bảo hộ ta ba ngàn cường giả, cũng tuần tự bởi vì bảo hộ ta mà bị giết chết."

"Kỳ thật ta tám tuổi lúc, đã bước vào Linh Thai Cảnh thất trọng, năm năm đào vong, ta sợ hãi, trong sợ hãi vượt qua, không có tu luyện qua một ngày."

"Ta chạy trốn tới Hoàng Phủ Thánh Triều về sau, mộ danh đi vào Hoàng Phủ Thánh Sơn, ở trước sơn môn quỳ một tháng, thăng đến đại trưởng lão ra ngoài rồi đi tông môn lúc, phát hiện ta."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ngũ đại khu vực

"Đại trưởng lão nói, tông môn chiêu thu đệ tử muốn tại mỗi cái thành trì bên trong chọn lựa, vốn không có thể thu ta. Nhưng gặp ta năm gần mười ba, đã là Linh Thai Cảnh thất trọng, lúc này mới phá lệ đem ta thu nhập tông môn."

Mục Mộng Nghê nói đến đây chỗ, nước mắt lăn chã nhỏ xuống, "Ta hận Đường vĩnh sinh, ta hận không thể đem hắn chém thành muôn mảnh!"

"Yên tâm, sẽ có một ngày như vậy, ta cam đoan!" Đàm Văn đau lòng ôm Mục Mộng Nghê, cúi đầu hôn khô nàng nước mắt, "Mộng Nghê, Đường vĩnh sinh không phải là các người mục Phong Thánh hướng người?"

"Không biết." Mục Mộng Nghê nức nở nói: "Phụ hoàng ta trước khi chết, nói cho ta, nói Đường vĩnh sinh không phải Tứ Thánh Triều người, cũng không phải sáu tông, hai cung, một các, Ma Vực, Thú Vực người. Hắn chỉ nói thượng cổ hai chữ sau liền chết."

"Ta mặc dù không biết phụ hoàng trong miệng thượng cổ, ý vị như thế nào, muốn nói cho ta cái gì. Nhưng ta khẳng định, Đường vĩnh sinh lại lịch cùng thượng cổ hai chữ có quan hệ!"

"Mộng Nghê, không khóc, đội tương lai bắt lấy Đường vĩnh sinh, ta nhất định đem hắn thể lực sau lưng nhỏ tận gốc!" Đàm Văn tình mâu bên trong lộ ra vô tận hận ý.

"Ừm, thế nhưng là Đàm Văn, người biết không? Muốn báo thù, thật thật quá khó khăn." Mục Mộng Nghê thanh âm khàn khàn nói: "Đường Tôn Thánh Triều thể lực, không thể so với chúng ta Hoàng Phủ Thánh tông yếu, cho dù dốc hết chúng ta toàn bộ thánh tông thực lực, cũng chưa chắc có thể hủy diệt Đường Tôn Thánh Triều."

Đàm Vân nắm chặt Mực Mộng Nghê ngọc thủ, nhìn chăm chăm Mực Mộng Nghê hai mắt, chém đĩnh chặt sắt nói: "Mộng Nghê tin tưởng ta, vô luận cừu gia của ngươi mạnh đến mức nào, ta đều sẽ để bọn hán đánh đổi mạng sống đại giới!"

"Ừm." Mực Mộng Nghê trọng trọng gật đầu, "Ta tin tưởng ngươi!"

Mực Mộng Nghê từ trong Càn Khôn Giới xuất ra một viên ngọc giản, đặt ở Đàm Vân trong tay, nói cho Đàm Vân ngọc giản bên trên, hội họa lấy hán tất cả địch nhân chân dung.

Đàm Vân điều khiển linh thức tiến vào ngọc giản, bắt đầu nhớ kỹ nhiều đến hơn hai ngàn tên bộ dáng của địch nhân...

...

Cùng một thời gian, ngoại môn phía đông ngoài trăm dặm trong rừng cổ thụ, tụ tập Lâm Nghi chờ thêm ngàn tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử. Đám người thần sắc cung kính nhìn xem, phía trước Lệnh Hồ Trường Không.

"Tối nay đem tất cả triệu tập lại mục đích, mọi người hán là cũng có thể đoán được." Dưới ánh trăng Lệnh Hồ Trường Không dư tợn sắc mặt, giống như lệ quỷ, "Ngày mai, chính là vẫn Thần hèm núi mờ ra ngày, tại vẫn Thần trong hạp cốc, ai có thể giết Đàm Vân, ta nhất định trọng thưởng!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Đám người trăm miệng một lời.

Lệnh Hồ Trường Không hài lòng nhẹ gật đầu, "Thiên thạch hèm núi thí luyện, trong vòng hai năm. Cho dù Đàm Vân lại nghịch thiên, cũng không có khả năng tại thí luyện vừa mới bắt đầu trong vòng bốn tháng, tấn thăng thai hồn cảnh. Mọi người hiện tại cơ hồ đã đụng chạm đến Thai Hồn Cảnh bình thường, chỉ cần tốn thời gian hai đến ba tháng, liền có thể ngưng tụ thai hồn, tấn thăng thai hồn cảnh. Cho nên, vô luận là ai bắt được Đàm Vân, đều có thể dễ như trở bàn tay làm thịt hán!"

"Đa tạ Lệnh Hồ sư huynh nhắc nhở, thuộc hạ minh bạch!" Đám người cung kính nói.

...

Khoảng cách ngoại môn lâu các bảy, phương tây ngoài ba mươi dặm trên gò núi, Mộ Dung Khôn, Liễu Như Long, Vương Phục Đông đứng sừng sững, nhìn qua phía trước đệ tử chấp pháp, cùng Tiềm Long Bảng bên trên cường giả gần ngàn người.

"Mộ Dung sư huynh, vẫn là ngài tới nói đi." Liễu Như Long, Vương Phục Đông, nhìn xem Mộ Dung Khôn, ôm quyền nói.

"Ừm." Mộ Dung Khôn tâm linh ý hội gật gật đầu, chợt, liếc nhìn chúng đệ tử, cất cao giọng nói: "Đàm Vân, là ta cùng Liễu sư đệ, Vương sư đệ cừu nhân."

"Bây giờ Đàm Vân thực lực tại các ngươi đa số người phía trên, cho nên thí luyện ngay từ đầu, mọi người cũng không phải vội tại đuổi giết hán, đợi tấn thăng Thai Hồn Cảnh về sau, lại sát hán dễ như trở bàn tay!"

"Ai có thể giết chết Đàm Vân, ban thưởng hạ phẩm linh thạch một ngàn vạn!"

Đám người nghe vậy, ánh mắt nóng bỏng!

"Ngoài ra, giết chết Tiết Từ Yên, thưởng hạ phẩm linh thạch ba trăm vạn!"

"Bất sống Mực Mộng Nghê người, ban thưởng hạ phẩm linh thạch một ngàn vạn!"

Đám người thần sắc kích động nói: "Mộ Dung sư huynh xin yên tâm, chúng ta bắt đem hết toàn lực, sát Đàm Vân, Tiết Từ Yên, bất sống Mực Mộng Nghê!"

"Tốt!" Mộ Dung Khôn ngưng cười, không thể nghi ngờ nói: "Ta chuyện xấu nói trước, ta là để các ngươi bắt sống Mực Mộng Nghê, các ngươi tôn trọng nàng có thể, nhưng người nào dám đã thương nàng tính mệnh, ta tuyệt không nương tay, hiểu chưa?"

"Minh bạch!"

...

Hôm sau, húc nhật đông thăng.

Nguy nga sừng sững Tiềm Long Bảng phía dưới, 3122 tên Tiềm Long Bảng bên trên cường giả, chỉnh tề ngừng chân mà đứng.

Thảm Thanh Thu nhìn qua đám người, cánh tay phải vung lên, 3122 cái ngọc giản từ trong Càn Khôn Giới liên tiếp lấp lóe mà có, bay lên không bay ra, rơi vào chúng đệ tử trong tay.

"Chư vị ngọc trong tay giản, là vẫn Thần hèm núi thí luyện khu vực địa đồ ngọc giản."

"Vấn Thần trong hạp cốc thí luyện khu vực, chiếm một diện tích 98 vạn bên trong, thí luyện khu vực bên trong có nhị giai Thành Niên Kỳ yêu thú, cùng đồng đảo nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú, chư vị chưa tấn thăng Thai Hồn Cảnh trước, như gặp được yêu thú cấp hai, cần phải đào mệnh!"

Chúng đệ tử khom người nói: "Đa tạ đại trưởng lão nhắc nhở, đệ tử ghi nhớ."

"Ừm." Thẩm Thanh Thu thần sắc nghiêm lại, "Thiên thạch hẻm núi mệnh mỏng vô ngần, trải qua ta Hoàng Phủ Thánh tông các đời tông chủ, cùng tiên môn, Thánh môn các đại trưởng lão khai thác, mới có hôm nay phạm vi 98 vạn bên trong thí luyện khu vực."

"Thí luyện khu vực từ cao chọc trời cự trận bao phủ, cho nên, chư vị không cần e ngại trận pháp bên ngoài cường đại yêu thú. Nhưng, chư vị nhớ lấy, tuyệt đối không thể tự hành rời đi đại trận."

"Bởi vì cao chọc trời cự trận bên ngoài, nghe đồn yêu thú cấp ba nhiều như chó, tứ giai, ngũ giai yêu thú cũng khắp nơi có thể thấy được, cho dù lục giai trở lên yêu thú cũng tồn tại!"

Đám người nghe vậy, lạnh cả sống lưng. Yêu thú cấp ba thế nhưng là đồng đẳng với, Thai Hồn Cảnh phía trên luyện hồn cảnh tu sĩ a!

Mọi người đều quyết định, vô luận như thế nào cũng không thể, vượt qua lời trì một không, rời đi thí luyện khu vực.

"Đại trưởng lão, đệ tử có một chuyện xin hỏi." Đàm Vân khom người nói.

"Cứ nói đừng ngại." Thẩm Thanh Thu hiền hòa nhìn qua Đàm Vân.

"Xin hỏi đại trưởng lão, chúng ta thí luyện khu vực bên trong, nhưng từng phát hiện qua thần long di thể?" Đàm Vân một bộ vẻ hiếu kỳ.

"Trước mắt còn không có." Thẩm Thanh Thu lắc đầu, ánh mắt chờ mong nói: "Vấn Thần hẻm núi, ở vào Thiên Phạt sơn mạch chỗ sâu, khoảng cách ta tông xa đạt 830 triệu bên trong."

"Bởi vì Vấn Thần hẻm núi địa vực cực lớn, trong đó cường đại yêu thú quá nhiều, đến mức, cứ việc ta tông các đời tông chủ, cùng các đời tiên môn, Thánh môn các đại trưởng lão, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên thăm dò vài vạn năm, vẫn chưa giải khai Vấn Thần hẻm núi mạng che mặt, tìm kiếm được thần long nhóm di cốt."

"Bất quá, sớm muộn cũng có một ngày, ta thánh tông sẽ thăm dò xong Vấn Thần hẻm núi mỗi một tác đại địa, đem Vấn Thần hẻm núi biến thành Hoàng Phủ Thánh tông bảo khố, đến lúc đó, ta Tông tài có thể khôi phục, tổ sư gia lúc còn sống cường đại cùng vinh quang!"

Nghe xong thẩm Thanh Thu, Đàm Vân trong lòng cảm giác nặng nề, "Xem ra như muốn tìm tìm Kim Long, Ma Long hai tộc hải cốt, phải mạo hiểm rời đi thí luyện khu vực!"

Đàm Vân suy nghĩ lúc, Mục Mộng Nghê nghiêng đầu, nhìn xem Tiết Từ Yên, Đàm Vân, tiếng như ruồi muỗi nói: "Vừa mới ta xem qua địa đồ ngọc giản, phương viên 98 vạn bên trong nơi tập luyện vực, chủ yếu có ngũ đại khu vực tạo thành."

"Theo thứ tự là: Lạc Nhật sâm lâm, Hoang Cổ u cốc, lăng quên hồ điện, hung thần địa cung, cùng di tích chi thành."

"Đàm Vân, thông hướng Vấn Thần hẻm núi đường hầm không thời gian, là ngẫu nhiên truyền tống, nếu chúng ta sau khi phân tán, ở đâu hiệp?"

Đàm Vân linh thức thấm vào địa đồ ngọc giản, liếc nhìn một chút về sau, thấp giọng nói: "Lạc Nhật sâm lâm chỗ cao chọc trời cự trận biên giới, Lệnh Hồ Trường Không bọn người chỉ cần không truyền tống tới đó, tìm kiếm chúng ta khá là phiền toái. Liền Lạc Nhật sâm lâm đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tức sùi bọt mép

"Tốt, vậy chúng ta liền Lạc Nhật sâm lâm lối vào gặp." Mục Mộng Nghê, Tiết Từ Yên ứng thanh về sau, Mục Mộng Nghê dặn dò: "Đàm Vân, người nhất định phải cẩn thận một chút."

"Ta biết, các người cũng muốn vạn sự cẩn thận." Đàm Vân nhìn xem hai nữ nói.

Thẩm Thanh Thu liếc nhìn đám người, giọng nói như chuông đồng nói: "Chư vị nghe cho kỹ."

"Giới tử thời không Tôn Tháp, mở ra một ngày cần hao phí ketch xù linh thạch, cho nên, giới tử thời không Tôn Tháp, sẽ ở trong vòng hai năm thí luyện kết thúc trước một tháng mở ra. Mở ra địa điểm, là nằm ở thí luyện khu vực trung bộ di tích chi thành, Tôn Tháp cửa điện mở ra thời gian chỉ có một khắc, quá thời hạn không đợi!"

"Cuối cùng, chư vị còn muốn đi hòa vi quý, vô luận là tranh đoạt thiên tài địa bảo, vẫn là cái khác, không cần thiết nhiều tạo sát nghiệt, để tránh ngày sau tu hành tâm ma quán thân, ảnh hưởng đạo cơ."

Thẩm Thanh Thu nói xong, trong nháy mắt, Càn Khôn Giới bên trong đại trưởng lão lệnh bài, bắn về phía Tiềm Long Bảng trên không, lơ lửng bất động.

Ngay sau đó, thẩm Thanh Thu quỳ xem thương khung, cung kính đến cực điểm hô hét nói: "Ngoại môn đại trưởng lão thẩm Thanh Thu, thỉnh cầu tông chủ mở ra truyền tống trận!"

Chốc lát sau, lơ lửng trong hư không lệnh bài, có chút rung động ở giữa, truyền ra một đạo uy nghiêm thanh âm, "Chuẩn."

Tiếng nói phủ lạc, tại chúng đệ tử kích động mà trong rung động, nhưng gặp phía chân trời xa xôi, từ vô số khối linh thạch, hội tụ mà thành lộng lẫy Tinh Hà, hướng Tiềm Long Bảng mà tới.

Kia Tinh Hà linh thạch dòng lũ, phi tiết trên bầu trời Tiềm Long Bảng lúc, hư không tiêu thất.

Thốt nhiên ở giữa, Tiềm Long Bảng trên không, gió nổi mây phun cuồng phong tứ ngược, hư không giống như là bị ngành sinh sinh xé rách, hô hấp ở giữa, hình thành một ngục đến nay ba mươi triệu đen nhánh trống rỗng.

Thâm thúy chỗ trống bên trong, Tật Phong như quý khóc, đột ngột, một chùm ánh sáng mờ mờ lung lung mang phát tiết mà xuống, bao phủ lại 3122 tên thí luyện đệ tử.

Thẩm Thanh Thu dặn dò: "Bởi vì truyền tống khoảng cách quá mức xa xôi, tiếp xuống các người sẽ ở đường hầm không thời gian bên trong, tiếp cận một canh giờ mê muội cảm giác. Chư vị tại đường hầm không thời gian bên trong, không cần thiết chạm đến đường hầm không thời gian đạo bích, nếu không sẽ bị hút vào thời không loạn lưu bên trong, bị xé nát thịt nát xương tan."

"Đệ tử minh bạch!"

"Ừm." Thẩm Thanh Thu ánh mắt mong đợi nói: "Hai năm sau, lão hủ sẽ cùng ngoại môn tất cả trưởng lão, đệ tử, tại đây đợi các người trở về, đi đường cẩn thận!"

"Đại trưởng lão bảo trọng!"

Kia ánh sáng mờ mờ lung lung mang, mang theo chúng đệ tử dằng không mà lên, biến mất tại đen nhánh trống rỗng bên trong.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong hư không đường hầm không thời gian quan bế, hư không khôi phục bình tĩnh, phảng phất chưa hề xuất hiện qua đồng dạng.

Giờ phút này, 3122 tên đệ tử, cảm thấy bên tai âm phong gào thét, cực kỳ mãnh liệt cảm giác hôn mê tập nhập não hải. Ngơ ngác ngác rất là khó chịu. Đồng thời, lẫn nhau ở giữa không cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Nếu không phải biết, đây là tại thông hướng vẫn Thần hẻm núi đường hầm không thời gian bên trong, nếu không, đa số người sẽ bị trực tiếp dọa ngất!

Đọc giấy như nằm, cứ như vậy qua dài dằng dặc một canh giờ.

Đàm Vân cảm thấy đầu váng mắt hoa cảm giác biến mất, hai chân truyền đến dày đặc xúc cảm, mở mắt ra phía sau rèm, phát hiện mình đang đứng tại một mảnh cỏ xanh như tấm đệm trên đồng cỏ, không cần hô hấp, một tia nồng đậm thiên địa linh khí, liền tự hành chui vào xoang mũi.

"Thật là nồng nặc thiên địa linh khí, so ngoại môn chỉ ít nồng nặc ba thành!"

Đàm Vân ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện mình thân ở một tòa thâm thúy u cốc bên trong, tả hữu song bên cạnh, phía trước ba mặt, là cao vút trong mây sơn phong, mây mù lượn lờ ở giữa lưng núi chỗ, che cản ánh mắt, không cách nào nhìn thấy đỉnh.

Trong u cốc ngoại trừ linh khí nồng đậm bên ngoài, cái khác vạn vật đều có một cái điểm giống nhau, thì là lớn!

Lớn lạ thường!

Tùy ý mỗi thân cây cối, đã thô đạt hơn một triệu, cao tới mấy trăm triệu. Sơn cốc từng đoá từng đoá đủ mọi màu sắc, thiên hình vạn trạng hoa tươi, đều có nửa triệu chỉ cao.

Cả tòa u cốc tràn ngập Hoang Cổ khí tức.

Đàm Vân điều khiển linh thức nhanh chóng tiến vào địa đồ ngọc giản, xem xét phương vị đồng thời, nương tựa theo đã gặp qua là không quên được ký ức, đem phương viên 98 vạn bên trong thí luyện khu vực bên trong, hơn ngàn cái tọa độ nhớ cho kỹ.

Thu hồi linh thức về sau, Đàm Vân lông mày nhíu chặt, thấp giọng lầm bầm "Hoang Cổ u cốc, từ mười sáu tòa u cốc bày tạo thành, mỗi tòa u cốc sâu đạt mấy vạn dặm, bây giờ ta thân ở số mười ba u cốc, nhắm hướng đông đi vượt qua ba tòa u cốc, mới có thể rời đi u cốc này."

"Hoang Cổ u cốc ở vào thí luyện khu vực phương nam, như nghĩ đạt tới hướng tây bắc Lạc Nhật sâm lâm cùng Mộng Nghệ sẽ cùng, muốn trước sau khi

được qua phương viên mười lăm vạn dặm hung thần địa cung, cùng lãng quên hồ điện!"

Đường xa xa xôi, Đàm Vân quyết định trước tăng lên cảnh giới lại tiến về!

"Sa sa sa..."

Đàm Vân hạ quyết tâm, đang muốn tìm kiếm địa phương bề quan lúc, bỗng nhiên bên trái truyền đến một trận bé không thể nghe tiếng bước chân.

"Ông!"

Đàm Vân căng cứng thân kinh, sợi tóc múa, đem linh thức phóng thích đến cực hạn, trong khoảnh khắc, bao phủ phương viên mười lăm dặm địa vực, phát hiện bên trái ngoài trăm trượng một gốc cổ thụ che trời hậu phương, thần sắc khủng hoảng giấu kín, ba tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn nam đệ tử.

Căn cứ địch nhân ký ức, Đàm Vân biết ba người là Mộ Dung Khôn chó săn!

"Thí luyện vừa mới bắt đầu, các ngươi liền gặp được ta, chỉ có thể coi là các ngươi không may!" Đàm Vân tinh mâu bên trong hàn quang lập loè, lập tức, hóa thành một đạo tàn ảnh, xuyên thẳng qua tại một người cao sơn cốc thâm thực vật bên trong, hô hấp ở giữa, đi tới cổ thụ che trời trước, đột nhiên nhấc chân, hướng một trượng thô thân cây đá tới!

"Ầm!"

Thân cây chia năm xẻ bảy, cổ thụ nghiêng ngã xuống thoi khác, ba tên thiếu niên lách mình mà có, một bộ mờ mịt bộ dáng, nhìn xem Đàm Vân.

"Đàm sư huynh, ngài đây là làm gì?"

"Đúng nha... Chúng ta ngày nay không thù ngày xưa không oán a!"

"Đàm sư huynh, ngài nếu là muốn linh thạch, chúng ta có thể đều cho ngài a!"

Ba người liên tục không ngừng nói.

"Giả y như thật." Đàm Vân coi thường ba người, thần nhiên nói "Triệu Truyền, Tiềm Long Bảng 356 tên, Lưu một hải Tiềm Long Bảng 485 tên, vương tô kiếm Tiềm Long Bảng 558 tên. Các ngươi đều là Mộ Dung Khôn thủ hạ, lão tử nhưng có nói sai?"

"Trốn!" Triệu Truyền, Lưu một hải, vương tô kiếm, ba người biến sắc, hóa thành ba đạo tàn ảnh muốn muốn chia tán chạy trốn.

"Giữ lệnh lại!"

Nương theo lấy một tiếng nhẹ a, Đàm Vân biến mất tại chỗ, cơ hồ cùng một thời gian xuất hiện tại ba người sau lưng, một quyền đảo trúng ba người phía sau lưng!

"Răng rắc, răng rắc, răng rắc... Phan phan phan!"

Lưu một hải, vương tô kiếm còn chưa kịp phát ra kêu thảm, hai người cả nửa người, huyết vụ tràn ngập bên trong, chia năm xẻ bảy, chỉ có nửa người dưới hai cổ tàn thì, đổ vào bách hoa rực rỡ trong bụi hoa.

"Bịch!"

Triệu Truyền né tránh không kịp, toàn bộ vai phải bị Đàm Vân một quyền oanh bạo, thân thể té ngã tại ngoài mười trượng trong bụi hoa.

"Đàm Vân, van cầu ngươi đừng giết ta... Van ngươi!" Triệu Truyền đối mặt Đàm Vân, quả thực quá yếu ớt.

Hắn biết chạy trốn vô vọng, thế là che lấy chỗ cụt tay, quỳ hướng Đàm Vân, "Chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết cái sự tình, việc này liên quan đến Tiết Từ Yên sinh tử, còn có ngươi đạo lữ Mục Mộng Nghê..."

Không đợi Triệu Truyền nói xong, Đàm Vân sắc mặt phát lạnh, nhìn chằm chằm Triệu Truyền trong con ngươi, nổi lên yêu dị hồng mang, "Nói, liên quan tới Tiết Từ Yên, Mục Mộng Nghê chính là chuyện gì?"

Triệu Truyền tại Hồng Mông Thần Đờng không chế dưới, thần sắc ngốc trẻ, hỏi gì đáp nấy, "Mộ Dung sư huynh nói, ai có thể giết chết Tiết Từ Yên ban thưởng ba trăm vạn hạ phẩm linh thạch, ai có thể bắt sống Mục Mộng Nghê, trọng thưởng hạ phẩm linh thạch một ngàn vạn."

"Thường hắn nã!" Đàm Vân tức sùi bọt mép, cúi người ôm lấy một tảng đá lớn, hung hăng đem Triệu Truyền nện ép mà chết!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bước vào đại viên mãn

Đàm Vân diệt ba người về sau, mặt ừ mày chau xem xét Linh Thú Đại bên trong, Huyết Dực Linh Sư thương thế.

Phát hiện Đại Khôi Đầu chỉ ít còn muốn mười ngày mới có thể khôi hân, khôi phục năng lực phi hành.

Đàm Vân bình phục tâm tình, bắt đầu phân tích.

Bây giờ mình cừu nhân bên trong chỉ có, Tiềm Long Bảng đứng đầu bảng Lệnh Hồ Trường Không, Tiềm Long Bảng bài danh thứ ba Liễu Như Long, là Mục Mộng Nghê đối thủ, Mục Mộng Nghê có thể đồng thời gặp được hai người tỉ lệ cơ hồ là không. Như gặp được một người, cho dù không địch lại, cũng có thể đào tẩu.

Đàm Vân lo lắng chính là Tiết Từ Yên, nàng trên Tiềm Long Bảng xếp hạng 128 vị, đừng nói gặp được Lệnh Hồ Trường Không, Liễu Như Long, Vương Phục Đồng, Mộ Dung Khôn, cho dù là gặp được bốn người xếp hạng phía trên nàng thủ hạ, cũng chưa chắc có thể đào thoát!

Đàm Vân nghĩ không kịp chờ đợi tìm tới Tiết Từ Yên, nhưng mà, tại phương viên 98 vạn bên trong thí luyện khu vực bên trong, tìm tới một người, khó như lên trời!

Đàm Vân chỉ có thể thấp thỏm cầu nguyện, Tiết Từ Yên có thể an toàn đến Lạc Nhật sâm lâm lối vào, cùng Mục Mộng Nghê sẽ cùng.

Đàm Vân thấp giọng thì thầm nói: "Ta đồng ý đào địch nhân, đại đa số đụng chạm đến Thai Hồn Cảnh bình chương."

"Bọn hân như muốn từ Linh Trì bên trong, ngưng tụ ra tôn thứ nhất thai hồn, tấn thăng Thai Hồn Cảnh nhất trọng, lâu là ba tháng, ngắn thì hai tháng."

Đàm Vân suy nghĩ nơi đây, nhũ chặt lông mày dần dần giãn ra, trong con ngươi tinh mang lấp lóe, lập tức ngồi trên mặt đất, bắt đầu bế quan tu luyện!

Hắn mạch suy nghĩ cực kì rõ ràng, mình đã đụng chạm đến Linh Thai Cảnh đại viên mãn bình chương, chỉ cần bốn ngày liền có thể bước vào Linh Thai Cảnh đại viên mãn, đến lúc đó, trong hai tháng không người tấn thăng thai hồn cảnh, kia tại sau này trong hai tháng, không người là đối thủ mình!

Đợi mình bước vào Linh Thai Cảnh đại viên mãn về sau, Huyết Dực Linh Sư thương thế liền có thể khôi phục, đến lúc đó, mình lại không ché Đại Khôi Đầu, bay hướng Lạc Nhật sâm lâm!

"Hồng Mông Ngưng Khí Quyết!"

Đàm Vân một bên phóng thích linh thức, bao phủ phương viên mười lăm dặm địa vực, để phòng bị người, thú đánh lén, một bên theo hai tay từ trước ngực kết ấn, lập tức, trên đỉnh đầu hân không, nồng đậm thiên địa linh khí, nhanh chóng ngưng tụ thành một cỗ hơn trăm trọng vòng xoáy linh khí, hướng hân mi tâm cuộn cuộn mà vào, thẳng tới Linh Trì, hóa thành từng tia từng tia màu vàng kim nhạt linh lực!

"Rống!"

Một canh giờ sau, một đạo yêu thú tiếng gầm gừ, từ xa đến gần, phá vỡ u cốc yên tĩnh, để đang chuẩn bị bắn vọt đại viên mãn Đàm Vân, sắc mặt âm trầm xuống.

Hắn thông qua linh thức phát hiện, một con dài đến hai mươi trọng, cao tới tám trọng nhất giai Độ Kiếp Kỳ Yêu Hùng, hướng mình băng băng mà tới!

Đàm Vân cũng không đứng dậy, cũng không kết thúc thôn phệ thiên địa linh khí, ánh mắt của hân nhìn chòng chọc vào, đột nhiên xuất hiện tại ngoài hai mươi trọng màu xám Yêu Hùng, đem mình so sánh Linh Thai Cảnh đại viên mãn khí tức phóng thích ra!

"Rống!"

Yêu Hùng mở ra huyết bồn đại khẩu, răng nanh hung ác hướng Đàm Vân phát ra từng đạo gào thét.

Đàm Vân quay đầu nhìn một cái, hai trăm trọng bên ngoài chân núi chỗ một ngum sơn động, tiếp theo, quay đầu nhìn chăm chú Yêu Hùng, bá khí mười phần nói: "Ngươi như nghĩ về động phủ, ngươi liền mời liền. Ta chỉ là ở đây tu luyện, chỉ thế thôi. Đợi ta tu luyện kết thúc, ta tự sẽ rời đi, tại trong lúc này, ngươi đừng quấy rầy ta."

Nhất giai đại viên mãn yêu thú, linh trí đồng đẳng với Nhân Loại mười hai mười ba tuổi thiếu niên. Đàm Vân biết nó có thể nghe hiểu mình.

"Rống!"

Hiển nhiên Đàm Vân chọc giận Yêu Hùng, nó mạnh hữu lực chi sau, tại mặt đất đập có hai cái thật sâu khe rãnh, đại địa chấn chiến bên trong, hình thể khổng lồ tầng trời thấp phóng qua hai mươi trọng, vung lên trái chân trước lớn như vậy tay gấu, hướng Đàm Vân vỗ xuống!

"Hừ hừ hừ!"

Tay gấu bên trên sắc bén như đao móng chân, vang lên chói tai tiếng rít!

"Cút!" Đàm Vân trầm giọng như sấm, ngồi xếp bằng thân thể, tức thời đột ngột từ mặt đất mọc lên, không lưu dư lực vung ra hữu quyền!

"Àm!"

Đàm Vân nắm đấm tại tay gấu trước mặt, nhìn như nhỏ yếu đáng thương, nhưng ẩn chứa lực lượng lại làm cho Yêu Hùng cảm nhận được sợ hãi. Một quyền, một chưởng tấn công về sau, Đàm Vân bị lẳng không đánh bay mười trượng, thể nội khí huyết quay cuồng bay thấp trên mặt đất.

"Bịch!"

Yêu Hùng như ngọn núi nhỏ thân thể, bị Đàm Vân đánh bay hai mươi trượng, trùng điệp tại trong bụi hoa ném ra một cái hố sâu.

"Rống..."

Nó lung la lung lay đứng lên, cảnh giác mười phần nhìn chăm chăm Đàm Vân, cự đồng trung lưu lộ ra khiếp đảm ý vị.

Vừa rồi cùng Đàm Vân đối kích tay gấu, bỏ ra thịt bong, từng sợi máu tươi thấm ra tay gấu.

"Súc sinh, ngươi bây giờ thu tay lại còn kịp, nếu như còn dám đối ta công kích, ta không ngại lãng phí chút thời gian, lột da của ngươi ra, gờ xuống ngươi yêu đan!" Đàm Vân ánh mắt như kiếm, nhìn chăm chăm Yêu Hùng.

Đàm Vân giờ phút này không nên tiêu hao thực lực cùng Yêu Hùng quyết chiến, bởi vì linh lực tiêu hao qua đi, còn cần lần nữa khôi phục thực lực, cảm giác trong mình đại viên mãn bình thường, những thời giờ này tính được, ít nhất cũng phải nửa ngày quang cảnh.

Đàm Vân không muốn lãng phí thời gian dư thừa!

"Rống..."

Yêu Hùng gầm nhẹ một tiếng, nhân tính hóa nhẹ gât đầu sọ, tiếp theo, mở ra hung tàn miệng lớn, đem trên mặt đất Lưu một hải, vương tồ kiếm thi thể nuốt vào trong bụng, giãy dụa thân thể cao lớn, vòng qua Đàm Vân, chui vào sơn động.

Vô luận là đối mặt dã thú vẫn là yêu thú, đều tuyệt không thể đưa lưng về phía bọn chúng, đây là Nhân Loại thường thức. Cho nên, Đàm Vân mặt hướng sơn động ngồi xếp bằng, bắt đầu toàn lực bắn vọt Linh Thai Cảnh đại viên mãn!

Theo nồng đậm thiên địa linh khí, liên tục không ngừng tiến vào Đàm Vân mi tâm Linh Trì bên trong, hóa thành một tia màu vàng kim nhật linh lực, kia vô cùng vô tận linh lực, bắt đầu quán quanh, đan vào một chỗ, ngưng tụ thứ mười miệng giếng cạn linh thai.

Đầu chuyển tinh di, mặt trời lặn phía tây.

Sau bốn ngày, Đàm Vân Linh Trì bên trong, thứ mười miệng óng ánh sáng long lanh linh thai, đã ngưng tụ hoàn thành. Một cỗ cường hân khí tức từ Đàm Vân thể nội lan tràn mà có, bao phủ phương viên trăm trượng địa vực.

Bởi vì Đàm Vân bế quan chi địa, là Yêu Hùng địa bàn, cho nên, bốn ngày trong lúc đó, cũng không có những yêu thú khác đến đây quấy rầy đến Đàm Vân.

"Ồ ~" giờ phút này, lớn như vậy trong sơn động, Yêu Hùng cảm nhận được Đàm Vân khí tức, sợ hãi rụt rè thò đầu ra sọ, phát ra kinh hoàng gầm nhẹ âm thanh.

"Yên tâm, lão tử là cái nói lời giữ lời người, ngươi cho ta thành thành thật thật đợi đừng nhúc nhích, ta đương nhiên sẽ không tổn thương tính mệnh của ngươi." Ngồi xếp bằng, nhắm mắt Đàm Vân, để lại một câu nói về sau, tiến vào minh tướng, đi tới Linh Trì bên trong Hồng Mông Chi Tâm bên trong.

Mệnh mông Hồng Mông thế giới bên trong, Đàm Vân đạp không mà đứng, một ý niệm, phía dưới như đại dương Hồng Mông Thần dịch bên trong, tuần tự dâng không mà lên mười cổ giao long Hồng Mông Thần dịch!

Hồng Mông Bá Thể, là cùng Đàm Vân cảnh giới tương xứng đôi luyện thể thuật, theo Đàm Vân bước vào Linh Thai Cảnh đại viên mãn, không còn là một cỗ Hồng Mông Thần dịch rèn luyện thân thể, mà là mười cổ!

Tu sĩ nhục thân, là một tòa có thể vô hạn khai quật bảo tàng, Đàm Vân tấn thăng đại viên mãn về sau, thân thể mỗi một tác lần da thậm chí cả mỗi một cái tế bào, chứa đựng lực lượng không gian, so cửu trọng cánh lúc đề cao rộng rãi gấp mười.

Bởi vậy, mới có thể chứa nạp mười cỗ Hồng Mông Thần dịch, mà sẽ không chết bất đắc kỳ tử từ bỏ mình!

Hồng Mông Bá Thể chính là Chư Thiên Vạn Giới, vô số luyện thể thuật số một, cùng Đàm Vân tự thân hỗ trợ lẫn nhau, chỉ có Đàm Vân mới có thể tu luyện!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Thực lực tăng nhiều

"A!"

Hồng Mông thể giới bên trong, Đàm Văn phát ra một đạo kêu rên!

Nhưng gặp trong đó một cỗ Hồng Mông Thần dịch, chui vào mi tâm của hắn, còn lại chín cỗ, giàu có linh tính quay chung quanh hắn chậm chậm xoay tròn, xoay tròn bên trong từng sợi Hồng Mông Thần dịch tách rời mà có, cách không thu hút Đàm Văn toàn thân bên trong.

Thống khổ!

So dĩ vãng mãnh liệt gấp trăm lần đau đớn, tứ ngược lấy Đàm Văn mỗi một đầu thần kinh, dù là Đàm Văn tâm tính cực kỳ kiên định, giờ phút này cũng là ngũ quan vận vẹo, mồ hôi rơi như mưa!

Mãnh liệt thống khổ phong bạo cuốn sạch lấy Đàm Văn, vền vền mấy tức, hắn đã đau đến cơ hồ đã mất đi tri giác.

Nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được, theo Hồng Mông Thần dịch rèn luyện, mình mỗi một khóa trong tế bào lực lượng, đều tại gào thét, bành trướng.

"Ha ha ha ha! Tới đi, lực lượng cường đại, bản thân thể nội diễn sinh đi!" Đàm Văn không khỏi cao giọng hò hét.

Hắn biết đây chính là Hồng Mông Bá Thể, nhất giai đạt thành tấn thăng nhất giai đỉnh phong quá trình!

Đương toàn thân tế bào đem mười cỗ Hồng Mông Thần dịch thôn phệ hầu như không còn về sau, mình liền có thể bước vào Hồng Mông Bá Thể nhất giai đỉnh phong!

Đến lúc đó, có thể tay không xé rách cực phẩm Linh binh! Nhục thân cường hãn, trình độ cứng cáp, đủ để so sánh thượng phẩm Linh binh!

Phàm là cực phẩm Linh binh trở xuống pháp bảo, cũng khó khăn tổn thương mình mấy may...

Sau năm ngày.

Đàm Văn rời khỏi mình tướng, bỗng nhiên mở ra hai mắt, cảm nhận được thể nội tràn ngập cường đại trước nay chưa từng có lực lượng, nhện không được phát ra hét dài một tiếng.

Thanh âm bên trong ầm chứa bể ngễ vạn vật ý vị!

Lộ ra cương mãnh vô cùng ý chí!

"Theo ta tấn thăng đại viên mãn, lại thêm bước vào Hồng Mông Bá Thể nhất giai đỉnh phong, cũng không biết ta bây giờ linh hồn đã cường đại đến cái tình trạng gì!"

Đàm Văn khoe miệng tràn lên một chút tiểu dung, sợi tóc không gió mà động, linh thức cực tốc hướng bốn phía kéo dài!

Ba dặm... Tám dặm... Mười hai dặm, rất nhanh vượt qua trước đó mười lăm dặm về sau, bỏ tại tăng mạnh!

Thăng đến bao phủ phương viên ba mươi dặm lúc, mới dừng lại!

Mang ý nghĩa bây giờ Đàm Văn linh hồn độ mạnh, so sánh Thai Hồn Cảnh nhất trọng tu sĩ!

"Ha ha ha ha, không sai không sai!" Đàm Văn sảng cười, thi triển Hồng Mông Thần Bộ, thân ảnh lóe lên một cái rồi biến mất, liền xuất hiện tại ba mươi trọng bên ngoài.

Đồng dạng tốc độ xuống, trước đó có thể vượt qua hai mươi trọng khoảng cách, bây giờ đề cao mười trọng. Nói rõ hắn so Linh Thai Cảnh cửu trọng lúc, tốc độ nhanh ba thành có thừa!

Đàm Văn đứng chấp tay, tinh mâu bên trong tràn ngập từng tia từng tia lệ khí, "Sau đó trong vòng năm mươi một ngày, không người có thể bước vào thai hồn cảnh, ta nhìn hiện nay ai có thể là đối thủ của ta!"

"Lệnh Hồ Trường Không, Liễu Như Long, Vương Phục Đông, Mộ Dung Khôn, còn có các người chó săn, tuyệt đối đừng bị lão tử gặp được, nếu không gặp một cái sát một cái!"

Đàm Văn linh thức tiến vào treo ở bên hông Linh Thú Đại về sau, con người đột nhiên co rụt lại, thoải mái khẽ cười nói: "Đại Khôi Đầu, hơn hai tháng

trước, không có phí công cho người uống xong linh tuyến bên trong một nửa linh dịch! Mau ra đây đi!"

"Rống, rống, rống!"

Một đạo chùm sáng màu đỏ bắn ra Đàm Vân Linh Thú Đại, bay thẳng cao trăm trượng không, tiếp theo một cái chớp mắt, hóa thành Huyết Dực Linh Sư, phóng xuất ra nhất giai Thành Niên Kỳ khí tức!

Theo nó từ nhất giai Sinh Trường Kỳ, tấn thăng Thành Niên Kỳ, nó sư thân thể tăng lên năm thành, bây giờ chỉ là thân thể đã đạt đến mười lăm trượng, hai cánh mở rộng ra, đạt đến hai mươi trượng!

Huyết Dực Linh Sư mang theo một trận cuồng phong, đáp xuống, phủ phục tại Đàm Vân trước mặt, trong con mắt toát ra nhân tính hóa cảm kích.

Cảm kích chủ nhân, để cho mình nuốt vào linh dịch, làm mình bước vào Thành Niên Kỳ!

"Sau này ta sẽ không bạc đãi người." Đàm Vân xoa xoa Huyết Dực Linh Sư đầu lâu, chợt, giẫm lên Huyết Dực Linh Sư cánh phải, như giẫm trên đất bằng leo lên sư lưng.

Huyết Dực Linh Sư thẳng tới mây xanh, xuyên qua mây mù, bay vào trên sơn cốc không, y theo Đàm Vân chỉ dẫn, tựa như một đạo hồng sắc thiểm điện xẹt qua thương khung.

Theo Huyết Dực Linh Sư cánh giới tăng lên, nó tốc độ phi hành từ ngày đi vạn dặm, đạt đến một vạn sáu ngàn dặm.

"Đại Khôi Đầu, phi bay thấp xuống chậm một chút, như nhìn thấy Nhân Loại, nhớ kỹ nói cho ta."

Đàm Vân mệnh lệnh một tiếng về sau, ngồi xếp bằng tại sư trên lưng, một bên nắm chặt thời gian tu luyện, một bên phóng thích ra linh thức, bao phủ phía dưới phương viên ba mươi dặm sơn phong. Tìm kiếm lấy khiến Thai Hồn Cảnh tu sĩ điên cuồng hồn suối.

Linh Thai Cảnh tu sĩ tấn thăng Thai Hồn Cảnh nhất trọng về sau, Linh Trì bên trong cái thứ nhất linh thai, sẽ ngưng tụ ra một tôn thai hồn.

Thai hồn thuộc tính chủng loại, quyết định tu sĩ tư chất tu luyện.

Thiên phú cùng tư chất, có bản chất khác nhau. Thiên phú là chỉ tu sĩ thông minh, ngộ tính.

Mà tư chất là chỉ tu sĩ căn bản.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ thiên phú càng cao, tư chất thì càng cao, đây là giữa thiên địa trong minh minh pháp tắc. Cho nên, Hoàng Phủ Thánh tông trăm vạn ngoại môn đệ tử, chỉ có thể lấy thiên phú luận cao thấp, thông qua thiên phú, thô sơ giản lược phân biệt các đệ tử tư chất.

Bởi vì chỉ có tấn thăng Thai Hồn Cảnh về sau, mới có thể căn cứ tự thân diễn sinh ra thai hồn chủng loại, phán đoán đệ tử tương lai tại đắc đạo thành tiên một đường bên trong thành tựu.

Thai hồn tư chất chia làm: Hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Hạ phẩm tư chất lại xưng là phế thai hồn, không thuộc về bất luận một loại nào thai hồn.

Phế thai Hồn Giả, chủ định vô luận như thế nào lại cố gắng, cả đời tại tu luyện một đường tuyệt không quá cao thành tựu. Mang ý nghĩa bị thiên đạo vứt bỏ người.

Kim thai hồn, mộc thai hồn, Thủy thai hồn, Hỏa thai hồn, thổ thai hồn, cái này năm loại thai hồn bên trong, tu sĩ có được một tới ba loại, thì là trung phẩm tư chất.

Như có được bốn loại, thì là thượng phẩm tư chất; năm loại đều có, chính là cực phẩm tư chất.

Ngoài ra, có được Phong thai hồn, hoặc là Lôi thai hồn, thì là thượng phẩm tư chất. Như lúc có được phong, lôi song thai hồn, chính là cực phẩm tư chất.

Thông thường cực phẩm tư chất có ba loại, tức là: Cổ thai hồn, thú thai hồn, Thánh Thai hồn.

Thánh Thai hồn lại phân: Tử vong, Quang Minh, thể gian, không gian, bốn loại.

Có được cực phẩm tư chất người, vạn người không được một, không thể nghĩ ngờ là thượng thiên sủng nhi.

Ngoại trừ hạ, trung, thượng, cực phẩm tư chất bên ngoài, còn có một số hiếm thấy, lại so sánh cực phẩm tư chất thể chất, tỉ như Huyền Âm Thánh thể, chí dương Thánh thể vân vân...

Hồn suối chính là thiên địa dựng dựng linh vật, sở dĩ bị Thai Hồn Cảnh tu sĩ ưu ái, là bởi vì hồn suối cũng chia là: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, phong, lôi, cổ, thú, tử vong, Quang Minh, thời gian, không gian, mười ba chủng thuộc tính.

Thai Hồn Cảnh tu sĩ, chỉ cần luyện hóa cùng mình thai hồn chủng loại, xứng đôi hồn tuổi tu luyện, liền có thể tăng lên tốc độ tu luyện.

Hạ phẩm hồn tuổi, có thể đề cao gấp đôi tốc độ tu luyện; trung phẩm đề cao gấp hai; thượng phẩm đề cao gấp ba; cực phẩm hồn tuổi có thể đề cao gấp năm lần!

Một viên hồn tuổi, chỉ có thể cung cấp Thai Hồn Cảnh tu sĩ luyện hóa ba ngày! Như nghĩ một mực bảo trì gấp bội tốc độ tu luyện, cần thu thập càng nhiều hồn tuổi mới có thể!

Sau ba canh giờ, màn đêm buông xuống.

Huyết Dực Linh Sư bay tứ tung qua mười ba, số mười bốn u cốc lúc, một mực phóng thích linh thức Đàm Vân, thần sắc vui mừng, ra lệnh: "Đại Khôi Đầu xuống dưới!"

Đàm Vân không chế Huyết Dực Linh Sư, lơ lửng tại một ngọn núi vách đá bên cạnh, chỉ gặp trên vách đá sinh trưởng một gốc Lục Diệp hồn tuổi thảo, hồn tuổi thảo đỉnh, mọc ra một viên lớn chừng quả trứng hồn tuổi.

Này hồn tuổi toàn thân xanh biếc, trong đó như là từng hạt trạng thái cố định màu xanh tinh thạch, mơ hồ có thể thấy được, từng hạt tinh thạch tăng ngoài, từng đạo Lôi Điện chi lực, lúc ẩn lúc hiện!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Bất vi sở động

Từ đây hồn tuổi đặc thù, Đàm Vân một chút nhận ra đây là trung phẩm Lôi hồn tuổi.

Mười ba chủng thuộc tính hồn tuổi, mặc dù vẻ ngoài, nội tại đều không giống nhau, nhưng giám định phẩm giai phương pháp thì thông dụng.

Hạ phẩm hồn tuổi, chỉ có thể nhìn thấy mỏng lung tăng ngoài màu sắc.

Trung phẩm hồn tuổi, có thể rõ ràng nhìn thấy hồn tuổi bên trong, là khóa khóa trạng thái cố định hạt tròn.

Thượng phẩm hồn tuổi, có thể rõ ràng phát hiện, hồn tuổi bên trong là thể lỏng hồn lực.

Cực phẩm hồn tuổi, trong đó có một sợi tới lui tuổi hồn.

Cứ việc Đàm Vân biết mình bước vào Thai Hồn Cảnh về sau, Linh Trì bên trong ngưng tụ ra thai hồn, cũng không phải là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, phong, lôi, cổ, thú, tử vong, Quang Minh, thời gian, không gian, mười ba chủng bất luận một loại nào, nhưng hẳn vẫn là suy nghĩ nhiều thu thập một chút.

Vừa đến, có thể cho Mục Mộng Nghệ, Tiết Từ Yên luyện hóa.

Thứ hai, hồn tuổi có giá trị không nhỏ, đợi tiến vào nội môn về sau, có thể giá cao bán ra đổi lấy linh thạch, tại nội môn trong phường thị mua sắm Hóa thuộc tính, Băng thuộc tính hóa chủng, cùng luyện khí các loại vật liệu.

Đàm Vân đem trung phẩm Lôi hồn tuổi thu nhập Càn Khôn Giới về sau, không chế Huyết Dực Linh Sư rời đi. Trên đường một bên tu luyện, một bên thông qua linh thức xem trong u cốc phải chăng còn có cái khác hồn tuổi.

Ở sau đó trong vòng hai ngày, Huyết Dực Linh Sư chờ Đàm Vân, ngang bay qua số mười lăm, số mười sáu hai tòa cực kì rộng lớn u cốc, bay ra Hoang Cổ u cốc bầy.

Trong lúc đó, Đàm Vân lại thu thập được hai viên hạ phẩm Kim Hồn tuổi, một viên thượng phẩm Thủy hồn tuổi.

Đàm Vân y theo địa đồ ngọc giản, không chế Huyết Dực Linh Sư, tại liên miên chấp trùng dãy núi bên trong phi hành hai ngày về sau, đột nhiên, hai cánh linh sư phe phẩy hai cánh, lơ lửng tại trên bầu trời, hướng Đàm Vân phát ra trầm thấp tiếng rống.

Đàm Vân cúi người nhìn lại, phát hiện khe núi có năm tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn đệ tử ngay tại nghỉ ngơi. Ba nam hai nữ.

"Đại Khôi Đầu, xuống dưới!"

Huyết Dực Linh Sư đạt được Đàm Vân mệnh lệnh, từ trên bầu trời hướng năm người bay xuống...

"Lên đường thôi, Vương sư huynh còn tại hung thần địa cung bên trong chờ lấy chúng ta đây." Dẫn đầu một xinh đẹp như hoa thiếu nữ, đối trong đó ba tên nam đệ tử nói.

"Vâng, Lương sư tỷ." Ba người mặt hướng lương tinh, thần sắc cung kính nói.

Ba người sờ sờ như thế nghe lời, là bởi vì bọn hắn là Vương Phục Đông người, mà lương tinh không chỉ có là Vương Phục Đông đạo lữ, mà lại còn là Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng thứ hai mươi cường giả!

"Tỷ tỷ, từ khi chúng ta tiến vào vãn Thần hẻm núi, người cùng tỷ phu mới tách ra mười một ngày, người liền vội vã cùng hắn sẽ cùng à nha?" Một tên khác gọi lương hà mỹ thiếu nữ, cười đùa đi vào lương tinh bên cạnh.

"Tiểu Hà, nói chuyện đừng không che đậy miệng, ta cùng hắn còn chưa thành thân đâu, về sau không cho phép lại để tỷ phu." Lương tinh khẩu thị tâm phi ngọt ngào cười một tiếng, "Tốt, đi đường đi."

Ba tên nam đệ tử đang chuẩn bị đi theo lương tinh khởi hành lúc, trong đó một tên nam đệ tử, ngang nhìn bay thấp mà xuống Huyết Dục Linh Sư, cười khẩy nói: "Chỉ là một con nhát giai Thành Niên Kỳ yếu sư, cũng dám đánh lên chúng ta, thật sự là muốn chết!"

Cái kia nam đệ tử, cầm trong tay trường kiếm, muốn đem động thủ thời khắc, một đạo hồ hững thanh âm, từ Huyết Dục Linh Sư trên lưng phát tiết mà xuống, "Không sai, là muốn chết. Bất quá muốn chết chính là bọn ngươi!"

"Ài?" Lương tinh mày ngài nhú một cái, ngẩng đầu nhìn trời nổi tại trên đỉnh đầu Huyết Dục Linh Sư, lạnh giọng kiều a, "Ra!"

"Người nào giấu đầu giấu đuôi, ra!" Ba nam một nữ, kiếm bạt nỗ trương ngang nhìn Huyết Dục Linh Sư. Bởi vì Đại Khố Đầu hình thể không lồ, cho nên, năm người không nhìn thấy sư trên lưng Đàm Vân!

"Người nào? Hừ, muốn các ngươi lệnh người!" Theo một đạo vô tình thanh âm, lương tinh chỉ gặp một đạo mơ hồ tàn ảnh, từ sư trên lưng lướt xuống, hướng ba tên nam đệ tử kích xạ mà đi!

Chưa hề tốc độ của con người phán đoán, lương tinh tự biết thực lực trên mình, trong lòng run lên, thần sắc lo lắng nói: "Chuyện gì cũng từ từ, thủ hạ lưu tình!"

"Không!"

"A..."

"Tha mạng!"

Ba đạo tiếng cầu xin tha thứ đột nhiên gián đoạn, lập tức, ba tên nam đệ tử đầu lâu nổ tung lên, xương vỡ, huyết dịch văng khắp nơi thời khắc, một thân cầm bảo Đàm Vân, xuất hiện trên mặt đất, cánh tay phải lắc một cái, đem hữu quyền huyết dịch đánh rơi xuống!

Ba tên Tiềm Long Bảng thực lực xếp hạng một ngàn bên ngoài nam đệ tử, đối mặt Đàm Vân quả thực quá yếu ớt! Căn bản không kịp trốn tránh, liền bị đánh giết!

"Là ngươi!" Lương tinh nhìn chăm chú Đàm Vân, như lâm đại địch.

"Súc sinh, ngươi giết tỷ phu của ta đường đệ, chúng ta vẫn còn muốn tìm ngươi đây, ngươi thể mà đưa tới cửa..." Lương hà sát ý nghiêm nghị kiếm chỉ Đàm Vân, lời còn chưa dứt, đột nhiên thần sắc hoảng sợ nói: "Linh Thai Cảnh đại viên mãn!"

"Muội muội, không nên khinh cử vọng động, ngươi không phải đối thủ của hắn!" Lương tinh thần sắc lo nghĩ kéo lương hà thủ, "Trốn!"

Nói, hai nữ toàn thân linh lực uốn lượn, hướng một mảnh rừng cổ thụ bỏ chạy!

Đàm Vân lấy Linh Thai Cảnh cửu trọng thực lực, tại quyết chiến trên đài đem Diệt Thiên đánh giết một màn, hiện lên ở hai nữ chỗ sâu trong óc.

Diệt Thiên mặc dù trên Tiềm Long Bảng xếp hạng chín mươi tám vị, nhưng đem long võ Bá Thể tu luyện tới mười hai tầng lúc, bị Đàm Vân giết chết, lúc ấy thực lực chân thật chỉ ít trên Tiềm Long Bảng ba mươi sáu vị!

Tại lương tinh xem ra, Đàm Vân bây giờ tấn thăng Linh Thai Cảnh đại viên mãn, thực lực chắc chắn bạo tăng. Cứ việc mình Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng hai mươi, nhưng tám chín phần mười, không phải là đối thủ của Đàm Vân!

Chỉ có trốn, mới là thượng sách!

"Các ngươi không phải muốn giết ta vì Vương Phù Trần báo thù sao? Trốn cái gì trốn!" Trào phúng thanh âm, vang vọng cổ thụ Lâm, Đàm Vân trên mặt đất liên tiếp lấp lóe, mỗi lấp lóe một lần liền vượt qua ba mươi trượng khoảng cách, sau ba hơi thở, tàn ảnh trùng điệp, Đàm Vân cản lại hai nữ!

"Muội muội, để ta chặn lại hắn, ngươi mau trốn!" Lương tinh đẩy ra lương hà, cầm kiếm hướng Đàm Vân phản cổ đâm tới!

"Tỷ tỷ, ngươi nhất định phải cẩn thận a!" Lương hà thút thít bên trong, vừa chạy ra mười trượng lúc, Đàm Vân thân ảnh lóe lên, tránh thoát đâm tới một kiếm, trong nháy mắt xuất hiện tại lương hà bên cạnh.

"Không!"

"Àm!"

Đàm Vân nắm chặt lương hà cánh tay phải về sau, đem nó vung lên đến, hung hăng ngã tại trên mặt đất.

Sau đó, Đàm Vân một cước giẫm tại lương hà phần bụng, quay đầu nhìn xem kinh hoàng thất sắc lương tinh, không thể nghi ngờ nói: "Lương tinh, lấy ngươi Tiềm Long Bảng bên trên xếp hạng hai mươi thực lực, ta trong vòng một chiêu liền có thể giết ngươi."

"Xem ở các ngươi là nữ nhân phân thượng, ta cho các ngươi cái thể diện kiểu chết, các ngươi tự vẫn đi."

"Đàm Vân, ta còn không muốn chết, van cầu ngươi đừng giết ta... Ô ô..." Đàm Vân dưới chân lương hà, hoa dung thất sắc, khuôn hoàng nước mắt tràn mi mà có.

Lương tinh từ Đàm Vân mới tốc độ di chuyển, liền kết luận, Đàm Vân cũng không nói ngoa, lấy tốc độ của hắn, hoàn toàn chính xác có thể, trong vòng một chiêu đem mình đánh giết!

"Bang lang!"

Lương tinh trong tay ngọc trường kiếm, rơi xuống đất, nàng trán kịch liệt lay động, ánh mắt bên trong tràn ngập cầu sinh dục vọng.

"Đàm Vân, chỉ cần ngươi không giết chúng ta, ngươi muốn chúng ta làm cái gì đều có thể!" Trong rừng cỏ thụ, lương tinh cắn nát môi son, hướng Đàm Vân chậm rãi đi đến, theo hành tẩu, đem trên người quần áo tầng tầng trút bỏ, trần trụi có mảnh khảnh đai lưng, như tuyết từng khúc da thịt.

Mấy bước khoảng cách, lương tinh trên thân chỉ còn một kiện, bọc lấy trước ngực cái yếm, lại không vật khác.

"Đàm Vân, mặc dù ta cùng nằm đồng là đạo lữ, nhưng ta còn là tám thân xử nữ." Lương tinh gương mặt đỏ bừng nhìn xem Đàm Vân, tiếng như ruồi muỗi nói: "Muội muội ta cũng là thủ thân như ngọc. Liền để tỷ muội chúng ta, ở chỗ này hảo hảo hầu hạ ngươi đi."

Lúc này, lương hà từ Đàm Vân dưới lòng bàn chân đứng lên, đem bọc lấy nổi bật dáng người váy trắng, bắt đầu trút bỏ, vì mạng sống, nàng đuổi ra chiếc lưỡi thom tho, liếm láp lấy môi trên, câu dẫn Đàm Vân.

Tại hai nữ xem ra, là cái nam nhân đều không thể ngăn cản được, mình hoa tỷ muội dụ hoặc.

Nhưng mà, các nàng sai!

Mười phần sai!

"Vi mạng sống, không tiếc bán thân thể, thật dơ bẩn!" Đàm Vân cười nhạt, biến mất tại chỗ.

"Phốc, phốc!"

Hai đạo kiếm quang mang theo một cỗ huyết dịch, xẹt qua lương Tinh tỷ muội phần cổ, hai nữ khó có thể tin che lấy huyết dịch dâng lên cổ họng, mềm nhũn ngã xuống trong vũng máu!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hung thần địa cung

Đàm Vân đem năm bộ thi thể bên trên Càn Khôn Giới sau khi bỏ vào trong túi, khoe miệng vạch ra một vòng ý cười, "Vương Phục Đông, hung thần địa cung là từ kỳ của ngươi!"

Đàm Vân tiến về Lạc Nhật sâm lâm, cùng Mục Mộng Nghệ, Tiết Từ Yên chạm mặt, liền muốn trải qua phương viên mười dặm vạn dặm hung thần địa cung, cùng phương viên mười dặm vạn dặm lãng quên hồ điện. Giờ phút này, cừu nhân ngay tại địa cung bên trong, Đàm Vân há có thể buông tha?

Đàm Vân không chế Huyết Dực Linh Sư, đằng không mà lên, tốn thời gian ba ngày, phi hành bốn mươi lăm ngàn dặm về sau, nhìn xuống phía dưới mệnh mông vô bờ hoang vu bình nguyên, biết được mình đi tới hung thần địa cung trên không.

Đàm Vân quan sát mà đi, nhưng gặp kia bao la mà tứ tịch bình nguyên bên trên, trải rộng vô số cái lộn xộn hồ to.

"Ủm?" Đàm Vân nhướng mày, nhìn chăm chú hồ to, con ngươi bỗng nhiên co rút lại, nhìn kỹ phía dưới lúc này mới phát hiện, những này bề rộng chừng bốn mươi trượng, dài đến trăm trượng hồ sâu, cũng không phải là phổ thông mặt đất sụp đổ bố trí, mà là từng cái to lớn dấu chân!

Không sai, chính là dấu chân!

"Hung thần địa cung, là ta tổ tông sư gia ban tên, xem ra bình nguyên phía dưới, phương viên mười lăm vạn dặm địa cung, là thời kỳ Thượng Cổ muốn hủy diệt Thiên phạt Đại Lục chư thần, ở đây nghỉ ngơi qua!"

Đàm Vân nói thầm một tiếng, khổng chế Huyết Dực Linh Sư, tại hoang vu trên không bình nguyên bay lượn, tìm kiếm lấy địa cung cửa vào.

Một canh giờ sau, bình nguyên bên trên đứng vững vàng một khối cao tới ngàn trượng, tựa như núi cao bìa đá, ánh vào Đàm Vân tầm mắt.

Trên tấm bìa đá rồng bay phượng múa khắc lục, hai hàng dựng đứng cự chữ:

"Hung thần địa cung."

"Hoàng Phủ Thánh tông —— Hoàng Phủ Lăng Tiêu ban tên!"

Hoàng Phủ Lăng Tiêu, chính là Hoàng Phủ Thánh tổ tông sư gia!

Huyết Dực Linh Sư mang theo một cơn gió lớn, bay thấp tại trước tấm bìa đá phương thêm chút dừng lại về sau, chờ Đàm Vân hướng dưới tấm bìa đá vừa mới cái cự đại vô cùng, lại giống như vực sâu đen nhánh cửa hang bay đi.

Đàm Vân thô lỗ đoán chừng, cho dù là cao tới ngàn trượng quái vật khổng lồ, đều có thể từ cửa vào dễ như trở bàn tay tiến vào!

"Đại Khôi Đầu, trở ra đừng làm ra động tĩnh quá lớn, để phòng bị ta cừu nhân phát hiện." Đàm Vân chân đạp sư lưng, thấp giọng nói.

Huyết Dực Linh Sư điểm một cái đầu lâu to lớn về sau, tiếp tục phi hành...

"Thật sâu địa cung!" Đàm Vân ánh mắt bên trong xẹt qua một vòng chấn kinh. Lại là Huyết Dực Linh Sư nghiêng mà xuống phi hành ngàn dặm, lúc này mới đạt tới địa cung bên trong.

Ánh vào ánh mắt là một bộ mệnh môn mà hùng vĩ hủy diệt cảnh tượng!

Từng tòa từ cự thạch đắp lên mà thành, cao tới vạn trượng tồn tại địa cung điện, lít nha lít nhít hiện đầy địa cung.

Kia vô cùng vô tận địa cung điện, phảng phất nhận lấy to lớn ngoại lực va chạm, có sụp đổ biến thành phế tích; có ở giữa phá đoạn.

Cung điện bề ngoài đá xanh trên vách, nhìn thấy mà giật mình còn sót lại, theo tuế nguyệt trôi qua mà khô cạn màu nâu đậm huyết dịch. Phảng phất hung thần địa cung bị một loại nào đó tồn tại cường đại huyết tẩy qua.

"Ngao ô..." Huyết Dực Linh Sư tựa hồ phát hiện cái gì, đột nhiên như ngọn núi nhỏ thân thể run lay bầy, trong con mắt toát ra cực độ khủng hoảng chi sắc.

Đàm Vân lần theo ánh mắt của nó, nhìn ra xa mà đi, chỉ kiến giải cung kia cực kì rộng lớn màu xanh cự thạch lát thành trên mặt đất, thỉnh thoảng có một con chiếm một diện tích ngàn trượng thảo ẩn!

Long dấu vết!

Long dấu chân!

Đàm Vân toàn thân chấn động, vượt ve Huyết Dực Linh Sư, ánh mắt bị thương an ủi: "Đại Khôi Đầu đừng sợ, bọn chúng giống như người đều gọi ta vì chủ nhân. Bọn chúng đã chết ngàn vạn năm, cái này dấu chân, hẳn là chỉ là bọn chúng lúc ấy, tập kích chư thần lúc lưu lại."

Huyết Dực Linh Sư quay đầu, thần sắc mê mang nhìn xem Đàm Vân, phảng phất là tại hỏi thăm, thần long vì sao giống như ta nhận người làm chủ nhân?

"Việc này nói rất dài dòng, sau này ta sẽ nói cho người biết." Đàm Vân thương cảm nói: "Tốt, đừng sợ, tiếp tục phi hành xâm nhập."

"Rống!" Huyết Dực Linh Sư phe phẩy hai cánh, giảm xuống tốc độ, tại cuộn cuộn địa cung trong, xuyên qua.

Theo không ngừng xâm nhập, Đàm Vân càng thêm xác định, thời kỳ Thượng Cổ lúc thần long, Ma Long tập kích chư thần nghỉ lại chi địa.

Bởi vì xâm nhập trên đường, đá xanh vỡ tan, cảnh hoàng tàn khắp nơi trên đường phố, thường xuyên có thể nhìn thấy, to như vậy mà xóc xếch cự thần dấu chân, to lớn thảo ẩn!

Kia từng tòa phủ kín đại địa cung điện, càng là vỡ vụn không chịu nổi, từng khối to lớn mà dính đầy vết máu cự thạch, tại mọc đầy cỏ dại, linh dược đường đi bên trong khắp nơi có thể thấy được.

Năm vạn năm trước, Hoàng Phủ Thánh tổ tông sư gia Hoàng Phủ Lăng Tiêu, tìm ra địa cung về sau, liền ở cung điện dưới lòng đất bên trong bố trí cao chọc trời huyền minh trận, tại trận pháp gia trì dưới, địa cung có chút sáng tỏ, như đồng nhất ban ngày.

Sớm đã không biết là long huyết, cũng là thần huyết trên mặt đất, một trăm năm nhất giai linh dược, đạt được tầm bỗ, khắp nơi có thể thấy được. Không khó tưởng tượng, lên năm thiên tài địa bảo, tuyệt không tại số ít.

Vẫn Thần hẻm núi thí luyện mỗi ba năm cử hành một lần, ẩn lý thuyết hung thần địa cung bên trong, không để lại năm tương đối cao thiên tài địa bảo xuất hiện. Nhưng tại làm Khô Huyết dịch tầm bỗ dưới, địa cung bên trong thiên tài địa bảo, sinh trưởng một năm, năm liền đạt đến trên trăm năm!

Cái này cũng liền dẫn đến, mảnh này Thần mang qua đại địa bên trên, tràn đầy kỳ tích, lẽ thường khó mà ước đoán thần tích. Tự nhiên đạt được thí luyện các đệ tử ưu ái, nguyện ý tiến về nơi đây tầm bảo đồng thời, còn có thể quan sát Thần, thần long, Ma Long lưu lại quý giá dấu chân!

Cả tòa phương viên mười lăm vạn dặm địa cung bên trong, tràn đầy dấu vết thánh năm, tràn ngập cổ lão mà thần thánh uy nghiêm khí tức.

Huyết Dực Linh Sư xuyên thẳng qua tại vô ngần địa cung bên trong, cùng từng tòa tổn hại không chịu nổi vạn trọng cung điện so sánh, lộ ra càng nhỏ bé.

Đàm Vân ngừng chân sư trên lưng, thấy rõ ràng mỗi một tòa cổ xưa cung điện, đều bị tổ sư gia viện hào, để phòng thí luyện đệ tử mê thất ở cung điện dưới lòng đất bên trong.

Một ngày qua đi, Đàm Vân vẫn như cũ chưa ở cung điện dưới lòng đất bên trong tìm được một bóng người.

Bởi vì địa cung quá mức mênh mông, cho dù tất cả thí luyện đệ tử phân tán ở cung điện dưới lòng đất bên trong, một ngày thời gian, cũng chưa chắc có thể gặp được một người.

Hung thần địa cung bên trong không phân ngày đêm, Huyết Dực Linh Sư lại phi hành sau tám canh giờ, nhẹ chộp mất mảnh Đàm Vân, thông qua linh thức, phát hiện phương đông hai mươi ba dặm bên ngoài một tòa, sụp đổ cung điện phế tích bên trong, truyền ra một đạo kích động tiếng hò hét, "Cộng khai tây, nhanh đi thông tri Vương sư huynh, cái này dưới tầng đá lớn phương sinh trưởng ba viên cực phẩm Thú Hồn Tuyền!"

"Cực phẩm Thú Hồn Tuyền? Vẫn là ba viên! Oa ca ca quá tốt rồi, người chờ, ta cái này đi!"

Đàm Vân chậm chậm mở mắt, khởi hành nhảy xuống sư lưng.

Vì để tránh cho gây nên địch nhân chú ý, hắn đem Huyết Dực Linh Sư thu nhập Linh Thú Đại về sau, tại từng tòa trong cung điện, nhỏ bé như là một hạt bụi, hướng hai mươi ba dặm bên ngoài cung điện, chạy như bay!

Một khắc về sau, Đàm Vân giống như một trận thanh phong, lướt vào to lớn cửa điện, tiến vào chiếm diện tích vài dặm sụp đổ cung điện.

Đàm Vân tại phế tích bên trong, phát hiện mười tám tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn nam nữ đệ tử, kích động vây Lũng nước cờ khối, lộn xộn chồng chất cùng một chỗ dài mảnh cự thạch, nghị luận:

"Quá khó mà tin, cái này đồng đá phía dưới, lại có ba viên cực phẩm Thú Hồn Tuyền!"

"Đừng vậy a! Bất quá bao trùm lấy hồn suối khối cự thạch này, nói ít cũng có năm trăm vạn cân a! Thật sự là quá nặng đi! Muốn đem hồn suối bình yên vô sự lấy ra, thật không đơn giản!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Sát Vương Phục Đông

Đàm Vân giấu kín tại mọi người hai trăm trọng bên ngoài đồng đá bên trong, cũng không lập tức động thủ. Mà là đánh lên bộ ngựa bắt ve hoàng tước tại hậu suy nghĩ.

Chờ Vương Phục Đông đến về sau, lại đám người đem nặng đến năm trăm vạn cân cự thạch, hợp lực khiêng đi lúc, mình lại ra tay!

Sau nửa canh giờ.

"Ha ha ha ha, ba viên cực phẩm Thú Hồn Tuyền ở đâu?" Vương Phục Đông dẫn theo mười hai tên đệ tử, tâm tình sáng khoái vô cùng bước vào cửa điện, tiến vào phế tích bên trong.

Xúm lại một vùng phế tích mười tám tên đệ tử, nhường ra một lối đi, một người trong đó cung kính nói: "Vương sư huynh, Thú Hồn Tuyền ngay tại phía dưới."

Wương Phục Đông hưng phấn bỏ tới phế tích bên trong, ánh mắt ném qua khe đá, phát hiện tám khối dưới tầng đá lớn phương, cỏ dại rậm rạp trên mặt

đất, hoàn toàn chính xác sinh trưởng, ba viên Thủ Hồn Tuyền.

Từ màu xám Thủ Hồn Tuyền bên trong, một đầu tới lui xuôi hờn, liền có thể xác định, là cực phẩm Thủ Hồn Tuyền không thể nghi ngờ!

"Chư vị, trước tiên đem phía trên cự thạch hợp lực dọn đi, đợi chút nữa chúng ta sẽ cùng nhau dùng sức, đem phía dưới cùng nhất cự thạch nâng lên!"

Vương Phục Đông cất cao giọng nói: "Đội thu thập hồn xuôi về sau, ta sẽ không bạc đãi mọi người, như ai tấn thăng Thái Hồn Cảnh sau tư chất là thú thai hồn, đến lúc đó, cái này ba viên Thủ Hồn Tuyền, liền lấy giá thị trường giảm còn 80%, bán cho ai. Lấy được linh thạch, mọi người chia đều!"

"Tốt! Đa tạ Vương sư huynh!" Mọi người đều đại hoan hỉ.

Phải biết cực phẩm hồn xuôi, thế nhưng là có tiền mà không mua được chi vật, người có lại nhiều linh thạch, đều không nhất định có thể mua được!

Đám người hét lớn, không bao lâu, hợp lực đem bảy khối cự thạch đem đến một bên.

Sau đó, tại Vương Phục Đông an bài xuống, ba mươi tên đệ tử, phân tán tại nặng đến năm trăm vạn cân, dài mảnh cự thạch bốn phía, cúi người hai tay nắm ở đá dọc theo, đồng thời phát lực.

Lập tức, dài đến hơn mười trượng cự thạch, rồi đi mặt đất, ba viên sinh trưởng tại nắp mô mặt đất bên trong cực phẩm Thủ Hồn Tuyền, ánh vào Vương Phục Đông ánh mắt.

Vương Phục Đông trên mặt tiểu dung, hướng ngoài mười trượng hồn xuôi đi đến lúc, đột nhiên, một trận Tật Phong từ bên cạnh thổi qua, ngay sau đó, một thân ảnh lướt qua mặt đất, tùy theo ba viên cực phẩm Thủ Hồn Tuyền biến mất!

"Đáng chết, người dám can đảm cướp ta Vương Phục Đông bảo bối!" Vương Phục Đông tiểu dung đồng kết ở trên mặt, nhìn qua ngoài mười trượng, một đũa lưng về phía mình cảm bảo thiếu niên, giận dữ hét.

"Àm!"

Ba mươi tên đệ tử đem cự thạch vút trên mặt đất về sau, nữ đệ tử tức giận bất bình nhìn chăm chú cảm bảo thiếu niên bóng lưng; các nam đệ tử thì là cảm trong tay trường kiếm, tức bễ phôi!

Nhóm người mình hao tâm tổn trí phí sức đem cự thạch dịch chuyển khỏi, thế mà bị người đoạt trước!

"Thả mẹ ngươi! Tiểu tử, mau đem hồn xuôi giao ra!"

"Giao ra! Ngươi cái này tạp toái, thế mà không biết sống chết tại trước mặt chúng ta gương oai!"

"Ta nhìn ngươi là ăn gan hùm mặt gấu..."

Đám người giận không kềm được giận mắng bên trong, Đàm Vân ánh mắt hung ác nham hiểm chậm chậm quay người, quét mắt đám người, "Mắng đủ chưa? Như mắng đủ rồi, các ngươi cũng nên lên đường!"

Ba mươi tên nam nữ đệ tử nhìn người tới khuôn mặt về sau, mở to hai mắt nhìn, kêu sợ hãi liên tục, "Đàm Vân!"

"Là Đàm Vân, hắn đã tấn thăng Linh Thái Cảnh đại viên mãn!"

Ba mươi người khủng hoảng không thôi. Bởi vì bọn hắn trên Tiềm Long Bảng xếp hạng, đều tại trăm tên về sau, có còn tại hai ngàn tên về sau.

Trong lòng bọn họ rõ ràng cùng sáng như gương, Đàm Vân Linh Thái Cảnh cửu trọng lúc, chính mình cũng không phải là đối thủ, chớ nói chi là hiện tại!

Ba mươi người cảm kích sợ hãi rụt rè, đi tới Vương Phục Đông sau lưng, hi vọng đạt được Vương Phục Đông che chở!

"Chư vị chớ hoảng sợ, ta bảo đảm các ngươi bình yên vô sự!" Vương Phục Đông cánh tay phải giơ cao, lập tức, sau lưng đám người nhao nhao kêu gào nói: "Vương sư huynh, ngài là Tiềm Long Bảng cao hơn xếp thứ chín cường giả, coi như Đàm Vân tấn thăng đại viên mãn, cũng không phải là đối thủ của ngài!"

"Không sai, không sai! Giết hắn!"

"Giết hắn!"

Đám người nhìn hằm hằm Đàm Vân!

Vương Phục Đông hí mắt xem Đàm Vân, ánh mắt càng ngày càng lạnh, "Đi mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu! Hôm nay ta phải dùng máu tươi của ngươi, tế điện ta đường đệ vong linh!"

"Ha ha." Đàm Vân ngoan vị nhi cười, lật tay ở giữa, một viên Càn Khôn Giới xuất hiện trong tay, cầm bốc lên Càn Khôn Giới lung lay!

Vương Phục Đông nhìn qua Đàm Vân trong tay, kia rất tinh tường Càn Khôn Giới, toàn thân khê giạt mình, hai mắt sung huyết, "Đàm Vân, xem như ngươi lợi hại!"

"Ta nói thế nào ngươi dám một mình đến đây, nguyên lai là ngươi nghĩ kia lương tinh uy hiếp ta!"

"Tốt, ngươi thắng! Chỉ cần ngươi chớ làm tổn thương nàng, ba viên cực phẩm Thú Hồn Tuyền ngươi có thể lấy đi, ta sau này cũng sẽ không lại vì đường đệ, tìm ngươi báo thù!"

Vương Phục Đông lòng nóng như lửa đốt nói: "Tinh nhi đâu? Ngươi nàng ở đâu? Mau nói cho ta biết, ngươi đến cùng đem nàng thế nào!"

"Ngươi đánh giá quá cao chính ngươi. Lão tử đối phó ngươi, còn không đến mức cảm nữ nhân uy hiếp ngươi." Đàm Vân không nhanh không chậm cười nói: "Chắc chắn, lương tinh cô nàng này, không chỉ có vóc người đẹp, kỹ thuật cũng tốt. A đúng, muội muội nàng lương hà, cũng là chim non. Đã ngoại hoa tỷ muội, ha ha, thật là thoải mái."

"Ngươi tên súc sinh này! Ta muốn giết ngươi!" Vương Phục Đông mặt đỏ tới mang tai, hét giận dữ rung khắp phế tích!

"Ồng!"

Vương Phục Đông triệt để điên cuồng, cơn hội! Hắn toàn thân linh lực cực tốc uốn lượn, dưới chân cự thạch rạn nứt, lật tay ở giữa, mang theo một đạo dài đến hai mươi trượng kiếm mang, cuồng bạo hướng Đàm Vân phóng đi!

Một kích toàn lực, không lưu bất luận cái gì dư lực!

Hắn muốn đem Đàm Vân chém thành muôn mảnh!

"Như thế chỉ yếu, cũng nghĩ báo thù, chính là trò cười!" Đàm Vân vẫn như cũ trên mặt giễu cợt. Tại mọi người trong tầm mắt, bị kiếm mang thôn phệ!

"Ầm ầm!"

"Phanh phanh phanh!"

Kiếm mang phía dưới phế tích rung động, toái thi như sóng, nương theo lấy một kiếm dư uy, hướng bốn phía khuếch tán chảy ra!

Nghiêm nhiên một bộ Đàm Vân bị oanh kích bột phấn đều không thừa trảng cảnh!

"Tap toái, để ngươi chết quá nhẹ..." Vương Phục Đông tiếng hét phẫn nộ, đột ngột gián đoạn, hoảng sợ khiếp sợ thét to: "Ngươi thế mà trốn khỏi! Không có khả năng, tốc độ của ngươi làm sao nhanh như vậy!"

Lại là Đàm Vân mới tránh thoát một kiếm về sau, từ phía bên phải ba mươi trượng chỗ như u linh trống rỗng mà hiện!

"Không có cái gì không có khả năng, Vương Phục Đông, ngươi ở trước mặt ta quá yếu!" Nương theo lấy nhàn nhạt hồ hững thanh âm, Đàm Vân lần nữa biến mất tại Vương Phục Đông ánh mắt, trong điện quang hỏa thạch, xuất hiện ở Vương Phục Đông hướng trên đỉnh đầu, một cước hướng đầu lâu chặt xuống!

"Hư!"

Vương Phục Đông quá sợ hãi, nghiêng người trốn tránh, đồng thời, trên cánh tay phải vẩy, một đạo kiếm mang sét đánh chỉ thế chém về phía Đàm Vân!

"Sư!"

Đàm Vân tại trong tầng trời thấp chợt lóe lên, dùng tốc độ khó mà tin nổi, tránh thoát một kiếm về sau, thân thể lẳng không lăn lộn, không gian có chút gọn sóng thời khắc, thép đột nhiên dùi phải hướng tránh cũng không thể tránh Vương Phục Đông, như thiểm điện kéo xuống!

"Ầm! Răng rắc!"

"Không!"

Cuồng loạn tiếng kêu thảm thiết, xen lẫn xương vỡ băng liệt khiến người âm thanh, Đàm Vân một chân quất bạo Vương Phục Đông nghênh kích quyền trái về sau, thuận thế đem nó toàn bộ cánh tay trái Cốt Cách quật nát!

Vương Phục Đông thân thể như đạn pháo rơi đập tại ngoài hai mươi trượng về sau, gào thét nói: "Đàm Vân, ngươi chờ đó cho ta! Ngươi sẽ còn trở lại!"

Vương Phục Đông, giữa ngón tay Càn Khôn Giới lấp lánh ở giữa, một trượng tạt phong phù xuất hiện nơi tay, hắn giữa ngón tay một sợi linh lực chui vào phù bên trong, lập tức, tạt phong phù đằng không mà lên, lơ lửng tại đỉnh đầu hắn về sau, một cỗ gió lốc từ phù bên trong tuôn ra, bao phủ thân thể của hắn!

Ngay sau đó, Vương Phục Đông co cẳng liền chạy! Tại tạt phong phù gia trì dưới, thân ảnh lóe lên liền xuất hiện tại hai mươi lăm trượng bên ngoài!

"Chỉ bằng chỉ là phù đồ, luyện chế tột phong phù, ngươi còn muốn trốn? Cho lão tử đi chết!"

Hồng Mông Thần Bộ dưới, Đàm Vân giống như phế tích bên trong quỹ mị, thoáng hiện một chút liên xuất hiện tại ba mươi trượng bên ngoài, vền vền sáu lần qua đi, Đàm Vân đã xuất hiện sau lưng Vương Phục Đông nửa thước chỗ, một quyền hướng phía sau cái cổ đảo có!

"A..."

Vương Phục Đông phát ra như giết heo kêu rên, hần nghiêng đầu né nhanh qua Đàm Vân hữu quyền sát na, Đàm Vân hữu quyền đột nhiên mở ra quét ngang, trong nháy mắt nắm chặt Vương Phục Đông cổ về sau, "Răng rắc!" Ngạnh sinh sinh bóp nát!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Nước hồ Gặp nạn

"Vương sư huynh chết! Tại sao có thể như vậy..."

"Vương sư huynh thế nhưng là Tiềm Long Bảng bên trên, xếp hạng thứ chín cường giả a! Hắn làm sao lại chết!"

"Đàm Vân quá cường đại, làm sao bây giờ? Ai có thể nói cho ta làm sao bây giờ!"

"..."

Mười chín tên nam đệ tử, mười một tên nữ đệ tử, nhìn qua Vương Phục Đông thi thể, thần sắc bối rối, khí tức tử vong bao phủ trong lòng.

"Bịch!"

Một nam đệ tử tâm lý phòng tuyến lập tức bôn hội, mặt hướng Đàm Vân quỳ xuống, cầu xin tha thứ: "Đàm Vân, không phải chúng ta cố tình cùng ngươi đối nghịch, chúng ta cũng là bức bách tại Vương sư huynh... Không đúng, Vương Phục Đông đảm uy a!"

"Bịch, bịch..."

Lại có mười tên nam đệ tử, sáu tên nữ đệ tử, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, than thở khóc lóc, lời nói không có mạch lạc phụ họa:

"Đúng vậy a... Chính là Vương Phục Đông buộc chúng ta cùng ngươi đối nghịch, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ có thể đáp ứng hắn a!"

"Đàm sư huynh cầu ngài tha chúng ta đi!"

"Van cầu ngài..."

Đối mặt cầu xin tha thứ, Đàm Vân khịt mũi coi thường nói: "Các ngươi bọn này nát người, Vương Phục Đông lúc chưa chết, các ngươi kêu gào để hắn sát ta, hiện tại hắn người đã chết, các ngươi đem trách nhiệm trốn tránh không còn một mảnh."

Tiếng nói phủ lạc, Đàm Vân thi triển Hồng Mông Thần Đổng, yêu dị huyết đồng quét mắt đám người!

"Oanh!"

Trong đó hai mươi ba người cùng Đàm Vân đối mặt về sau, trong đầu nương theo lấy một trận tiếng oanh minh, liên ngốc như gà gổ.

"Nhanh tách ra chạy trốn!"

Còn lại bốn tên nam đệ tử, ba tên nữ đệ tử, không biết là ai hò hét một tiếng, bảy người trong khoảnh khắc, hai chân linh lực uốn lượn, hướng bên cạnh cao tới mấy trăm trượng bức tường đồ bên trên, liên tiếp nhảy vọt mà lên!

Đàm Vân khoe miệng phác họa ra một vòng cười tàn nhẫn ý, đối ngốc như gà gổ hai mươi ba tên đệ tử, thần nhiên nói: "Dem hắn bảy người hết thấy đánh giết về sau, các ngươi liền tự vận đi!"

"Suru suru suru..."

Hai mươi ba người lập tức, cầm kiếm người nhẹ như yến tại cung điện bức tường đồ bên trên, nhảy vọt mà lên, trong lúc nhất thời, từng đạo giăng khắp nơi kiếm mang, hướng bảy người đánh tới!

"A..."

"Không nên động thủ! Các ngươi điên rồi sao? Chúng ta đều là người một nhà!"

"Không!"

Bảy người tại hai mươi ba người vây công trong đười giết, sợ hãi, khó có thể tin tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Chốc lát sau, không trọn vẹn cung điện bức tường đổ bên trên, huyết dịch vẩy xuống, bảy bộ thảm không nữ nhìn thi thể, trùng điệp rơi xuống tại phế tích bên trong!

"Phốc phốc..."

Không trọn vẹn bức tường đổ bên trên ngừng chân hai mươi ba người, không hèn mà cùng cảm kiếm cắt yết hầu tự vận, phần cổ dâng lên lấy cổ cổ huyết dịch thi thể, lần lượt rơi đập tại phế tích bên trong trên đá lớn.

Có bị ngã phải chết không toàn thân; có thịt nát xương tan!

"Hữu tâm sát ta người, bắt bị ta giết chết, chết chưa hết tội!" Đàm Vân coi thường thi thể, đem thi thể bên trên Càn Khôn Giới, đều gỡ xuống, thu nhập mình Càn Khôn Giới bên trong.

Sau đó, Đàm Vân không chế Huyết Dực Linh Sư, hướng hung thần địa cung cửa vào bay đi...

Đàm Vân mỗi lần giết người, đều sắp chết người Càn Khôn Giới lấy đi. Cho tới bây giờ, hắn cũng không mở ra bất luận cái gì một địch nhân Càn Khôn Giới, xem xét trong giới chỉ có bao nhiêu linh thạch, lại có bao nhiêu thiên tài địa bảo.

Nguyên nhân rất đơn giản, tại Đàm Vân trong lòng, từ đầu đến cuối muốn đem tất cả địch nhân đười tận giết tuyệt, đến lúc đó, lại thống kê địch nhân trong Càn Khôn Giới tài phú cũng không muộn.

Đồng thời, hắn cũng không tại hung thần địa cung bên trong lưu lại, tìm kiếm hồn suối chờ thiên tài địa bảo.

Hắn thấy, mình không cần thiết lãng phí thời gian, đi tìm kiếm thiên tài địa bảo, chỉ cần dĩ dật đãi lao là đủ.

Hắn chắc chắn chủ ý, để cho mình hơn hai ngàn tên cừu nhân, bốn phía tìm kiếm thiên tài địa bảo, đợi những địch nhân này đều sẽ tụ tập di tích chi thành, muốn tiến vào giới từ thời không Tôn Tháp lúc tu luyện, lại đem địch nhân một mẻ hốt gọn, đem tất cả thiên tài địa bảo, đều bỏ vào trong túi!

Về phương viên 98 vạn bên trong nơi tập luyện vực nội, Đàm Vân cũng không cho rằng có hỏa chủng tồn tại.

Hỏa chủng hình thành chia làm hai chủng, một loại là thiên địa dựng dựng chỉ linh vật, một loại khác chỉ có cao giai yêu thú, mới có thể tự thân mang theo, diễn sinh.

Nơi tập luyện vực, mỗi ba năm liền sẽ mở ra một lần, để ngoại môn đệ tử thí luyện, mặc dù có hỏa chủng, cũng bị các đời thí luyện đệ tử thu lấy trống không.

Mà nơi tập luyện vực nội, yêu thú mạnh mẽ nhất chỉ là nhị giai Thành Niên Kỳ yêu thú, bởi vì đẳng cấp quá thấp, cho nên, thể nội căn bản là không có cách diễn sinh hỏa chủng!

Huyết Dực Linh Sư chở Đàm Vân, bay ra hung thần địa cung về sau, Đàm Vân vì mau chóng đến ở bên ngoài hơn năm trăm ngàn dặm Lạc Nhật sâm lâm, bắt đầu để Huyết Dực Linh Sư, hiện lên thẳng tắp tại đường kính ba mươi vạn dặm hoang vu trên không bình nguyên phi hành.

Yêu thú đôi phương hướng cảm giác phán đoán, trời sinh mạnh hơn Nhân Loại, cho nên, Đàm Vân có thể tại Huyết Dực Linh Sư trên lưng an tâm tu luyện, không cần lo lắng Huyết Dực Linh Sư biết bay thiên phương hướng.

Đàm Vân một bên tu luyện, một bên phóng xuất ra linh thức. Vô hình linh thức tựa như một đoàn, đường kính phương viên ba mươi dặm khối cầu cực lớn, bao phủ hắn, để phòng nhị giai phi hành yêu thú đột kích lúc, có thể trước thời gian phát hiện.

Ngoài ra, Đàm Vân mệnh lệnh Huyết Dực Linh Sư, như đang phi hành quá trình bên trong, phát hiện phía dưới có Nhân Loại, nhớ kỹ nhắc nhở chính mình.

Huyết Dực Linh Sư, như là một đạo chùm sáng màu đỏ, lấy ngày đi một vạn sáu ngàn dặm tốc độ, xuyên thẳng qua tại trên không bình nguyên...

Thời gian qua mau, hai mươi ngày đã qua.

Huyết Dực Linh Sư bay qua hoang vu bình nguyên, lại bay vọt một tòa vạn dặm hẻm núi, đi tới một vùng biển mênh mông hồ nước trên không.

Sóng biển lẫn tẩn mà thâm thúy phía trên hồ, bao phủ một tầng nhân nhật hơi nước, liếc nhìn lại, làm cho người cảm thấy lông tóc đều dựng thẳng, phảng phất tràn đầy bất ngờ hung hiểm.

Đàm Vân biết đây chính là lăng quần hồ điện, tại cái này phương viên mười vạn dặm đầy hồ, cát ở đây một mảnh to lớn vô cùng trong nước cung điện.

Căn cứ địa đồ ngọc giản ghi chép, thời kỳ Thượng Cổ, thần long, Ma Long từng tại trong cung điện nghỉ lại qua.

Cho dù Đàm Vân không cùng Mục Mộng Nghệ, Tiết Tử Yên tại Lạc Nhật sâm lâm sẽ cùng, hấn hiện tại cũng quả quyết sẽ không tiến nhập lăng quần hồ điện, tìm kiếm Kim Long, Ma Long dừng lại qua dấu chân. Bởi vì trong hồ nước khả năng chiếm cứ yêu thú cấp hai, lấy hấn bây giờ thực lực, như bị gặp được, dữ nhiều lành ít!

Sau bảy ngày, mạc sắc dần dần chìm

Huyết Dực Linh Sư đã thâm nhập hồ nước dài đất trung tâm, đột nhiên, ngồi xếp bằng Đàm Vân, thần sắc hải nhiên, trong lòng giật mình, linh thức phát hiện, năm ngàn trượng hư không phía dưới trên mặt hồ hiện ra một đôi mắt.

Con mắt to như nắp nồi, giống như từ thần nhìn chăm chú.

Sóng gợn lăn tăn dưới mặt hồ, từng đoạn từng đoạn khổng lồ mà màu đỏ sậm thân thể, lúc ẩn lúc hiện ngo ngoáy. Phá lệ dọa người!

Huyết Dực Linh Sư lấy siêu cường sức quan sát, hiển nhiên cũng phát hiện trên mặt hồ dị thường, đôi mắt cặp kia cự đồng nhìn chăm chú, nó nhìn không được găm nhẹ một tiếng, hai cánh bên trên phát ra cồ cồ yêu lực, tốc độ phi hành đột ngột tăng!

"Ào ào ào..."

Theo Huyết Dực Linh Sư tốc độ biến nhanh, lập tức, nước hồ sóng lớn lăn lộn bên trong, cặp kia huyết hồng cự đồng chủ nhân, trên mặt hồ bên trong du động tốc độ tăng vọt!

Chốc lát sau.

"Rầm rầm!"

Đột nhiên, sóng biển ngập trời, một đầu thô đạt ba trượng, dài đến hai trăm trượng, toàn thân hiện đầy huyết hồng sắc lân phiến yêu mãnh, từ trong hồ nước phóng lên tận trời, tựa như một tráng kiện hồng sắc quang trụ, hướng trên bầu trời Huyết Dực Linh Sư, bay thẳng mà đến!

Nó mở ra phòng ốc miệng lớn, lộ ra um tùm rặng nanh, khổng lồ mãnh thân thể bên trên, lập tức, bị một con lốc uốn lượn, trong hư không tốc độ, ít nhất là Huyết Dực Linh Sư gấp mười!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tử Yên gặp nạn

"Thao, gió lốc Huyết Mãng!" Đàm Vân mồ hôi lạnh ướt lưng, lớn tiếng quát ầm lên: "Đại Khôi Đầu, nó là nhị giai Sinh Trường Kỳ yêu thú, ngắn hạn thời gian bên trong tại gió lốc gia trì dưới, tốc độ cực nhanh, người nhanh thắng đứng hướng không trung phi, càng cao càng tốt!"

"Rống!"

Huyết Dực Linh Sư liều mạng phe phẩy hai cánh, trên thân thể yêu lực càng đậm, bay lên trời!

"Tê tê tê!"

Gió lốc Huyết Mãng, phun ra nuốt vào lấy dài đến mười trượng lưỡi, tốc độ như hồng, phù điêu bên trên bắn!

Huyết Dực Linh Sư bay đến không trung bốn mươi dặm lúc, gió lốc Huyết Mãng đã xuất hiện tại linh sư phía dưới trăm trượng chỗ, nhất thời, phòng ốc miệng lớn, khuếch trương gấp ba, lăng không hướng Huyết Dực Linh Sư nuốt đi!

"Đại Khôi Đầu, tiến nhanh Linh Thú Đại!" Đàm Vân đầu đầy mồ hôi, kêu gào, tại đem Huyết Dực Linh Sư thu nhập Linh Thú Đại trong nháy mắt, hấn toàn thân phun trào ra linh lực, thi triển Hồng Mông Thần Bộ!

"Suru suru suru..."

Thân thể trong hư không, không có quy luật chút nào có thể nói trên dưới trái phải cực tốc lóe ra, bởi vì tốc độ quá nhanh, như là mấy chục cái Đàm Vân, trốn tránh gió lốc Huyết Mãng cắn xé!

"Suru!"

Đàm Vân cả kinh một thân mồ hôi lạnh, nó đang tránh né lúc, trước mắt ánh mắt tối đen, cảm giác được rõ ràng, phía sau lưng truyền đến một trận đau nhức kịch liệt.

Lại là gió lốc Huyết Mãng đem hắc nuốt vào khoang miệng, sắc bén mà to lớn răng nanh phá vỡ phần lưng của hắc cảm bào, đem hắc phần lưng cắt ra một đạo vết thương sâu tới xương!

Lúc này, một cổ to lớn hút bên trong, từ mông hầu truyền đến, Đàm Vân tự biết một khi bị hút vào bụng mông xà, lấy mình bây giờ thân thể cường hãn trình độ, chẳng mấy chốc sẽ bị hòa tan!

"Rống!"

Đàm Vân phát ra một đạo yêu thú gào thét, lật tay ở giữa, cầm trong tay hạ phẩm Linh khí phi kiếm, mang theo một đạo hai mươi trọng kiếm mang, hung hăng chém về phía sắp đóng kín miệng lớn lên!

Cùng lúc đó, Đàm Vân thân thể nhanh như thiểm điện, đi theo kiếm mang mà đi!

"Phốc!"

Trong hư không, một chùm huyết dịch, một đạo bá đạo sáng chói kiếm mang, từ gió lốc Huyết Mãng trong miệng bắn ra mà có, tiếp theo một cái chớp mắt, chặt vật không chịu nổi Đàm Vân, trốn thoát!

"Tê!"

Gió lốc Huyết Mãng phát ra khiếp người thê thảm đau đớn tê mình thanh, nó đau đớn hung ác nhìn chăm chăm Đàm Vân, tại hư không du động thân thể cao lớn, hướng Đàm Vân tới lui mà đi. Đột nhiên, mông thân thể trên xoáy quán gió lốc tán loạn!

Nó con người không cam lòng ngắm nhìn Đàm Vân, hai trăm trọng thân thể, hướng phía dưới nước hồ rơi xuống...

"Đại Khối Đầu!" Thân chịu trọng thương Đàm Vân, hướng hư không ngã xuống rơi bên trong hồ to một tiếng, nhất thời, bên hông Linh Thú Đại run run ở giữa, Huyết Dực Linh Sư chui ra, mở ra hai cánh đem Đàm Vân nhanh chóng tiếp được.

"Phốc!"

Đàm Vân phốc có một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt tại sư trên lưng lăn lộn, phía sau lưng thịt bong dài một thước vết thương, huyết dịch róc rách chảy ra, có thể thấy rõ ràng, lộ ra um tùm xương cột sống!

Mấy tức qua đi, Đàm Vân trên mặt, phần cổ, toàn thân trở nên đen nhánh, hiển nhiên gió lốc Huyết Mãng răng nanh bên trên có kịch độc!

Chốc lát sau, Đàm Vân trên thân mây đen kịch độc, bắt đầu rút đi, tiêu tán, sau nửa canh giờ, Đàm Vân khôi phục trắng bạch như tờ giấy sắc mặt.

Từ Hồng Mông Thần dịch rèn luyện qua nhục thân, có được bách độc bất xâm thần hiệu. Bây giờ Đàm Vân chỉ là Hồng Mông Bá Thể nhất giai đỉnh phong, đợi theo hắc tương lai nhục thân càng thêm cường hoành, mới có thể chân chính đạt tới chư thiên kịch độc, không làm gì được hắc thân!

"Hồng học..."

Đàm Vân toàn thân hư thoát vô lực khoanh chân tại sư trên lưng, bắt đầu một bên tu luyện, một bên khôi phục thương thể.

Chưa tính hồn Huyết Dực Linh Sư, cảnh giác mười phần ở trên không trung, giảm xuống tốc độ bay đi...

Thời gian qua mau, sau bảy ngày.

Huyết Dực Linh Sư trước sau tốn thời gian mười bốn ngày, bay qua phương viên mười vạn dặm hồ nước.

Đang bay ra hồ nước biên giới sát na, nó nhìn không được thét dài một tiếng. Trong khoảng thời gian này, nó thần kinh một mực căng thẳng, thường xuyên tại trên bầu trời cùng nhất giai Độ Kiếp Kỳ phi hành yêu thú, xa xa gặp nhau, đem nó dọa cho phát sợ.

Đàm Vân sớm tại năm ngày trước, trên lưng thương thể, liền đã khôi phục như lúc ban đầu. Giờ phút này, hắc thay đổi một thân mới tinh cảm bào về sau, đứng chấp tay tại đầu sư tử phía trên, ngắm nhìn ngoài mây trắng, một mảnh mênh mông vô ngần Hoang Cổ sâm lâm, ánh mắt bên trong toát ra thật sâu tưởng niệm chỉ sắc.

Kia Hoang Cổ sâm lâm, chính là Lạc Nhật sâm lâm.

Này rừng rậm cây cối to lớn, tựa như san sát ngàn trượng sơn nhạc, thẳng tắp ở giữa thiên địa, cảnh lá rậm rạp che khuất bầu trời, không cách nào nhìn thấy nắng gắt, cho nên, bị Hoàng Phủ Thánh tổ tông sư gia, mệnh danh là: Lạc Nhật sâm lâm!

Đàm Vân từ khi tại số mười ba u cốc, tấn thăng đại viên mãn về sau, liền khống chế Huyết Dực Linh Sư, tốn thời gian 4 ngày 8, mới sắp đến Lạc Nhật sâm lâm.

4 trong vòng 8 ngày, theo hấn đứt quãng tu luyện, đến nay chưa đụng chạm đến Thai Hồn Cảnh bình chương.

Theo Huyết Dực Linh Sư, nhanh chóng tiếp cận Lạc Nhật sâm lâm cửa vào, Đàm Vân càng thêm cảm nhận được rừng rậm vĩ ngạn, cảm thấy thiên nhiên thần kỳ.

Huyết Dực Linh Sư bay qua mây trăm dặm về sau, khép lại lấy hai cánh, vũng vàng vọt rơi vào rừng rậm bên ngoài.

"Đàm Vân!"

Đàm Vân mới từ sư trên lưng bước dưới, sau tai liền truyền đến quen thuộc mà động nghe giọng nữ.

Bỗng nhiên thu tay, phát hiện một bộ váy đỏ Mục Mộng Nghệ, duyên dáng yêu kiều tại ngoài trăm trượng dưới một tảng đá lớn phương, thâm tình ngắm nhìn mình, chợt, hướng mình chạy tới.

"Mộng Nghệ!" Đàm Vân lướt qua bụi cỏ, cùng Mục Mộng Nghệ chăm chú ôm nhau, hai tay nắm Mục Mộng Nghệ doanh doanh một nắm đai lưng, vui vẻ đưa nàng giờ lên.

Tiểu biệt qua đi, lẫn nhau tâm hệ đối phương hai người, tình cảm càng sâu.

Đàm Vân buông xuống Mục Mộng Nghệ về sau, Mục Mộng Nghệ nhấp hạ môi son, nhón chân lên, chuồn chuồn lướt nước tại Đàm Vân trên gương mặt hôn một chút, "Ta rất nhớ ngươi."

"Ta cũng thế." Đàm Vân hai tay dâng Mục Mộng Nghệ gương mặt, cúi đầu sâu xa một hôn về sau, Mục Mộng Nghệ thần sắc lo lắng nói: "Đàm Vân, làm sao bây giờ, Tử Yên nàng còn chưa tới."

"Đừng có gấp, chờ một chút nhìn." Đàm Vân an ủi: "Thí luyện khu vực phương viên 98 vạn bên trong, như Tử Yên bị ngẫu nhiên truyền tống đến xa xôi chi địa, hiện tại chưa tới cũng thuộc về bình thường."

"Những này ta đều hiểu, nhưng tâm ta nhảy rất lợi hại, liền sợ nàng gặp được Lệnh Hồ Trường Không, Mộ Dung Khôn bọn hấn." Mục Mộng Nghệ mặt ủ mày chau.

"Chớ loạn tưởng, Tử Yên người hiền tự có thiên tướng, nàng sẽ không có chuyện gì." Đàm Vân ôm lấy Mục Mộng Nghệ, nói.

"Ừm." Mục Mộng Nghệ trán hơi ẩm, ôn nhu nói: "Ngươi khi nào tấn thăng đại viên mãn?"

"Ba mươi bảy ngày trước." Đàm Vân cười nói: "Ngươi còn bao lâu có thể tấn thăng thai hồn cảnh?"

"Ta lúc đầu vận khí rất tốt, bị trực tiếp truyền tống đến Lạc Nhật sâm lâm, về sau ta đánh giết một con nhất giai Độ Kiếp Kỳ yêu thú về sau, liền ở đây bế quan đến nay." Mục Mộng Nghệ ánh mắt hướng tới nói: "Không có gì bất ngờ xảy ra, tôi đã một tháng, liền có thể bước vào Thai Hồn Cảnh nhất trọng."

Đàm Vân tán dương một tiếng Mục Mộng Nghệ thiên phú dị bẩm về sau, chỉ vào cách đó không xa dưới tảng đá lớn phương, phương viên năm trượng không gian, nói: "Vậy chúng ta cùng một chỗ bế quan, chờ Tử Yên chạy đến."

Mục Mộng Nghệ đang muốn ứng thanh lúc, đột nhiên, từng đạo tiếng hò hét, từ xa bay tới, "Mục Mộng Nghệ, còn có Đàm Vân, vô luận các ngươi giấu ở chỗ nào, các ngươi đều trốn không thoát Mộ Dung sư huynh lòng bàn tay!"

"Các ngươi nghe cho kỹ, Tiết Tử Yên bị Mộ Dung sư huynh người đuổi kịp!"

"Ha ha ha ha, các ngươi nghe được, nhanh chóng nhanh hiện thân, nếu không, nàng nhưng là không còn lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Bá khí bên cạnh để lộ

"Đàm Vân, làm sao bây giờ? Tử Yên gặp nguy hiểm!" Mục Mộng Nghệ sắc mặt trắng bệch, lòng nóng như lửa đốt, "Không được, ta muốn đi cứu nàng!"

"Mộng Nghệ, ngươi trước đừng có gấp. Tử Yên không chỉ có là ngươi hảo tỷ muội, cũng là bạn của ta, ta nhất định sẽ cứu nàng!" Đàm Vân chém đinh chặt sắt nói: "Đi, chúng ta trước bắt lại người lại nói!"

Đàm Vân nắm Mục Mộng Nghệ, lướt lên Huyết Dục Linh Sư trên lưng, Huyết Dục Linh Sư lần theo thanh âm nơi phát ra bay đi...

Giờ phút này, phương tây hai mươi dặm bên ngoài, Lạc Nhật sâm lâm bên ngoài trên không, lơ lửng một chiếc dài ba mươi trượng linh chu.

Linh chu phía trên, ngừng chân lấy mười tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn nam đệ tử.

Trong đó một tên đệ tử, tức giận không thôi đối với cầm đầu Trịnh càng, thanh âm khàn khàn nói: "Trịnh sư huynh, chúng ta dạng này chẳng có mục đích tìm kiếm Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ, cuồng hòng đều hảm ách, cũng không tìm được bọn hắn."

Tám người khác nhao nhao phụ họa, chửi bới nói: "Đúng vậy a Trịnh sư huynh, đôi câu nam nữ này, cũng không biết trốn đến nơi nào, chúng ta cái này đều tìm một tháng, ngay cả cộng lông ảnh cũng không phát hiện!"

"Hắc hắc hắc hắc, muốn ta nói, Đàm Vân nói không chừng, chính đem Mục Mộng Nghệ thoát đến trần trùng trục, tại dã ngoại vật lộn đấu!"

"Chắc chắc, Mục Mộng Nghệ nữ nhân này, nếu để cho ta thoải mái một lần, ta dù là chết đều đáng giá!"

"Phi, ngươi muốn độc chiếm? Nghĩ hay thật, muốn thoải mái, cũng là chúng ta cùng một chỗ thoải mái a... Ha ha ha ha!"

Chín người tiếng cười dâm dăng, truyền ra rất xa.

"Tốt, đều nhỏ giọng một chút! Nơi này chính là Lạc Nhật sâm lâm, nếu là kinh động đến yêu thú cấp hai, chúng ta chết chắc." Trịnh càng nói xong, liếm liếm môi khô ráo, nuốt nước miếng một cái, "Ta nói cho các ngươi biết một tin tức tốt, các ngươi nghe bảo đảm kích động!"

"Mộ Dung sư huynh, một tháng trước bắt lấy Tiết Từ Yên về sau, ra lệnh cho chúng ta năm trăm người, chia ra tìm kiếm Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ."

"Mộ Dung sư huynh nói, ai tìm được trước Mục Mộng Nghệ, cũng đưa nàng mang về, đợi Mộ Dung sư huynh thoải mái đủ rồi, liền để mang nàng trở về thủ hạ cũng thoải mái một chút!"

Chín người nghe vậy, trong đầu hiện ra Mục Mộng Nghệ bộ dáng, nước bọt nghiêng ra răng môi, bộ dáng cực kì hèn mọn, "Ha ha ha ha, quá tốt rồi, quá tốt rồi..."

Chín người tiếng cười, đột nhiên bị một đạo tràn ngập vô tận lửa giận gầm thét đánh gãy, "Tốt ngươi tê liệt! Lão tử để các ngươi mười cái tạp toái, chết không yên lành!"

Mười người giật mình, theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ gặp Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ, trên mặt sát ý chân đạp linh sư, chạy nhanh đến!

"Trịnh, Trịnh... Sư huynh, là Đàm Vân cùng Mục Mộng Nghệ! Chúng ta mau chạy đi!" Trong đó một tên đệ tử, dọa đến hai chân run lên.

"Nhìn ngươi kia hùng dạng." Trịnh càng lạnh khế nói: "Chúng ta chính là tới tìm hắn nhóm, trốn cái gì trốn? Tiết Từ Yên trên tay chúng ta đâu, chúng ta sợ cái gì!"

Trịnh càng nói xong, không có sợ hãi ngẩng nhìn Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ, cười gằn nói: "Hai vị chó có hành động thiếu suy nghĩ, các ngươi ai dám làm chúng ta bị tổn thất một sợi lông, Tiết Từ Yên sẽ chết rất thâm!"

Một lát sau, Huyết Dục Linh Sư lơ lửng tại linh chu phía trước, Mục Mộng Nghệ vội vàng kéo lại Đàm Vân, nổi giận đan xen nói: "Đàm Vân, đừng tìm một đám chó đại, bình thường kiến thức, Từ Yên còn trên tay bọn họ đâu."

Đàm Vân nhìn qua một chút không có sợ hãi mười người, khoang miệng tung ra "Tốt" chữ sát na, một đôi thâm thúy tình mâu bên trong, lóng lánh yêu dị hồng mang, lập tức, mười người ngây người linh chu.

"Sur!"

Đàm Vân lẳng không bắn ra hai mươi trượng, nhảy lên linh chu về sau, hai tay đột nhiên mở ra, mười đạo linh lực từ hai tay mười ngón ở giữa, bắn vào mười người thể nội, nhất thời, mười người không cách nào động đậy.

Chợt, Đàm Vân giải trừ Hồng Mông Thần Đồng.

"Đàm Vân, ngươi muốn làm gì?" Trịnh càng nạt như chuông đồng, nhìn chăm chăm Đàm Vân, "Ta cảnh cáo ngươi, thân phận lệnh bài của chúng ta, đều tại Mộ Dung sư huynh nơi đó, chúng ta mà chết, thân phận lệnh bài liền sẽ bạo liệt, đến lúc đó, Tiết Từ Yên nhất định phải chết!"

Đàm Vân mắt diếc tai ngơ, khát máu ánh mắt quét mắt mười người.

Rồng có vậy ngược, chạm vào tức từ!

Như Đàm Vân là long, Mục Mộng Nghệ không thể nghi ngờ chính là vậy ngược của hắn!

"Một đám tạp toái!" Đàm Vân sắc mặt âm trầm đáng sợ, đang khi nói chuyện, tay phải nắm chặt Trịnh càng tai phải, "Xoẹt xẹt!" Máu me tung tóe, đem tai phải sinh sinh xé rách xuống tới!

"A!"

Trịnh càng kêu thảm như heo bị làm thịt bên trong, Đàm Vân lại đem hấn tai trái kéo xuống!

"Àm!"

Đàm Vân tùy ý một quyền, đánh vào Trịnh càng ngoài miệng, lập tức, miệng đầy răng nương theo lấy huyết dịch, phun ra khoang miệng!

Trịnh càng đục thân không cách nào động đậy đổ vào linh thuyền trên về sau, ánh mắt kinh dị phát hiện Đàm Vân chân phải, lơ lửng tại mình trên đứng quần phurong, "Không muốn... Đàm Vân, van ngươi... A!"

Đàm Vân một cước giẫm nát Trịnh càng rơi xuống thế! Lật tay ở giữa, đem trong tay phi kiếm, cắm vào Trịnh càng khoang miệng, đem nó đầu lưỡi xoắn nát!

"Ồ..." Trịnh càng thống khổ bên trong đã hôn mê.

Chín người khác nhìn xem, Đàm Vân trả thù Trịnh càng thủ đoạn, không cách nào động đậy bọn hắn, dọa đến tiểu trong quần, nước mắt như suối kêu khóc nói:

"Đàm sư huynh, chúng ta nhất thời đầu phát nhiệt, mới nói lung tung, cầu ngài đại nhân không nhớ tiểu nhân qua, buông tha chúng ta đi!"

"Đàm Gia Gia... Ta Gia Gia a... Tha chúng ta đi!"

"Ồ ô... Cầu ngài tha chúng ta đi, chúng ta về sau cũng không dám lại, nói Mục sư tỷ nói xấu!"

"..."

Duyên dáng yêu kiều tại sư trên lưng Mục Mộng Nghệ, mặc dù tức giận vừa rồi mấy người bản thủ lời nói, nhưng nàng tâm địa thiện lương, vẫn là nói ra: "Đàm Vân, vẫn là thôi đi, quyền đương mấy cái này sức sinh, hồ ngôn loạn ngữ."

"Tạ ơn, Mục sư tỷ đại nhân rộng lượng!"

"Mục sư tỷ, chúng ta chính là sức sinh không bằng, đa tạ ngài khoan dung độ lượng!"

"..."

Không cách nào động đậy chín người, cảm động đến rơi nước mắt.

"Mộng Nghệ không muốn cùng ngươi nhóm so đo, nhưng không có nghĩa là lão tử không so đo!" Đàm Vân hừ lạnh nói xong, quay đầu nhìn qua Mục Mộng Nghệ, trịch địa hữu thanh nói: "nha đầu, ngươi là ta Đàm Vân người, cho dù là Thiên Vương lão tử dám đối ngươi động không nên có tà niệm, ta cũng tuyệt không buông tha!"

Nghe vậy, Mục Mộng Nghệ trên mặt viết đầy hạnh phúc cùng cảm động, "Đàm Vân, ta chỉ là lo lắng ngươi sát lục quá nhiều, ảnh hưởng ngươi tu hành đạo cơ, sinh ra tâm ma."

"Yên tâm, đạo cơ của ta, ta làm chủ! Coi như Thiên Đô không cách nào ảnh hưởng, đừng nói chỉ là tâm ma, mặc dù có tâm ma, ta cũng như thường mẫn diệt!" Đàm Vân bá khí bên cạnh để lọt ở giữa, xuyên thẳng qua tại trong chín người ở giữa.

"A... Lỗ tai của ta!"

"Đàm Gia Gia, tha mạng a!"

Chín người kêu cha gọi mẹ bên trong, hai con lỗ tai, bị Đàm Vân đều kéo xuống!

"Phanh phanh phanh..."

Đàm Vân chân ảnh lác lác, đá bẻ chín người hạ thân về sau, không cho phản bác trầm giọng nói: "Từ giờ trở đi, không có ta mệnh lệnh, ai dám kít một tiếng, ta cam đoan để các ngươi sống không bằng chết!"

Chín người thừa nhận khó mà chịu được thống khổ, sắc mặt tái nhợt đổ vào linh châu bên trên, thở mạnh cũng không dám một tiếng!

Sợ hãi tràn ngập chín người trái tim, Đàm Vân tâm ngoan thủ lạt, để bọn hắn không chút nghi ngờ, như phát ra dù là chút điểm tiếng vang, kết quả của mình chắc chắn rất thảm!

"Yên tâm, Từ Yên tại Mộ Dung Khôn trong tay, các ngươi thân phận lệnh bài tại Mộ Dung Khôn nơi đó, ta hiện tại là sẽ không giết các ngươi." Đàm Vân ánh mắt lạnh lẽo quét mắt chín người, lập tức, thi triển Hồng Mông Thần Đổng, không chế được chín người.

"Nói cho ta, Tiết Từ Yên ở đâu?"

"Thứ hai, Mộ Dung Khôn còn có thủ hạ của hần, nhưng có người tấn thăng thai hồn cảnh?"

"Thứ ba, Mộ Dung Khôn bên người hiện tại có bao nhiêu người!"

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Đàm rồng hang hổ

Chín người thần sắc ngốc trẻ, nhao nhao chỉ tiết mờ miệng:

"Tiết Từ Yên, bây giờ đang ở phương đông mười vạn dặm bên ngoài, cây gỗ khô khe núi."

"Mộ Dung Khôn vẫn là Linh Thai Cảnh đại viên mãn."

"Bên cạnh hần lúc đầu có 723 tên thủ hạ, một tháng trước hần bắt lấy Tiết Từ Yên về sau, phái ra 500 người, chia ra tìm kiếm các người. Bây giờ bên cạnh hần còn có 223 tên thủ hạ."

Nghe vậy, Đàm Vân quay đầu nhìn qua Mục Mộng Nghệ, ánh mắt kiên định nói: "Mộng Nghệ, ta đi cứu Từ Yên, người trở về vừa rồi nơi đó, chờ ta cứu ra Từ Yên về sau, liền trở lại cùng người sẽ cùng."

"Không được, người đi một mình quá nguy hiểm, ta không yên lòng." Mục Mộng Nghệ trán lay động, ánh mắt lo lắng, "Ta cùng người đi."

"Suu!"

Đàm Vân lướt xuống linh chu, vọt rơi vào sư trên lưng, hai tay nắm Mục Mộng Nghệ vai, mỉm cười, dặn dò: "Nha đầu ngốc, người yên tâm, bây giờ ta đã bước vào Linh Thai Cảnh đại viên mãn, hiện tại không người là đối thủ của ta, người liền an tâm bề quan, chờ ta trở về. Khi đó, người đã bước vào thai hồn cảnh, ta bắn vọt Thai Hồn Cảnh thời điểm, còn cần người vì ta Hộ Pháp đâu."

Mục Mộng Nghệ vẫn như cũ có chút hoảng loạn, "Đàm Vân, thế nhưng là bây giờ thí luyện đã bắt đầu 4 ngày 8, người lần này đi trước trên đường cần bảy ngày, này thời gian cộng lại khoảng cách hai tháng, một mình hạ năm ngày. Nếu như Mộ Dung Khôn cùng thủ hạ của hần, tại thí luyện bắt đầu liền lựa chọn bắn vọt thai hồn cảnh, vô cùng có khả năng, tại người tìm tới Từ Yên lúc, bọn hần đã bước vào thai hồn cảnh!"

"Đến lúc đó, người nhưng làm sao bây giờ nha!"

Mục Mộng Nghệ nói, Đàm Vân lại há có thể không biết? Nhưng Tiết Từ Yên sinh từ chưa biết, nhất định phải cứu!

Vì không cho Mục Mộng Nghệ lo lắng, Đàm Vân cũng vì Mục Mộng Nghệ không cho cùng mình cùng nhau mạo hiểm, hần ra vẻ nhẹ nhõm, tự phụ nói: "Nha đầu ngốc, dưới tình huống bình thường, Linh Thai Cảnh đại viên mãn tu sĩ, ngưng tụ tôn thứ nhất thai hồn cần ba tháng, cho dù Mộ Dung Khôn là thiên tài, cũng ít nhất phải hai tháng."

"Cho dù hần hai tháng có thể tấn cấp thai hồn cảnh, vậy ta cũng còn có năm ngày thời gian cứu Từ Yên."

"Năm ngày thời gian, đầy đủ, vạn vô nhất thất."

Mục Mộng Nghệ nghe Đàm Vân nói chắc như đinh đóng cột thanh âm, nháy ánh mắt như nước long lanh, "Không cho người gạt ta, nếu không, ta về sau cũng không để ý tới người nữa."

"Ừm, không lừa người, ta nhất định đem Từ Yên, bình yên vô sự mang về." Đàm Vân cười nói: "Ta ăn cướp bọn hần linh chu tiến đến cây gỗ khô khe núi, để Đại Khôi Đầu cùng người, nếu có cái gì đột phát sự tình, nó cũng tốt chỗ người thoát đi."

"Không muốn, vẫn là để Đại Khôi Đầu bồi tiếp người đi, ta sẽ chiếu cố tốt mình." Mục Mộng Nghệ nói xong, nhìn xem Đàm Vân còn muốn phản bác, lúc này lại nói: "Cứ như vậy quyết định, nếu không, ta sẽ không an lòng."

"Vậy được rồi, chiếu cố tốt mình chờ ta trở lại." Đàm Vân nói.

"Được." Mục Mộng Nghệ nở nụ cười xinh đẹp, rúc vào Đàm Vân trong ngực một lát sau, nằng khăng khăng mình đi trở về đi. Thế là, Đàm Vân không chế Huyết Dực Linh Sư, bay thấp mặt đất, Mục Mộng Nghệ quay người rời đi.

Sau đó, Huyết Dực Linh Sư chở Đàm Vân, bay lên hư không, Đàm Vân lướt vào linh chu về sau, đưa nó thu nhập Linh Thú Đại bên trong.

Đàm Vân đối chín người giải trừ Hồng Mông Thần Đờng khổng chế về sau, âm thanh lạnh lùng nói: "Mang ta đi cây gỗ khô khe núi, chào đón đến Mộ Dung Khôn, liền nói chỉ gặp được một mình ta, cũng không phải là tìm tới Mộ Dung Nghệ, hiểu chưa?"

"Minh bạch, minh bạch!" Không cách nào động dậy chín người, liên tục không ngừng ứng thanh lúc, Đàm Vân trong nháy mắt, chín đạo linh lực phân biệt bắn vào chín người thể nội, chín người khôi phục tự do.

Đàm Vân cúi người từ ngất Trịnh cang trên thân, đem Càn Khôn Giới gỡ xuống về sau, tiện tay đem Trịnh cang vứt xuống linh chu.

"Rống... Rống rắc!"

Trịnh cang thân thể còn chưa ngã xuống mặt đất, nương theo lấy một đạo dã thú tiếng gầm, trong lạc nhật rừng rậm thoát ra một con hai đuôi linh báo, nhảy lên một cái, đem Trịnh cang ngậm lên miệng, sắc bén răng cắn đứt Trịnh cang xương sống, đem thi thể nuốt vào trong bụng.

Linh thuyền trên chín người, dọa đến run rẩy thân thể, không dám cùng Đàm Vân nhìn thẳng.

"Như Mộ Dung Khôn hỏi hán nguyên nhân cái chết, các ngươi có biết trả lời như thế nào?" Đàm Vân từ tốn nói.

"Chúng ta sẽ nói Trịnh sư huynh là bị yêu thú tập kích mà chết." Chín người trầm miệng một lời.

"Tốt, rất tốt." Đàm Vân liếc xem chín người giữa ngón tay Càn Khôn Giới, "Chẳng lẽ còn muốn lão tử tự mình động thủ?"

"Không dám không dám, Đàm sư huynh bớt giận." Chín người vội vàng đem Càn Khôn Giới lấy xuống, một mực cung kính đưa cho Đàm Vân.

Đàm Vân nhận lấy về sau, âm thanh lạnh lùng nói: "Nhanh đến cây gỗ khô khe núi lúc, nhớ kỹ gọi ta, trong lúc đó không cần nói."

"Được rồi, tốt." Chín người chịu đựng mất đi hai lỗ tai, hạ thân thống khổ, cúi đầu khom lưng, khổng chế linh chu nhắm hướng đông Phương Thiên tế chạy tới.

"Hồng Mông Ngưng Khí Quyết!"

Đàm Vân tự lo ngồi xếp bằng, hai tay trước ngực kết ấn, điên cuồng thôn phệ lấy thiên địa linh khí. Tranh đoạt từng giây tu luyện.

Hắn tự phụ mình tại cùng cảnh giới tu sĩ bên trong vô địch, nhưng đối mặt Thai Hồn Cảnh nhất trọng tu sĩ, cửu tử nhất sinh.

Hắn cũng rõ ràng, ngoại môn phường thị cũng không thai hồn đan bán ra, đệ tử khác quả quyết không cách nào đạt được đan này.

Nhưng Lệnh Hồ Trường Không tăng tổ là nội môn Thánh hồn một mạch thủ tịch đại trưởng lão, Mộ Dung Khôn Gia Gia là nội môn Thú Hồn một mạch nhị trưởng lão. Lệnh Hồ Trường Không, Mộ Dung Khôn vô cùng có khả năng, sẽ ở trường bối nơi đó thu hoạch được thai hồn đan.

Như hai người đạt được thai hồn đan, lại thêm thiên phú, hoàn toàn chính xác có khả năng không cần hai tháng, liền có thể ngưng tụ ra một tôn thai hồn, tấn cấp Thai Hồn Cảnh nhất trọng!

Thai hồn đan giá cả đắt đỏ, đồng thời là nội môn đệ tử cực kì mưu cầu danh lợi đan dược, cùng tụ linh đan, hồn suối xưng là, Thai Hồn Cảnh tu sĩ tam đại ý lại chi vật.

Phục dụng tụ linh đan, có thể đề cao thổ nạp thiên địa linh khí tốc độ, đề cho mình khôi phục nhanh chóng Linh Tri bên trong hao tổn linh lực.

Luyện hóa cùng tự thân thai hồn xứng đôi hồn suối, có thể đề cao tốc độ tu luyện. Nếu không có hồn suối, liền dùng những đan dược khác thay thế.

Mà thai hồn đan tác dụng thì là, đề cao ngưng tụ thai hồn tốc độ.

Cho nên, Đàm Vân lo lắng, Mộ Dung Khôn tại hán Gia Gia nơi đó, đạt được thai hồn đan!

"Cho dù là đầm rồng hang hổ, ta cũng phải đem Từ Yên cứu ra!" Đàm Vân tim rần như thép. Một bên tu luyện, một bên âm thầm phóng thích ra linh thức, ngó nhìn chín người nhất cử nhất động..

Sau ba ngày.

Một tòa sâu đạt ngàn dặm trong hạp cốc bộ chỗ, một mảnh phương viên vài dặm cỏ thụ Lâm, bây giờ lá khô phiêu linh, trở nên khô héo, trong rừng cây không có một ngọn cỏ.

Toàn bộ rừng cây tràn ngập tinh mạch khí tức, cùng kia từ địa tầng bên trong bốc hơi lên cuộn cuộn sóng nhiệt.

Phảng phất mảnh này rừng cây héo tàn dưới chót chỗ sâu, tồn tại núi lửa!

Cái khác hẻm núi dãy núi lại là bốn mùa như mùa xuân, trăm hoa đua nở, tranh tư khoe sắc, núi Mộc Thanh hành ướt át.

Một đầu trong núi dòng suối nhỏ, vượt ngang rừng cây héo, suối nước trải qua rừng cây héo lúc, nhiệt khí cuộn cuộn, lập tức phí đẳng, con cá trong

nước trái qua, sợ hãi mất mạng!

Giờ phút này, một bộ váy tím Tiết Từ Yên, vô lực nằm tại rừng cây héo khê núi bên cạnh, mặt đất truyền ra nóng rực, khiến nàng toàn thân đỏ mồ hôi lâm ly, không còn chút sức lực nào mà sắc mặt trắng bệch.

Ngoài bìa rừng bách hoa trong bụi cỏ, hơn hai trăm tên Linh Thai Cảnh đại viên mãn nam nữ đệ tử, ngồi xếp bằng, thành thoi thành thoi thở nạt lấy thiên địa linh khí.

"Tiết tiểu nữ nhi, chỉ cần ngươi đáp ứng đề cho ta thoải mái một lần, ta liền đem ngươi đẩy ra ngoài, như thế nào?" Một tặc mi thử nhân nam đệ tử, nhìn qua Tiết Từ Yên, cười hắc hắc nói: "Không phải ngươi cái này tiểu mỹ nhân, đợi linh lực hầu như không còn, sớm muộn sẽ bị nướng chín nha!"

Dẫn tới các nam đệ tử cười vang, "Ai nha, nguyên lai tuần thông sư đệ, thương hương tiếc ngọc A ha ha ha!"

"Phi! Không biết xấu hổ, có bản lĩnh liền giết ta! Lão nương tuyệt không một chút nhú mày!" Tiết Từ Yên nhìn hằm hằm các nam đệ tử.

Nàng đã sớm đem sinh tử không để ý, nàng lo lắng nhất chính là, Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ sẽ đến cứu mình, mà người đang ở hiểm cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tư chất dị bẩm

Các nam đệ tử còn muốn đùa giỡn Tiết Từ Yên lúc, tựa hồ đã nhận ra cái gì, đột nhiên quay đầu, thần sắc khiếp sợ ngẩng nhìn ngoài mây trăm trượng, một tòa sừng sững tại khe núi cô phong lên!

"Ầm ầm!"

"Phanh phanh phanh..."

Nương theo lấy từng đợt tiếng vang, cô phong chỗ giữa sườn núi, một mảnh phương viên trong vòng trăm trượng trên trăm gốc cổ thụ che trời, phảng phất bị một cỗ lực lượng vô hình quét sạch, nhao nhao bạo liệt!

Ngay sau đó, một cỗ to cỡ miệng chén, đỏ màu trắng Lôi Điện chi lực, trái rộng phương viên trăm trượng ngọn núi, tựa như từng đầu Lôi Mãng lăn lộn du động, khí thế hãi nhiên đến cực điểm!

"Kia là Mộ Dung sư huynh bế quan chi địa, xem ra Mộ Dung sư huynh tấn thăng Thai Hồn Cảnh nhất trọng!"

"Đúng vậy a! Hơn nữa còn là Lôi thai hồn, đây chính là thượng phẩm tư chất a!"

"Mộ Dung sư huynh, thật là lợi hại!"

"..."

223 tên nam nữ đệ tử kinh hô bên trong, đột nhiên trùng lớn hai mắt, tiếp xuống, phát sinh một màn, mọi người nội tâm lật lên kinh đảo hải lăng!

"Đây chính là Thai Hồn Cảnh sao? Cảm giác thật là mạnh!" Theo một đạo kích động thanh âm, đám người chỉ gặp chỗ giữa sườn núi, một cỗ cao tới mười trượng vòi rồng đằng đằng không mà lên, có thể thấy rõ ràng, Mộ Dung Khôn thành linh liền đứng tại gió lốc đỉnh!

Hắn giống như trong gió chứa tể, chân đạp gió lốc, hướng đám người lao vùn vụt tới!

"Quá khó mà tin! Mộ Dung sư huynh, vậy mà đồng thời có được Phong thai hồn, Lôi thai hồn!"

"Trời ạ! Mộ Dung sư huynh, là cực phẩm tư chất!"

"..."

Đám người sùng bái ngẩng đầu nhìn, ngự phong bay tới Mộ Dung Khôn.

Mộ Dung Khôn phi hành bên trong, dưới chân gió lốc biến mất, chỉ gặp hắn miệng phun một "Tê!" Chữ, thốt nhiên ở giữa, Càn Khôn Giới bạch quang lóe lên, một thanh hạ phẩm Linh khí phi kiếm, trong hư không vạch ra một đạo duyên dáng đường vòng cung, bình ổn lơ lửng tại dưới chân hắn.

Đây chính là Linh Thai Cảnh tu sĩ tấn thăng Thai Hồn Cảnh về sau, mới có thể thi triển ngự kiếm phi hành!

Theo Thai Hồn Cảnh nhất trọng tu sĩ, cảnh giới mỗi tầng lên một trọng, tốc độ thì sẽ tăng lên.

Một lát sau, Mộ Dung Khôn mang theo như một xuân phong tiểu dung, chân đạp phi kiếm lơ lửng ở đỉnh đầu mọi người trên không. Thần tình kia, phải có bao nhiêu đắc ý, liền có bao nhiêu đắc ý!

"Chúc mừng Mộ Dung sư huynh!"

ADVERTISEMENTSCROLL TO CONTINUE WITH CONTENT

"Chúc mừng Mộ Dung sư huynh!"

Đám người ôm quyền khom người, cùng kêu lên hò hét, vang vọng hẻm núi!

"Ừm." Mộ Dung Khôn nhìn xuống chúng nhân, khẽ gật đầu, "Còn không có Đàm Vân cùng Mục Mộng Nghệ tin tức sao?"

"Hỏi bẩm Mộ Dung sư huynh, tạm thời còn không có." Mọi người nói.

Mộ Dung Khôn nhướng mày, liếc nhìn Tiết Tử Yên, thần nhiên nói: "Lại để cho nàng sống cuối cùng năm ngày, trong vòng năm ngày còn không có Đàm Vân hai người tin tức, liền đem nàng giết đi."

"Đã chậm chạp không có đôi câu nam nữ này hạ lạc, vậy tự ta tìm kiếm là được!"

Mộ Dung Khôn theo tấn thẳng thai hồn cảnh, lại còn có được phong, lời song thuộc tính thai hồn cực phẩm tư chất. Hắn vô luận lòng tin, cũng là thực lực đều bạo tăng. Bây giờ không chút nào đem Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ để vào mắt!

"Là Mộ Dung sư huynh!" Đám người ứng thanh về sau, Mộ Dung Khôn nhìn xuống chúng nhân, mệnh lệnh năm mươi tên chưa đụng chạm đến Thai Hồn Cảnh đệ tử, lưu lại trông coi Tiết Tử Yên bên ngoài, đệ tử khác lập tức bế quan, bắt vọt thai hồn cảnh.

Chúng đệ tử lĩnh mệnh về sau, trong đó ba người cúi đầu khom lưng đem một viên trung phẩm Phong hồn suối, một viên thượng phẩm Lôi hồn suối, hiến tặng cho Mộ Dung Khôn.

Mộ Dung Khôn cười nhận lấy về sau, ngự kiếm phi hành ba trăm trọng, sau đó tại chân núi nham thạch bên trên, mở ra một tòa động phủ, tiến vào luyện hóa hồn suối đi.

Màn đêm buông xuống.

Khoảng cách Mộ Dung Khôn động phủ, ba trăm dặm bên ngoài một tòa núi cao chỉ đỉnh bên trên, linh khí mờ mịt bên trong, Liễu Như Long, Chung Ngõ Thi Dao, cách xa nhau trăm trọng ngồi xếp bằng.

Đột nhiên, Liễu Như Long sợi tóc bay lên, một đạo mơ hồ yêu thú hư ảnh, từ hắn trên đỉnh đầu lóe lên một cái rồi biến mất, lập tức, một cỗ Thai Hồn Cảnh khí tức, từ trong cơ thể nổ lan tràn ra, khiến cho phương viên ba mươi trọng hư không, vì đó rung động!

Như có thể thấu thị hắn mi tâm Linh Trì, liền sẽ phát hiện, hắn Linh Trì bên trong cái thứ nhất giống cạn linh thai, giờ phút này đã biến thành, một cùng hắn giống nhau như đúc thai hồn. Mang ý nghĩa hắn bước vào Thai Hồn Cảnh nhất trọng!

Thai hồn không nhúc nhích tí nào, tựa như một tôn thạch điêu, hai mắt nhắm chặt, ngồi xếp bằng tại hắn Linh Trì bên trong.

"Cực phẩm tư chất, thú thai hồn!" Liễu Như Long háng hái đứng dậy, ngừng chân đỉnh, ánh mắt bên trong lộ ra khó mà ngăn chặn phấn chấn chi sắc.

Thú thai hồn sở dĩ xưng là cực phẩm tư chất. Là bởi vì Thai Hồn Cảnh tu sĩ, mỗi đem một ngậm linh thai, ngưng tụ ra một tôn thú thai hồn, thực lực liền sẽ gia tăng gấp đôi!

Đương đem mười ngậm linh thai, đều ngưng tụ ra mười tôn thú thai hồn, tấn thẳng Thai Hồn Cảnh đại viên mãn lúc, thực lực sẽ đạt tới kinh khủng gấp mười!

Tiếp theo, cũng là trọng yếu hơn là, một khi bước vào luyện hồn cảnh, liền có thể thu lấy yêu thú thú hồn, tiến tới luyện hóa, tăng cường thực lực! Là thú thai hồn tu sĩ đặc hữu phương thức tu luyện một trong!

Liễu Như Long chấp hai tay sau lưng, ngẩng nhìn phía trước cuộn cuộn biến mây, hào khí vạn trọng nói: "Thượng thiên đối ta không tệ, để cho ta có được thú thai hồn, từ nay về sau, ta đang đuổi tìm thiên đạo trên đường, thế tất vũ hóa phi thăng!"

Ngữ phong quay lại, Liễu Như Long ánh mắt bên trong toát ra cực kỳ bi ai chi sắc, tự lẩm bẩm: "Cha, mẹ, còn có tiểu muội, các người yên tâm, ta nhất định sẽ giết Đàm Vân, diệt Đàm phủ, cho các người báo thù rửa hận..."

Liễu Như Long lời còn chưa dứt, đột nhiên, cảm nhận được một trận giá rét thấu xương, từ sau lưng cuốn tới.

Quay đầu, Liễu Như Long con ngươi co rút lại, cảm nhận được một cỗ bức người rét lạnh khí tức, từ ngồi xếp bằng Chung Ngõ Thi Dao thể nội bành trướng mà có.

Kia lạnh lẽo hân khí những nơi đi qua, mặt đất nhanh chóng kết băng, trong khoảnh khắc, Chung Ngô Thi Dao quanh thân phương viên trong vòng trăm trượng, kết lên dày đến một thước tầng băng!

Ông ánh tầng băng, đem Chung Ngô Thi Dao làm nổi bật tựa như ngọc nữ, xinh đẹp vô song!

"Từ Thi Dao tản ra khí tức phán đoán, hẳn không phải là Thủy thai hồn, hẳn là..." Liễu Như Long đột nhiên chấn động, "Không phải là so sánh cực phẩm tư chất một loại nào đó Thánh thể?"

Liễu Như Long chấn kinh sau khi, một màn kế tiếp, để hẳn chấn kinh đến mức độ không còn gì hơn!

"Ông..."

Khoảnh chân tại trong tầng băng Chung Ngô Thi Dao, tóc xanh bay lên, đột nhiên, phương viên trăm trượng hư không kịch liệt chấn động lên, hư không phảng phất bị lực lượng vô hình thúc phược, khi thì chấn động, khi thì vận vẹo!

"Là Thánh Thai hồn bên trong không gian thai hồn!" Liễu Như Long la thất thanh. Nội tâm nhấc lên sóng biển ngập trời!

Hắn vận vận không nghĩ tới, Chung Ngô Thi Dao có được so sánh cực phẩm tư chất một loại nào đó Thánh thể bên ngoài, thể mà còn có được cực phẩm tư chất không gian thai hồn!

Phải biết có được cực phẩm tư chất người, vận người không được một. Giống Chung Ngô Thi Dao tư chất như thể người, ba vận tu sĩ bên trong cũng chưa chắc có một người!

Đồng thời làm hắn khiếp sợ là, mình có thể tại ngắn ngủi 5 ngày 1 thời gian, bước vào thai hồn cảnh, đó là bởi vì Mộ Dung Khôn, tại thí luyện trước từ hân Gia Gia nơi đó đạt được một lò cực phẩm thai hồn đan, tặng cùng mình một viên sau phục dụng nguyên nhân.

Mà Chung Ngô Thi Dao, nhưng cũng không phục dụng thai hồn đan!

"Ha ha ha ha!" Liễu Như Long phát ra từ phế phủ cười to nói: "Thi Dao, chúc mừng chúc mừng!"

Chung Ngô Thi Dao chậm chậm mở ra đôi mắt đẹp, cười mỉm đứng dậy.

"Sưu!"

Liễu Như Long nhẹ nhàng phóng ra ba bước, cái này thường thường không có gì lạ ba bước lại là vượt qua trăm trượng khoảng cách, xuất hiện ở Chung Ngô Thi Dao trước mặt.

Đây là Linh Thai Cảnh tu sĩ tấn thăng Thai Hồn Cảnh về sau, mới có thể thi triển Súc Địa Thành Thốn!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Lạc Hoa Hữu Tình, Lưu Thủy Vô Ý

Liễu Như Long giữa ngón tay Càn Khôn Giới bạch quang lóe lên, đem một thanh kiếm nữ phi kiếm đưa về phía Chung Ngô Thi Dao, khẽ mỉm cười nói: "Thi Dao, đây là hạ phẩm Linh khí phi kiếm, tặng cho ngươi. Đợi ngày sau, vi huynh cho ngươi thêm mua một thanh không gian thuộc tính Linh khí phi kiếm."

Không có thuộc tính Linh khí pháp bảo, thường gọi vì phổ thông pháp bảo. Một thanh phổ thông hạ phẩm Linh khí phi kiếm, giá cả tại một ngàn vạn hạ phẩm linh thạch tả hữu. Mà một thanh không gian thuộc tính hạ phẩm Linh khí phi kiếm, giá cả chỉ ít tại ba ngàn vạn hạ phẩm linh thạch!

Thí luyện chưa bắt đầu trước, Liễu Như Long lấy ra tất cả tích súc, mua hai thanh phổ thông hạ phẩm Linh khí phi kiếm, một thanh lưu cho mình, một cái khác chuỗi nghĩ đưa cho âm thầm ngưỡng mộ trong lòng đã lâu Chung Ngô Thi Dao.

Gió nhẹ thổi loạn Chung Ngô Thi Dao sợi tóc, nàng nhìn xem Liễu Như Long phi kiếm trong tay, trán hơi lắc, nói khẽ: "Đại ca, lễ vật này quá quý giá, ta không thể nhận."

Liễu Như Long tiêu sái cười một tiếng, "Thi Dao, đây là vi huynh một chút tâm ý, thu cất đi."

"Đại ca, ta biết ngươi tốt với ta, chỉ là quý giá như thế, ta thật không thể nhận." Chung Ngô Thi Dao nói khéo từ chối nói: "Huống hồ ta đã mua một thanh phi kiếm. Đại ca, ngươi vẫn là đem kiếm này giữ lại, đưa cho tương lai tẩu tẩu đi."

"Người nha đầu này, khi nào trở nên cùng ta như thể lạnh nhạt rồi?" Liễu Như Long giả bộ không vui, quả thực là đem phi kiếm nhét vào Chung Ngô Thi Dao trong tay, tình chân ý thiết nói: "Từ người năm tuổi bắt đầu, người vẫn là vì huynh theo đuổi, bây giờ trên thế giới này, người chỉ có vì huynh một người thân. Vì huynh không tốt với người, đối tốt với ai?"

Liễu Như Long lời tuy êm tai, nhưng đưa cho Chung Ngô Thi Dao phi kiếm, cũng là đối có mưu đồ khác. Ham ái mộ Chung Ngô Thi Dao sắc đẹp.

Như thật đối Chung Ngô Thi Dao vô cùng tốt, hẳn cũng sẽ không đem Mộ Dung Khôn đưa cho hắn duy nhất một viên thai hồn đan, lưu cho mình, không đưa cho Thi Dao.

Liễu Như Long nói đều nói đến đây chừng phân thượng, Chung Ngô Thi Dao đành phải mỉm cười, "Cám ơn đại ca."

Nàng đem phi kiếm thu nhập Càn Khôn Giới về sau, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

"Thế nào?" Liễu Như Long hỏi.

"Đại ca, ta có một chuyện không biết có nên nói hay không." Chung Ngô Thi Dao nhếch môi son nói.

"Tại đại ca trước mặt, lời gì đều có thể nói." Liễu Như Long ngữ khí khẳng định nói.

Chung Ngô Thi Dao thêm chút trầm mặc về sau, mày ngài nhíu chặt, hàm răng khê mở, "Đại ca, người cùng Đàm Vân ở giữa, có khả năng hay không hóa giải cừu hận?"

Liễu Như Long lập tức song quyền nắm chặt, anh tuấn khuôn mặt có chút dữ tợn, chém đinh chặt sắt nói: "Không có khả năng! Hấn sát cả nhà của ta, ta nhất định phải giết hắn, lại huyết tẩy Đàm phủ!"

"Thi Dao, ta biết Đàm Vân đã từng là ân nhân cứu mạng của người, ta cũng biết người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, mặc dù nói qua cùng hắn ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng người vẫn là đối với hắn có cảm ân chỉ tâm."

"Ta cùng hắn phải chết một cái, việc này, không có quan hệ gì với người, người không nên nhúng tay."

Nghe vậy, Chung Ngô Thi Dao, còn muốn nói nhiều lúc nào, nhìn xem Liễu Như Long đằng đằng sát khí bộ dáng, cuối cùng cũng không mở miệng.

Liễu Như Long thở sâu, nghĩ đến sau đó phải tìm kiếm Đàm Vân hạ lạc, cho nên, nói ra: "Thi Dao, tiếp xuống ta nghĩ bế quan tu luyện, người đây?"

"Ta tạm thời trước không tu luyện, nghĩ tìm kiếm khắp nơi không gian hồn suối." Chung Ngô Thi Dao chỉ tiết nói.

"A đúng, trước đó người hàn khí bức người, ra sao Thánh thể?" Liễu Như Long hiếu kỳ nói.

"Ta cũng không biết." Chung Ngô Thi Dao giọng điệu chờ mong, "Vẫn là đợi thí luyện kết thúc về sau, hỏi một chút tông môn cao tăng liền biết."

"Ừm." Liễu Như Long gật đầu nói: "Vậy người tìm kiếm hồn suối trên đường, nhiều chú ý an toàn, ta liền ở chỗ này chờ người."

Chung Ngô Thi Dao trán hơi đầm, một thanh toàn thân trắng nõn hơn tuyết phi kiếm, bay ra Càn Khôn Giới, lơ lửng tại trước người nàng.

Nàng đi lại nhẹ nhàng đi trên phi kiếm về sau, ngự kiếm bay xuống đỉnh, xuyên thẳng qua tại mệnh mang biển mây bên trong.

Chung Ngô Thi Dao bay xuống đỉnh về sau, Liễu Như Long tại đỉnh bên trên dừng lại chốc lát, liền chân đạp phi kiếm, hướng cảm tù lầy Tiết Từ Yên hẻm núi bay đi.

Chung Ngô Thi Dao cũng không biết, Mộ Dung Khôn bắt lấy Tiết Từ Yên áp chế Đàm Vân, Mục Mộng Nghệ. Nhưng Liễu Như Long lại biết.

Liễu Như Long không đem việc này cáo tri Chung Ngô Thi Dao, chính là lo lắng, đợi tự mình ra tay đánh giết Đàm Vân lúc, Chung Ngô Thi Dao sẽ cố kỵ đối Đàm Vân ân cứu mạng, mà ra tay ngăn cản...

Rừng cây héo bên cạnh bãi cỏ trung bàn đầu gối mà ngồi năm mươi tên đệ tử, nhìn qua chân đạp phi kiếm, bay thấp trước người Liễu Như Long, nhao nhao đứng dậy ôm quyền nói: "Gặp qua Liễu sư huynh."

"Không cần đa lễ." Liễu Như Long dò hỏi: "Mộ Dung sư huynh đâu?"

"Liễu sư huynh, Mộ Dung sư huynh một canh giờ trước, bước vào thai hồn cảnh, bây giờ đang ở nơi đó bế quan luyện hóa hồn suối đâu." Một đệ tử chỉ vào ba trăm trượng bên ngoài một tòa động phủ, nói.

"Ừm, ta đã biết." Liễu Như Long thuận miệng nói: "Mộ Dung sư huynh ra sao tư chất?"

"Là cực phẩm tư chất." Tên đệ tử kia thần sắc sùng bái nói: "Mộ Dung sư huynh đồng thời có được Phong thai hồn cùng Lôi thai hồn đâu!"

"Mộ Dung sư huynh, không hổ là thiên chi kiêu tử." Liễu Như Long tán thán nói.

"Đúng vậy a!" Vậy đệ tử phụ họa nói xong, lại nói: "Liễu sư huynh, ngài là gì thai hồn?"

"Thú thai hồn." Liễu Như Long trong miệng tung ra ba chữ, khiến năm mươi tên đệ tử đứng chết trân tại chỗ!

Chúng đệ tử không nghĩ tới Liễu Như Long, cũng đã nhận được thượng thiên lọt mắt xanh, thế mà cũng là cực phẩm tư chất!

Lập tức, mọi người thấy Liễu Như Long ánh mắt, trở nên sùng bái mà cung kính.

Liễu Như Long hăng hái liếc nhìn đám người, ánh mắt chờ mong, "Nhưng có Đàm Vân hạ lạc?"

"Hồi bẩm Liễu sư huynh, tạm thời còn không có. Ngoài ra, Mộ Dung sư huynh nói, tiếp qua năm ngày, như còn tìm không thấy Đàm Vân, liền đem Tiết Từ Yên giết." Một đệ tử nói.

Liễu Như Long gật đầu biểu thị ra đã hiểu về sau, ngấm nhìn hẻm núi chỗ sâu, dặn dò: "Ta lúc trước hướng hẻm núi tìm kiếm một chút hồn suối, nếu có Đàm Vân tin tức, phiền phức chư vị nói cho ta một tiếng."

"Vâng, Liễu sư huynh!" Đám người ứng thanh thời khắc, Liễu Như Long chân đạp phi kiếm, hướng hẻm núi chỗ sâu bay đi, phi hành trên đường, đem linh thức phóng thích đến cực hạn, bao phủ phương viên năm mươi dặm địa vực, tìm kiếm lấy Thú Hồn Tuyền...

Mọi người đều biết, tu sĩ linh hồn càng cường đại, linh thức thì càng mạnh, phạm vi bao phủ thì càng rộng.

Phổ thông Thai Hồn Cảnh nhất trọng tu sĩ, linh thức có thể lật đóng phương viên ba mươi dặm.

Nhị trọng cảnh tu sĩ: Phương viên năm mươi dặm.

Tam trọng cảnh tu sĩ: Phương viên bảy mươi dặm.

Tứ trọng cảnh tu sĩ: Phương viên chín mươi dặm.

Ngũ trọng cảnh tu sĩ: Phương viên 120 dặm.

Lục trọng cảnh tu sĩ: Phương viên 150 dặm.

Thất trọng cảnh tu sĩ: Phương viên 180 dặm.

Bát trọng cảnh tu sĩ: Phương viên 210 dặm.

Cửu trọng cảnh tu sĩ: Phương viên 240 dặm.

Thai Hồn Cảnh đại viên mãn tu sĩ: Linh thức phạm vi bao trùm đạt đến phương viên 300 dặm!

Có thể thấy được Thai Hồn Cảnh nhất trọng Liễu Như Long, linh hồn độ mạnh, so sánh Thai Hồn Cảnh nhị trọng tu sĩ!

Thời gian như lưu, ba ngày lặng yên đã qua.

"Đại ca, người nhìn ta mang cho người đến cái gì!" Chung Ngô Thi Dao chân đạp phi kiếm, xuyên qua biển mây, cười khanh khách bay thấp tại đỉnh bên trên.

Hôm qua nàng thu thập được ba viên trung phẩm Thú Hồn Tuyền, hai viên thượng phẩm Thú Hồn Tuyền, liền đi cả ngày lẫn đêm ngự kiếm bay trở về đỉnh, muốn đem Thú Hồn Tuyền, đưa cho Liễu Như Long luyện hóa.

"Ủm? Đại ca không tại, đi nơi nào?" Chung Ngô Thi Dao mày ngài nhăn nhu lên, trong khoảnh khắc, linh thạch giống như vô hình thủy triều, bao phủ đỉnh, phát hiện không có Liễu Như Long về sau, linh thức hướng đỉnh phía dưới bao phủ xuống, thẳng đến linh thức bao phủ cao tới vạn trượng cả tòa cô phong, vẫn như cũ chưa phát hiện Liễu Như Long thân ảnh.

Cao vạn trượng độ, giống như là thẳng đứng sáu mươi dặm, bởi vậy có thể thấy được, Chung Ngô Thi Dao linh hồn so Liễu Như Long còn muốn cường hoành hơn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Nghịch Thiên Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.